

Giới thiệu Nữ Vương Đại Nhân

Tên Hán Việt: Tâm can bảo bối

Thể loại: Hiện đại, showbiz, hài, ngọt, sủng, hào môn

Số chương: 76 + 2 phiên ngoại

Team edit: Tuyệt Vời!

(editor: may18 + beta: 96875)

Trên con đường làm diễn viên của Hoa Chiêu, có người nói rằng: Cô ta mới không phải yêu điểm, chỉ là câu dẫn.

Hoa đại tiểu thư trước mặt mọi người là cái bạch phú mỹ.

Ở Ân tổng tài thì lại chính là cái yêu điểm tiểu yêu tinh.

Tiểu yêu tinh thì hay rồi, trốn ông xã, chạy đến công ty nhà mình quấy đến vui vẻ.

Ở phía dưới mí mắt của ông xã nào thì uống trà, bắt quái, thuận tiện cắm luôn một chân vào giới giải trí hỗn độn.

Đi làm hay không đi làm còn phải xem tâm tình, đổi người hay không đổi người cũng phải xem tâm tình.

Đây là một bộ ngọt văn, cần súc miệng trước khi đọc, cần thận sâu răng!!!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Đại Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Tại tập đoàn Thượng Thừa

"Hoa tiểu thư, cô có thể nói thể nói Tiếng Anh không?"

Trương Minh Chí, giám đốc nhân sự nhìn tờ sơ yếu lý lịch của cô gái đối diện ước chừng đến tận trên 3 lần.

"Tuổi: 25, chiều cao 1m68, cân nặng 48kg. Thạc sĩ mỹ thuật học, không có kinh nghiệm làm việc, là người ở An thành"

Những tin tức khác hoàn toàn không có.

"Ồ, khiêm tốn mà nói, cũng không tệ lắm". Hoa Chiêu đưa tay lên khẽ cuốn lấy một ngọn tóc xoắn dài rủ xuống trước ngực, đem vén qua sau tai, nhìn chăm chú vào Trương Minh Chí, sóng mắt lưu chuyển, khoé miệng hơi nhếch nhếch lên. "Không khiêm tốn mà nói, tôi ở nước ngoài đã mấy năm, nghe nói đọc viết đều vô cùng tốt!"

"Khụ". Trương Minh Chí không dám nhìn thẳng vào đôi mắt cô, vẻ mặt nghiêm túc trên khuôn mặt giờ đã có điểm phiếm hồng.

Hắn đỡ đỡ mắt kính. "Sơ yếu lý lịch của cô vẫn còn để rất nhiều chỗ trống". Bình thường mà nói, với kiểu hồ sơ như vậy đã sớm bị tổng cô ra ngoài.

"Xin hỏi, cô có sở trường đặc biệt gì không? Hoặc là đặc biệt có hứng thú với thứ khác không?"

Trương Minh Chí vẫn luôn nghiêm túc phụ trách công tác hằng ngày, giờ phút này thật nỗ lực tìm một lý do mà lưu lại cô, để một mỹ nhân xinh đẹp như vậy rồi đi, hắn không phải sẽ cảm thấy rất đáng tiếc sao?

Hoa Chiêu thay đổi một tư thế ngồi thoải mái, cả người dựa vào lưng ghế, cánh tay nâng lên đặt tại tay vịn, tay chống chống cằm, nghiêm túc suy nghĩ. "Cũng không phải là rất yêu thích, hội họa, cắm hoa, gần nhất tôi còn đang tập yoga và nướng bánh."

Trương Minh Chí ngần ngại, mấy chuyện này chẳng phải là việc của các tiểu thư, phụ nhân tiêu khiển lúc nhàn chán để giết thời gian sao?

Hoa Chiêu nghiêng đầu mỉm cười sáng lạn. "Tôi đến đây là để tìm người, nhìn thấy có phỏng vấn, nên điền một chút vào bảng biểu ở quầy lễ tân. Tôi, là

rất có thành ý nha."

Cái nghiêng đầu này cùng nụ cười đó, lực sát thương quả thật quá lớn, Trương Minh Chí có chút thất thần, vội điều chỉnh lại suy nghĩ. "Tìm người? Hoa tiểu thư có người quen làm việc tại Thượng Thừa?"

"Người quen? Ừm...Tôi cùng Giản Dị cũng khá quen thuộc." Rủ xuống mí mắt, Hoa Chiêu không để tâm lắm mà thưởng thức chiếc vòng Bvlgari nạm kim cương trên cổ tay.

Giản tổng? Trương Minh Chí lau lau mồ hôi trên đầu, quả nhiên mỹ nhân là không thể chạm vào, này không phải là tự làm khó chính bản thân mình sao?

"Không biết Hoa tiểu thư là muốn ứng tuyển vào vị trí nào?"

"Oh! Như nào cũng được! Công việc càng nhẹ nhàng càng tốt, tiền lương có ra sao cũng đều được cả."

Trương Minh Chí lại một lần nữa cảm thấy thật hối hận, vì tham ngắm sắc đẹp mà cảm phải một củ khoai lang nóng bỏng trong tay.

Không biết có nên đi hỏi một chút ý kiến của Giản tổng không nữa, nhưng Giản tổng lại đang đi công tác cùng với Ân tổng, chỉ vì chuyện này thôi mà gọi điện thoại hỏi Giản tổng, liệu có cho thấy chính mình là người không có nhãn lực hay không? Tạm thời vẫn là giữ lại người trước đi, chọn một chức vụ tương đối thích hợp, quan sát thêm một thời gian lại tính tiếp?

Hoa Chiêu nhìn thấu hần do dự, lười biếng mà đứng lên, hai tay chống ở mặt bàn, hơi cúi người, đối diện với Trương Minh Trí tròn mắt há mồm, nháy nháy mắt, thanh âm trầm thấp. "Giúp tôi bảo mật nhé! Tôi muốn đích thân cho anh ấy một sự ngạc nhiên vui vẻ." Chỉ có cô biết, "anh ấy" này không phải "anh ta".

Trương Minh Chí vẫn luôn luôn nghiêm túc quản lý nhân sự, giờ cảm thấy như bị giật điện, hoảng loạn mà bối rối, một cô gái xinh đẹp như vậy, làm sao có thể từ chối.

Cuối cùng, hần gọi điện thoại cho tổng giám đốc Lưu ở tầng 6, mời anh ta xuống dưới một chút, cũng không nhiều lời.

Lưu tổng vừa mới dẫn đầu về doanh số tiêu thụ trong quý này, đúng là xuân phong đắc ý [1].

[1]: chỉ con đường thẳng quan tiền chức thuận lợi, hanh thông.

Hần vừa xuống dưới đã nhìn thấy một cô gái xinh đẹp như vậy, không nói hai lời lập tức đồng ý, trung tâm thương mại vẫn còn vị trí trống, tuy tiện cho cô ấy một cái công việc nhỏ mà làm, dù chỉ đứng làm một cái bình hoa cũng là một chuyện rất tốt đẹp không phải sao?

Vì vậy Hoa Chiêu liền có được một chức vị trong trung tâm thương mại mạng tính thẩm mỹ như vậy.

"Không phải chứ? Cậu muốn đến Thượng Thừa làm việc?" Đinh Hiểu Duy không thể tin nổi mà nhìn người bạn tốt.

"Đi mua cái nước tương![2] Ở nhà nhàn rồi đến muốn ngốc luôn rồi." Hoa Chiêu ngồi trên sofa, bưng một ly cà phê.

[2]: đại ý là người qua đường, đi ngang qua. Đây là sự kiện mạng. Minh nhớ mạng máng là có một vụ rất nổi trên mạng, người phỏng vấn hỏi một anh chàng là:"Xin hỏi anh có suy nghĩ gì về vụ việc này?" Anh trả lời: "Xin lỗi, tôi đang đi nước tương". Từ đó cụm từ được phổ biến rộng rãi.

Đinh Hiểu Duy có mở một phòng tập thể thao ở nơi này, cách tập đoàn Thượng Thừa mấy căn nhà. Hoa Chiêu báo cho các chị em tốt của mình tham gia mấy cái lớp học yoga.

"Từ nước ngoài trở về mới được có mấy ngày? Cậu là loại bạch phú mỹ, thì phải hưởng thụ cuộc sống cho thật tốt không đúng hả? Bà chủ lại còn tự mình chạy tới công ty tác oai tác quái, cậu có nghĩ tới tâm tình của những người công nhân bình thường không hả?" Hiểu Duy bĩu môi.

Cô nhẹ nhàng nhấp một ngụm cà phê, không để bụng nói: "Lại không có ai biết."

"Sớm muộn gì cũng sẽ lộ ra. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, ở An thành, tập đoàn Thượng Thừa nhiều nhất là các cô gái xinh đẹp, cậu nói xem, vị kia nhà cậu sẽ có tâm trạng gì khi đối mặt với một đám mỹ nữ cấp dưới? Mênh mông mãnh liệt tình cảm hay vẫn là lòng bình lặng như nước?"

"Này cậu ngược lại nhắc nhở tớ, gần đây hần thật ra không có tin bất quái gì, tớ có thể thử nghiệm nằm vùng khảo sát."

"Được đó, tớ vui vẻ làm ăn dựa quần chúng là được, nhìn xem cậu có thể hay không đào ra được mấy cô bé lọ lem."

"Ha, tớ đây đã là một cái chị gái độc ác, đối phó với mấy cô bé lọ lem, bản cô nương chính là chuyên nghiệp." Hoa Chiêu nhìn móng tay mới làm mà cười đến mị hoặc chứng sinh.

Đinh Hiểu Duy tự nhận là đã nhận thức Hoa Chiêu nhiều năm như vậy, từ tiểu học đến trung học, rồi lại từ cao trung đến bây giờ, nhưng mỗi lần vẫn luôn bị mỹ mạo của cô chấn động.

Hoa Chiêu cao 1m68, mặt trái trứng ngỗng, làn da trắng nõn nà, sở hữu một đôi mắt đẹp câu hồn, thật giống như ngọc trai sáng đến loá mắt được viết trong tiểu thuyết vậy, quyến rũ không gì sánh bằng. Hơn thế, đáng người ti lệ siêu chuẩn, những người gọi là mỹ nữ kia mà cùng cô ấy đứng chung một

chỗ, thật đúng là tự tìm ngược, hạ gục trong nháy mắt.

"Cậu vừa mới nói là trung tâm thương mại Thượng Thừa? Sao lại không vào Thượng Thừa giải trí? Nơi đó mới là hợp với cậu!"

"Minh chính là nhất thời nóng lòng nên tùy tiện tìm một nơi. Mà Thượng Thừa giải trí ở nơi nào?"

Đinh Hiểu Duy há to miệng. "Cậu chính là bà chủ mà cậu còn không biết? Tầng 7 trở xuống là trung tâm thương mại, tầng 8 đến tầng 15 là Thượng Thừa giải trí, tầng 16 đến 23 là Thượng Thừa bất động sản."

"Cậu như thế nào mà biết rõ ràng như vậy?"

"Đại tiểu thư ơi! Rất nhiều người đều biết chuyện này mà? Hơn nữa, cậu đang ngồi nơi đây cũng chính là Thượng Thừa bất động sản đó." Nói tới chỗ này, Đinh Hiểu Duy nhanh nhẹn thay đổi thành cái vẻ mặt nịnh hót. "Bà chủ, tiền thuê nhà này có phải hay không nên giảm chút, hai chúng ta chính là có giao tình từ nhỏ lại lớn lên cùng nhau..."

Liếc xéo cô nàng một cái, Hoa Chiêu lạnh nhạt mở miệng. "Minh đoán, giá thuê nơi này há chẳng cũng là đã được giảm rất nhiều đi."

"Ha ha!" Bị nhìn thấu, Đinh Hiểu Duy mặt không đỏ hơi thở không gấp, lúc trước ký hợp đồng cô xác thật có nói ra tên Ân tổng tài, còn gọi điện thoại, không nói hai lời Ân tổng tài đã cho cô cái giá chiết khấu rất không tồi.

Đinh Hiểu Duy tò mò. "Vị kia nhà cậu đâu?"

"Đi công tác vài ngày. " Hoa Chiêu uống ngụm cà phê, không để ý. "Hắn không phải là quản lý bất động sản sao, trung tâm thương mại Thượng Thừa ai quản?"

Đinh Hiểu Duy liếc mắt xem thường. "Chủ yếu là Giản Dị phụ trách"

"Vậy càng tốt, có hắn yểm trợ cho mình, như vậy không dễ dàng mà lộ tẩy."

Sau khi cùng Đinh Hiểu Duy ăn cơm, trở lại khu biệt thự Vị Ương đã 8 giờ, Hoa Chiêu trước khi xuống xe lại dặn dò tài xế, "chú Trương, cháu sáng mai 8 giờ sẽ ra cửa."

"Vâng, thưa phu nhân." chú Trương cung kính trả lời.

Mở một bài hát nhẹ nhàng, thoa tinh dầu hoa hồng thơm ngào ngạt lên cơ thể, Hoa Chiêu chui vào ổ chăn với cơ thể trần trụi, nằm chờ điện thoại.

Đúng 9 rưỡi di động liền vang lên tiếng chuông.

Phục hấn, cái tên cuồng kỹ luật.

"Alo."

"Ồ nhà?" Giọng nói trầm thấp mà ôn hoà.

"Ừm, vừa mới tắm rửa sạch sẽ lên giường, bản tiểu thư quần áo còn chưa có mặc đâu."

".....Buổi tối ăn cái gì?" Trước mắt liền xuất hiện những hình ảnh thiếu nhi không nên xem, hần hô hấp đã bắt đầu có chút hỗn loạn, vội vàng chuyển sang một khác đề tài.

Hoa Chiêu cười thầm. "Hôm nay đi tìm Hiểu Duy tập yoga, cùng với cậu ấy vừa ăn vừa nói chuyện. Còn anh?"

"Cùng Giản Dị đi gặp khách hàng tại nhà hàng Trung Hoa ở khách sạn."

"Tách" bên kia tựa như có âm thanh của tiếng bật lửa.

Hoa Chiêu chu môi. "Ân Thiên Lăng, không cho hút thuốc!"

"Được, không hút." Thở dài một tiếng, hần rất thích mỗi khi nghe cô kêu tên hần. "Bà xã, anh nhớ em "

"Nơi nào nhớ?" Hoa Chiêu cuộn mình ở trong chăn, lười biếng mà cười.

"Nơi nào cũng nhớ, từ đầu đến chân toàn thâm tâm đều nhớ." Tiếng nói trở nên khàn khàn.

"Nhớ cũng phải nhớ một cách trong sáng." Hoa Chiêu đứng dậy, mở loa ngoài. "Em mặc quần áo đây, nên mặc bộ nào nhỉ? Mặc bộ hồng nhạt tơ tằm áo ngủ được không?" Thanh âm mềm mại mà thong dong câu lấy lòng người, lại đè thấp nhỏ giọng nói một câu. "Là bộ lần đó bị xé hồng, em đã mua lại, giống nhau như đúc."

"Chờ anh trở lại, tiểu yêu tinh." Đầu gối bên kia chính là nghiến răng nghiến lợi nói.

"Đã biết! Moah~" Hoa Chiêu tặng một nụ hôn thật kêu trấn an ai kia. Cúp điện thoại, công cuộc trêu trọc chồng hằng ngày kết thúc, Hoa Chiêu gọi lên khoe miệng chậm rãi chui vào ổ chăn.

Trên tầng 22 phòng tổng thống, thành phố đã về đêm, những ánh đèn lập loè mà mờ ảo, trên những con đường lớn dòng xe vẫn tấp lập không thôi. Ân Thiên Lăng đứng ở phía trước cửa sổ, cúp điện thoại, thờ ra một ngụm khí, ổn định lại cả thể xác và tinh thần khô nóng. Tay trái cầm điều thuốc đã cháy gần như là không còn, hần muốn hút một hơi, chân chờ một chút rồi vẫn là dập tắt điều thuốc vào gạt tàn trên cửa sổ.

Di động rung lên, hần cầm lên xem, là Âm Âm phát Wechat.

Click mở.

Dây đeo hồng phấn, chất liệu mềm mại mà mỏng manh, một bên dây đã được kéo xuống đến cánh tay, lộ ra xương quai xanh xinh đẹp, cổ áo rất thấp, miến cường che khuất được nửa bộ ngực, mái tóc xoăn xoã tung, hai mắt mê ly dường như đang nhìn hần, hàm răng nhỏ khê cắn cắn môi, đôi môi đỏ hồng mà hần ngày đêm nhớ thương.

Con mẹ nó yêu tinh!!

"Lão đại." Giản Dị đi tới.

Đề nén lại xúc động hỗn loạn bên trong người, hần nhẹ nhàng đóng lại màn hình điện thoại.

Giản Dị trêu trọc. "Lại gọi điện thoại cho Âm Âm?" Đưa cho hần một ly rượu vang đỏ.

"Gọi chị dâu." Ân Thiên Lăng mắng nhẹ, tiếp nhận lấy ly rượu.

"Được, được, chị dâu." Giản Dị nói thầm trong lòng, hần đây khi còn nhỏ vẫn luôn gọi cô là Âm Âm, như thế nào bây giờ lại không cho hần gọi, bá đạo!

Ân Thiên Lăng nhấp một ngụm rượu vang đỏ, thanh âm quyết đoán mà kiên quyết. "Gây áp lực cho Hà thị, trước 2h chiều ngày mai không để bọn chúng đưa ra quyết định, Thượng Thừa sẽ quyết định thay bọn họ. Đặt vé máy bay về An thành vào chiều mai."

"Nhanh như vậy? Triển Nhan Cương mới vừa gọi điện thoại cho em, nói là đã lâu không gặp muốn hẹn chúng ta cùng nhau ăn một bữa." Giản Dị kinh ngạc.

"Người hẹn là cậu chứ lại không phải tôi." Ân Thiên Lăng vẻ mặt chính là "Cậu tự làm tự chịu". Giản Dị vô tội nhìn lão đại của mình. "Hần chính là muốn gặp anh, không phải chỉ là uống rượu thôi không được sao?"

"Cậu nhận lời vậy thì cậu tự đi mà giải quyết, đêm mai anh phải về tới An thành." Nói xong liền đi thẳng về phòng, đi được vài bước khựng lại quay đầu nói. "Không cần ở trước mặt Âm Âm nhắc đến."

"Tuân mệnh." Hần mới không đàn mà tự tìm phiền toái, chỉ là ngày mai Triển Nhan Cương không thấy được Ân Thiên Lăng sẽ lại tìm tới hần mà náo loạn một phen.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Đại Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Ngày đầu tiên vào làm Hoa Chiêu liền đến muộn.

Đáng lẽ cô đã thức dậy từ lúc 7 giờ ngay khi đồng hồ báo thức kêu lên, ăn xong bữa sáng của thím Trương cũng mới đến 8 giờ, cô còn tưởng ngay ngày đầu mình có thể đến sớm nữa chứ.

Nhưng chuyện đời vốn là chả thuận lòng ai, ngay lúc vừa ra cửa đi giày, cô bỗng nhiên phát hiện ra phần sơn móng tay ở ngón út bị bong tạt một mảng to bằng hạt gạo, ngày đầu tiên đi nhận việc, làm sao có thể để lại một tí vết như vậy được, quyết đoán bảo chú Trương đưa cô tới tiệm làm móng quen thuộc để tân trang lại bộ móng.

Cũng vì thế, liền trì hoãn mất một đoạn thời gian, lúc đến Thượng Thừa cũng đã là 10 giờ rưỡi.

"Hi, tiểu mỹ nữ."

Được gọi là mỹ nữ như vậy cô gái lễ tân cũng đã thành thói quen, là người được chọn để làm cương vị này tại đại sảnh, Dương Văn đối với dáng người của mình vẫn luôn luôn tự tin, cô đứng dậy ngẩng đầu nhìn lên mỉm cười.

Hoa Chiêu kéo kính râm xuống, cong cong khoé môi "Tôi tên là Hoa Chiêu, hôm nay đến làm ngày đầu tiên."

Ặc~~ Đại mỹ nữ!!!

Mái tóc xoắn dài xoả tung, trang điểm nhẹ nhàng, mày đẹp mắt hạnh, mũi cao miệng nhỏ, đáng người quyến rũ!!!

Dương Vân thầm dờ ngón cái trong lòng mà tán thưởng. "Xin chào! Xin hỏi ngài ở phận bộ nào, đảm nhiệm chức vụ gì? "

Hoa Chiêu nhẹ nhàng xoay người, nhàn nhả dựa vào quầy lễ tân, nghiêm túc suy nghĩ. "Ồ, để tôi ngẫm ngẫm lại một chút, đây là một câu hỏi rất hay."

"..." Tiểu mỹ nữ lễ tân hiện rõ sự lúng túng.

"Ngài xác định là ở trung tâm thương mại Thượng Thừa sao? Hay là ở tầng 8, Thượng Thừa giải trí?" Có lẽ tầng 8 lại kí với người mới, nhan sắc này quả thực là rất xuất sắc.

Hoa Chiêu mỉm cười nhân nhặt, ngón tay khẽ lắc lắc. "No, tôi còn chưa có ý định tiến vào giới giải trí. Hay là cô hỏi người đã phỏng vấn tôi ngày hôm qua ấy, đeo kính, không cao lắm, hình như được gọi là giám đốc Trương."

Dương Vân trước sau vẫn duy trì mỉm cười. "Tôi đã biết, ngài đợi một chút, tôi sẽ gọi điện cho họ để xác nhận lại."

Thật nhanh, giám đốc Trương đã an bài một người quản lí giúp cô làm tốt thủ tục nhận chức, sau đó đưa cô lên tầng 6, đem cô phân phó cho quản lí bán hàng trực tuyến Lư Duy.

Lư Duy là quản lí lớn nhất trong khu bán hàng trực tuyến, cũng đã tới 40 tuổi, quản lí hơn 200 người, nếu so với một công ty nhỏ cũng tương đương với chức vị giám đốc.

Biết cô không có kinh nghiệm làm việc, Lư Duy nói chuyện vẫn là ngữ khí nho nhã thân thiết. "Không có kinh nghiệm cũng không sao, chậm rãi học, tôi xem trọng cô." Trong lòng lại đang thầm tiếc nuối, chức vị bên cạnh bản thân lại không còn chỗ trống, nếu mà trắng trợn sắp xếp vào thì không được hay cho lắm, chỉ có thể đưa cô một phần vị bình thường.

Thượng Thừa ban đầu chính là nhờ vào ngành mỹ phẩm lập nghiệp, những sản phẩm chăm sóc cho da cùng sữa rửa mặt đều đã có thương hiệu nổi tiếng trên quốc tế.

Toàn bộ tầng 6 chính là phòng ban bán hàng trực tuyến, Hoa Chiêu được phân làm chuyên viên phụ trách mảng hàng đồ trang điểm hoạt động trên Weibo.

Quản lí mục đồ trang điểm là Vương Vũ, một người đàn ông năm nay đã 30 tuổi, cao 1m75, đáng người cao lớn, mạnh mẽ.

Hắn tự mình đưa cô tới bên bàn làm việc, lấy một ghế chiếc đặt ngồi sát bên cạnh, ân cần tỉ mỉ giảng giải cho cô về nội dung công tác.

Rất nhanh cô đã có thể hiểu được công việc mà mình cần làm, đừng nhìn tên chức vụ thôi mà nghĩ nó rất oách, thật ra công việc chủ yếu chính là lên Weibo đăng bài, làm cho các chủ đề được nhiều người bàn tán, tuyên truyền một chút về kế hoạch hoạt động và tương tác cùng fan, nghe sơ qua có vẻ rất thú vị.

Vương Vũ đặt tay ở trên ghế ngay sau lưng cô, thanh âm ôn hoà. "Nghe nói cô là được tổng quản lí đưa vào đây? Ngày hôm qua đúng lúc là tôi không có ở đây."

Hoa Chiêu liếc nhìn cánh tay của hắn đang đặt trên ghế, mặt không biểu cảm. "Ngày hôm nay thấy thì cũng như nhau thôi."

Vương Vũ sừng sốt, hiểu ý cười. "Đúng là giống nhau."

Lại vờ như lơ đãng hỏi. "Cô là tự mình ứng tuyển hay là được người quen giới thiệu vậy?"

"Tự bản thân."

"Đã biết. Cố gắng làm thật tốt!" Vương Vũ vỗ vỗ vai cô, nói giọng đầy thâm ý.

Hoa Chiêu giật giật khoé môi, cười như không cười.

"Trưởng phòng, em muốn cùng anh nói một chút về kế hoạch hoạt động trực tuyến của tháng sau." Mỹ nữ ngồi ở đằng sau cô đi tới.

Vương Vũ dừng lại giảng giải, do dự một chút.

"Hoa Chiêu, cô dùng tư liệu nghiên cứu học tập trước một chút, nếu có điều gì không hiểu lát nữa có thể hỏi tôi." Mỹ nữ đối với người bạn đồng nghiệp mới này cũng quan tâm không ít.

"Được. Đồng tiểu thư." Hoa Chiêu nở một nụ cười sáng lạn liền tám chiếc răng.

Lúc trước đã cùng một số đồng nghiệp trong bộ phận làm quen, cô gái Đồng tiểu thư này trông giống như 27-28 tuổi, dáng người nhỏ nhắn mà tươi trẻ. Tóc thẳng dài mềm mượt, trông sắc sảo mà uyển chuyển, tên cũng rất dễ nghe, gọi là Đồng Văn Lộ, là lãnh đạo trực tiếp của cô.

Vương Vũ có chút lưu luyến không rời, mang theo Đồng Văn Lộ vào văn phòng.

Là một người mới vào làm việc, Hoa Chiêu có chút hưng phấn.

Có rất nhiều tài liệu tham khảo, cô tùy tiện chọn đại một cái.

Em gái cùng chức vị với cô ở chiếc bàn đằng trước tên là Thôi Diệp, khuôn mặt tròn tròn nhìn trông rất đáng yêu, quay đầu lại chủ động cùng cô nói chuyện phiếm.

"Chị tên là Hoa Chiêu? Chiêu trong từ nào vậy?"

"Chiêu trong Chiêu cáo thiên hạ."

"Woah~, thật là khí phách!" Thôi Diệp nhìn chăm chăm cô, khuôn mặt này, khí chất này, thật làm người khác hâm mộ.

"Đẹp không?" Hoa Chiêu trêu trọc lại cô bé.

Em gái nhỏ Thôi Diệp không chút do dự gật gật đầu.

"Hoa Chiêu, cô lại đây một chút."

Bị điểm danh, Hoa Chiêu quay lại phía sau nhìn, Đồng Văn Lộ không biết từ khi nào đã quay về chỗ ngồi của mình.

"Có chuyện gì sao? Đồng tiểu thư." Hoa Chiêu đi đến.

"Tôi có chút khát nước, có thể xuống lầu mua giúp tôi một ly nước trái cây không? Phải là vừa mới được ép." Đồng Văn Lộ ngồi trên ghế cười đến thật sự lễ phép.

"Đương nhiên là được rồi." Hoa Chiêu cười đến chân thành, nhìn quanh một vòng, đánh giá một chút tổng số người nhân viên, âm thầm ghi nhớ trong lòng.

Mọi người giống như chỉ cắm mặt vào làm việc, duy chỉ có em gái nhỏ Thôi Diệp ngồi ở phía trước cô quay lại cho cô một cái nháy mắt.

Ngồi về chỗ của mình, Hoa Chiêu lấy đi động mở ra ứng dụng, đúng là ở dưới lầu có một tiệm duy nhất, rất gần.

Liếc mắt nhìn vào tờ thông tin liên lạc của nhân viên phía trước bàn làm việc, điền vào địa chỉ số điện thoại di động, thế là xong.

Lười nhác vươn vai đứng lên, quay lại nhìn thoáng qua về phía sau, mỉm cười. "Đồng tiểu thư, bây giờ tôi liền xuống mua giúp cô, cô muốn uống gì?"

"Nước chanh, làm phiền nhanh một chút."

Hoa Chiêu gật đầu, cầm túi nhỏ đi ra khỏi cửa.

Lượn quanh tầng 6 một vòng, nhân nhả bước vào toilet, lấy ra son môi tô lại một chút, rồi lại chậm chậm trang điểm lại, soi soi gương, chói lọi, hoàn mỹ.

Mở ra Wechat, tên người nào đó ở ngay đầu tiên, đánh chữ: Âm Âm bị bắt nạt.

Bên kia rất nhanh đã gọi điện thoại đến.

"Ai bắt nạt? Ở đâu?"

"Vây anh có thể liền quay trở về đây?"

"Anh bảo bọn họ qua đó trước, Âm Âm." Giọng điệu có chút nóng nảy.

"À, không có chuyện gì đâu. Đùa anh thôi, em còn đang cùng Hiểu Duy tập yoga! Cậu ấy chê em không đủ mềm dẻo."

Ân Thiên Lăng buông xuống trái tim vừa rồi còn đang nảy lên, nghĩ một chút. "Anh thấy em rất linh hoạt, độ mềm dẻo khá tốt, anh thật hài lòng."

"Sao anh biết được vậy....., Ân Thiên Lăng?"

Đầu bên kia điện thoại có tiếng cười trầm thấp. Nghĩ lại thấy có chút không đúng. "Đừng chạy lung tung, vào phòng riêng đi."

"Làm gì?"

"Nhiều người nhìn, bà xã của anh lại xinh đẹp như vậy."

"Xùy! Ân Thiên Lăng, anh đúng thật biết dỗ em."

"Chẳng lẽ anh lại phải dỗ người khác?"

"Anh dám sao?"

Thở dài một hơi. "Anh mới không dám."

Lại cùng nhau hàn huyên thêm vài câu rồi mới cúp điện thoại.

Cô mở ra ứng dụng, hệ thống nhắc nhở đơn hàng đã tới.

Loay hoay thêm một lát, thời gian không sai biệt lắm, Hoa Chiêu liền lác lư trở về văn phòng, ở hành lang gặp được anh trai nhỏ đưa hàng.

Cô nhoen miệng cười. "Là anh trai đưa nước trái cây phải không?"

Anh trai nhỏ giao hàng vẫn là lần đầu tiên thấy một cô gái xinh đẹp như vậy cười nói cùng mình, cũng trở nên thẹn thùng. "Đúng vậy,...xin hỏi Đồng tiểu thư ở văn phòng nào vậy?"

Hoa Chiêu dẫn cậu đến văn phòng phân bộ đồ trang điểm, ở cửa chỉ cho cậu thấy. "Đó, cô gái xinh đẹp mặc bộ đồ màu trắng ngà, đi đi!"

Anh trai nhỏ thật cảm kích. "Cảm ơn!"

Anh giao hàng đi tới cửa, đối với Đồng Văn Lộ nói. "Đồng tiểu thư, đồ của ngài."

Vừa nói vừa lấy từng món từng món bên trong chiếc thùng ra. "Tổng cộng là 40 ly, 950 tệ, cảm ơn!"

Đồng Văn Lộ sững sốt, tất cả mọi người cũng ngừng tay, ngẩng đầu nhìn Đồng Văn Lộ.

Hoa Chiêu như một con mèo nhỏ đi đến, đi tới chiếc bàn bên cạnh Đồng Văn Lộ, cầm lấy một ly đá bảo vệ lễ đặc biệt, tình cảm chân thành nói. "Thật cảm ơn Đồng tiểu thư, mọi người mau tới đây đi, Đồng tiểu thư mời uống nước ép trái cây tươi."

Sau một hồi sắc mặt thay phiên nhau lúc trắng lúc hồng, Đồng Văn Lộ mỉm cười. "Mọi người tự mình lại đây lấy, đừng khách khí." Nói xong lấy trong ví ra mấy tờ tiền mặt.

Thôi Diệp đi tới trước tiên. "Cám ơn tổ trưởng. Oa~ có nước xoài mà tôi thích nhất."

Theo sau những đồng nghiệp khác cũng lục tục đi đến đây lấy đồ uống.

Một em gái mặt dài ở tổ dịch vụ khác hàng lặng lẽ ở trước mặt Hoa Chiêu dựng ngón cái.

Hoa Chiêu ngồi vào vị trí của chính mình, thích ý mà uống nước trái cây, cười lạnh trong lòng, từ bé đến lớn còn không có đến vài người dám sai bảo cô làm việc đâu.

Đồng Văn Lộ nhìn cái ót của Hoa Chiêu mà tức giận đến ngực phập phồng, cầm hai ly nước trái cây đi vào phòng của Vương Vũ.

Rất nhanh đã đến giữa trưa, Hoa Chiêu và Thôi Diệp cùng nhau đi tới nhà ăn dành cho nhân viên.

Hầu như mỗi ngày đều là những người đó, không phải cùng một phân bộ nhưng đều biết mặt nhau, giờ lại xuất hiện một gương mặt mới, đã vậy còn xinh đẹp quyến rũ, trong lúc nhất thời, không khí trong nhà ăn liền có điểm kì lạ.

Hoa Chiêu không để tâm lắm, từ nhỏ đến lớn, cô đã sớm quen với việc chính mình là tâm điểm của sự chú ý.

Hương vị ngon hơn so với cô tưởng tượng, ba món mặn một món canh, sau bữa ăn còn có cả trái cây tráng miệng.

Buổi sáng ăn đến no, sau đó lại uống thêm ly nước trái cây, Hoa Chiêu đã sớm no bụng, có một chút không muốn ăn cơm.

Thôi Diệp đối với cô đã là vẻ mặt đầy sùng bái. "Hoa Chiêu, cô quá trâu bò, chưa chi đã tặng cho tổ trưởng Đồng một cái ra oai phủ đầu. Cô không biết đâu, trước khi cô tới tôi chính là bị cô ta bắt làm chân sai vặt."

"Cô ấy lợi hại như vậy?"

"Cô không biết sao, cô ta có hậu đài." Thôi Diệp nhìn xem bốn phía nhỏ giọng nói.

"Hậu phương ra sao?" Có mạnh như của cô không?

"Cô ta cùng giám đốc Vương có mập mờ." Thôi Diệp nhỏ giọng. "Nghe nói giám đốc Vương ở quê đã có vợ và con trai. Người trước đó là Lâm Đại Ngọc cũng bị cố ấy làm khó dễ không chịu được mà đi rồi."

"Tiểu tam?" Hoa Chiêu không khỏi đề cao thanh âm, khiến mọi người xung quanh đều nhìn cô.

Thôi Diệp túm túm ống tay áo cô, ý bảo cô nên nhỏ giọng lại.

Hoa Chiêu thờ dài, cầm viên cà chua bị, ngửi khí sâu kín. "Trong cuộc sống này tôi không quen nhìn nhất là tiểu tam, cái loại này không lên được mặt bàn còn tự cho mình là đúng, không biết bản thân mình có mấy cân nẩy lượng. Chỉ cần không lại đến trêu chọc tôi thì coi như cô ta may mắn!"

"Tại sao cô cái gì cũng không sợ vậy? Có phải hay không cô cũng có hậu đãi?" Thôi Diệp hoài nghi mà nhìn cô.

Hoa Chiêu tà mị cười, giờ tay nâng cầm Thôi Diệp. "Bản tiểu thư đây chính là hậu đãi. Lá nhỏ muội muội, về sau bản tiểu thư sẽ che chở cho em!"

Thôi Diệp đỏ mặt gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Đại Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Một buổi chiều gió êm sóng lặng, Hoa Chiêu cảm thấy thật thất vọng. Cô ngồi phây phây ra đây mà chẳng có ai thêm làm khó cô, không phải trong phim truyền hình thường có cảnh người cũ bắt nạt người mới hay sao, không phải hồng nhan thường bạc mệnh, bị người ghen ghét hay sao? Đúng là phim truyền hình toàn là gạt người! Quả thật nhàm chán không thôi.

Thật vất vả cô mới ngồi chờ đến được 3 giờ chiều, cách giờ tan làm còn 2 tiếng rưỡi. Cô thấy vô cùng uể oải, thật muốn đi shopping ngay lập tức.

Cửa tiệm Givenchy ngày hôm qua còn liên lạc với cô nói rằng hôm nay có bộ sưu tập mùa xuân mới ra, cô còn đang muốn đến đó nhìn xem có vừa mắt hay không đây.

Điện thoại vang lên, là Wechat của Ân Thiên Lăng: Anh đang ở trạm, buổi tối về đến nhà.

Không cần nghĩ ngợi, Hoa Chiêu liền quyết định đi shopping mua một bộ quần áo mới, mặc cho chồng cô xem.

Ừm! Lý do để trốn việc rất chính đáng!

Đứng dậy, cầm lấy túi nhỏ.

Quay đầu, thanh âm không to không nhỏ nói. "Tổ trưởng Đồng, tôi có chút việc phải về trước."

Tất cả mọi người đều ngay lập tức dừng hết tay lại, vành tay vênh thật cao mà nghe ngóng.

Không đợi cô ta trả lời, đã quay gót đi, khi ngang qua Thôi Diệp còn cùng cô vẫy tay tạm biệt, tiêu sái mà đi shopping.

Lưu lại về mặt không thể tin nổi của tổ trưởng Đồng cùng với ánh mắt sùng bái không thôi của các em gái nhỏ.

Nếu các em gái nhỏ mà biết lý do khiến Hoa Chiêu trốn việc, thì không phải chỉ sùng bái thể này thôi đâu, nói không chừng còn có thể đem cô mang lên bàn thờ mà cúng luôn được rồi.

Gọi cho chú Trương tới đón.

Trước đi đến chỗ Đinh Hiểu Duy ngồi một chút.

Không nghĩ đến ấy thế nhưng lại gặp người quen.

"Chị, thật trùng hợp." Hứa Âm thân thiết đi đến muốn cầm tay cô.

Hoa Chiêu né tránh một chút, khẽ cười. "Cô đến đây làm gì?"

"Nghe nói chị Hiểu Duy mở phòng tập, em muốn tới đăng kí học, em muốn giống chị tập luyện ra dáng người thật đẹp." Hứa Âm chớp chớp mắt tinh nghịch.

"Khung xương thật nhỏ a~" nhìn không ra vui buồn, Hoa Chiêu cười khề, liếc mắt lại đánh giá trên ngực cô ta một cái. "Ồ, có nơi vẫn còn coi như phát triển."

Hứa Âm cũng không giận, che miệng cười. "Ta là giống mẹ."

Hoa Chiêu châm biếm, tiểu nha đầu có tiền bộ đấy.

Hiệu Duy đi đến giữa hai người. "Được rồi, đừng đứng đây nữa, Hứa Âm cô đến phòng tập đi, tôi đã sắp xếp cho cô người hướng dẫn tốt nhất, cô đến đó nói tên là được."

"Vâng, không quấy rầy hai chị nói chuyện nữa! Chị, chút nữa nhớ cho em đi cùng nha, hôm nay em không đi xe."

Hoa Chiêu không thèm đáp lại, Hứa Âm phun thè lưỡi rồi đi

"Cô ta càng ngày càng giống cậu." Đinh Hiệu Duy trêu chọc.

Hoa Chiêu châm biếm. "Mặc một bộ quần áo, trang điểm theo phong cách giống nhau, cùng nhau chung một người cha, giờ tập thể hình cũng phải cùng một chỗ, không muốn giống cũng khó." Hoa Chiêu ngồi bên cạnh chiếc bàn, mân mê lọ hoa nghệ thuật đặt trên đó.

Đinh Hiệu Duy biết cô mất hứng, tự trách bản thân mình, cái gì hay thì không nói, toàn nói điều dở, nhanh nhanh đổi sang đề tài khác. "Cậu không phải đang đi làm sao? Sao giờ này lại có mặt ở đây?"

Hoa Chiêu nhớ lại mục đích chính của mình. "Trốn việc, muốn hay không đi shopping?"

"Được thôi, dạo này vẫn luôn bận rộn, cũng lâu rồi mình còn chưa có ra ngoài đi chơi."

Chú Trương gọi điện nói đã đến.

Hoa Chiêu đứng dậy.

".....Không gọi cô ta?" Đinh Hiệu Duy chỉ chỉ hướng phòng tập thể thao.

"Cô ta không phải nói muốn luyện ngực luyện hông sao?" Hoa Chiêu dẫn đầu đi ra cửa.

Hai người trước tiên đi tới khu mua sắm cao cấp uống trà chiều, rồi lại dạo một vòng, cuối cùng mới ghé vào cửa hàng Givenchy.

"Hoa tiểu thư!" Nhân viên trong cửa hàng nhiệt tình chào hỏi.

"Có mẫu mới sao?" Hoa Chiêu hỏi.

"Có, xin mời đi theo tôi, bên này tất cả đều là bộ sưu tập mới nhất trong mùa xuân năm nay, ngày hôm qua vừa mới được chuyển tới."

"Được, cảm ơn!"

"Hiệu Duy, cái này thế nào?" Hoa Chiêu chỉ vào chiếc váy liền thân màu đen, cổ khoét ngực kiểu chữ V.

"Được đó, cậu có làn da rất trắng mặc vào chắc chắn đẹp."

"Quý Phong, anh xem bộ này thế nào?"

"Em thích là được."

Một nam một nữ, thanh âm đều rất quen thuộc, Hiệu Duy liền ngẩng đầu nhìn Hoa Chiêu.

Hoa Chiêu mặt không biểu cảm cầm bộ đồ vừa chọn bước vào phòng thử đồ.

Lắc lắc đầu, Đinh Hiệu Duy cũng chọn một chiếc mà thử.

Hoa Chiêu mặc chiếc váy liền thân ra tới.

Cô đứng trước gương khề xoay người trái phải mà đánh giá, bỗng trong gương xuất hiện thân hình của một chàng trai.

"Âm Âm" Gương mặt anh tuấn, đôi mắt u buồn, vè mặt phức tạp mà nhìn cô.

Hoa Chiêu mắt tròn trắng, cảm thấy cực kì mất hứng, đầu cũng không thèm quay lại, đi thẳng vào phòng thay đồ.

"Quý Phong, anh đang gọi em sao?" Hứa Âm từ phía sau đi đến.

"Thế nào, đẹp không?" Hứa Âm mặc một bộ váy liền áo màu trắng, xoay một vòng, cười đến thiên chân vô tà.[1]

[1]: có thể hiểu là "hồn nhiên như con diên....à phi phi....cô tiên" =))) ở đây ý chỉ sự ngây thơ, hồn nhiên.

"Đẹp, liền lấy chiếc này đi!" Khoé miệng Quý Phong trùng xuống.

"Được, chúng ta đi tính tiền rồi cùng đi ăn chút gì đi, buổi chiều vừa tập thể hình xong, giờ bụng em rất đói!" Giả vờ như không phát hiện ra ánh mắt của hắn, Hứa Âm làm nũng.

Thanh toán xong, Hứa Âm kéo tay Quý Phong ra ngoài.

Lúc đến bãi đỗ xe, trong lúc vô tình nhìn thấy xe Hoa Chiêu, cô lơ đãng mà nhìn vào trong, chú Trương ngồi ở vị trí điều khiển cùng cô chào hỏi. "Nhị tiểu thư!"

Ngay sau đó, cửa sổ xe được kéo xuống, ghế phụ ản ản có người ngồi.

Hứa Âm kì quái, xoay người lại nhìn liền kinh ngạc. "Anh rề, anh đã về rồi? Sao không nghe thấy chị nói về chuyện này?" Trần đầy ý cười, rồi lại làm điệu bộ có uý khuất oán trách.

Ân Thiên Lăng từ chối cho ý kiến gật nhẹ đầu như là chào hỏi, nhìn về người con trai Quý Phong đằng sau cô.

Hai người nhìn nhau nhưng cả hai đều không có ý muốn nói chuyện.

Hứa Âm mỉm cười. "Anh rề, em cùng Quý Phong về nhà ăn cơm, mọi người có muốn hay không đi cùng? Chị đã lâu không có trở về, cha ngày hôm qua còn nhắc đến chị ấy."

"Khi khác." Ân Thiên Lăng nhàn nhạt cự tuyệt, lại bần xín mà lười đến bịa cái lý do.

Hứa Âm cũng không cảm thấy xấu hổ, vẫn như cũ mỉm cười. "Vậy bọn em đi trước, tạm biệt anh rề!"

Chủ động ôm lấy cánh tay Quý Phong mà kéo đi.

Hoa Chiêu mặc một chiếc váy maxi vừa mua cùng Đinh Hiểu Duy ra tới, gọi điện thoại cho chú Trương lái xe đi ra.

Hai người một trái một phải ngồi vào phía sau.

Đinh Hiểu Duy vừa mới lên xe liền cảm thấy không khí trong xe có gì đó không đúng, lúc này mới phát hiện ra ở ghế phó lái là Ân Thiên Lăng, người vừa mới đi công tác mấy ngày.

"Ân tổng" Đinh Hiểu Duy chào hỏi.

"Huh? Ông xã? Anh đã về! Tại sao không gọi điện thoại cho em?" Hoa Chiêu ngẩng đầu, lúc này mới nhìn thấy hắn ở trên xe.

"Chú Trương nói rằng em và Hiểu Duy đang ở đây đi dạo phố, vừa lúc muốn chờ em cùng về nhà. Mua như thế nào?" Ân Thiên Lăng gắt gao nhìn chăm chăm vào người con gái đã nhiều ngày không gặp.

"Xong rồi, chúng ta đi thôi!" Hoa Chiêu cảm thấy tâm tình đột nhiên trở nên tốt đẹp hơn hẳn.

Ân Thiên Lăng mở miệng. "Trước cùng nhau đi ăn tối đã."

"Không cần đâu, không cần đâu, tôi mới không muốn làm bóng đèn, chú Trương, làm phiền đưa cháu về Thượng Thừa." Đinh Hiểu Duy làm sao có thể không có chút điểm nhân lực này, đôi mắt Ân Thiên Lăng nhìn vợ hắn thiếu điều sắp phun ra lửa.

"Được, Đinh tiểu thư!"

Ân Thiên Lăng thực vừa lòng nhìn kính chiếu hậu. "Phòng tập thể thao của Đinh tiểu thư hoạt động tốt sao?"

Đinh Hiểu Duy vừa nghe lời này liền biết đi theo lão đại sẽ có thịt ăn, vội cười nói. "Qua loa đại khái, không biết Ân tổng có ý kiến gì không?"

"Ngày mai hãy tới Thượng Thừa trung tâm thương mại tìm Giản Di, việc tập thể hình hắn là một phúc lợi không tồi cho nhân viên."

Đinh Hiểu Duy vui sướng. "Ân tổng quá anh minh! Tôi ngày mai sẽ qua."

Ân Thiên Lăng "Ừ" một tiếng.

Chú Trương đi với tốc độ cao, rất nhanh đã đưa Đinh Hiểu Duy tới nơi

Trước khi xuống xe, cô còn ở bên tai trêu đùa. "Tiểu biệt thắng tân hôn nha. Bái bai!" Vui cười xuống xe.

Ân Thiên Lăng thật tự nhiên mà chuyển xuống ngồi ở phía sau, ôm cô vợ mà thoải mái thở ra một hơi.

Chú Trương hai mắt nhìn thẳng phía trước đem xe đẩy lên tốc độ càng nhanh.

Hoa Chiêu thuận theo mà dựa vào lồng ngực hắn, thưởng thức mà cảm bàn tay của hắn, nhẹ nhàng ở bàn tay hắn cào cào hai cái, hắn rút tay một chút, nhéo nhéo tay cô mà cảnh cáo.

"Đau!" Cô khoa trương mà nhẹ giọng kêu, cái miệng nhỏ chu ra, cau có nhìn hắn.

Ân Thiên Lăng cúi đầu nhìn cô, khuôn mặt trắng nõn, ánh mắt mị hoặc, đôi môi kiều diễm ướt át, không một tiếng động nhưng vẫn toả ra sức cám dỗ đến kì lạ, yết hầu hắn trượt lên xuống, nhắc nhở chính bản thân không được hành động thiếu suy nghĩ, đây là ở trên xe, nhờ đâu lại không thu tay lại được.

Khiêu khích thất bại, Hoa Chiêu ngồi thẳng dậy khẽ "hừ" một tiếng.

Ân Thiên Lăng lại vòng tay kéo cô trở lại lồng ngực, nghiêng đầu đặt một nụ hôn lên thái dương của cô.

Cô cũng không tác quái đùa nghịch thêm gì nữa, liền giống như tiểu miêu mà cuộn tròn trong lồng ngực hắn.

Chú Trương cuối cùng cũng dẫm chân ga mà về tới nhà.

Ân Thiên Lăng nắm tay Hoa Chiêu xuống xe, chú Trương cầm túi.

Thím Trương trước đó đã nhận được điện thoại của chú Trương nên giờ vẫn còn đang nấu cơm.

Rửa tay xong, hai người vẫn giống như mọi ngày mà ngồi xuống vị trí đối diện.

"Ồ chỗ này có quen không? Có cảm thấy nhàm chán hay không?" Bọn họ đã sớm lãnh chứng từ ba năm trước, trước kia Hoa Chiêu vẫn luôn ở nước ngoài, mỹ danh mà nói thì là du học, thật ra chính là tung tăng nhảy nhót ăn chơi. Lần này trở về nước cũng mới dọn vào ở trong ngôi nhà này.

"Không chán, em khá thích nơi này. Hơn nữa anh cũng biết, em luôn biết cách không để cho mình nhàm chán". Nên hiện giờ cô đang nhảy nhót ở Thượng Thừa đấy thôi.

"Vậy thì tốt, ba em kêu Hứa Âm gọi em trở về sao?"

Hoa Chiêu bĩu môi, động tác ăn cơm khựng lại. "Không biết, có cái gì tốt mà về."

Biết cô không muốn nói đến, Ân Thiên Lăng kết thúc đề tài này. "Được rồi, uống chén canh trước rồi hãy ăn cơm."

Múc một chén canh đặt vào trong tay cô.

Chẳng qua bao lâu Hoa Chiêu đã ăn xong, lau miệng, vuốt bụng đứng lên, vịn eo đi đến sau lưng Ân Thiên Lăng. "Ông xã, em giúp anh xoa bóp bả vai. Anh cứ tiếp tục ăn đi."

Ân Thiên Lăng đầu tiên là cứng đờ người, bàn tay nhỏ nhỏ ảm áp của cô trườn trên vai hắn, lực đạo rất nhỏ, thay vì nói là xoa bóp thì chà khác nào giống vuốt ve, từ cổ một đường thẳng xuống lưng, rồi lại trở về hai vai, khiến cho cả người hắn tê dại. Như thế này còn có thể ăn sao?

Hoa Chiêu nằm sấp trên lưng, ghé vào trên vai hắn, ở bên tai phả một làn hơi nhẹ. "Bản tiểu thư muốn ăn dưa hấu."

Ân Thiên Lăng nâng tay cầm lấy một miếng dưa hấu nhỏ vừa được cắt xong đưa đến bên miệng cô, cô há miệng cắn một miếng nhỏ chậm rãi nhai nhai nhuốt xuống, rồi lại cắn thêm một miếng nữa, lần này liền cắn luôn cả tay hắn, nhẹ nhàng mút lấy.

Như có một dòng điện chạy thẳng qua người, hắn nhin không được mà run lên một chút, rút ra tay, xoay người bắt lấy cô, kéo cô hướng tới trong lồng ngực của chính mình, dùng sức bế bổng cô lên, để cô nửa quỳ nửa ngồi trên đùi hắn. Hắn vòng tay ôm lấy, nhìn đôi môi kiều diễm ướt át kia, không chút do dự hung hăng hôn xuống.

Tóc mai cô rũ xuống, toán loạn như có như không cọ lên má hắn. Thật lâu sau, cô mới nhẹ nhàng cắn cắn một chút, hắn khi đó mới chịu tách ra.

Cúi người tiến sát bên tai hắn, nhẹ nhàng nói. "Em trước đi mở nước tắm." Sau đó giống như một con cá trơn, xách mông liền chạy mất.

Ân Thiên Lăng trong lồng ngực bỗng trống rỗng, cảm thấy thập phần mất mát, rồi lại cảm thấy có chút may mắn. Hắn thật sự rất sợ chính bản thân mình không cẩn thận mà "lạm" cô ngay tại chỗ này, nơi này một chút không gian ẩn nấp cũng không có.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Đại Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Hoa Chiêu cực kì hoài nghi rằng tối qua Ân Thiên Lăng chính là đem tích tụ khát vọng bao nhiêu ngày qua chân chính phát tiết trên người cô, bị ép thực hiện các loại tư thế cho đến hơn nửa đêm, mọi người đều nói rằng "tiễn biệt thăng tân hôn" thật con mẹ nó một chút cũng không sai, cô đi tắm cũng đã hơn 3 lần rồi.

Mí mắt nặng trĩu không tài nào mở nổi, cho đến khi đồng hồ báo thức reo in ỏi cô mới từ từ tỉnh lại.

Bực tức trong lòng lại bùng bùng rực lửa nổi lên, không nói hai lời liền liều mạng đập cái tên đang ngủ ngon lành bên cạnh.

Ân Thiên Lăng đem qua xác thật là cảm thấy thập phần mỹ mãn, không phải lúc nào cô cũng nghe lời giống như vậy, nói như thế nào liền như thế nấy, cô như vậy càng khiến hần muốn dừng cũng không thể dừng, hậu quả là mãi cho đến qua nửa đêm mới không còn sức mà tiếp tục.

Muốn ăn quả ngọt thì phải trả giá, mấy ngày nay đi công tác giấc ngủ đã không ổn định, đem qua lại còn tiêu hao thể lực lớn đến vậy, giờ đòi mất hần cũng chẳng thể nào mở ra nổi.

Không thể hiểu được vì sao lại bị đá, hần lật người, duỗi tay ôm lấy eo cô, mắt hí hí mở. "Làm sao vậy? Đặt đồng hồ báo thức sớm như vậy làm gì?"

Hoa Chiêu nhất thời chột dạ. "Không biết, đã đặt từ mấy ngày hôm trước rồi."

Hôm nay cô còn muốn đi làm.

Ân Thiên Lăng ôm cô. "Vẫn còn sớm, ngủ thêm một chút đi."

Cả hai lại ngủ thêm một lúc nữa.

Cho đến khi Hoa Chiêu mở mắt tỉnh lại cũng đã 10 giờ.

Ân Thiên Lăng đã không còn bên cạnh, đầu giường dán một mảnh giấy nhỏ: Âm Âm, anh tới công ty. Nhớ phải ăn sáng.

Hoa Chiêu chạy nhanh xuống giường rửa mặt thay quần áo.

Thím Trương lên tầng đã nhiều lần, ruốc cuộc nghe thấy có tiếng động, mới gõ cửa hỏi. "Phu nhân, có phải hay không muốn ăn sáng? Tiên sinh nhường cho ngài phần cháo dinh dưỡng."

Hoa Chiêu đích thực cảm thấy đói bụng, nghĩ nghĩ lại thấy đằng nào cũng đã đi trễ 3 tiếng, giờ có muộn thêm thì cũng chẳng có gì khác biệt, không cần gấp gấp làm gì, mở cửa. "Được, đi nói chú Trương chuẩn bị xe, ăn xong cháu muốn đi tới Thượng Thừa. Những chuyện cháu làm mọi người không cần phải nói với anh ấy."

Thím Trương nghe lệnh đi làm.

Thong thả ung dung ăn xong bát cháo hải sản thơm phức, cuối cùng Hoa Chiêu mới cảm thấy chính mình giống như đã sống lại.

Lau lau khoẻ miệng, cầm lấy chiếc túi nhỏ mà Ân Thiên Lăng mua cho cô lúc đi công tác, phong tình vạn chủng mà đi ra ngoài.

Thời tiết thật đẹp, trời trong mây trắng nắng ấm áp.

Vào cái thời gian này, con đường vô cùng thoáng đãng, chẳng mất bao lâu cô liền tới Thượng Thừa.

Dẫm giày cao gót uyển chuyển bước từng bước, đi ngang qua quầy lễ tân còn không quên chào em gái nhỏ. "Tiểu mỹ nữ, buổi sáng tốt lành!"

Dương Vân trơ mắt nhìn Hoa Chiêu lưu loát xoát thẻ vào cửa, đi vào trong thang máy, trong lòng là các loại suy đoán.

Buổi chiều ngày hôm qua thì nhìn cô vác túi về sớm, hôm nay thì nhìn cô thong thả đến muộn.

Em gái nhỏ nhìn thời gian trên máy tính, đã hơn 11 giờ rồi, giờ này cô còn tới đây làm gì? Đến ăn cơm trưa chắc?

Lên đến tầng 6.

"Hi, lá nhỏ muội muội, chào buổi sáng!" Hoa Chiêu cùng Thôi Diệp chào hỏi, ngồi vào vị trí của chính mình.

Thôi Diệp khoẻ miệng run rẩy, quay lại nhìn cô, nhỏ giọng nói. "Chị đã viết đơn xin nghỉ sao?"

"Đơn xin nghỉ? Là thứ gì?"

"Vậy chị đã nói miệng xin nghỉ sao?"

"Không có. Nói miệng như thế nào?"

"Vậy như thế này là đến trễ chị có biết không? Sẽ bị trừ lương có biết không?"

"Nghiêm trọng như vậy!" Hoa Chiêu về mặt kính hoảng hoảng sợ, rồi lại không sao cả phất phất tay mở miệng. "Trừ tiền thì trừ tiền!"

"Được lắm, chị trâu bò chị thắng! Bội phục bội phục!" Thôi Diệp ôm quyền.

Vừa vào phòng liếc mắt liền thấy Hoa Chiêu, Đồng Văn Lộ cười lạnh trong lòng.

Ngày hôm qua còn bị cô ta chơi cho một vỏ, buổi chiều còn trắng trợn tảo bạo xách túi ra về sớm, hôm nay thì vô pháp vô thiên không coi ai ra gì mà vô tư đến muộn, thật đúng là tự đi tìm chết.

Buổi chiều ngày hôm qua sau khi Hoa Chiêu đã đi rồi, Đồng Văn Lộ mới đi tìm Vương Vũ, đầu tiên là uỷ khuất không thôi kể cho hắn nghe về chuyện nước trái cây.

Vương Vũ đương nhiên là dễ ngon dễ ngọt nói cô không cần nóng giận, nhưng cũng không nói Hoa Chiêu không đúng.

Cô liền hỏi hắn Hoa Chiêu kia có phải hay không có hậu đài, không kiêng nể gì mà chạy về sớm?

Hắn về mặt kính ngạc, ngay lúc đó liền gọi điện thoại hỏi giám đốc Lưu Duy, nói bóng nói gió, thử hỏi xem mỹ nhân mới tới có phải hay không người của hắn.

Lưu Duy nói không phải, chỉ nói là nhìn cô trông khá thông minh đã vậy còn có nhan sắc cao, tiền lương cũng không hề yêu cầu cao, nên không nói hai lời quyết định nhận cô vào làm luôn.

Vậy nên giờ Đồng Văn Lộ chẳng còn gì mà phải lo lắng băn khoăn, cô nhất định phải đuổi Hoa Chiêu đi, nghĩ chính mình lớn lên xinh đẹp mà kiêu ngạo, một chút cũng không để người khác vào mắt.

Cô theo Vương Vũ đã hai năm, từ là một người nhân viên nhỏ thăng nên tới chức vị tổ trưởng này cũng mới hơn một năm, tiền lương phúc lợi một chút cũng không ít.

Vương Vũ người này, bộ dáng lớn lên cũng tính là đẹp, năng lực làm việc tốt, nhưng chính là lại cực kì phong lưu.

Hiện tại hắn cũng được coi như là người trẻ tuổi đầy hứa hẹn, tiền đồ vô lượng.

Cộng thêm nàng gần đây hơi thúc, hắn cũng đã đề ra ly hôn, nhưng người vợ nhà quê kia tất nhiên không đồng ý. Tuy nhiên, bọn họ ở riêng đã lâu, chuyện ly hôn chỉ là sớm muộn.

Hoa Chiêu cái người kia lớn lên chính là một bộ dáng hồ ly tinh, cô ta mà chủ động vút vài cái ánh mắt, nào có mấy tên đàn ông chịu đựng được? Cô cần thiết phải ngăn chặn lại cái tai họa ngầm này.

Bất quá cô sẽ không cùng cô ta mà chính diện đối mặt, đó chính là việc làm của những kẻ ngu ngốc.

Với biểu hiện của cô ta bây giờ, cô ta cũng chưa chắc qua nổi thời gian thử việc này. Không cần thiết cùng cô ta chính diện giao phong, để rồi làm cho chính mình giống như là người hẹp hòi, cô đây có rất nhiều kiên nhẫn.

Đồng Văn Lộ đi tới ngồi vào chỗ của chính mình, một câu vẫn chưa cùng Hoa Chiêu nói chuyện.

Hoa Chiêu cong cong khoé miệng, người này cũng coi như là không ngu ngốc!

Thời điểm 12 giờ trưa, Hoa Chiêu vẫn như cũ cùng Thôi Diệp đi tới nhà ăn.

Ân Thiên Lăng điện thoại gọi lại đây.

"Dậy chưa?" Trầm thấp giọng nói còn mang theo một chút ý cười xấu xa.

"Anh cho rằng em là heo sao? Heo cũng phải dậy ăn cơm có biết không!" Hoa Chiêu tức giận mà trả lời.

"Được, được, được, anh sai rồi, anh đảm bảo đêm nay sẽ thật khắc chế, đừng nóng giận."

"Ân....." nhìn tới vẻ mặt vô cùng bất quái của em gái nhỏ Thôi Diệp, Hoa Chiêu nhanh nhẩu sửa miệng. "Anh trai à, anh không cần quá đáng, ăn quá no cẩn thận sẽ không tiêu được đâu!"

Ân Thiên Lăng bị cô chọc đến cười to, hài hước nói. "Cách xưng hô 'anh trai' này nghe rất không tồi, đêm nay Ân Ân liền kêu như vậy đi."

"Chia tay!" Hoa Chiêu quyết đoán cúp điện thoại.

"Là anh trai sao? Chị cùng anh trai quan hệ thật tốt nha! Em còn tưởng rằng bạn trai cơ." Thôi Diệp thờ hỏi.

"À" Hoa Chiêu ba phải, cái nào cũng được trả lời. "Com hôm nay thật cứng."

"Vẫn tốt mà! Là do chị quá khát khe. Nhà ăn cho nhân viên công sở như này là rất tốt rồi." Thôi Diệp gắp com. "Chờ chị thăng lên tới chức quản lý, liền có thể đi đến nhà ăn dành cho quản lý."

Hoa Chiêu kinh ngạc. "Còn có loại phân biệt chế độ cấp bậc?"

"Thượng Thừa thật không tồi, còn có cung cấp miễn phí một ngày ba bữa com."

"Không biết đến khi nào em mới có thể nhảy lên tới chức quản lý để tận hưởng đồ ăn tại đó nữa?" Thôi Diệp chống cằm.

"Nhà ăn của quản lý có thực sự ngon vậy không?" Hoa Chiêu hoài nghi.

"Ngon là điều tất nhiên, nhưng cái đây không quan trọng, quan trọng là có thể cùng Đại lão bản, nhị lão bản cùng tam lão bản ngẫu nhiên gặp được."

Xem nàng về mặt đầy chờ mong, Hoa Chiêu cười. "Lão bản cũng đi nhà ăn ăn com?"

"Vâng" Thôi Diệp trịnh trọng gật đầu. "Một tháng luôn có như vậy mấy ngày."

"Phi!!!" Hoa Chiêu nhin không được phì cười.

"Chẳng lẽ chị không nghĩ như vậy?" Thôi Diệp hoài nghi.

"Chị? Chị lại chưa nhìn thấy qua lão bản, nghĩ làm gì."

"Là Ân Thiên Lăng đó! Xuất hiện trên TV, trên tạp chí, chị cũng phải nhìn qua rồi chứ? Tuy em đến Thượng Thừa cũng đã 2 năm nhưng chân chính nhìn thấy cũng không vượt qua đến 5 lần, có hai lần là ở bữa tiệc cuối năm đứng rất xa mà nhìn thấy." Thôi Diệp biểu hiện vẻ mặt say mê. "Thật là đẹp trai, rất có hương vị đàn ông, gương mặt kia, đường cong kia, chỉ một chữ thôi: tuyệt!"

"Không phải bảo đứng ở rất xa nhìn thấy sao? Còn nói cái gì đường cong..." Hoa Chiêu cười.

"Là hoá nhân kim tinh đó có biết không?" Nam thần là không chấp nhận có bất kì nghi ngờ nào.

"Nhị lão bản thì sao?" Hoa Chiêu tò mò.

"Giản tổng nhưng thật ra lại thấy rất nhiều lần, dòng mỹ phẩm này thực ra là do hần quản lý, hần ngẫu nhiên cũng sẽ đi qua phân bộ tiêu thụ này của chúng ta. Giản tổng cũng coi như là đẹp trai, nhưng lại là loại hình tiểu bạch kiểm, em thích kiểu người như Ân tổng vậy, nhìn rất đàn ông lại cho người ta có cảm giác an toàn." Thôi Diệp lại bắt đầu dâng lên trái tim thiếu nữ mơ mộng.

"Ha ha ha ha!" Hoa Chiêu thực sự cười đến ngừng không được, Giản Tiểu Dị tên kia nếu biết ở công ty hần bị các nữ nhân viên coi là tiểu bạch kiểm không biết sẽ biểu hiện ra sắc mặt quý gì. Chắc chắn sắc mặt sẽ cực kì đặc sắc, nghĩ thôi cũng thấy mắc cười.

"Còn có tam lão bản?" Hoa Chiêu bỗng nhiên cực kì hứng thú không biết các cô đánh giá như thế nào về cái tên Trần Trì mặt than kia.

"Em cũng chỉ thấy tam lão bản hơn 2 lần, đều là ở tiệc cuối năm, lại đứng quá xa nên cũng không nhìn thấy rõ cụ thể hình dáng ra sao. Hần quản Thượng Thừa giải trí, nghe nói là người rất điệu thấp rất cao lãnh, lạnh lùng đến nỗi có thể đông chết người nữa. Có lẽ cũng chỉ có người lạnh lùng vậy mới trấn chỉnh được đám minh tinh tung tăng nhảy nhót kia. Bọn họ dù có cực kỳ đẹp trai hay vô cùng xinh đẹp, nổi tiếng kỳ thật cũng chỉ giống như những người công nhân viên mà thôi. Cơ mà trong diễn đàn của công ty Trần tổng fan đều cực kỳ cuồng và trung thành. Còn fan của Giản tổng thì tương đối hiền lành hơn."

"Ồ!" Hoa Chiêu ngẫm gât gù, đúng là thần tượng là cái dạng gì, fan là cái dạng đấy. Tên Trần Trì kia đối với vợ hần luôn khẳng khẳng một mực nha, còn cái tên Giản Tiểu Dị kia, chắc, tốc độ đổi bạn gái khiến người ta đúng là điểm không xuê.

"Khụ, thế còn fan của Ân tổng thì sao?" Hoa Chiêu bày ra vẻ mặt ham học hỏi, tràn đầy tinh thần tiếp thu tiến bộ.

"Fan Ân tổng chính là nhiều nhất, loại hình cực kì đa dạng. Hơn nữa Ân tổng phụ trách mục bất động sản, nam fan cũng không ít nha!" Thôi Diệp tỏ vẻ đắc ý. "Em chính là fan Ân tổng chân chính nha, tuy nhiên so sánh với hội trưởng thì vẫn rất kém"

"Còn có cả hội trưởng?" Hoa Chiêu thật sự kinh ngạc, đây là muốn xuất đạo làm minh tinh luôn sao?

"Nói cho chị một bí mật nha, hội trưởng ở tầng 23, chức vị khiến các nữ nhân viên trong Thượng Thừa khát vọng nhất! Cô ấy sau khi tốt nghiệp trong trường học liền vào luôn Thượng Thừa, tới bây giờ cũng đã được 4 năm, hiện tại là thư kí số 1 của Ân tổng, tuyệt đối là fan thâm niên trung thành nhất, cơ hồ mỗi ngày đều có thể nhìn thấy Ân tổng, oa oa oa thật làm người hâm mộ muốn chết!" Thôi Diệp ghen ghét mà đầm ngực.

Số 1.... gọi nha Ân Thiên Lăng, điểm phúc quả nhiên không ít! Hung hăng chọc chọc miếng khoai tây, Hoa Chiêu đề nén dục vọng muốn ngay lập tức đi tới tầng 23.

"Công ty nhiều mỹ nữ như vậy, Ân tổng kia không cùng vị nào....sao? Ừ, em hiểu đấy!"

"Ân tổng tới công ty luôn là ở trạng thái làm việc, tục ngữ nói thỏ khôn không ăn cỏ gần hang, bắt quả không phải lần trước cùng với Bùi Lệ Nhã truyền ra tai tiếng sao?"

Cái đó cô biết, người đại diện phát ngôn của mỹ phẩm Thượng Thừa, là minh tinh đầu bảng Nhã Ni Huệ, thuộc Thượng Thừa giải trí. Đó cũng chỉ là một chiêu lăng xê mà thôi. Cô lúc ấy còn đang ở nước ngoài, vì chuyện này cũng đã cùng Ân Thiên Lăng làm náo loạn, giằng dỗi một phen.

"Hơn nữa cũng có người nói rằng Ân tổng tài đã có bạn gái." Thôi Diệp thần thần bí bí nói.

"Thật? Là ai vậy?"

"Ân tổng mỗi tháng đều sẽ đi Anh quốc một chuyến, mỗi lần đi chính là vài ngày, cho nên mọi người suy đoán hần khẳng định là ở bên đó kim ốc tàng kiều. Tuy nhiên tháng này thế nhưng lại không có đi, mọi người lại đoán rằng không biết có phải hay không đã chia tay."

Ặc, đó là bởi vì tháng trước cô đã kết thúc kiếp sống lưu học ở nước Anh mà chạy về nước có được không! Haiz, còn tưởng có tin tức gì lớn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Đại Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Bộ phận kinh doanh ở tầng 6 có hai ba trăm người và N mục sản phẩm

Hoa Chiêu được điều tới làm việc ở trong mục đồ trang điểm, là mục lớn nhất so với tất cả các hạng mục khác, dù sao cũng là bán đồ dùng có liên quan tới nữ giới, hơn nữa lại còn là liên quan tới khuôn mặt, điều mà nữ giới cực kỳ coi trọng và quan tâm.

Đã đi làm hai ngày nhưng Hoa Chiêu chuyện gì cũng chưa làm.

Tài khoản chính thức của nhãn hiệu có độ phổ biến đứng thứ 2 trên mạng thuộc về Thôi Diệp, còn đứng đầu tiên lại là Đồng Văn Lộ. Đường như cô ta vẫn luôn nhìn chăm chăm cô.

Không sao, chẳng nào cô tới đây cũng không phải để làm việc.

Đi dạo một vòng nói chuyện phiếm bát quái, Hoa Chiêu quyết định đi pha cho mình một tách cà phê, gọi luôn Thôi Diệp cùng nhau đi phòng trà khu nghỉ ngơi.

Phòng trà ở Thượng Thừa rất thoải mái, giản dị, quả thực giống như phong cách của một quán cà phê tự phục vụ vậy. Bên trong còn cung cấp miễn phí một ít điểm tâm cùng các loại cà phê.

Đã từng có người làm điều tra quá, ở trong các công ty lớn của cả nước, nhân viên ở Thượng Thừa là có độ trung thành cao nhất. Phúc lợi tốt như vậy còn muốn chạy đi đâu tìm nữa.

Hiện tại đúng là thời gian dành cho buổi trà chiều, có không ít người ở bên trong. Hoa Chiêu vừa bước vào, thanh âm ríu rít đột nhiên ngừng lại 3 giây.

Có người khe khẽ nói nhỏ. "Từ lúc nào mà tầng 6 xuất hiện một đại mỹ nữ như vậy? Ở hạng mục nào thế?"

"Là ở tầng 8 được chạy xuống đây?"

"Ở mục đồ trang điểm bên kia, tôi ngày hôm qua thấy cô ấy đi vào văn phòng bên đó."

"Bên đó như thế nào lại luôn tấp nập mỹ nữ thế, Vương Vũ đúng thật là có sức hút với cấp dưới." Một bộ khác vừa hâm mộ lại có chút ghen tị.

"Nha, Vi giám đốc, người không phải vẫn luôn đối với Đồng tiểu thư kia nhớ mãi không quên sao? Nhanh như vậy liền thay lòng đổi dạ?"

"Ha ha, kia đều là chuyện cũ năm xưa, không đáng nhắc tới."

Hoa Chiêu cùng Thôi Diệp lấy đồ ăn nhẹ rồi pha một ly cà phê, tìm một chỗ mà ngồi xuống.

Thôi Diệp nhỏ giọng nói. "Cái này Vi giám đốc cùng Vương giám đốc có chút chuyện xưa, hạng mục đồ trang điểm của chúng ta vẫn luôn đứng nhất về

doanh số tiêu thụ, mục sản phẩm tẩy rửa cho da của bọn họ là vạn năm đứng thứ 2, quan trọng nhất là hần ta trước kia đã từng theo đuổi Đồng Văn Lộ, nhưng kết quả là chị ta lại ở cùng giám đốc Vương."

Hoa Chiêu rất có hứng thú nghe cô kể chuyện. "Em biết cũng thật không ít chuyện nha."

Thôi Diệp biểu hiện ra vẻ mặt đã là người từng trải. "Cả ngày chỉ biết chăm chỉ cần cù đi làm thì không có gì thú vị, bất quá tin đồn trong công ty cùng say mê về đẹp của ông chủ mới là hai chuyện lớn."

Lúc này có người bên cạnh đi tới. "Có đề ý hay không tôi ngồi ở đây?"

Thôi Diệp vội chào hỏi. "Không, không ngại, giám đốc Vi, mời ngồi."

"Xin chào, tôi là Vi Chính."

Hoa Chiêu liếc mắt nhìn cánh tay vươn tới đây, ngẩng đầu, người lớn lên cũng coi như đỉnh đặc sáng sủa, đối với hần gật gật đầu.

Thôi Diệp nhìn xem tình hình này, chính mình có vẻ dư thừa, có vẻ đẹp chính là thật tốt, đi đến đâu cũng đều nổi tiếng.

Hiện tại là muốn như thế nào? Cũng không thể giống như hồi đầu mới vào công ty không có nhãn lực như trước được.

Do dự đứng lên. "À, tôi vừa nhớ đến, vẫn còn có công việc chưa hoàn thành, tổ trưởng Đồng còn muốn tìm tôi, tôi về văn phòng trước." Nói xong bụng cả phê bước bước bỏ chạy.

Vi Chính bày ra dáng ngồi đẹp trai nhất của chính mình. "Không biết phải xưng hô với tiểu thư đây như thế nào?"

"Hoa Chiêu." Nhấp một ngụm cà phê, nhũn mày, vẫn là người nào đó so với chính mình pha cà phê ngon hơn.

Buông cái ly, cô tùy tiện ở kệ sách cầm lấy một cuốn truyện tranh.

"Hoa tiểu thư thích xem truyện tranh sao? Đúng là nhìn không ra."

"Ồ, vậy không biết nhìn ra cái gì?"

"Khuyên quốc khuyên thành mạo, kinh vì người trong thiên hạ.[1]" Vi Chính gất gao nhìn chăm chăm người con gái trước mặt này.

[1]:Dung mạo khuyên quốc khuyên thành, khiến cho bất kì ai cũng phải kinh ngạc

"Khụ." Cô thiếu chút nữa bị bánh quy làm nghẹn. Quả nhiên làm về tiêu thụ đều da mặt dày.

Đối mặt với ánh mắt tự tin ở phía đối diện, Hoa Chiêu không chút nào né tránh, mày đẹp khẽ nhướn. "Giám đốc Vi văn học không tồi."

"Quá khen! Chỉ là nói thật mà thôi."

"Vậy thì phải cảm ơn ngài đã khen."

"Hoa tiểu thư, tôi có thể mạo muội hỏi cô một vấn đề không?"

"Không thể."

Hoa Chiêu lười nhác vươn vai đứng lên. "Ngượng ngùng, có chút mệt, tôi đây phải trở về ngủ một giấc trước." Nói xong dầm gầy cao gót bước đi.

Những người đứng đứng tai nghe hóng hót giờ phút này có điểm muốn cười lại không dám cười, thành thành thật thật uống trà, lảng tránh ánh mắt u buồn của giám đốc Vi.

Cũng có người muốn thay Vi Chính bất bình. "Có địa vị gì chứ, không lưu cho nhau một chút mặt mũi."

"Đúng vậy, so với những người ở tầng 8 còn kiêu ngạo hơn?"

"Cái này người nói sai rồi, những người kia đều thật sự quý trọng thanh danh. Ngẫu nhiên chạy tới công ty, thử hỏi xem ai dám kiêu ngạo?"

Trở lại văn phòng, Thôi Diệp nháy mắt. "Giám đốc Vi có phải hay không định theo đuổi chị?"

"Thôi Diệp, cô đến đây."

Thôi Diệp lè lưỡi, đi đến bên cạnh bàn Đồng Văn Lộ.

"Chuyện gì vậy, tổ trưởng?"

"Công việc đều đã làm xong rồi sao? Trông cô có vẻ rất nhàn dối."

"Không ạ, em vẫn còn đang làm..."

"Cô hôm nay đã đăng được mấy bài viết? Kế hoạch đẩy mạnh tiêu thụ bên kia cô đã làm xong sao? Còn có, không cần thấy bất cứ người nổi tiếng cũng đều phải chạy qua ké chút danh tiếng, trông rất LOW[2], trong tay cô chính là tài khoản đứng thứ 2 của nhãn hiệu, không phải là mấy cái tài khoản không chính thức có biết không? OK?"

[2] LOW: nghĩa tiếng anh là THẤP,

Với người Trung thì nó ý chỉ là ĐẢN, NGU NGỐC....

Thôi Diệp mặt đỏ tai hồng. "Tôi không phải ai cũng đều ké danh tiếng, tổ trưởng, nửa giờ trước không phải cô còn khen tôi cọt cọt điểm danh tiếng tốt sao?"

Đồng Văn Lộ trong lòng phát cáu, quả nhiên là gần mực thì đen, tiểu nha đầu luôn vâng vâng dạ dạ thế nhưng bây giờ còn dám tranh luận với mình. Không đem người kia đuổi đi, trong lòng cô thực không yên ổn.

"Hoa Chiêu!"

Hoa Chiêu quay đầu. "Chuyện gì?"

"Làm cho tôi một bản kế hoạch marketing kỹ càng tỉ mỉ nhằm vào nhãn hiệu SUSU, nộp cho tôi vào ngày mai." Nhìn bộ dáng bình hoa kia, có lẽ cô ta cũng sẽ làm không ra đâu.

"Ồ."

Hoa Chiêu lật lật tập truyện tranh nhìn một hồi, thật sự cảm thấy có chút buồn ngủ, híp mắt mà nằm bò ra bàn, nghĩ xem liệu mai sau có phải hay không mang tới đây một chiếc ghế nằm, ngủ thoải mái hơn một chút.

Là một người từ nhỏ đã sống trong nhung lụa, Hoa Chiêu cũng không phải kiểu người không học vấn nghề nghiệp. Cô từ nhỏ đến lớn thành tích tuy không phải loại thực xuất sắc, nhưng cũng xem như là ưu tú, cũng coi như kế thừa được một nửa tốt đẹp từ gen của mẹ cô.

Chẳng qua, sự hứng thú của cô với mọi thứ chẳng bao giờ kéo dài, làm chuyện gì cũng đều ba phút nhiệt tình. [giống ai nhè:))]]]]]

Hơn nữa ngành học chính quy của cô chính là marketing, một cái bản kế hoạch lại chẳng thể làm khó được cô.

Đồng Văn Lộ đi vào văn phòng Vương Vũ, đóng lại cửa.

"Tận lực giảm bớt tiến vào văn phòng của anh đi, vào nhiều không tốt."

"Làm sao vậy? Anh trước kia cũng không bắt mẫn như vậy. Hơn nữa em có công tác muốn cùng anh bàn." Đồng Văn Lộ trong lòng vang lên cảnh báo, xoắn tay, nước mắt rung rung dường như chuẩn bị khóc.

Vương Vũ vừa thấy cô biểu hiện ra dáng vẻ cô gái nhỏ yếu ớt liền bại trận. "Được, được rồi, anh cũng chưa nói cái gì, anh chỉ là sợ lời đồn không tốt."

"Em biết rồi, em sẽ thật chú ý." Đồng Văn Lộ uly uly khuất khuất mà nói.

Vương Vũ tiến lên khoá lại cửa, quay đầu lại ôm lấy cô ngồi trên sofa. "Làm sao vậy?"

"Còn không phải tại Hoa Chiêu."

"Cô ta làm sao, cũng chỉ là nhân viên mới."

"Không phải anh bảo em sắp xếp công việc cho cô ta làm sao? Phía trước em nghĩ là cô ta mới đến, chờ cô ta quen thuộc với công việc rồi lại an bài. Sau đó hôm nay em nghe lời anh sắp xếp công việc cho cô ta làm, thế nhưng cô ta thì hay rồi, trực tiếp nằm sấp trên bàn mà xem truyện tranh. Em hiện giờ cực kỳ cảm thấy mất mặt, những người khác chắc chắn là nhìn em mà chê cười!" Nói nói nước mắt liền phải rơi xuống.

"Aiz như thế nào mà lại khóc!" Vương Vũ vội vàng dỗ dành.

Đồng Văn Lộ khịt khịt. "Anh nhìn xem cô ta như vậy, em cũng không dám nói cái gì. Cô ta mặc quần áo, mang trang sức đều rất đắt tiền, vừa thấy đã biết chính là có người bao nuôi."

"Cũng không nhất định là vậy, có thể là nhà cô ấy có tiền." Vương Vũ suy tư cái loại khả năng này, nếu là như vậy....

Đồng Văn Lộ làm sao có thể không biết suy nghĩ đầy của hẩn, vội vàng đập tan vọng tưởng của hẩn. "Đó cũng chỉ là trên phim truyền hình mà thôi, thiên kim tiểu thư đến công ty thể nghiệm sinh hoạt. Trong đời sống thật, thiên kim tiểu thư hoặc là ở nhà làm công chúa, hoặc là ở chức vị cao trong công ty mà chỉ điểm giang sơn, làm gì có người nào ở một cái chức vị bé nhỏ như này?"

"Nói như vậy cũng đúng. Em cứ ra bên ngoài trước đi, khi nào có cơ hội anh thử dò hỏi cô ta xem sao."

"Anh sẽ không đối với cô ta..... Cần thận này bông hoa hồng có gai, em chính là đối với anh toàn tâm toàn ý, đem tất cả mọi thứ đều giao cho anh."

"Em nghĩ cái gì đâu, anh không phải vì em mà đang làm thủ tục ly hôn đó sao?"

"Em biết, em chỉ là thuận miệng nói thôi."

"Em yên tâm, chuyện này anh sẽ lập tức đi xử lý." Vương Vũ trấn an cô, đối với Đồng Văn Lộ, trong lòng hắn vẫn là có tình yêu.

Ngày hôm sau, Hoa Chiêu sau khi ăn xong cơm chiều mới chạy đến đi làm, buổi sáng ở nhà làm thật tốt bản kế hoạch marketing.

Không cần Đồng Văn Lộ mách lẻo, Vương Vũ cũng phát hiện buổi sáng cô không đến.

Vương Vũ bày ra thái độ việc công xử lý theo phép công.

Hoa Chiêu cầm lấy bản kế hoạch cùng với ly nước trái cây mới mua ở dưới tầng ban nãy, ngồi xuống đối diện với hắn.

Cô ung dung thanh thản ngồi uống nước trái cây, cũng không có ý định mở miệng, Vương Vũ đành phải chủ động.

Đối mặt với một mỹ nhân, ngữ điệu hắn vẫn thật ôn hoà. "Tiểu Chiêu, trong nhà có phải hay không xảy ra chuyện gì?"

"Không có."

Hoa Chiêu cảm thấy buồn cười. Tiểu Chiêu? Cách gọi này thật ra có một đoạn thời gian chưa được nghe thấy.

"Vậy tại sao buổi sáng lại không đi làm?"

"Dậy muộn, thuận tiện viết cái này." Giao cho hắn tập bản kế hoạch cầm trong tay.

Vương Vũ lật lật mà nhìn, quả thật là kế hoạch chuyên nghiệp.

Kinh ngạc. "Đây thật là em viết?"

"Không thì sao?"

Vương Vũ nhìn chăm chú cô. "Tôi nhớ lần trước đã hỏi em một vấn đề."

Hoa Chiêu biểu tình tùy tiện. "Cái gì?"

Vương Vũ nghĩ thầm, hắn thể hiện ra khí thế mà cô vẫn ung dung như vậy, cái loại người thể hiện ra thái độ gấp biến bất kinh[3] này, khẳng định là người có địa vị, không phải người thường.

[3]: gấp biến bất kinh: gấp biến cố mà không hề thể hiện ra bất kì biểu hiện sợ hãi nào.

Biểu tình trịnh trọng lên. "Tôi muốn hỏi lại một lần nữa."

Hoa Chiêu nhún vai.

"Em là chính mình đến hay vẫn là nhờ có người giới thiệu vào Thượng Thừa?"

"Chính mình." Hoa Chiêu ngữ khí bình tĩnh, cong cong khoé miệng. "Tuy nhiên..."

"Tuy nhiên cái gì?"

"Tuy nhiên cũng có người quen biết."

"Ai?" Vương Vũ điều chỉnh lại dáng ngồi.

"Gián tổng." Hoa Chiêu mỉm cười đầy thâm ý, vẻ mặt kiểu "ngươi hiểu mà" biểu tình.

"Được rồi, nếu không có chuyện khác, tôi liền đi ra ngoài uống trà. Bản kế hoạch giám đốc Vương tùy tiện xử lý đi, tôi chính là nhằm chán viết chơi thôi."

Vương Vũ biểu tình phức tạp mà nhìn theo bóng lưng cô rời đi.

Những ngày tiếp theo, Hoa Chiêu tiếp tục là bộ dáng muốn đến thì đến, muốn đi thì đi, Đồng Văn Lộ tức khắc nóng nảy.

Cô cũng đã nghe Vương Vũ nói rồi, Hoa Chiêu và Giản tổng chính là có quan hệ đó.

Vậy thì sao? Giản tổng đòi bạn gái nhanh như thay áo không phải sao, gần nhất chẳng phải đang theo đuổi một cô người mẫu nhỏ, thân hình đầy nóng bỏng sao, Hoa Chiêu này còn không biết đã là quá khứ của tháng năm nào rồi.

Vương Vũ có thể chịu đựng cô ta, không phải là bởi vì cũng đã đối với cô ta có tâm tư khác hay sao, nói không chừng còn đang lén lút cùng nhau thông đồng.

Nghĩ đến khả năng này, Đồng Văn Lộ quyết định phải làm chút gì đó, chính mình thật vất vả chờ đến hân ly hôn, không chừng đến lúc đó lại là cấp áo cưới cho người khác.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Đại Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Nhìn kí lục chấm công tháng này của Hoa Chiêu, Trương Minh Chí có điểm sợ hết hồn.

Đã qua mười ngày nhưng lại không có lấy một ngày đi làm đúng giờ.

Chuyên viên nhân sự trước đó cũng đã phản ánh tình huống với hắn, hắn cũng tạm thời ép xuống.

Sáng sớm hôm nay, tổ trưởng doanh số tiêu thụ internet marketing lại đây tìm hắn, nói thay mặt cho Vương Vũ, yêu cầu thay thế nhân viên này.

Hắn đây còn không xử lí chuyện này thì những công nhân viên khác sẽ không phục, nếu lão bản mà biết cũng sẽ giáng xuống đầu hắn tội danh không làm tròn trách nhiệm.

Nhưng nếu là trực tiếp xử lí, liệu có phải hay không không quá cho Giản tổng mặt mũi? Cơ mà nghĩ lại, Giản tổng tốc đòi bạn gái nhanh như sấm giập, nói không chừng người này đã out từ lâu.

Vì để an toàn, hắn trước vẫn là đi hỏi ý kiến Giản tổng một chút.

Vì thế Trương Minh Chí cầm tờ thông tin Hoa Chiêu điền lúc trước cùng với kí lục chấm công mà đi đến tầng 7.

Gõ cửa vào văn phòng của Giản tổng, không nghĩ tới Ân tổng cũng có ở đây. Muốn quay đầu lại cũng không kịp rồi.

"Chuyện gì?" Giản Dị hỏi.

"À, cái này....khụ." Trương Minh Chí nhìn nhìn Ân tổng, có điểm muốn nói lại thôi.

Đáy lòng thâm nắng chính mình quá không biết chọn thời gian, hiện tại là muốn ở trước mặt Đại lão bản nói sao, không phải là khiến Nhị lão bản tìm phiền toái hay sao.

Giản Dị nghi hoặc. "Còn có gì chần chừ, mau nói thẳng đi."

Ân Thiên Lăng ngả người dựa lưng vào ghế sofa, nhìn trong tay bằng tiêu thụ. "Như thế nào? Tôi ở đây nên không tiện?"

Nghe giọng nói của Ân tổng, Trương Minh Chí càng có cảm giác áp bách.

Giản Dị so với hắn còn gấp hơn. "Anh có định nói hay là không đây? Có chuyện mau nói!"

Trương Minh Chí sờ gáy. "Là như thế này, có cái nhân viên nữ mới tới, trong một tháng cô ấy đi trễ về sớm mấy lần, trưởng phòng đã cảnh cáo cô ấy nhiều lần, cô ấy vẫn như cũ một chút cũng không thay đổi, phía trước còn ám chỉ nói có quan hệ không tầm thường với ngài." Trương Minh Trí quan sát sắc mặt Giản Dị.

Ân Thiên Lăng đứng dậy. "Vừa rồi nói liền làm theo phương án kia đi, tôi đây đi trước." Đi tới cửa thì dừng lại, ngữ khí mang cảnh cáo. "Lão Nhị, kiểm chế một chút, đừng làm quá phận, đây không phải hậu hoa viên nhà cậu."

Lão Nhị? [1] Hắn đã đáp ứng rồi sẽ không gọi tên hắn như vậy...

[1] Nhị =2: có nghĩa là ngu ngốc.

Nhìn bóng dáng đã đi xa của Ân Thiên Lăng, trong lòng Giản Dị gào thét oan uổng, hắn chính là một người luôn có nguyên tắc, trước đây vẫn chưa từng

lấy chuyện tư dùng vào việc công có biết không? Hấn tuy rằng có rất nhiều "tri kỉ" nhưng chưa bao giờ dám mang tới công ty!

Chẳng lẽ thật sự có cô bạn gái nào đó đến Thượng Thừa đi cửa sau đi? Vậy phải nghiêm túc xử lí, tìm lại trong sạch cho bản thân!

Trùng mắt liếc nhìn Trương Minh Chí một cái, tiếp nhận lấy tập thông tin, vừa nhìn một cái, trùng mắt hấn suýt thì phải rơi xuống.

Mẹ nó! Người này noi nào với hấn thân quen, rõ ràng là thân quen với Ân lão đại, quen đến không thể quen thuộc hơn đi.

Hoa nữ vương đây là muốn đi làm chuyện tốt đi.

Trong lòng cười thâm hắc hắc hắc, có trò hay để xem nha, hấn chính là thấy gần nhất chuyện tình yêu có điểm nhàm chán.

Giản Dị biểu tình nghiêm túc một chút, ngẩng đầu nói rõ với Trương Minh Chí. "Đây là em gái của tôi, liền nhắm một mắt mở một mắt đi! Lần sau không cần tự cho mình là thông minh, tiền thưởng cuối năm giảm một nửa."

Dù sao thì vừa rồi cũng bị Ân lão đại cảnh cáo, hấn đây liền nhận luôn cái tội danh lạm dụng chức quyền vậy.

"Vâng." Trương Minh Chí thịt đau, tuy nhiên vút được cái củ khoai nóng bỏng này cũng coi như thờ phào một hơi.

"Cô ấy ở phân bộ nào?" Hấn muốn chạy tới xem xem Hoa đại tiểu thư.

"Bán hàng trực tuyến mục đồ trang điểm" Trương Minh Chí cung kính trả lời.

"Chuyện này không cần ở công ty truyền loạn."

"Tôi đã biết."

Hoa Chiêu đang ngồi ở vị trí của mình mình nhàm chán lướt weibo, một bên mở ra diễn đàn bát quái của công ty mà dạo một vòng.

Chủ đề hot hôm nay: Hậu trường của cô gái họ Hoa kia ở phân bộ bán hàng trực tuyến mục đồ trang điểm, rất cuộc lớn bao nhiêu?

Bài viết nội dung chính là kể ra bao nhiêu là tội trạng của cô, đơn giản là nói cô đi trễ về sớm, thế nhưng trong đó còn có một cái tội danh là câu dẫn giám đốc hạng mục.

Phía dưới đã nổ tung rồi, cùng vô số bình luận.

Có người đưa ra tin nóng là cô thông đồng quản lí nhân sự Trương giám đốc tiến vào, cũng có người nói rằng cô cùng Lưu giám đốc quản lí bán hàng trực tuyến chơi trò mập mờ, càng có nhiều người nói rằng cô là bạn gái cũ của Giản Dị.

Cũng có người tức giận bất bình, chính mình phải thông qua tầng tầng lớp lớp tuyển chọn mới có thể tiến vào Thượng Thừa, cẩn thận làm việc, chủ động tăng ca. Đằng này có người chỉ cần động động môi, bán chút sắc đẹp, là có thể muốn đến lúc nào thì đến, muốn đi lúc nào thì đi.

Vì thế, cuối cùng có người đưa ra kết luận, cô là cái lăng lợ ong bướm ai cũng có thể làm chồng có thể so sánh ngang với yêu điểm đề tiện kỹ nữ Phan Kim Liên.[2]

[2]Phan Kim Liên: vừa là một nhân vật trong tiểu thuyết Thủy Hử (trùng hợp cũng là một nhân vật có thật). Nàng là cô gái dung nhan mỹ lệ, phong lưu đa tình, có sức hấp dẫn đầy uy lực. Trái với vẻ ngoài xinh đẹp, cá tính nàng tranh cường hiếu thắng, ích kỷ nhỏ nhen, trở thành nhân cách xấu xa tráo trở. [Theo Wiki]

Nhìn đến cuối cùng, Hoa Chiêu thiếu chút nữa thì phun một ngụm nước, yêu điểm cô thích, đề tiện kỹ nữ liền..... Dù kích thích!

"Ha ha ha ha ha!" Không chế không nổi mà cười ra tiếng!!!

Lúc này Giản Dị đã đứng ở cửa được một lúc, văn phòng vốn đang có điểm ồn ào, bỗng phát hiện ra Nhị lão bản đi tuần tra, nhất thời lặng ngắt như tờ.

Hoa Chiêu tiếng cười vừa thanh thuy lại vang dội.

Lúc này, mọi người nghe thấy cũng chỉ có một suy nghĩ....Kiêu ngạo làm càn.

Toàn bộ văn phòng đều nghiêng đầu nhìn cô, Thôi Diệp kéo kéo cánh tay cô, tay đặt trên miệng "Suỵt", làm mặt quỷ với cô.

Cô mang theo ý cười ngẩng đầu lên nhìn bên cửa, cùng Giản Dị bốn mắt nhìn nhau, hoà hoa bắn tung toé.

Chỉ 0.1 giây tạm dừng sau, Hoa Chiêu nhướng mày, thanh âm kiều mị. " Giản tổng~"

Giản Dị đứng ở cửa được một trận run run, đồng nghiệp xung quanh trao đổi cho nhau một ánh mắt "đã hiểu rõ", có người còn lén lút chạy đến diễn đàn mà gõ chữ: Chân tướng sáng tỏ! Em gái họ Hoa cùng Giản tổng có gian tình, tận mắt nhìn thấy!!!

Đồng Văn Lộ đứng lên, nhu mì mà cười. "Giản tổng."

Vương Vũ từ trong phòng chạy ra, cung kính mà kêu. "Lão bản."

"Không có chuyện gì, các người cứ tiếp tục làm việc." Giản Dị vẫn chưa tiến vào, đầu óc xoay chuyển nhanh chóng.

Xem Hoa nữ vương ý tứ này, là định hớ[3] hấn đi.

[3] Hớ = bậy.

Giờ nhiều người thường dùng từ "đào hố không lấp" hay "yên tâm nháy hố". Nên mình để luôn từ hớ, nghe cũng hay tai.

Không được, việc này hên nào sớm muộn cũng sẽ bị lộ, cái tên hộ thể cuồng ma kia mà biết hấn cùng bà vợ của mình truyền ra tin đồn ái muội, hấn đây sẽ không được sống yên ổn mất.

Thời điểm đua kỹ thuật diễn tới rồi.

Giản Dị đối với Hoa Chiêu vẫy vẫy tay, ngữ khí thân thiết. "Em ra đây một chút, em gái." Giống như một người anh trai nói với em gái, cuối cùng còn lộ ra một nụ cười hiền lành.

"Oanh!" Câu chuyện xoay ngược lại, lại có người trộm trả lời, em gái họ Hoa thực ra là em gái của Giản tổng, chính tai nghe thấy!!!

Đồng Văn Lộ tâm tình thấp thỏm, Vương Vũ không phải nói cô ta là Giản Dị tình nhân sao? Sao giờ lại thành em gái...?

Hoa Chiêu gọi lên khoe miệng, đi đến trước mặt Giản Dị, thân thiết mà quàng tay vào tay hấn, chớp chớp mắt, thanh âm khê kêu. "Dị~ biểu~ ca~, chuyện gì vậy?"

Giản Dị liễu mạng khắc chế run rẩy, sững nhìn cười, bắt lấy cánh tay cô, túm cô lôi ra ngoài.

Có người còn tả lại sự thật: Hai người khoát tay nhau, mặt đối mặt mỉm cười sáng lạn mà thân mật.

Có người đoán là người tình đóng giả làm em gái, cũng có người đoán là em gái đóng giả người tình, duy nhất có thể khẳng định đó là, em gái họ Hoa và Giản tổng có quan hệ không bình thường.

Ở một nơi nào đó rất xa hành lang.

Giản Dị vuốt cằm, một bộ vẻ mặt tiểu nhân đắc chí.

"Nữ vương đại nhân, công việc này ngài cảm thấy hài lòng chứ?"

"Tạm được."

"Nghe giọng điệu này của ngài hình như không được hài lòng lắm. Nếu không để tôi đề cử cho ngài đến bên cạnh chỗ lão đại làm việc? Nơi đó mới càng thích hợp với ngài đi."

Hoa Chiêu gạt lại những sợi tóc bị gió thổi loạn, lộng lẫy mà cười. "Giản Tiểu Dị, nếu cậu mà dám để lộ tiếng gió, cậu biết đấy, tôi là người nhỏ nhen thích nhất là ghi thù."

Nghe cô chậm chậm lên tiếng, sau lưng Giản Dị tê rần, nhớ tới trước kia trải qua, đã từng bị chinh đến thê thảm.

"Tôi nói này đại tiểu thư, cô muốn chọn cũng phải chọn Trần Trì nơi đó, không phải càng tốt, chơi càng kích thích hơn sao? Như thế nào phải chọn miểu nhỏ này của tôi?"

"Ai làm mỹ phẩm ở tầng 1? Anh trai." Ngữ khí uy hiếp.

Giản Dị nhấc tay. "Được, được, được, tôi đã biết. Tôi cái gì cũng không biết, mai sau chuyện này có bại lộ, lão đại có trách tội xuống dưới, cô phải đền thay tôi chịu trách nhiệm."

"Yên tâm đi người anh em, giảng nghĩa khí!" Hoa Chiêu vỗ vỗ vai hấn.

Giản Dị khoe miệng run rẩy, thường xuyên bị hớ người anh em tốt, một chút cũng không muốn nói chuyện.

Thời điểm ăn cơm giữa trưa, mấy người đồng sự ở tổ chăm sóc khách hàng lúi lúi kéo kéo Hoa Chiêu cùng ăn cơm.

Thôi Diệp thấy có chút mát mắt, cô thân quen với nữ thần đầu tiên, giờ đã trở thành nữ thần của cộng đồng mọi người.

Vài người vây quanh cùng nhau ăn cơm, mồm năm miệng mười.

"Chị, chị.... thật là em gái Giản tông?" Thôi Diệp đã sớm một bụng tò mò.

"Em...đoán xem!" Hoa Chiêu chọn một viên tây hoa lan.

Em gái Như Tiểu Thanh ở tổ chăm sóc khác hàng, tay chống cằm nhìn cô. "Chị làm như thế nào mà có thể xinh đẹp như vậy! Diễn đàn còn đang bình chọn xem chị là bạn gái hay vẫn là em gái của Giản tông đó."

Hoa Chiêu cảm thấy rất hứng thú với điều này. "Kết quả là cái gì?"

"Trước mắt thì mọi người bình chọn là em gái nhiều hơn."

"Chắc, quần chúng đôi mắt sáng như tuyết!" Xem như thừa nhận là anh em quan hệ.

Cô cùng Giản Dị đứng thật là có quan hệ anh chị em họ hàng xa, bà ngoại hẳn cùng bà ngoại cô là chị em ruột thịt, cô khi còn nhỏ ở nhà bà ngoại thường xuyên cùng hẳn chơi đùa, cho nên bọn họ cũng coi như được cho là thanh mai trúc mã.

"Vậy cô có phải hay không thường xuyên được nhìn thấy Ân tông cùng Trần tông?"

"Chuyện này hả, thỉnh thoảng ở nhà anh họ có nhìn thấy được. Bọn họ bận rộn như vậy, tôi chỉ là một nhân vật nhỏ."

"Ân tông có phải hay không có bạn gái?"

"Theo tôi được biết thì là không có."

"Thật sao?"

"Thiên chân vạn xác." Hoa Chiêu thần bí mà cười, bạn gái thì không có, nhưng vợ thì đúng là có một cái.

Mặc kệ thế nào, Hoa Chiêu ở phân bộ bán hàng trực tuyến hay thậm chí là toàn bộ khu vực mỹ phẩm, đã trở thành người tâm phúc, có người hâm mộ ghen tị hận là không thể thiếu được, nhưng càng nhiều là muốn cùng cô lôi kéo làm quen, đặc biệt là nam nhân.

Tầng 6 vốn dĩ liền có không ít chàng trai nóng lòng muốn thử, nhưng vẫn luôn là ở quan sát.

Hiện tại lại nói rằng cô là em gái của nhị lão đại, xem cô ăn mặc quần áo, khí chất chính là không phải người bình thường có thể có được. Theo đuổi có lẽ sẽ phải kiên trì phấn đấu đến 20 năm, nhưng quan trọng nhất vẫn là cô chính là đại mỹ nhân, theo đuổi được tuyệt đối chỉ là có lợi chứ không sợ bị thiệt.

Hiện tại khó chịu nhất nhưng vẫn phải nín nhịn phải kể tới đó là Đồng Văn Lộ, một tôn tiểu thần như vậy hoành hành ở trước mặt cô, trước đã kết thù, giờ cô còn phải cố gắng nghĩ cách vãn hồi lại mối quan hệ, ở mặt sau lại còn phải đề phòng Vương Vũ si tâm mộng tưởng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Đại Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Ân Thiên Lăng đang mở cuộc họp tại tầng 23, bỗng nhận được điện thoại của Hứa Thanh Hà.

Ra hiệu cho trợ lý tiếp quản hội nghị, hần nhẹ nhàng đi ra khỏi phòng, nghe điện thoại.

"Xin chào, có chuyện gì sao?"

"Hứa Âm cùng Quý Phong ngày mai sẽ đính hôn, các con ngày mai trở về một chuyến đi! Cùng nhau ăn một bữa cơm."

"Đã biết. Tôi sẽ nói với Âm Âm."

"Con bé....sống tốt không?"

"Cô ấy đang sống rất tốt."

Hai người không nói thêm gì nữa, cúp điện thoại.

Ân Thiên Lăng nhú mày, không biết giờ Âm Âm đang làm cái quỷ gì.

Hoa Chiêu thì giờ đang ngồi chơi xoi nước, cực kì thoải mái ở tầng 7, văn phòng Giản Dị.

"Suyt!" Hoa Chiêu nháy mắt ra hiệu, nhận điện thoại.

"Ông xã."

"Đang ở đâu vậy?"

"Ồ chỗ Hiếu Duy, có chuyện gì sao?"

"Không có chuyện gì, chỉ là có chút nhớ em."

Hoa Chiêu khẽ cười, đi xa vài bước. "Ăn tiền sinh, sáng nay chúng ta mới vừa cùng nhau ăn bữa sáng nha."

Hắn cũng trầm thấp mà cười một tiếng. "Nhưng vẫn nhớ em."

Nhớ lại trước kia khi cô còn ở nước ngoài, xa không thể thấy, khiến cho ruột gan hắn cồn cào vì thương nhớ, cùng với bây giờ hoàn toàn không giống nhau.

Hiện tại cô ở gần hắn đến như vậy, trong lòng ngược lại càng thêm nhung nhớ.

Cô cười đùa. "Hay là em chạy đến chỗ anh làm thư kí, ngày ngày đi theo anh?"

"Em thật đồng ý?"

"Không!" Ở bên cạnh hắn, hắn nhất định sẽ quản này nọ, cô mới không muốn như thế, điều cô thích là tự do nhảy nhót cơ.

"Hừm? Anh có mấy người thư kí?"

"Ba người, làm sao vậy?"

"Có phải hay không rất xinh đẹp?"

Ân Thiên Lăng đột nhiên cảm thấy thực vui vẻ. "Ghen?"

"Một chút." Đặc biệt là cô thư kí số 1 trong truyền thuyết kia.

"Âm Âm, anh cảm thấy rất vui."

"Hừ!"

Em không biết sao? Bọn họ cùng với em, ai so ra cũng đều kém.

"Âm Âm vui vẻ sao?"

"Làm sao vậy?" Hắn hôm nay có chút kỳ quái.

"Ngày mai Hứa Âm và Quý Phong đính hôn, ba em nói muốn chúng ta qua đó cùng ăn cơm."

"Đã biết." Cũng không có cảm xúc gì dao động. "Em nghĩ lại một chút, để xem tặng quà gì."

"Âm Âm"

"Ừ?"

"Em là của tôi!"

"Anh không tin em?" Hình như có chút tức giận.

"Tin." Chỉ là quá mức đề ý.

"Còn em?"

Hắn nhỏ giọng nói. "Anh cùng tất cả mọi thứ của anh đều đã sớm thuộc về em."

"Em biết, em là một phú bà."

Hắn cười. "Anh muốn em làm một phú bà vui sướng."

"Em rất vui về! Thật đấy."

Cúp điện thoại.

Giản Dị chính là liều mạng xoa xoa cánh tay đã sớm nổi hết da gà. "Các người ở nhà rắc cầu lương còn chưa đủ sao, ở bên ngoài có phải hay không cũng nên khắc chế một chút?"

"Ai bắt cậu nghe lén?"

"Nói lớn tiếng như vậy tôi không muốn nghe cũng khó! Mới vừa rồi nói tặng lễ vật là sao?"

"Hứa Âm đính hôn."

"Quý Phong?" Giản Dị đánh giá thần sắc trên khuôn mặt của cô.

Ném văng ra chiếc bút trên tay, ai mà chưa từng có đoạn lịch sử đen tối? Từng bước từng bước tới muốn thử cô!

"Ồ, thật sự tức giận đấy à?"

"Cậu có thể hay không quản thật tốt công ty? Quả thực là thượng bất chính hạ tắc loạn[1]! Rất biết nắm bắt nha, tiểu tam tiểu tứ xây dựng tư tưởng cũng có thể bắt kịp Giản tổng rồi."

[1]: Thượng bất chính, hạ tắc loạn: Người trên mà làm bậy thì cấp dưới không thể nghiêm chỉnh được.

"Làm sao vậy? Ai chọc tới Hoa đại tiểu thư?"

"Thiên Lăng có phải hay không có rất nhiều nữ thư kí?"

"Chuyện này nhưng thật ra tôi cũng không rõ ràng lắm, bình thường đi theo hắn là một nam trợ lý. Âm Âm, đại ca mà cậu còn không yên tâm?" Giản Dị đúng là nhìn không được mà giúp đại ca kêu oan.

Muốn nói ở trên đời này, người mà Hoa Chiêu tin tưởng nhất, chỉ có thể là Ân Thiên Lăng.

Chỉ là tâm tình của cô bây giờ có chút khó chịu, muốn mượn đề tài này để trút giận.

Đánh giá phòng nghỉ phía trong văn phòng. "Chỗ này không tồi, về sau tôi sẽ ngủ trưa ở chỗ này."

"Được, cậu là bà chủ, cậu tùy ý, vị trí của tôi, nhường hết cho cậu đều có thể."

Giản Dị nói lời này thật không sai, giang sơn đã sớm đổi chủ.

Lúc trước Hoa Chiêu mang theo bất động sản Hoa thị làm của hồi môn gả cho Ân Thiên Lăng, Ân Thiên Lăng cũng theo đó đáp lại, lấy cổ phần của chính mình ở mỹ phẩm cùng giải trí Thượng Thừa hoàn toàn đem nó là sính lễ tặng cho cô. Cho nên chuẩn xác mà nói Hoa Chiêu hiện tại mới đích thực là Đại lão bản của Thượng Thừa.

Ở chỗ Giản Dị đánh một giấc đã là hơn 3 giờ chiều.

Trở lại văn phòng ở tầng 6, mọi người còn đang hăng say thảo luận phúc lợi mới là phòng tập thể hình.

Thôi Diệp hỏi cô. "Nữ thần, sau khi tan ca chị có muốn đi tập thể hình không? Mới vừa rồi, bên hành chính đã phát cho mỗi người một chiếc thẻ tập thể hình đó."

Quả nhiên trên bàn của cô cũng có một cái, cầm chiếc thẻ nhìn nhìn, xem ra Giản Dị và Hiểu Duy bàn chuyện còn rất thuận lợi.

"Được, đến lúc đó mời mọi người uống nước trái cây."

"Oa~, nữ thần đẹp trai quá đi."

"Cảm ơn Chiêu tỷ!."

Vừa kết thúc giờ làm, mọi người lập thành nhóm đi đến phòng tập thể hình.

Ân Thiên Lăng vừa mới kết thúc hội nghị, đánh xe rời khỏi công ty, liếc mắt liến nhìn thấy chiếc xe của Hoa Chiêu đỗ ngay dưới phòng tập của Hiểu Duy.

Đem xe dừng ngay vị trí bên cạnh, gõ gõ cửa sổ xe.

Chú Trương vừa thấy là ông chủ nhà mình, chạy nhanh mở xuống cửa kính xe.

"Phu nhân ở bên trong?"

"Vâng, có lẽ là sắp ra rồi, hai mươi phút trước phu nhân gọi điện thoại bảo tôi tới đây đón phu nhân."

Ân Thiên Lăng chỉ chiếc xe của chính mình. "Chú đem nó trở về trước đi, cháu ở đây đợi cô ấy."

"Vâng." Chú Trương tiếp nhận chìa khoá xuống xe.

Ở phòng tập thể thao, các cô gái chính là một bên vừa tập một bên vừa nói chuyện phiếm, nói đến khí thể ngất trời.

"Nữ thần tỷ tỷ, chị làm kiểu gì mà đáng người đẹp như vậy!"

"Đúng vậy! Đây là trời sinh chên lệch!"

Mọi người cực kì hâm mộ mà nhìn Hoa Chiêu, lúc này bộ tóc xoăn dài đã được cô buộc lên, lộ ra cái trán trắng nõn mà no đủ, cái cổ thon dài xinh đẹp hết như thiên nga.

Mặc trên người bộ đồng phục yoga màu xám nhạt, ôm sát cơ thể, cả thân hình đều toát lên vẻ gợi cảm.

Như Tiêu Thanh nhỏ giọng hỏi. "Chiêu tỷ, chị có bạn trai chưa?"

Hoa Chiêu dầm xe đạp. "Không...có."

"Sao có thể? Chị nhất định là có rất nhiều người theo đuổi."

Hoa Chiêu vén lên vài sợi tóc chảy xuống. "Có ích lợi gì? Chân ái khó cầu."

Thôi Diệp chạy bước vội, thở hồng hộc. "Em liền giả ái cũng chưa có gặp qua."

Hoa Chiêu an ủi cô. "Luyện thật tốt đáng người, rồi trang điểm lên, em chính là một tiểu mỹ nữ."

Có người phụ hoạ. "Đúng vậy, đúng vậy, không có người phụ nữ xấu, chỉ có người phụ nữ lười. Tôi quyết định phải đem mỡ bụng đánh bay khỏi cơ thể."

"Tôi muốn giảm eo."

"Tôi muốn giảm chân."

"Mọi người có thể tìm giáo viên huấn luyện, bọn họ sẽ căn cứ theo tình trạng của mỗi người mà hướng dẫn theo chương trình khác nhau. Tôi học ở đây đã 1 tháng, hiệu quả mọi người đều đã thấy được." Hoa Chiêu thả chậm động tác, không quên quảng cáo giúp bạn bè.

Đứng ở một bên Hiểu Duy trầm nghĩ trộm, này thật đúng không phải công lao của cô, Hoa Chiêu cho đến bây giờ nghiêm túc học tổng cộng có 2 tiết yoga mà thôi.

"Thật sao? Huấn luyện viên nào vậy, yêu cầu nhiều hay ít giờ dạy học?"

Công ty phát phúc lợi là thẻ sử dụng cơ sở chương trình cơ bản, giới hạn, còn muốn dùng một số thứ khác thì cần phải tự trả chi phí.

Hoa Chiêu nháy nháy mắt, Hiểu Duy vội vàng sắp xếp huấn luyện viên, đề cử khoá học chuyên nghiệp cho từng người.

Điện thoại vang lên, Hoa Chiêu nhìn dây số liền nghe máy. "Chú Trương?."

"Phu nhân, tiên sinh ở bên ngoài chờ cô."

"Được, cháu đã biết."

Tránh cho bị lộ, Hoa Chiêu đứng dậy. "Cố gắng tập thật tốt nha các cô nương! Tôi có chút việc đi trước, sau khi tập xong sẽ có người mang nước trái cây tới đây."

Cô vẫn còn mặc trên mình bộ đồng phục khi nãy, cầm quần áo liền đi ra ngoài.

Hiểu Duy lập tức đuổi theo cô. "Sao đi gấp vậy?"

"Thiên Lăng còn đang ở bên ngoài chờ mình, mình phải chuẩn trước, giúp mình mời họ nước trái cây. Đừng để mình bại lộ!"

"Ok, mình làm việc, cậu cứ yên tâm."

Ân Thiên Lăng xa xa mà nhìn thấy thân ảnh Hoa Chiêu, liền mở cửa xuống xe đi qua.

Hoa Chiêu đứng ở cửa giả vờ kinh ngạc. "Ông xã, như thế nào lại ở chỗ này?"

"Vừa lúc tan tầm, chờ em cùng về."

Buổi tối gió còn không nhỏ, hần tiếp nhận lấy quần áo cùng túi trong tay cô, bảo hộ cô trong ngực, mở cửa xe giúp cô.

Ngồi vào xe.

Đuối tay sờ sờ cái ót "Sao không tắm rồi hăng ra? Gió thổi như vậy dễ dàng cảm lạnh."

"Đói bụng, muốn nhanh nhanh về nhà nhìn thấy anh."

"À." Ân Thiên Lăng cầm khăn giấy giúp cô lau mồ hôi. "Vậy ruốt cuộc là đã đói bụng? Hay là nhanh nhanh muốn nhìn thấy anh?"

Hoa Chiêu liền liếc xéo hần một cái, tựa cười mang giận.

Ân Thiên Lăng lập tức cảm thấy cả người đều mềm nhũn, bị ánh mắt câu hồn kia của cô liếc một cái mà làm cả người ngứa ngáy đến khó nhịn.

Cúi người đến bên tai cô. "Về nhà cho em ăn no."

Cầm bị cô nhe nhẹ vỗ một chút.

Hần lại cảm thấy thực hưởng thụ, ở bên tai cô rơi xuống một nụ hôn, giúp cô thất đại an toàn.

Buổi tối, khi cả hai cùng loã thể, hần vẫn luôn du tẩu trên người cô mà đốt lên từng ngọn lửa, rồi lại "không cho" cô mà hỏi. "Còn đói bụng không?"

Cô bị hần làm cho cả người nóng lên, không cam lòng yếu thế, quấn quanh hần, ở bên tai hần yêu kiều rên rỉ. "Âm Âm rất đói....."

Hần lập tức liền chịu không nổi, đột nhiên trầm hạ thân tới, khẽ gọi. "Âm Âm!"

Cô thoả mãn mà thờ dốc, đáp lại hần. "Thiên Lăng ca ca....."

Cả người như bị một dòng điện chạy qua lại càng kích thích mà thêm điên cuồng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Đại Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Truyện được đăng tại Wattpad và wordpress của Team Tuyệt Vời.

Ngày hôm sau, Hoa Chiêu không đi làm, không phải cô lười biếng, mà là thể lực của cô chống đỡ không nổi, đành phải rời giường khi đã tới giờ cơm trưa.

Ân Thiên Lăng đã sớm trở về từ lúc 4 giờ chiều.

Hoa Chiêu mặc một bộ quần áo thoải mái, đeo thêm chiếc tạp dề màu hồng, đang ở phòng bếp mân mê, thím Trương thì ở một bên phụ giúp cô.

Trái tim hần có điểm căng chặt, mỗi khi tâm tình của cô không tốt, cô thường sẽ làm những việc nhỏ này.

Lúc còn ở Anh quốc, hần còn tìm cho cô thầy bánh ngọt kiểu Tây Âu cùng thầy dạy cắm hoa cho cô.

"Về sớm vậy? Nhanh tới nếm thử, hôm nay có món mới."

Cô cầm lấy một miếng bánh quy phô mai mới ra lò đưa tới bên miệng hần.

Thím Trương lặng lẽ lui xuống.

Hần cúi đầu nhẹ nhàng cắn một miếng, có chút mặn rồi lại chút ngọt, hương thơm dịu dàng, ăn rất ngon.

Kỳ thật cô làm cái gì cũng đều rất có thiên phú.

Cô đem một nửa phần bánh dư đưa tới miệng mình, nheo lại đôi mắt mà thưởng thức.

"Ừm, em làm rất tốt." Không chút nào khiêm tốn tự khen lấy chính mình.

Hai người đều phì cười ra tiếng.

Những đường nét cứng rắn trên gương mặt hần dường như dịu lại. "Đang nghĩ đến chuyện gì vậy?"

Cô cười nhìn hần, đôi mắt sáng lấp lánh.

"Lần đầu tiên chúng ta gặp mặt."

Thật ra Hoa Chiêu ban đầu tên là Hứa Chiêu.

Mẹ của cô là Hoa Thanh Mẫn, con gái duy nhất của Hoa Diệp, người đứng đầu ngành bất động sản ở An thành.

Hoa Thanh Mẫn từ nhỏ đã thông minh hơn người, cha mẹ gần 40 tuổi mới có một đứa con duy nhất, nên đem cô giống như người nối nghiệp mà nghiêm khắc bồi dưỡng, cô cũng không phụ lòng cha mẹ, tuổi còn trẻ đã tiến vào Hoa thị làm việc và gặt hái được thành tựu không nhỏ.

Hoa Diệp đối với cô con gái yêu quý của mình quả thực rất vừa lòng, hơn thế cũng đã sớm vì cô mà chọn lấy một người con rể tốt, là người con trai của Ân gia, tên là Ân Thành Liệt.

Ân Thành Liệt lớn hơn Hoa Thanh Mẫn 5 tuổi, từ nhỏ liền đối với Hoa Thanh Mẫn quan tâm, chăm sóc, che chở có thừa.

Bởi vậy, tuy có công ty là nhân tố liên hôn, nhưng Hoa Thanh Mẫn cùng Ân Thành Liệt vẫn là thanh mai trúc mã, có tình nghĩa cùng nhau từ nhỏ lớn lên.

Tuy nhiên với sự xuất hiện của Hứa Thanh Hà đã làm thay đổi hoàn toàn quỹ đạo cuộc sống của Hoa Thanh Mẫn.

Hứa Thanh Hà là giáo sư đại học hệ tiếng Trung, là một thành viên của Hiệp hội Văn học và Nghệ thuật tại An thành, ở trong giới cũng coi như là có tiếng.

Khi Hoa Thanh Mẫn ở tuổi 24, trong một lần tụ họp bạn bè, trong vòng luẩn quẩn lại để hai người họ có thể gặp nhau.

Hứa Thanh Hà nho nhã thanh lịch, trắng trẻo tuấn tú, phong thái nhẹ nhàng, Hoa Thanh Mẫn lập tức bị mê hoặc.

Hần nho nhã như vậy khác với những người thương nhân mà cô đã gặp, hần có phong thái thư sinh nhưng lại không mất đi hài hước.

Cũng tương tự, vẻ đẹp cùng sự ưu tú của Hoa Thanh Mẫn cũng khiến Hứa Thanh Hà động tâm.

Vì vậy, qua vài lần tiếp xúc với nhau, bọn họ tự nhiên mà cùng tiến triển yêu đương.

Vợ chồng Hoa Diệp trong lòng cực kỳ không muốn nhưng lại không xoay chuyển được cô con gái, chỉ có thể xin lỗi Ân gia, cam chịu bọn họ kết giao.

Thực nhanh bọn họ liền kết hôn, Ân Thành Liệt đối với Hoa Thanh Mẫn toàn tâm toàn ý cũng đã chết tâm, cưới một người khác môn đăng hộ đối làm vợ.

Sau một năm kết hôn, bọn họ vẫn thực ân ái, gắn bó với nhau như keo sơn.

Trưởng thành ở hai hoàn cảnh có sự cách biệt khá lớn, tính cách cũng có nhiều điểm bất đồng, qua thời kỳ ngọt ngào, vấn đề đều hiện rõ ra ngoài.

Hứa Thanh Hà xuất thân ở một gia đình rất bình thường, cha mẹ đều là công nhân ở tại một nhà xưởng, hần bằng năng lực của chính mình mà tiến tới được chức vị giáo sư, đây là sự cố gắng không nhỏ của hần.

Đặc biệt là cưới được cô con gái thiên kim hào môn tại An thành, nghiễm nhiên trở thành một người toàn thắng trong cuộc sống.

Trong trường học có rất nhiều người trêu chọc hần là trèo lên được cành cao, cưới phú bà ở biệt thự cao cấp, còn làm giáo sư làm gì, không bằng theo vợ vào công ty mà làm giám đốc.

Hoa Diệp cũng đã từng hỏi qua ý kiến hần, tỏ vẻ chính mình tuổi tác đã cao, hy vọng hần có thể vào công ty giúp đỡ.

Hần là người có lòng tự trọng rất cao, tự hào rằng bản thân là một người văn học, quả quyết từ chối.

Làm một người nối nghiệp của Hoa thị, lại đúng là thời kỳ phát triển nhất của ngành bất động sản, Hoa Thanh Mẫn là một người có tâm với sự nghiệp, có thể có bao nhiêu áp lực không cần nghĩ cũng cảm nhận được.

Hai người tập trung đem toàn lực dồn hết vào công việc, bắt đầu mở ra hình thức tôn trọng nhau cùng ở chung như những vị khách.

Có lẽ là do ghen di truyền, Hoa Chiêu cùng mẹ của cô Hoa Thanh Mẫn tương đối giống nhau là rất khó phải chịu đựng một việc gì đó.

Cha mẹ chồng tất nhiên là rất suốt ruột chuyện có con cháu nên luôn thúc giục, tạo sức ép không nhỏ.

Hứa Thanh Hà cùng Hoa Thanh Mẫn quan hệ cũng trở nên khắt trương.

Cũng may, kết hôn ở năm thứ 5, Hoa Thanh Mẫn đã mang thai.

Nhiều lần cẩn thận giữ gìn cái thai, ruốt cuộc sinh ra một bé gái, đặt tên là Hứa Chiêu, nữ danh kêu Âm Âm.

Âm Âm sinh ra đã làm hoà hoãn quan hệ của hai người, bọn họ giống như trở lại thời kỳ ân ái như lúc trước.

Hứa Chiêu trước lúc 6 tuổi là quãng thời gian hạnh phúc vui sướng, cha và mẹ đều thật yêu chiều cô, ông ngoại bà ngoại đều không cần phải nói, đem cô giống như bảo bối mà nâng niu.

Duy nhất không vui đó là ba mẹ của Hứa Thanh Hà, như cũ thúc giục tái sinh một cậu con trai nữa.

Hoa gia không đồng ý, con gái cưng của họ thật vất vả sinh ra đứa bé đầu đã bị tổn hại thân thể.

Hoa Thanh Mẫn cũng không muốn, Hứa Thanh Hà lại không thể chịu được sự thúc giục của cha mẹ, cố gắng cùng cô "tiếp tục".

Hoa Thanh Mẫn đáp ứng hần thuận theo tự nhiên, kỳ thật cũng không tin vào việc mình sẽ có thai.

Nhưng khi Hoa Chiêu lên 7 tuổi, Hoa Thanh Mẫn ở tuổi 36 thế mà lại lần nữa có thai.

Thật sự mang thai, Hoa Thanh Mẫn vừa thấp thòm lại vừa vui mừng, toàn bộ thời gian mang thai luôn thật cẩn thận.

Nhưng dù có cẩn thận chu toàn đến đâu, đứa bé vẫn là bị sinh non vào tháng thứ 7, mổ sản cũng coi như là thuận lợi, sinh ra một bé trai.

Bất hạnh chính là, sau khi phẫu thuật 3 giờ, Hoa Thanh Mẫn đột nhiên ngất, toàn thân run rẩy, toàn viện lập tức vào trạng thái cấp cứu, cuối cùng vẫn là không thể cứu được, tuyên bố do máu tắc tại phổi dẫn đến tử vong.

Càng bất hạnh chính là, đứa bé đặt tại lồng dinh dưỡng cũng không thể giữ được, ba ngày sau chết non.

Hoa gia đau lòng con gái, oán hận Hứa gia đó là chuyện đương nhiên, nếu không phải còn một cô cháu gái, đã sớm chặt đứt quan hệ không hề liên lạc.

Hứa Thanh Hà cũng thông khổ, trong lòng áy náy một khoảng thời gian, giành toàn bộ sự quan tâm yêu thương mà đền bù lên người Hoa Chiêu.

Thế nhưng cố sự lại không chỉ dừng lại tại đó.

Vào một ngày nọ của một năm sau, Hứa Thanh Hà lái xe đón một người phụ nữ trở về, người phụ nữ kia còn mang theo một cô con gái nhỏ nhỏ, gầy gầy.

Hứa Thanh Hà bảo với Hoa Chiêu. "Gọi một tiếng em gái."

Hứa Chiêu không kêu, lại nói. "Ba, con bé này lớn lên rất giống ba, so với con còn giống hơn."

Hứa Chiêu lớn lên có rất nhiều điểm giống mẹ, càng thêm tươi đẹp loá mắt.

"Là Âm Âm phải không? Đây là Tiểu Vân, so với cháu còn nhỏ hơn 5 tháng." Cái người phụ nữ yếu đuối kia đối với cô thân thiết mà cười.

Cái đứa nhỏ kia lúi lét cánh tay Hứa Thanh Hà. "Ba ba, con cũng thích được gọi là Âm Âm, con không thích được kêu cái tên Tiểu Vân này."

Người phụ nữ làm bộ muốn đánh con gái, quát lớn. "Âm Âm là tên của chị con."

Hứa Thanh Hà ngăn cản, đối lập Hoa Chiêu châu tròn ngọc sáng, Tiểu Vân lại gầy yếu đơn bạc, trong lòng liền cảm thấy áy náy.

"Còn không phải chỉ là cái tên, Âm Âm đại danh kêu là Hứa Chiêu, Tiểu Vân đại danh sửa thành Hứa Âm là được."

Tiểu Vân vỗ tay cười. "Tốt quá, con và chị đều cùng được gọi là Âm Âm"

Hứa Chiêu đêm đó thu thập một ít vật cũ của mẹ, gọi chú Đình là tài xế thường hay chở mẹ cô, đem cô đưa đến nhà của ông bà ngoại.

Chú Đình cũng chính là cha của Đình Hiểu Duy, là tài xế mà Hoa gia điều tới, sau khi Hứa Thanh Hà tái hôn, hần liền rời Hứa gia.

Đến nhà của ông ngoại, Hoa Diệp xem tình hình vội hỏi. "Sao lại thế này?"

Hoa Chiêu một chút liền bỏ nhào vào trong lòng ngực của bà ngoại khóc lóc nói. "Âm Âm không có nhà nữa rồi."

Chú Đình cũng là nước mắt ướt nhèm lông mi, từ từ mà kể lại toàn bộ sự việc.

Hoa Diệp đã hơn bảy mươi tuổi tức giận mà đập tay lên bàn, bà ngoại lại càng gào khóc, cô con gái của bọn họ mắt sẫm như vậy thực không đáng.

"Khinh người quá đáng! Ta thực sự muốn nhìn xem tên không biết xấu hổ Hứa Thanh Hà kia có thể không biết xấu hổ để nông nổi nào nữa!" Nói liền muốn tìm tới Hứa Thanh Hà.

Hứa Chiêu ngăn cản. "Ông ngoại, cháu không muốn trở về nơi đó nữa, cháu không muốn làm người họ Hứa nữa."

"Tốt, cháu so với mẹ cháu rất cứng rắn."

Ngày hôm sau, ông ngoại dắt theo cô cùng luật sư đi Hứa gia, nhìn đến chính là hình ảnh một nhà ba người hoà thuận vui vẻ.

Hứa Thanh Hà xấu hổ. "Ba, ngài như thế nào tới đây?"

Người phụ nữ kia nhéo con gái một cái, ở bên tai nói gì đó.

Lâm Tiểu Vân sợ hãi mà gọi. "Ông ngoại!"

Hoa Chiêu cười lạnh.

Hoa Diệp hoàn toàn làm như không thấy mẹ con hai người kia, đi thẳng vào vấn đề mà nói với Hứa Thanh Hà. "Ta chỉ cần người từ bỏ quyền nuôi nấng Âm Âm"

Hứa Thanh Hà đương nhiên không đồng ý. "Kia sao có thể, con bé là con cháu của Hứa gia."

"Người đương nhiên có thể cự tuyệt. Khu biệt thự này là ta mua cho Mẫn Mẫn cùng người khi kết hôn, xe mà người đi cũng là do ta đưa, ta có quyền thu hồi."

"Hừ, ông cho rằng lấy tiền tài liền có thể chèn ép tôi? Những cái đó tôi không cần! Ông cho rằng tôi không biết? Ông vẫn luôn khinh thường Hứa gia, khinh thường ba mẹ tôi!"

"Thanh Hà!" Người phụ nữ kia túm lấy cánh tay hắn, nhỏ giọng khuyên nhủ.

"Không! Ta không có khinh thường ba mẹ người, ta chỉ là khinh thường người! Mẫn Mẫn thật đúng là mất bị mù!" Hoa Diệp giận đến phản cười. "Còn có tài sản ở chung của người và Mẫn Mẫn, người dùng nó để mà dưỡng tình nhân cùng đứa con, còn lại số tài sản của Mẫn Mẫn cũng chỉ là tiền lương mà Hoa thị phát, ta có thể bỏ thí cho các người."

"Cổ phần trên tay của Mẫn Mẫn...." Hứa Thanh Hà buột miệng thốt ra.

Hoa Diệp khinh thường mà liếc hắn. "3 năm trước, Mẫn Mẫn đã thay đổi cổ phần bằng con đường hợp pháp, trên danh nghĩa cổ phần Hoa thị không có bất kì cái gì có tên của con bé. Người cho rằng người ngoại tình mà con bé không biết sao? Nó đã sớm an bài."

Hứa Thanh Hà sắc mặt trắng bệch.

Hoa Diệp cười lạnh. "Trong lúc Mẫn Mẫn mang thai Âm Âm, người dám chạy ra ngoài ngoại tình, cũng sinh ra một đứa con gái riêng, đối với danh hiệu giáo sư đại học tôn kính mà nói quả là vô cùng chói lọi. Ta muốn người thân bại danh liệt thật sự là chuyện dễ như trở bàn tay!"

Hứa Thanh Hà lắp bắp biện giải. "...Ngọc Liên là mối tình đầu của tôi." Cái người phụ nữ kêu Ngọc Liên kia rút lại thân thể, nắm lấy con gái gắt gao rúc vào bên người hắn.

Hoa Diệp nhìn cháu gái của mình mím môi gắt gao, nắm lấy tay nhỏ run rẩy của cô, không có tâm tình cùng con người kia nói chuyện.

"Ta có thể cho người căn nhà này, xe cũng có thể cho người. Chỉ cần Âm Âm cùng người chặt đứt quan hệ. Ta có rất nhiều loại phương pháp có thể để người khôn cùng thất vọng, chịu người lăng mạ, đến khi đó có thể đoạt được quyền nuôi nấng Âm Âm từ tay người, chỉ là dùng thời gian lâu hơn một chút mà thôi."

Nói với người luật sư ở phía sau. "Nếu trước khi đến 12 giờ mà hắn vẫn chưa ra quyết định, liền tổng bọn họ ra khỏi ngôi nhà này, Âm Âm, chúng ta về nhà."

"Được." Hứa Chiêu rũ xuống đôi mắt, rơi một giọt lệ, chủ động kéo tay ông ngoại, cũng không quay đầu lại, đi nhanh về phía trước.

Người ba kia đã từng đối với cô quan tâm yêu chiều, từ đầu tới cuối vẫn chưa dám liếc mắt nhìn cô lấy một lần, cô biết, hắn đã sớm có quyết định.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Đại Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

#Chương này mà đủ đến 10 vote, thì mình sẽ up luôn chương mới.^^#

Kể từ đó Hứa Chiêu đổi tên thành Hoa Chiêu, được ông bà ngoại nuôi nấng.

Ông bà ngoại không có nghiêm khắc dạy bảo cô trở thành người nổi nghiệp giống như đối với mẹ cô trước đó, bọn họ chỉ tận lực giúp cô làm tất cả những điều cô thích mà thôi.

Hoa Diệp tuổi tác đã cao, chuyện của công ty cũng ít khi hỏi đến, cơ bản là giao lại mọi việc cho giám đốc.

Chú Đình đã trở lại Hoa Trạch, còn mang đến một người cháu gái đầu lòng, tên là Hiểu Duy, cùng với cô chơi đùa, đọc sách.

Trong nhà sẽ thường xuyên có rất nhiều đứa trẻ đến đây chơi, Giản Dị là người tới nhiều nhất, hẳn kêu cô gọi hẳn là anh họ. Nhưng khi đó hẳn còn không có cao hơn cô nữa. Còn có Trần Trì, Triển Nhan, đều là đồng bọn mà Giản Dị mang đến.

Cô kéo Hiểu Duy cùng với bọn họ cùng học ở chung một trường.

Bà ngoại từ sau khi mất đi con gái cưng của mình liền sinh bệnh, thân thể ngày càng sa sút, ở tại bệnh viện sau nửa năm cũng chuyển về nhà nghỉ dưỡng.

Khi Hoa Chiêu lên 13 tuổi, bà ngoại trong lúc ngủ mơ liền không còn tỉnh lại nữa, bà ngoại "đi" cũng coi như là an tường.

Tuy rằng tất cả mọi người đều đã làm tốt tâm lý chuẩn bị, nhưng đối với Hoa Chiêu cùng Hoa Diệp mà nói, đó vẫn là một chuyện rất khó có thể tiếp thu.

Cũng kể từ khi đó, ông ngoại liền một mình ở trong phòng, ai cũng không cho phép tiến vào.

Có một lần, trong suốt cả hai ngày ông đều không có ra ngoài, Hoa Chiêu ồn ào khóc lóc mà đập cửa, như vậy đau lòng, như vậy sợ hãi, ở trên đời này cô chỉ còn lại mỗi một người thân đó là ông ngoại.

Ông ngoại cuối cùng cũng mở cửa, nói với cô còn đang khóc thút thít. "Đừng sợ, Âm Âm. Ông ngoại sẽ ở lại cùng cháu cho đến ngày cháu lấy chồng."

Nhưng ông ngoại đã rất già rồi, chung quy ông đã 87 tuổi, không thể chịu đựng thêm được nữa.

Hoa Chiêu khi đó tốt nghiệp trung học, vừa mới tới 18 tuổi.

Ở phòng bệnh trước khi ông lâm chung, luật sư, còn có thêm một người thiếu niên xa lạ khác nữa.

Ông ngoại đối với hẳn nói. "Thiên Lăng, ta đem Âm Âm cùng với Hoa thị giao cho cháu."

Ông ngoại xoay mặt nhìn cô, cô đã sớm lệ rơi đầy mặt, khóc không ra tiếng.

"Đừng khóc, Âm Âm! Tin tưởng ông ngoại, ông ngoại sẽ không nhìn lầm. Nếu mẹ cháu năm đó nghe ông...Nếu năm đó ông không mềm lòng..." Khoé mắt ông lặng lẽ chảy xuống một giọt nước mắt.

Hoa Chiêu bắt lấy tay ông. "Cháu tin, cháu tin mà, ông ngoại, cháu sẽ nghe ông, nghe ông mà!"

"Tốt! Cháu nhất định sẽ hạnh phúc hơn so với mẹ cháu. Ông đối với bà cháu cùng với Mẫn Mẫn, cũng coi như là không phụ lòng họ." Nói xong, tay liền mất sức mà trượt xuống.

Cô chỉ nhớ rõ khi ấy cô đã khóc tới mức trời sụp đất nứt, cô đã mất đi tất cả những người cô yêu quý cũng như yêu quý cô, thật sự giờ cô đã trở thành một kẻ cô độc.

Người thiếu niên kia ngồi xổm xuống ôm lấy cô, vụng về mà cẩn thận vỗ vỗ phía sau lưng.

Cô không gãy giữa, chỉ là ngã vào trong lòng ngực hẳn mà khóc, tìm kiếm một chút ấm áp.

Hoa Chiêu khóc thật lâu, khóc đến nỗi giọng nói khàn đặc, khóc đến kiệt sức ngủ quên lúc nào không hay, khi cô tỉnh lại, hẳn vẫn như cũ mà ôm cô, ngồi ở chiếc ghế mà ông ngoại yêu thích nhất.

Hắn móc ra từ trong túi áo một bịch bánh quy, nói câu đầu tiên. "Đã đói bụng sao? Âm Âm."

Giọng nói đó rõ ràng lạ lẫm nhưng cũng lại rất tự nhiên.

Về sau mọi thứ đều do hẳn lo liệu, Hoa thị xác nhập vào Thượng Thừa bất động sản, mà trong đó người có cổ phần lớn nhất là Hoa Chiêu.

Ân Thiên Lăng cùng cô ở lại Hoa Trạch một khoảng thời gian, cô khi đó rất trầm tính, rồi lại rất ngoan ngoãn, khác hoàn toàn với lời kể trong miệng của Giản Dị bọn họ, một chút cũng không giống nhau.

Điểm phù hợp duy nhất trong miệng bọn họ là thật sự cô rất xinh đẹp, là người con gái xinh đẹp nhất trong bất cứ cô gái nào khác hẳn từng gặp qua.

Đúng vậy, hẳn đã biết cô từ thật lâu trước đây, ở trong lòng thầm gọi tên cô đã trăm ngàn lần rồi.

Hắn là con trai của Ân Thành Liệt.

Bọn họ kết giao trong vòng luân quần này kì thật cũng đều nhờ những người Giản Dị, Trần Trì, Triển Nhan, bọn họ ở vài cuộc tụ hội mà vô tình chạm mặt nhau.

Hắn được bọn họ tôn làm lão đại.

Triển Nhan từ nhỏ liền thích dính lấy hắn, Triển thúc thúc khi đó còn nói giỡn rằng đưa con gái của mình cho hắn làm vợ.

Giản Dị thích nhất là chơi với hắn, việc lớn việc nhỏ riu rít không ngừng mà kể cho hắn.

Hắn nói Hoa gia có một người cháu gái, cực kì xinh đẹp, tên là Hoa Chiêu, so với Triển Nhan còn xinh đẹp hơn.

Trầm mặc ít nói như Trần Trì cũng ở một bên mà phụ hoạ gật đầu.

Triển Nhan dầu miệng thế nhưng không phản bác, có nghĩa là thực sự rất xinh đẹp.

Hắn nói cô ấy sẽ thường xuyên mang theo rất nhiều điểm tâm tới trường chia cho bọn họ, cô ấy rất thích ăn đồ ngọt, ông ngoại cô ấy còn mời về một thầy giáo để dạy cô nướng bánh ngọt ở nhà, đặc biệt là những chiếc bánh quy nhỏ ăn rất ngon, mỗi lần đều không đủ chia.

Khi cô lên lớp 10, Triển Nhan và cô học cùng một lớp, Giản Dị cùng Trần Trì đã vào đại học.

Mà hắn đã ở thương giới bộc lộ ra tiềm năng của chính mình.

Có một lần Triển Nhan tới nhà hắn chơi, có nói tới cô, nói cô đang cùng một người con trai yêu đương, gọi là Quý Phong.

Triển Nhan còn cho hắn xem ảnh chụp, một người con gái có mái tóc dài bồng bềnh nằm dài trên bãi cỏ, mắt nhắm lại, ánh mặt trời chiếu lên người cô, bên miệng cô còn ngậm lấy một nhánh cỏ nhỏ, thích ý mà mỉm cười.

Bên cạnh cô là một người nam sinh diện mạo tuấn tú, thoải mái duỗi hai chân, tay chống lên mặt cô, không chớp mắt mà ngắm nhìn cô.

Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy ảnh chụp của cô, thì ra diện mạo của cô như vậy, Giản Dị quả thật không có khoa trương.

Ảnh chụp rõ ràng là chụp lên hai người kia, nhưng lại cảm thấy bọn họ thực hài hoà, tốt đẹp.

Trong lòng hắn lại có chút gì đấy chua xót, trong lòng thầm nhủ "Âm Âm", lại ruột ruột không muốn nghe đến tên cô.

Công việc dần tăng lên, hắn cũng không trở về nhà, phần lớn là ở gần công ty.

Triển Nhan tốt nghiệp trung học, theo nghiệp cha mà vào trường quân đội.

Trước khi đi còn cùng nhau ăn một bữa cơm.

Giản Dị lại hỏi em gái xinh đẹp kia của hắn giờ ra sao, hiện tại cùng tên học đệ kia thế nào?

Triển Nhan bĩu môi, nói lớp học có chuyển đến một người mới, lớn lên rất giống Hoa Chiêu, còn gọi cô là chị. Sau đó không biết như thế nào, tên Quý Phong kia liền đi tình biệt luyến cùng cô em đó ở bên nhau.

Hắn thấy đau lòng, rồi lại cảm thấy thật may mắn.

Sau đó không bao lâu, Hoa Diệp được người tài xế đỡ vào trong nhà tìm ba hắn là Ân Thành Liệt, hai người ở thư phòng mà nói chuyện thật lâu.

Hoa Diệp đi rồi, ba liền cho gọi hắn vào trong thư phòng.

Trầm mặc thật lâu mới nói với hắn. "Thiên Lăng, con biết Âm Âm không?"

"Biết, đó là con gái của dì Hoa."

Ba cũng không ngoài ý muốn, nói thẳng. "Sau này, nếu con thích con bé, liền làm anh trai của nó, nếu con yêu con bé, liền cưới con bé."

Hắn chỉ cảm thấy mừng rỡ như điên, hắn đối với Hoa thị không có chút hứng thú, chỉ cảm thấy hứng thú với cô bé kia, trong lòng đã trộm nhìn cô thật

lâu.

Hoa Chiều có một khoảng thời gian không chịu ra ngoài, không thích nói chuyện, vô cùng ngoan ngoãn.

Hắn đưa cô ra nước ngoài, tìm cho cô bác sĩ tâm lý, giúp cô nhập học.

Hắn bỏ mọi công việc mà chạy đến ở cạnh bên chăm sóc cho cô một tháng, thẳng đến khi không thể trì hoãn mọi việc thêm nữa, mới đổi thành sau mỗi nửa tháng hắn sẽ qua thăm cô một lần, nghỉ ngơi được mấy tiếng rồi lại đi.

Ngoài chương trình học ở trường, hắn cũng sắp xếp thêm cho cô học cắm hoa, vẽ tranh, nấu ăn.

Hắn mỗi lần tới cũng chỉ có thể ngồi ở một bên mà nhìn cô vội vàng học hành.

Lâu dần cảm xúc của cô cũng bắt đầu chuyển biến tốt đẹp, cùng những bạn bè mới hoà hợp ở chung, cũng dần dần có thêm nhiều mối quan hệ rộng rãi, hắn mới đổi thành mỗi một tháng tới một lần.

Khi cô đến tuổi 22, Giản Dị đi công tác qua Anh quốc, thuận tiện ghé thăm cô.

Cô đưa Giản Dị mang về cho hắn một chiếc hộp.

Hắn ngồi trong văn phòng mở ra phần bao bọc bên ngoài, bên trong là một chiếc hộp bằng sắt hoa mỹ.

Ở bên trên còn viết: Chiếc hộp cứu thương của Âm Âm, bên cạnh còn có một dấu thập đỏ.

Bên trong là bánh quy cô tự làm. Còn có một chiếc card bên cạnh, mặt trên viết: Tôi có biết một người mát xa cực kỳ xinh đẹp, bạn có muốn được cô ấy mát xa cho không? Hãy đến Suite G7-8, Garden House, London.

Đó là nơi cô ở.

Trong lòng hắn đột nhiên căng thẳng, cô đây là có ý gì?

Lập tức kêu trợ lý huỷ bỏ tất cả lịch trình trước mắt, đặt một vé máy bay nhanh nhất tới Anh quốc.

Cho đến khi đặt chân tới nơi đã là đêm khuya, cả người hắn bao phủ một lớp khí lạnh nhưng lại không chờ đợi nổi mà gõ cửa phòng cô.

Cô mặc áo ngủ, tóc dài rối tung, trên mặt vẫn còn buồn ngủ mà ngồi bần thần trong ổ chăn, rồi lại kinh ngạc mà nhìn cái người nửa đêm chạy tới ngay cửa phòng mình.

"Anh Thiên Lăng?"

Hắn đè nén lại sự nôn nóng đang dâng lên trong lòng, sợ hãi rằng chính mình hiểu lầm ý của cô.

"Âm Âm, anh không muốn làm anh trai của em."

Dường như cô cũng đã thanh tỉnh, cúi đầu néo néo góc chăn. "Em cũng không muốn."

Trái tim hắn thất chặt, vội vàng nói. "Ý của em là sao?"

Cô ngẩng đầu lớn mật mà nhìn hắn. "Anh muốn cưới em sao?"

Dường như trái tim phải nhảy ra khỏi lồng ngực. Hắn nói "Anh muốn."

Trong nháy mắt cả căn phòng đều lặng yên, hắn nhẹ nhàng hỏi. "Em sẽ đồng ý sao?"

Cô cười tươi đẹp với hắn. "Âm Âm đợi đã lâu."

Hắn mừng rỡ như điên, lấy ra chiếc hộp nhẫn mà vẫn luôn đặt trong túi, ở trong căn phòng tối tăm, đeo vào ngón áp út trên tay cô.

Cô ngạc nhiên mà nhìn hắn, hắn cong lên khoe miệng. "Anh so với em còn đợi lâu hơn." Ở khi em còn chưa hề biết đến sự tồn tại của anh.

Trán hắn chống lên trán cô, rồi hôn cô.

Một đêm đó, hắn ở lại phòng cô.

Cô đem chân chính bản thân của mình mà giao cho hắn.

Cô non nớt, trúc trắc, mà không hề giữ lại.

Hắn xâm lược, bá đạo, cảm nhận được sự thoải mái mà từ xưa đến nay chưa bao giờ có.

Ngay cả đến khi cô mệt mà thiếp đi, hắn vẫn gặt gao dây dưa bên cô, luyến tiếc buông tay.

Hắn ở bên gối hôn môi cô, nỉ non gọi vô số lần. "Âm Âm "

Tên của cô đã sớm khắc sâu vào trong lòng hắn, ai cũng không thể thay thế nổi.

Ngay cả hắn có khi cũng không hề nhận ra, có lẽ là khi Giản Dị cùng Triển Nhan kể về cô, hay có lẽ là sau khi nhìn thấy tấm ảnh đó, thậm chí cả khi hắn còn chưa từng thấy bóng dáng của cô, hắn đã yêu cô.

Rất nhanh cô và hắn nhận lấy hôn thú.

Đó là khi cô 22 tuổi còn hắn ở tuổi 27.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Đại Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Giữ lời hứa đăng rồi nha#

Ân Thiên Lăng cùng Hoa Chiêu đi tới Hứa gia đã là 5 giờ chiều.

Hứa Âm đính hôn hay không đính hôn, đính hôn cùng với ai, đối với cô hoàn toàn không có liên quan, cô chỉ là có chút hoài niệm nơi đã từng cùng mẹ sinh sống mà thôi.

Với lại, cô cũng hứng thú, không có việc gì muốn chạy qua đó nhìn xem bọn họ sống tốt đến đâu.

Tô Ngọc Liên đang ở trong vườn tu bổ đàn hoa, dịu dàng đoan trang, thân thiết mà cười giống như trưởng bối đối với văn bối vậy. "Thiên Lăng, Tiểu Chiêu, đã lâu không thấy!"

Đúng vậy, từ sau khi Hứa Vân đổi tên thành Hứa Âm, Tô Ngọc Liên liền gọi cô là Tiểu Chiêu.

Hoa Chiêu nhìn khu vườn ngào ngạt hương thơm của hoa, so sánh với mẹ của cô, người phụ nữ này đúng thật là rất biết hưởng thụ.

"Đã lâu không gặp, di đúng là vẫn trẻ như xưa. Nhưng mà, sao đến giờ này vẫn còn chưa để Hứa Âm có thêm một người em trai vậy? Bà Hứa hẳn phải rất gấp mà luôn thúc giục đi đi?"

Tô Ngọc Liên xấu hổ, con bé Hoa Chiêu này chưa bao giờ nề mặt mà chừa cho bà một chút mặt mũi, đôi mắt cô ta đúng là rất giống Hoa Thanh Mẫn.

Bà đã từng gặp qua Hoa Thanh Mẫn, khi đó bụng lớn sắp sinh nhưng bà vẫn phải quỳ xuống trước cô ta, đau khổ cầu xin.

Cô ta mỹ lệ, loá mắt, cao cao tại thượng từ trên cao nhìn xuống, giống như nhìn bụi bặm trên mặt đất, thậm chí còn lười làm khó dễ bà. Dù có như vậy thì đã sao? Không phải người cuối cùng cười vẫn là bà sao?

Tô Ngọc Liên không sợ Hoa Thanh Mẫn, nhưng lại có chút kiêng kỵ Hoa Chiêu. Con bé này không hề giống như mẹ nó.

Bà tất nhiên là không hy vọng con bé sẽ tới, nhưng Hứa Thanh Hà nhớ con bé, một lòng mong muốn con bé có thể tham dự.

Ân Thiên Lăng ôm eo Hoa Chiêu, đi lướt qua bà.

Hứa Âm cười duyên, bước chân nhẹ nhàng ra nghênh đón. "Chị, anh rể, em còn tưởng là hai người sẽ không đến!"

Hoa Chiêu nhìn Hứa Âm, hôm nay trang điểm rất hợp với dáng vẻ của cô ta, trông có vẻ thanh lệ nhu nhược.

"Cô thật sự hy vọng tôi tới sao?"

Hứa Âm ánh mắt loé loé. "Chị lại trêu ghẹo em, em cùng Quý Phong cuối cùng cũng đến được với nhau, chị không chỉ là chị của em, mà là còn là bạn cũ ngồi cùng bàn với anh ấy, sao có thể vắng mặt được?"

Hoa Chiêu ôm cánh tay, ý cười hoà thuận vui vẻ. "Cô đúng thật là có ghen di truyền của mẹ cô, cùng bà ấy, hạ tiện như nhau."

Hứa Âm xấu hổ buồn bực, cảm thấy có chút hối hận khi ba kêu cô ta đến đây, còn cô lại không hề ra sức ngăn cản.

Cô vốn tưởng rằng có sự tham gia của Ân Thiên Lăng, cô trong mắt mẹ chồng tương lai sẽ có chút mặt mũi, sau khi gả qua đó về sau cũng sẽ không dễ dàng bị xem nhẹ.

Hôm nay là một ngày rất nắng, cha mẹ chồng tương lai vẫn còn đang ở phòng trong, nhìn thoáng qua Ân Thiên Lăng, Hứa Âm mang vẻ mặt cầu xin. "Chị, đừng giận em, đều là em sai. Em chỉ là quá thích Quý Phong, chị đã có người tốt hơn rồi, quên hẳn đi!"

Hoa Chiêu buồn cười nhìn cô ta. "Cô đúng là một nhân tài." Dư quang liếc liếc cái tên bên cạnh vẫn luôn ôm lấy cô.

Ân Thiên Lăng khó chịu nhíu mày.

Vào phòng khách.

Nơi này trang hoàng đã sớm không còn giống trong trí nhớ của cô.

Cô có chút hối hận khi đến đây, nơi này đã sớm không còn bất kỳ dấu vết của mẹ nữa rồi.

Người cha kia của cô, đúng là một kẻ bạc tình bạc nghĩa.

Bà Hứa thân thiết mà nắm lấy tay cô. "Âm Âm, cháu thật đúng là ngày càng trở nên xinh đẹp, tại sao lại không có trở về thăm chúng ta."

Hoa Chiêu nhìn bà ta, trong lòng cảm thấy căm hận, đúng là tai họa sẽ để lại ngàn năm. Ông bà ngoại của cô đều mất cả, mà đôi vợ chồng này vẫn sống thật tốt.

Cô né tránh ra khỏi bàn tay kia, giống như đã chạm vào cái gì đó không sạch sẽ mà nhẹ nhàng phui phui, thật lòng mà cười. "Yên tâm đi, đợi đến ngày hai người mất, tôi sẽ chạy tới đưa tiền cho hai người."

Ông Hứa tức giận đến run run, gõ mạnh cây trượng xuống sàn lên tiếng "Gia môn bất hạnh!"

Từ trước đến nay bà Hứa chưa từng bị nhục mạ như vậy bao giờ, con trai của bà vẫn luôn luôn ngoan ngoãn dễ bảo, cho dù tính cách của mẹ Hoa Chiêu có cứng rắn nhưng cũng chưa từng dám như vậy với bà, nhất thời tức giận đến phát run, giọng lên mà muốn dạy bảo.

Ân Thiên Lăng bắt lấy tay của bà Hứa, liếc mắt nhìn chiếc vòng Phật nam trên châu cực lớn ở cổ tay bà ta, đè ép thanh âm. "Ngài tốt nhất vẫn là nên ăn chay thật tốt đi."

Hắn hơi hơi dùng sức trên tay, bà Hứa bị áp chế suy sụp mà ngồi xuống.

Hoa Chiêu khoa trương mà thở dài. "Đúng vậy, bà còn phải giúp cho ba của tôi chọn lấy một người sinh ra một đứa cháu trai nữa mà. Nếu có được một đứa cháu trai đi "đưa tiền" cũng xem như bà đi được an lòng? Chẳng qua, bà chọn lựa lần này nên cẩn thận vào, đừng lại chọn lấy một người chỉ biết sinh bé gái!"

Bà Hứa đôi tay phát run, nhưng ở trước mặt Ân Thiên Lăng khí thế mạnh mẽ, lại không thể làm gì.

Tô Ngọc Liên cảm thấy vui sướng khi có người gặp họa, bà Hứa vẫn luôn luôn thúc giục bà phải sinh lấy một thằng con trai, thực sự chỉ là e sợ thiên hạ không loạn.

Hứa Âm lại thấp thỏm trong lòng, sợ hôm nay sẽ có chuyện xảy ra, cảnh mẹ đẻ cảnh con.

Lúc này, bốn người từ trong thư phòng bước ra.

Quý Phong cùng cha mẹ vừa mới còn ngồi trong thư phòng của Hứa Thanh Hà, thường thức thư pháp mà hắn vẫn luôn lấy làm tự hào.

Bước ra ngoài, thấy cảnh tượng lúc này thì có chút sững sờ.

Hứa Thanh Hà hồi phục trước, đáy lòng vui sướng. "Thiên Lăng, Âm Âm, các con đã đến rồi!" Ngay sau đó quay ra giới thiệu với bên thông gia. "Đây là đứa con gái lớn của tôi Hoa Chiêu, cùng với con rể là Ân Thiên Lăng."

Hoa Chiêu gật nhẹ khoe miệng, cũng không thêm sửa cách gọi của hắn.

Ba của Quý Phong cảm thấy có chút khiếp sợ, nhìn Ân Thiên Lăng. "Ngài là....Thượng Thừa Ân tông?"

Quý gia cũng lẫn lộn trong giới kinh doanh, tuy không phải loại giàu có cao sang gì nhưng cũng được coi là có chút tiếng tăm, danh tiếng Ân Thiên Lăng đã sớm như sấm đánh bên tai.

Ân Thiên Lăng khẽ gật đầu.

Mẹ Quý vui mừng, nghĩ đến về sau con trai mình có chút quan hệ anh em với Ân Thiên Lăng, liền cảm thấy kích động không thôi.

Tự nhiên mà đối với Tô Ngọc Liên khen không dứt miệng. "Hai chị em lớn lên đều xuất sắc cả, một người thì xinh đẹp quyền rũ, một người thì duyên dáng, cô thật là may mắn. Tôi nói này, đúng là sinh con gái thật tốt! "

Trong lòng Tô Ngọc Liên vừa lúng túng lại vừa xấu hổ, nhưng vẫn cố gắng tươi cười. "Vẫn là cô mới may mắn, Quý Phong vừa ưu tú lại hiếu thuận."

"Nói thật đứa con trai này của tôi, từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ khiến cho bọn tôi phải quá bận lòng. Tuy so với người con rể của cô thì còn kém xa, nhưng ở trong những đứa bạn cùng trang lứa, thằng bé cũng coi như là xuất sắc!"

Hứa Thanh Hà khen ngợi. "Đúng vậy, trong tất cả những người học sinh mà tôi đã từng dạy, thằng bé chính là người ưu tú nhất! Người trẻ tuổi thời bây giờ, có thể tĩnh tâm đọc sách thực chẳng có bao nhiêu. Tôi rất xem trọng thằng bé, về sau nhất định sẽ có được một vị trí ở trong ngành giáo dục này."

Ba Quý có chút khó xử. "Không dám giấu gì anh Hứa. Tôi quyết định để Quý Phong trở về kế thừa sự nghiệp của tôi, bắt đầu từ cuối tuần này, thằng bé sẽ phải đến công ty học tập, văn học thơ ca kia, chỉ có thể làm thú vui, yêu thích lúc nhàn chán mà thôi."

Hứa Thanh Hà liền cảm thấy không vui, thật vất vả mới tìm thấy được một người cùng chung chí hướng với hắn, lại còn là con rể nên có ý định khuyên nhủ.

Tô Ngọc Liên vội kéo lấy ống tay áo của hắn. "Chuyện đó là điều tất nhiên, ý của người trong nhà mới là điều quan trọng."

Oán thầm trong lòng, Hứa Thanh Hà thật không minh mẫn chút nào, mấy chuyện học hành văn về đó chỉ là hư vô, thời đại bây giờ phải nắm giữ thật nhiều tiền mới là điều quan trọng!

Giống như con bé Hoa Chiêu đó, nếu không phải vì bất động sản Hoa thị lớn như vậy, Ân Thiên Lăng sẽ cưới nó sao? Ân Thiên Lăng cưới nó chẳng qua là đôi bên cùng có lợi, có chỗ dựa vững chắc như thế nên nó mới không đem bọn họ để vào trong mắt!

Quý Phong ưu tú như vậy, tốt nhất là vẫn nên trở về trong nhà mà phát triển sự nghiệp, Hứa Âm lại thông minh, có thể giúp đỡ cho hắn, về sau nhất định sẽ không kém hai người kia!

Trong nhất thời, không khí có chút xấu hổ, Hứa Âm vội kéo tay Tô Ngọc Liên làm nũng. "Mẹ, chúng ta cùng nhau dọn bàn ăn đi, bác trai bác gái đã đến lâu như vậy rồi, khẳng định là đã đói bụng!"

Tô Ngọc Liên giận dữ. "Mau nhìn xem, chưa chi khuỷu tay đã quẹo ra ngoài, còn chưa có gả qua đâu!"

Mọi người cùng nhau bật cười.

Hoa Chiêu bên miệng cũng lộ ra ý cười.

Đứng lánh ở trong một góc, Quý Phong chỉ dám liếc trộm cô, không biết sau này phải đợi bao lâu mới lại được thấy cô.

Ba Quý vẫn luôn muốn tìm cơ hội bắt chuyện với Ân Thiên Lăng. Ân Thiên Lăng thì lại chẳng có chút hứng thú nào, chỉ toàn tâm toàn ý quan tâm cảm xúc của cô.

Mẹ Quý ngồi vào chỗ bên cạnh con trai, nhỏ giọng hỏi. "Quan hệ chị em của hai bọn họ hình như không có được tốt?"

Quý Phong mặt không cảm xúc đáp. "Con không rõ lắm."

Nhưng mà, hắn làm sao có thể không rõ ràng cho được.

Trong lòng đau đớn, không muốn nghĩ lại những hồi ức đã qua, nhưng những hồi ức ấy lại không buông tha hắn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Đại Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Ở những năm học cấp 3, bọn họ chính là những người bạn cùng lớp.

Trong trường học bỗng có một cô gái không những xinh đẹp lại còn có một loại mị lực khiến cho rất nhiều nam sinh lẫn nữ sinh xoay xung quanh cô.

Hắn là một học sinh nổi trội nhưng tính cách lãnh đạm. Rất nhiều nữ sinh đến làm quen hắn đều luôn bày ra bộ mặt lạnh nhạt.

Tận cho đến khi cô trở thành bạn cùng bàn với hắn.

Cô cảm thấy rất hiếu kì về hắn, có một ngày nhìn không được mà hỏi hắn. "Cậu sẽ không cười sao?"

Khoảnh khắc ấy, hắn giật mình sửng sốt, tim đập thật nhanh, hắn rầu rĩ nói. "Có."

Cô khẽ mỉm cười, chống cằm, quay đầu đi. "Vậy cậu cười một chút đi."

Giọng nói của cô chẳng hề có chút nào để ý, hắn cảm thấy mình giống như bị một nữ sinh đùa giỡn, mặt đỏ lên cả một ngày.

Sau đó, mỗi ngày hắn đều sợ phải nhìn thấy mặt cô, rồi lại chờ mong được nhìn thấy cô.

Có một ngày, cô mang đến lớp rất nhiều bánh quy đem chia cho mọi người.

Vào giờ học, cô đem một hộp bánh quy để trên bàn học của hắn.

Hắn ngồi yên, một cử động nhỏ cũng không dám nhúc nhích, cho đến khi tiếng chuông thông báo tan học, tranh thủ lúc cô rời phòng học mới dám lấy ra xem, mặt trên của mỗi chiếc bánh quy đều có một hình mặt cười.

Hắn không tự chủ được mà cong lên khoé miệng, quay đầu, liền phát hiện cô đang đứng bên ngoài cửa sổ, dù bận nhưng vẫn ung dung nhìn hắn.

Hắn còn không có kịp thu lại ý cười trên mặt, xoẹt, lại đỏ cả lên.

Từ đó về sau, bọn họ cùng nhau đọc sách, cùng nhau nói chuyện phiếm.

Hắn nói cũng trở lên nhiều hơn, kiên nhẫn mà giảng bài cho cô, dùng giọng trầm bổng mà ngâm nga thơ cổ cho cô nghe và cũng chỉ cười với một mình cô.

Bọn họ chưa từng tỏ lộ lòng mình với nhau, nhưng ở trong mắt mọi người, họ đã sớm là một đôi.

Sau khi lên lớp 11, Hứa Âm chuyển trường lại đây.

Hứa Âm cùng Hoa Chiêu trông khá giống nhau, nhưng khí chất lại rất khác nhau, Hứa Âm chính là kiểu nhỏ xinh yếu đuối.

Hoa Chiêu không để ý đến cô ấy, cô ấy cũng không tức giận, vẫn luôn nho nhỏ ngoan ngoãn mà gọi cô là chị.

Có một lần, cô ấy bị những người bạn ủng hộ Hoa Chiêu xa lánh, ở sau lưng khóe thứ thút thít.

Hắn nhìn thấy được, trông thấy một người có khuôn mặt giống với cô tới tận năm phần, hắn thật sự không thể làm ngơ nên đành đưa cho cô ta một tờ khăn giấy.

Cô ấy giống như một con thỏ con bị chấn động, kinh ngạc lại đáng thương mà nhìn hắn, sau đó cúi đầu bỏ chạy.

Hắn cũng không để chuyện này vào trong lòng, vẫn như cũ cùng Hoa Chiêu sáng học chiều tan.

Hơn nữa, hắn mỗi ngày đều là người đến lớp sớm nhất, đi lấy bữa sáng để trên bàn học cho cô.

Cũng không biết tại sao, có một ngày Hứa Âm lại là người đến lớp sớm thứ 2.

Bọn họ chậm rãi thân quen với nhau.

Cô ấy sẽ bí mật nói cho hắn, chị thích ăn cái gì, không thích ăn cái gì, chị yêu nhất màu nào, ghét nhất loại động vật nào.

Hắn tò mò hỏi cô ấy. "Hoa Chiêu tại sao không thích người em gái như cậu?"

Khuôn mặt cô ấy lộ ra vẻ khổ sở rồi lại có chút do dự. "Mình chỉ nói với một mình cậu thôi đấy, không được nói cho người khác biết, nếu không chị ấy sẽ tức giận, sẽ xấu hổ."

Hắn lại càng muốn biết thêm về tất cả mọi thứ của Hoa Chiêu.

"Ba mình và mẹ mình quen nhau từ khi học cao trung học, lên đại học bọn họ bắt đầu nói chuyện yêu đương, sau đó đi làm vài năm, cho đến khi bọn họ chuẩn bị cùng nhau kết hôn, ba mình lại bị dị thích, cũng chính là mẹ của chị ấy. Dị ấy là một thiên kim đại tiểu thư, ba mình không có thích dị ấy, nhưng dị ấy lại đe dọa, dụ dỗ, cuối cùng còn lấy cái chết uy hiếp ba của mình. Mẹ mình chủ động bỏ đi, rời khỏi An thành tới một thành phố khác."

Hứa Âm nhìn nhìn Quý Phong, tiếp tục nói. "Ba của mình liền nản lòng thoái chí mà kết hôn với dì. Chính là tính cách hai người bọn họ không hợp, hôn nhân không được hạnh phúc. Sau đó dì mang thai, tính tình ngày càng không tốt, thường xuyên lấy ba ra nhục mạ. Ba của mình rất thống khổ, trong một lần đi công tác, bỗng nhiên lại gặp lại được mẹ mình. Ba muốn ly hôn với dì, nhưng dì ấy lại kiên quyết không chịu, mãi cho đến khi dì ấy sinh bệnh qua đời, ba của mình mới một lần nữa trở lại tìm mẹ mình."

Quý Phong nghi hoặc. "Cậu cùng Hoa Chiêu bằng tuổi nhau?"

"Minh nhỏ hơn chị ấy 4 tháng tuổi."

Quý Phong gật gù đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Hứa Âm có chút gấp. "Ba của mình cùng với mẹ mình là thật lòng yêu nhau, bọn họ thật sự là khó kìm nổi lòng..... Hơn nữa mẹ của mình chính là một thân nuôi mình khôn lớn, trước khi đi ấy mắt cũng không có cùng ba liên lạc."

Quý Phong gật đầu. "Thì ra là thế."

"Cho nên, chị ấy không thích mình, hận rằng mình đã đoạt đi ba của chị ấy, kỳ thật không phải như vậy."

Hứa Âm uly khuất khóc lên.

"Cậu có thể gọi mình là Âm Âm không? Chị ấy nói thích tên đó của mình, làm cho mọi người đều gọi chị ấy là Âm Âm....."

Nhìn khuôn mặt cô ấy dính đầy nước mắt, đặc biệt là khuôn mặt của cô ấy lại rất giống Hoa Chiêu, trong khoảnh khắc ấy hẳn có chút mềm lòng, cầm lấy khăn giấy lau nước mắt giúp cô, an ủi mà nói. "Âm Âm....."

Cửa phòng bỗng nhiên bị đẩy ra.

Hoa Chiêu đi đến.

Hứa Âm co rúm người lại mà đứng ở một góc, động cũng không dám động.

"Chát!" Hoa Chiêu không chút do dự cho cô ta một cái tát.

Cô ta bị ăn một cái tát khiến cho mặt lệch hẳn sang một bên, không dám đánh trả, chỉ dám nấc lên khóc thút thít.

Hắn vốn đang có chút chột dạ, bây giờ lại cảm thấy tức giận, chát vắn cô. "Hoa Chiêu, sao cậu có thể không nói lý lẽ mà đánh người! Cậu ấy là em gái của cậu!"

Hoa Chiêu lúc gần vào cửa phòng học, thì cũng đã hiểu ra, tờ giấy nhỏ kẹp trong quyển sách của cô, là do Hứa Âm bắt chước con chữ của hắn, bảo cô 6 giờ rưỡi đến lớp.

Cô biết là Hứa Âm có ý diễn cho cô xem, nhưng là, hắn sinh ra lòng thương tiếc, do dự không quyết đoán, điều đó thật làm cô cảm thấy thất vọng.

Cô lạnh lùng mà nói với Quý Phong. "Cậu biết không? Mình là người làm việc chẳng bao giờ chuyên tâm, làm bất cứ chuyện gì cũng chỉ có 3 phút hứng thú. Mình thích một người cũng không dụng tâm, ngày hôm qua có lẽ mình còn thích cậu, nhưng hôm nay, khi cậu đứng ở trước mặt mình, bây giờ cái gì cũng đều không còn."

"Âm Âm." Hắn lúc này mới bắt đầu hoảng hốt, cầu xin mà gọi tên cô.

"Một cái Âm Âm khác có lẽ sẽ thích hợp hơn với cậu. Tạm biệt!"

Cô muốn chính là chung thủy, không chịu được sự phản bội, cho dù đã từng biểu hiện ra chỉ là một chút.

Sau đó, cô đề nghị với giáo viên đổi chỗ ngồi cho cô một cách nhanh chóng, cô thật sự không hề nói bất cứ chuyện gì với hắn cho đến khi tốt nghiệp.

Hoa Chiêu sau khi tốt nghiệp liền ra nước ngoài, thậm chí sau đó Hứa Âm còn nói với hắn là cô đã cùng Ân Thiên Lăng kết hôn.

Hắn lúc này mới biết rằng cô đúng thật là rất tuyệt tình, đời này kiếp này hắn vĩnh viễn mất đi cô.

Hắn nản lòng thoái chí, mà Hứa Âm thì vẫn luôn túc trực ở cạnh bên hắn.

Hắn cùng Hứa Âm cùng nhau vào đại học, trở thành học sinh của Hứa Thanh Hà.

Trong một lần uống rượu, hắn say xỉn, không tự chủ được mà làm loạn, hắn đâm lao nên đành phải theo lao, cùng Hứa Âm ở bên nhau.

Hắn nghĩ, như vậy cũng không tệ, Hứa Âm là em gái của cô, có lẽ sẽ có một ngày nào đó gặp được cô.

Tuy nhiên, mỗi lần nhìn thấy cô, là mỗi lần hắn cảm thấy thống khổ, nhưng lại không thể áp xuống nổi lòng của chính mình mà mong muốn nhìn thấy cô.

Khi buổi tiệc chuẩn bị bắt đầu, mọi người di chuyển tới bàn ăn.

Hoa Chiêu ngồi ở trên sô pha, lười nhác mà đứng dậy. "Cứ nghĩ rằng hôm nay là buổi tiệc đính hôn đầy long trọng, có đang làm chuyện gì cũng phải cố gắng đến đây chơi một chút. Không nghĩ đến, hoá ra chỉ là một cái tiệc gia đình, tôi đây họ Hoa, chính là một người ngoài, đến nơi đây có vẻ không được thích hợp cho lắm. Ông xã, chúng ta không cần ở chỗ này tốn thời gian nữa, đi về thôi".

"Được." Ân Thiên Lăng đứng dậy, nói câu "Cáo từ", ánh mắt không biết là cố ý hay là vô tình liếc qua gia đình họ Quý, ôm lấy Hoa Chiêu rồi đi.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, mẹ Quý lại càng bồn chồn trong lòng hơn.

Tô Ngọc Liên hoà giải. "Tiểu Chiêu vẫn luôn tùy hứng như vậy, là do bị chiều hư, vẫn may là Ân Thiên Lăng cưng chiều con bé. Được rồi, chúng ta ăn cơm thôi!"

Hứa Thanh Hà lộ một khuôn mặt không vui, hôm nay Hoa Chiêu đến đây vẫn chưa nói với hắn một câu nào.

Mẹ Quý trừng mắt nhìn đứa con trai nhà mình một cái, gia đình họ Hứa này có lẽ không đơn giản như vẻ bên ngoài, bữa cơm ngày hôm nay e rằng không thể ăn, nếu không đến lúc đó mơ mơ màng màng dính bẫy lại còn phải bị chịu tội thay.

Lập tức vượt vượt cái trán của chính mình làm bộ căn bệnh đau đầu tái phát, ba Quý liền hiểu ý, kêu Quý Phong lại cùng nhau đưa bà về nhà uống thuốc.

Hứa Âm giật mình hoảng hốt, cũng muốn cùng đi theo, mẹ Quý nhiều lần không thương tiếc gạt tay cô ra, một tay lôi kéo con trai, một tay ôm lấy chồng, nhanh nhanh chóng chóng đi ra ngoài.

Trên đường về nhà.

Hôm nay để cho chú Trương cùng đi Trương nghỉ ngơi, Ân Thiên Lăng là tự mình lái xe.

"Chúng ta đi ăn chút gì đi?"

"Tùy em."

"Em muốn về nhà ăn cơm chiên trứng của anh làm."

"Ừ."

"Anh tức giận?"

"Không phải."

Mới là lạ ấy! Mỗi khi hắn tức giận, nói chuyện cùng cô đều ngắn gọn, một chữ cũng không muốn nói nhiều.

Ban này lúc giúp cô thất đại an toàn, nhìn cũng không thèm nhìn cô một cái.

Hoa Chiêu cũng không nói thêm lời nào, có chút uể oải, nghiêng đầu nhìn cảnh sắc bên ngoài cửa sổ.

Trong lòng hắn càng khó chịu.

Cả hai trầm mặc khỏi động xe chạy. Đi được 5 phút đồng hồ, như có một cỗ lửa vô hình hùng hực bốc lên trong người hắn vậy.

"Vậy trước kia em đã từng thích hắn? Thích hắn ở điểm nào chứ?" Ân Thiên Lăng bây giờ chính là một bộ dạng một đứa trẻ trèo lên không được bờ tường.*

**Trong lòng ám ức, khó chịu*

Hoa Chiêu mặc kệ hắn.

Trong lòng hệt hẫng, bàn tay nắm tay lái càng siết chặt, khiến cho gân xanh dần nổi lên, tay lái quẹo ngoặt sang một bên cho xe dừng lại, tháo đai an toàn ra.

"Hắn tốt hơn anh ở chỗ nào?"

Cô đến cái mí mắt cũng không thèm động một chút.

"Âm Âm, em nói đi!" Hắn xoay người cô lại.

Cô lạnh nhạt nói. "Anh không phải không thèm nói chuyện với em sao?"

Hắn tức giận bộc phát. "Anh mới không có!"

Giọng cô so với hắn còn lớn hơn, trong ánh mắt chứa đầy tức giận. "Anh có!"

"Anh không có!"

"Anh có!"

"Được rồi, anh có." Nhìn thấy hốc mắt cô bùng đỏ, hấn đau lòng, chậm lại giọng.

"Vừa rồi anh còn gắt lên với em!"

Lần này hấn không dám lớn tiếng. "Anh không có."

Cô nhướn mày.

Hấn gơ tay đầu hàng. "Được rồi, anh có."

Cô hừ lạnh một tiếng, ghét bỏ mà quay mặt đi.

"Âm Âm, anh sai rồi." Nam từ hấn co được, dẫn được.

"Sai ở đâu?" Cô vẫn như cũ không thèm nhìn hấn.

"Không tin tưởng vào em."

Ở bên ngoài Ân Thiên Lăng chính là *nhất ngôn cửu đỉnh*[1], ở trước mặt người con gái mình yêu lại chỉ là *anh hùng khí đoản*[2].

[1]: *Nhất ngôn, cửu đỉnh* = một lời nói ra nặng như sức nặng của 9 cái đỉnh, khó thay đổi. Đỉnh ngày xưa là một thứ khá nặng, người có sức mạnh nâng được 1 đỉnh đã được gọi là lực sĩ.

[2]: *Anh hùng khí đoản*: Cả câu đầy đủ là "Nhi nữ tình trường, anh hùng khí đoản" = tình cảm của người phụ nữ thì tồn tại lâu, còn anh hùng thì chỉ trong chớp lát.

Hấn lại tự trách chính mình, tự nhiên gây sự với cô làm cái gì. Cô không vui, hổi hận đau lòng không phải vẫn là chính hấn sao.

Hấn xoay người cô lại đối mặt với hấn, nhỏ giọng mà chậm rãi. "Anh chính là ghen tị. Ghen tị trong lòng em đã từng có hấn."

"Ai mà chẳng từng có một thời nông nổi?"

"Thời kì nồng cuồng ấy của anh chính là em."

Hoa Chiêu ghen lời, cô hình như chưa từng hỏi qua hấn vấn đề này.

"Trước khi đến với em, chả nhẽ anh chưa từng có ai khác? Yêu thâm cũng phải tính."

Hấn khẳng khái chắc chắn. "Không có ai cả".

Được rồi, cô nhếch miệng cười, giờ thì cô đã hiểu vì sao hấn lại để ý đến sự tồn tại của Quý Phong như vậy.

Thu hồi lại nụ cười, cô nghiêm túc nói. "Cảm tình của em đối với Quý Phong chỉ đơn giản là có chút quý mến, hơn nữa rất nhanh sau đó đã không còn".

Hấn vẫn cảm thấy bất bình trong lòng. "Âm Âm, anh là người ích kỉ. Không thể nào tiếp nhận được trong lòng em có ai khác, một chút cũng không được!"

Cô dịu ngoan dựa vào lồng ngực hấn, hôn lên môi hấn, cắn nhẹ vành môi. "Em cũng vậy. Anh nếu mà dám có người khác, em sẽ không cần anh nữa."

"Sẽ không có ngày đó đâu." Hấn nhanh chóng đoạt lại quyền chủ động, gắt gao ôm hôn cô, điên cuồng mà khắc chế.

-----///-----

Hãy follow tài khoản Tuyệt Vời Team để cập nhập chương mới một cách nhanh nhất. ^^

Wattpad: Tuyetvoi_ [<https://my.w.tt/aog2bWoQBM>]

Wordress: <https://teamtuyetvoi.wordpress.com/>

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Đại Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Ân Thiên Lăng hôn cô.

Từ dịu dàng mềm mại đến hoang dã cuồng nhiệt.

Hoa Chiêu nhiệt tình đáp lại, dựa sát vào người hắn mà cọ sát.

Hắn chính là không có sức chống cự được đối với cô, ngay lập tức thân nhiệt tăng cao, càng khiến nộ hỏa thêm sâu.

Bàn tay cô đặt lên vùng cơ bụng rắn chắc của hắn, uyển chuyển luồn tay qua giữa những cúc áo sơ mi, chui vào trong vạt áo, vuốt ve cơ bắp của hắn.

Hắn đè lại tay cô, không cho cô làm loạn.

Cô vẫn không chịu an phận, bàn tay dịch chuyển thẳng một đường xuống dưới sò soạng, khiêu khích mà nhìn hắn.

Yết hầu của hắn chuyển động lên xuống, gian nan mà gọi tên cô. "Âm Âm!"

Cô quyết không buông tha, con mắt mê ly nhìn hắn, kéo dài giọng nói, dụ hoặc vô cùng. "Anh Thiên Lăng, anh có muốn....."

Hắn ngẫm nghĩ 2 giây, lập tức rút lấy tay cô ra, xoay người để cô ngồi lại ngay ngắn, thắt đai an toàn cho cô.

Dẫm chân ga một cái, cũng mặc kệ hướng nào về nhà, ở phía trước đèn xanh đang bật, liền chạy thẳng một lèo.

Thế nhưng không bao lâu đã đi đến một công viên cây xanh ở ngay ngoài thành phố, mở cửa miễn phí.

Bây giờ đã là buổi trưa, cũng không có lấy một bóng người.

Ân Thiên Lăng lái xe chạy thẳng vào trong, rẽ trái rẽ phải một hồi, tìm lấy một nơi bí ẩn vắng vẻ rồi dừng xe.

Xoay mặt hung tợn mà trừng mắt với cô, đôi mắt đen nháy, giống loài sói đói hung ác.

Cô đột nhiên cảm thấy chột dạ, nằm bẹp ở ghế lái phụ, thở mạnh cũng không dám. Vừa rồi chỉ là muốn trừng phạt nhỏ hắn mà thôi, nghĩ rằng ở ngay trên đường cái hắn sẽ không dám làm điều gì cả.

Hắn xuống xe, "Phanh" một tiếng đóng cửa xe thật mạnh, bước từng bước mạnh mẽ đến bên cửa đối diện.

Cô thế mới biết rằng cô đùa ra lửa rồi, nắm chắc lấy tay nắm cửa.

Nhưng mà sức lực của cô làm sao có thể so được với hắn, hai ba cái kéo, cửa xe thành công mở ra.

Ân Thiên Lăng đứng trước cửa, sấn lên tay áo sơ mi màu đen, bắp tay săn chắc mạnh mẽ liền hiện ra, đặt tay chống ở trên cửa xe. "Muốn anh tới giúp em, hay vẫn là em tự mình xuống xe đây?"

Hoa Chiêu nhìn tình cảnh hiện giờ, vén vén tóc qua sau tai, nâng cằm lên, vươn ra ngón tay thon dài, ngọc ngà của mình.

Ân Thiên Lăng nắm lấy tay cô, thuận đà kéo một cái, trong lòng đầy thoải mái mà ôm lấy cô, đi tới mở cửa sau của xe, để cô vào trong trước.

Sau khi ngồi xuống, hắn cảm thấy thật may mắn vì hôm nay đã sáng suốt khi đi chiếc SUV này, chỗ ngồi ở đằng sau rộng rãi, thoải mái.

Tranh thủ trong lúc hắn đang đóng cửa xe, cô lập tức đứng dậy, đẩy cửa bên kia mà chuẩn bị tẩu thoát.

Dường như biết trước ý định của cô, hắn phản xạ cực nhanh, vươn tay ra liền bắt được cô, một tay giữ cô một tay khoá chốt cửa, bốn cánh cửa đều đã được khoá lại.

Xong! Cô giờ hoàn toàn chính là cá nằm trên thớt.

Hoa Chiêu từ bỏ chạy trốn, bắt đầu xem xét quang cảnh bên ngoài, nơi này cũng coi như không tệ, phong cảnh hợp lòng người, hoa thơm chim hót.

Hoa Chiêu có chút nóng lòng muốn thử, ở trong xe ư, bọn họ còn chưa có thử qua bao giờ đâu.

Ân Thiên Lăng đẩy cô một cái, thanh âm khàn khàn truyền đến. "Vừa mới lúc này câu dẫn anh như thế nào, hử?"

Hoa Chiêu sóng mắt đong đưa, duỗi ra tay sờ lên ngực hắn. "Như này sao?"

Hắn nhìn cô chăm chăm, lắc đầu. "Chưa đủ."

Hoa Chiêu quàng tay lên cổ hắn, kéo nhẹ, rồi cắn lên cằm hắn. "Thế còn như này?...Bản cô nương đây chỉ biết mỗi như vậy thôi."

Hô hấp của hắn gấp gấp, nghiêng rặng nghiêng lợi nói. "Tiểu yêu tinh! Hôm nay sẽ không tha cho em!"

Hoa Chiêu không thuận theo cũng không buông tha hắn. "Anh cũng đã từng "chạm qua" rồi nha!"

Ân Thiên Lăng không thèm kiềm chế nữa, nhanh chóng cởi bỏ quần áo của cả hai người, giải thoát cho dục vọng vì nhẵn mà sắp phát nổ.

Thật lâu sau, cô rúc vào lồng ngực hắn, vẻ mặt thoả mãn mà nhắm lại đôi mắt, trông thật giống như một con mèo lười hí mắt, duỗi thân phơi nắng.

Ân Thiên Lăng thưởng cô bằng một nụ hôn trên trán, khen ngợi. "Càng ngày càng giỏi."

Nghĩ đến màn kịch liệt vừa nãy, cả người đều bủn rủn, cô lườm hắn một cái. "Đều là do ai đó dạy tốt."

"Phi!" Hắn cười đắc ý.

Ân Thiên Lăng đỡ cô xuống xe, ở trong thành phố những công viên mô hình rừng rậm thiên nhiên như vậy thực sự có rất ít, không có hồ nước nhân tạo hoa mỹ, cũng không có vườn hoa tươi đẹp nhưng lại có suối nước trong veo tự nhiên cùng thảm cỏ xanh mượt trải dài nơi nơi.

Ngồi xuống bên dòng suối mát, cô nằm gối lên đùi hắn, bàn tay đung đưa khẽ đùa nghịch với đám cỏ nhỏ.

Gió thổi nhẹ nhàng, lại thêm chút nắng, cô hí mắt, trong miệng khẽ ngâm nga vài câu hát.

Ân Thiên Lăng nâng lên cánh tay, bàn tay to xoè ra che trước mặt cô, chắn lấy một chút nắng gắt kia.

Hoa Chiêu xoay đầu nhìn về phía hắn. "Thiên Lăng, em nhớ mẹ. Em nhớ ông ngoại và cả bà ngoại nữa."

"Anh biết." Hắn đặt nhẹ một nụ hôn trên trán cô, trấn an mà vuốt tay cô, bàn tay nhỏ nhắn đặt lên trên bàn tay to của hắn, mười đầu ngón tay đan xen.

Hoa Chiêu nghiêng đầu. "Chúng ta đi công viên trò chơi đi. Em muốn chơi đùa xe."

"Vừa nãy không phải đã chơi rồi sao?" Ân Thiên Lăng mặt không cảm xúc nói.

Hoa Chiêu sùng sốt một chút, rồi sau đó mới hiểu được lời hắn nói.

"Ân Thiên Lăng, giỏi nha, anh càng ngày càng lưu manh! Em coi trọng anh nha!"

"Cảm ơn lời khen của em, anh sẽ càng cố gắng."

Hoa Chiêu không thể nhịn được mà phì cười. "Ha ha ha ha! Ông xã, em yêu anh muốn chết!"

Hắn khẽ cúi đầu, trái tim co rút lại, cong lên khoé miệng, cười một cách sùng nịnh.

Âm Âm, anh sẽ vờn khuỷu tay ra mà ôm lấy em vào lòng, bao bọc em trong lồng ngực của anh, chỉ cần em muốn cái gì anh cũng sẽ làm.

Ở đoạn thời gian trước, khi mà hắn đưa cô sang Anh, hắn đã làm đủ mọi cách để khiến cho cô vui, muốn dời đi lực chú ý của cô. Nào thì mang cô tới công viên trò chơi hay mang cô đến làm tình nguyện viên ở câu lạc bộ, đưa cô đi làm các việc khác nhau để mong cô xao lãng chuyện trước kia.

Bọn họ rời đi nơi này, chạy đến công viên trò chơi.

Đầu tiên là phải giải quyết cái bụng cho thật no, rồi sau đó bắt đầu tung tăng tới các trò chơi.

Cô chơi bắn súng, so với hai tên thiếu niên bên cạnh còn ngầu hơn.

Cô chơi đua xe, một đường chạy thẳng lên đứng đầu bảng xếp hạng.

Chạy tới chơi xe đạp, cô chính là một nữ bá vương ở trong xe mà đâm tới đâm lui.

Ngồi tàu lượn siêu tốc, cô bóp chặt tay hắn, nghe thấy một đôi tình nhân ở phía sau cao giọng hét toáng mà cười haha.

Hắn giúp cô đi vào giày trượt băng, hai người cùng nhau mà dầm lên đường băng.

Đã lâu không chơi, cả hai đều vô cùng thích thú.

Nghiêng nghiêng vẹo vẹo một hồi, sau đó cô liền thành thạo lưu loát.

Hắn chỉ trượt ở ngay đằng sau cô, nhìn mái tóc cô phát phới trong gió, lại càng lúc trượt càng nhanh.

Ở phía bên kia, ba người nhà họ Quý cuối cùng cũng về đến nhà, mẹ Quý Vương Phân liền gọi điện thoại cho người chị em tốt của mình là Tô Lan. Tô Lan là con dâu của nhà họ Giản ở thành Tây, đã lẫn lộn nhiều trong xã hội thượng lưu, biết được không ít những bí mật trong hào môn.

"Chị, tìm chị là có chút chuyện muốn hỏi. Chị biết phu nhân của Thượng Thừa Ân tổng là ai không?"

"Ân Thiên Lăng? Nha, nếu là chuyện này thì em hỏi đúng người rồi, mọi người đều cho rằng hắn chưa kết hôn. Nhưng Giản gia nhà chúng ta có chút móc nối quan hệ với hắn, mới biết được tin tức. Ở An thành Giản gia chúng ta....."

Tô Lan vẫn luôn tự hào vì chính mình được gả tới Giản gia này, cho nên bây giờ có người hỏi, không khỏi mang ra mà khoe khoang.

Vương Phân bình thường vẫn luôn tung hứng với cô ta, nhưng hôm nay bà ta không có tâm trạng mà chơi trò kẻ tung người hứng với Tô Lan, vội vàng đánh gãy lời nói.

"Ai da, được rồi chị à, mau mau. Chị trước tiên nói cho em biết tên của cô ấy là gì đã." Hứa Thanh Hà giới thiệu lúc ấy chính là "Hứa Chiêu", rồi cô ấy sau đó lại nói rằng mình họ Hoa.

"Tên là Hoa Chiêu, có chuyện gì sao?"

"Hứa Thanh Hà, chị có biết người đó không?"

"Biết, là giáo sư đại học, một tên đàn ông bội tình bạc nghĩa, là cha của Hoa Chiêu. Có câu nói nói như thế nào nhỉ, hành hiệp trượng nghĩa thì toàn là đầu đường xó chợ, bọn phản bội thì lại toàn là kẻ độc sách."

Vương Phân kích động. "Hoa Chiêu không phải con gái của hắn sao? Tại sao lại không mang họ Hứa?"

"Chuyện này nói ra thì rất dài, mẹ của Hoa Chiêu chắc người cũng đã nghe qua đi."

"Ai cơ?"

"Hoa Thanh Mẫn."

"Bất động sản Hoa gia, Hoa đại tiểu thư?" Năm đó vô số thế gia ở An thành đều muốn cưới cô ấy làm vợ.

"Không tôi, Hoa Chiêu là cháu ngoại của Hoa Diệp."

Vương Phân sợ ngây người, lại nhớ lại hồi buổi sáng Hoa Chiêu chính là không thèm phản ứng với ba người một nhà kia, trong lòng cũng có chút hiểu.

"Chị, chị kể lại tí mĩ cho em nghe một chút về chuyện của Hoa gia và Hứa gia đi!"

.....

Thật lâu sau đó, dập máy điện thoại, vì Vương Phân mở loa ngoài, nên cả ba Quý và Quý Phong đều có thể nghe được rõ ràng rành mạch.

Nội tâm của Quý Phong chính là sóng gió mãnh liệt, câu chuyện hắn nghe được lúc này cùng với năm đó Hứa Âm kể cho hắn đúng là một trời một vực, nếu đây mới là sự thật, thì những năm qua hắn đều bị lừa gạt như vậy, hắn thật đúng là tên đàn.

Mẹ Quý tức giận đến nổi mặt đỏ bừng. "Một nhà tiện nhân, mẹ chính là vẫn luôn cảm thấy kì quái rằng Hứa Thanh Hà chỉ là một giáo sư trong trường đại học, cùng với Tô Ngọc Liên chỉ là một người vợ ở nhà dạy con, làm sao có thể sống trong được một biệt thự tại đoạn đường ấy chứ, còn nghĩ rằng là tài sản do đời trước để lại. Còn có con bé Hứa Âm kia, ta đã sớm cảm thấy con bé luôn khép nép không hề giống với những cô gái được sinh ra trong dòng dõi đại tiểu thư, hôm nay nhìn thấy Hoa Chiêu, đúng là tương phản, chính là cái loại khí chất thân nhiên ung dung này, so với nó đâu chỉ là hơn thôi đâu."

Uống một hớp nước do ba Quý đưa, vỗ vỗ ngực. "May là bữa cơm ngày hôm nay còn chưa có ăn, nếu mà cùng loại người như thế làm thông gia, thật đúng là làm trò cười cho toàn thiên hạ, đầu cũng không dám ngẩng lên!"

Ba Quý cũng thật tức giận, vốn dĩ đã đồng ý hôn sự của con trai và Hứa Âm, cũng chính là nhìn trúng đối phương là dòng dõi thư hương, lại còn là con một, đâu ai biết rằng sau lưng lại có loại chuyện xấu xa như này.

Nhìn thấy con trai mình luôn trầm mặc, Vương Phân hoài nghi. "Con mau nói thật cho mẹ biết, những chuyện này có phải con đã biết trước rồi không?"

Quý Phong dờ dẩn gật đầu. "Biết một chút."

"Biết mà còn để cho con bé kia lừa cho xoay vòng vòng?" Lại nhớ tới lúc trước chồng mình còn lên lút mà trêu ghẹo Tô Ngọc Liên là người ôn nhu, hồi trẻ tuổi chắc chắn là rất xinh đẹp trong sáng, càng nghĩ càng giận sôi máu.

"Mẹ cô ta chính là loại tiểu tam không biết liêm sỉ mà trèo lên thượng vị, Hứa Âm cũng sẽ chẳng tốt hơn là bao, một bộ giả dạng hồ ly tinh!"

Ba Quý không dám lên tiếng, hần nghĩ lại vẫn còn cảm thấy sợ hãi.

Lúc này đây đã hoàn toàn tỉnh ra, cái ánh nhìn của Ân Thiên Lăng hôm nay lúc trước khi đi chính là muốn cảnh cáo bọn họ.

Ba Quý khuôn mặt nghiêm trọng nói. "Từ giờ trở đi, con không cần có thêm bất kì cuộc gặp mặt nào cùng với Hứa Âm. Chuyện làm nghiên cứu sinh cùng Hứa Thanh Hà cũng dẹp đi, ngày mai cùng với ba tới công ty."

Vương Phân chen vào. "Về sau cũng không cần gần gũi cùng với mấy người học thức học giả ấy, toàn một đám người chẳng ra đầu mà vẫn luôn tự cho mình là đúng!"

Quý Phong không nói câu nào, đi lên trên tầng.

Hứa Âm gọi điện thoại tới.

Giọng nói mang theo sự vội vàng. "Phong, bác gái sao rồi?"

"Mẹ không có việc gì."

"Vậy là tốt rồi, làm em cứ luôn lo lắng, lại không dám gọi điện thoại, sợ quấy rầy đến mọi người."

Nghe thấy trong giọng cô có chút oán trách lại thêm làm nũng, ngay lúc này hần cảm thấy thật châm chọc.

Hần buộc miệng thốt ra. "Hứa Âm, chúng ta chia tay đi!"

Hứa Âm sợ hãi. "Tại sao? Anh hồi hận sao?"

"Đúng vậy."

"Là bởi vì hôm nay nhìn thấy Hoa Chiêu nên anh cảm thấy hồi hận?"

Quý Phong trầm mặc.

"Anh hết hy vọng đi! Cô ấy hôm nay tới đây cũng chưa thềm liếc mắt nhìn anh tới một cái."

Quý Phong tay nắm chặt di động.

"Quý Phong, em yêu anh như vậy. Sẽ không có ai yêu anh nhiều như em!"

"Vậy sao? Cô chẳng phải chính là vì ghen ghét, vì cô ấy đã từng thích tôi nên cô cũng muốn có được tôi không phải sao?"

"Em.....không phải. Em đã đem sự trong trắng của chính bản thân em trao cho anh!"

Quý Phong châm biếm. "Cô có dám khẳng định rượu lần đó không phải là do cô tính kế tôi không?"

Hứa Âm chột dạ. "Không phải em."

"Cô là kẻ dối trá."

Hứa Âm dường như đã muốn khóc. "Quý Phong, em thật sự yêu anh, xin anh hãy tin tưởng em, vì anh em sẽ nguyện ý làm bất kì điều gì! Hoa Chiêu cô ấy đã có người khác, cô ấy có bao nhiêu cao ngạo, bao nhiêu tuyệt tình, anh không phải chính là người rõ ràng nhất sao!"

Bây giờ có nói chuyện này thì còn có ý nghĩa gì sao? Thời gian cũng sẽ chẳng quay lại năm ấy, khi hần và cô còn là những người bạn cùng bàn.

Nếu có thể trở về, hần nhất định sẽ không phạm sai lầm đó.

Giọng Quý Phong lạnh băng. "Tạm biệt! Tôi không muốn gặp lại cô nữa."

Không màng Hứa Âm gào khóc, quả quyết dập điện thoại.

~~~~~●~~~~~

Xin lỗi mn vì đã đăng muộn nhé. Tại mình lười quá, nhìn số chương hết muốn edit□ nhưng mình vẫn sẽ edit đủ số chương trong 1 tuần nha, có lúc đăng muộn thì mn hãy bỏ qua cho mình□

À tiện thể đánh cái quảng cáo chút =))

Bọn mình vừa lập fanpage về tác giả Mặc Linh là tác giả của bộ truyện Boss là nữ phụ. Nếu trong mọi người có người thích tác giả này thì hãy vào like ủng hộ cho page mới nha ^^.

Tên fanpage: Đại quân tiểu thiên sứ - Mặc Linh Vietnam Fanpage

Link fanpage: https://www.facebook.com/maclinhvnfans/about/?ref=page_internal

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Đại Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13

Ngày hôm sau vẫn như mọi ngày đi làm khác, Hoa Chiêu 10 rưỡi mới đến công ty, vừa tới liền nhìn thấy trên bàn là các loại hoa cỏ đủ màu sắc, kèm theo vô số tấm card, tính sơ sơ cũng gần toàn bộ những thanh niên anh tuấn của tầng 6.

Hoa Chiêu đọc cũng không buồn đọc một mạch đưa tất cả số hoa cho di quét dọn, để di tùy tiện xử lí.

Di quét dọn buông cây lau nhà trong tay ra, dang tay ôm cả một rừng hoa tươi, vui vẻ mà chạy đi.

Thôi Diệp ghé vào trên bàn, bóp bóp mấy cánh hoa hồng. "Không cảm thấy hứng thú với bất kì người nào sao? Em cảm thấy cái người tên Cao Dương kia ở phân bộ đồ dùng trẻ em trông không tệ nha, quang minh chính đại lại hiền lành tốt tính."

Hoa Chiêu ngẫm nghĩ. "Ừm, đúng thật là không tệ, rất thích hợp với em."

Thôi Diệp xấu hổ: "....."

Hoa Chiêu cười, "Có cần chị giúp em tạo cơ hội không?"

"Nhưng người ta chính là thích chị..."

"Nhưng chị không thích hắn."

"Hắn có ý với chị là sự thật, không phải giống như những người kia bụng dạ khó lường..."

"Cho nên, chị càng không thể gieo tai họa cho người ta."

"Vậy ở đây cũng không có người chị thích sao?"

"Ít nhất cũng phải đến tiêu chuẩn của anh họ chị đi đã!"

"Vậy thì cũng quá khó rồi, cả cái công ty Thượng Thừa này chắc có được 3 người."

"Nếu không, Ân tổng?"

"Vậy thì cũng phải leo lên được đến tầng 23 đã!"

"Lên được tầng 23 rất khó hả?"

"Nói nhỏ cho chị, những người ở đây hơn một nửa đều là muốn trèo lên tầng 23 cả, nhưng chân chính làm được liệu có mấy ai? Chị nói xem liệu khó hay không khó?"

"Có vẻ khó."

"Tuy nhiên, xét vào giá trị nhan sắc này của chị nói không chừng cũng không quá khó.....Cũng không biết Ân tổng của chúng ta thích kiểu người con gái như nào nữa? Tình sử của Ân tổng thật quá ít!"

"Ừm...." Hoa Chiêu cũng tự hỏi về tình sử của hắn, cô đúng thật không biết rõ ràng cho lắm, không biết trước cô hắn đã từng thích qua người khác hay không?

Sáng sớm, Vương Vũ đã đến làm, nhìn thấy trên bàn Hoa Chiêu rậm rộ, bắt đầu cảm thấy đứng ngồi không yên. Chính mình cận thủy lâu đài[1], làm sao có thể để cho người khác chiếm trước được.

[1]: Cận thủy lâu đài: Ý của câu thành ngữ này là chỉ lâu đài gần bờ nước sẽ được ánh trăng chiếu sáng trước tiên, thường dùng để ví với việc ở gần thì được ưu tiên.

(Cri online Vietnam)

Thật vất vả chờ đến khi Hoa Chiêu vào phòng, lấy cớ nói chuyện công việc thật ra làm cơ hội tỏ tình.

"Hoa Chiêu, tôi có thể theo đuổi em không?"

Hoa Chiêu có chút ngoài ý muốn, hần thê nhưng còn không biết xấu hổ mà nói câu đó, "Nghe nói giám đốc Vương cùng Đồng tiểu thư lưỡng tình tương duyệt[2]"

[2]Lưỡng tình tương duyệt: thành ngữ chỉ tình cảm tâm đầu ý hợp từ cả nam và nữ.

"Cái đó chỉ là lời đồn mà thôi, bởi vì công việc nên chúng tôi phải gặp nhau và nói chuyện nhiều hơn một chút. Mọi người chính là đều luôn thích bắt quái bàn tán những câu chuyện về cấp trên và cấp dưới, sự thật là không có phải như vậy."

"Phải không? Tôi còn nghe nói rằng giám đốc Vương đã là người có gia đình, chuyện này chắc không phải lời đồn chứ?"

Vương Vũ mặt không biểu cảm, "Đây đúng là sự thật, tuy nhiên tôi đã làm xong thủ tục ly hôn từ một tháng trước rồi. Cố gắng tiếp tục một cuộc hôn nhân không hạnh phúc thật đúng là hại mình hại người, may mắn tôi nhận ra điều này còn không có muộn."

Hoa Chiêu cười ha hả trong lòng, gật gật đầu hỏi. "Vậy còn đứa bé thì sao?"

"Đứa bé còn nhỏ, nó sẽ ở cùng với mẹ nó. Chuyện này em yên tâm, ngoại trừ chu cấp cho bọn họ phí nuôi dưỡng, anh tuyệt đối sẽ không cùng bọn họ có thêm liên lụy nào nữa."

Hoa Chiêu cười lạnh trong lòng, tên đàn ông cận bã này cùng với người cha kia của cô đúng là kẻ tám lạng người nửa cân mà.

Cô cười đến câu hồn, "Tôi không có chuyện gì là không yên tâm cả."

"Em có thật là em gái của Giản tổng không?" Vương Vũ đôi mắt lập loè.

Hoa Chiêu lười nhác giương mắt, "Anh thấy chúng tôi giống vậy sao?" Vươn người đứng dậy, yêu điệu rời đi.

Vương Vũ nhìn theo bóng dáng rời đi của cô, trong lòng ngứa ngáy khó nhin, hần chưa bao giờ gặp qua một cô gái nào như vậy, quả thật là cho hần thần hồn điên đảo.

Buổi chiều họp hội nghị.

Ngày mai, cửa hàng Yanni Whetton sẽ có buổi kí tặng ngay tại trung tâm thương mại, người đại diện là Bùi Lệ Nhã sẽ tới giao lưu cùng với người hâm mộ.

Bộ phận doanh số tiêu thụ cũng muốn cùng bọn họ phối hợp tổ chức hoạt động, Vương Vũ xác nhận bàn giao công việc cho từng người.

Đồng Văn Lộ phụ trách đưa tin tức từ hiện trường cùng với thông báo tuyên truyền.

Sau khi tan họp được khoảng hai tiếng, Hoa Chiêu liền một mình lác lư đi tới phòng nghỉ ngơi, vì đang trong giờ làm việc nên một bóng người cũng không có, cô thoải mái ung dung đọc sách, uống trà.

Đồng Văn Lộ nhẹ nhàng đi đến, ngồi xuống ở chỗ đối diện.

Cô ta chủ động bắt chuyện với Hoa Chiêu, "Hoa Chiêu, trong khoảng thời gian này có lẽ cô đã quen quy trình làm việc rồi nhỉ. Hay là tôi bàn giao lại tài khoản của cửa hàng Yanni Whetton này cho cô?"

Hoa Chiêu lại không hề cảm kích, lật lật tờ tạp chí, ngáp một cái, "Cô vẫn là giữ lại cho chính mình dùng đi, tôi rất bận."

Đồng Văn Lộ cười cười, khuôn mặt có chút do dự, "Tiểu Chiêu, tôi có một vài lời nói thật lòng không biết có nên nói với cô hay không?"

Hoa Chiêu bình tĩnh uống trà. "Tuỳ cô thôi."

Đồng Văn Lộ âm thầm nói, "Thật ra tôi rất hâm mộ cô, cô lớn lên xinh đẹp, còn có người anh trai là Giản tổng như vậy, bên cạnh lại có vô số người đàn ông ưu tú theo đuổi." Dừng một chút, thấy Hoa Chiêu không nói, trong lòng có chút bức. "Nhiều người ưu tú như vậy, cô phải chọn lựa cho thật tốt vào, đừng để cho một vài tên không đáng tin cậy dễ dàng lừa gạt."

Hoa Chiêu ngẩng đầu, "Vậy tại sao cô lại đi phá hoại hạnh phúc gia đình của người khác? Vì một tên cận bã như vậy đáng giá sao?"

Đồng Văn Lộ có một chút chật vật, lại bắt đầu biểu hiện ra một bộ dạng đôi mắt rung rung, chỉ tích tắc sẽ nhanh chóng rơi xuống.

Hoa Chiêu lập tức cảm thấy hết muốn ăn, so sánh cùng với mẹ con hai người Tô Ngọc Liên kia đúng là cùng một loại.

Đứng dậy đem cả phê đồ đi, rửa chiếc ly xong liền đi thẳng.

Đồng Văn Lộ ngồi một mình, cô làm sao không biết Vương Vũ là cặn bã chứ, đã đi đến bước này rồi, cô biết hẳn là người có năng lực mà trước mắt cô có thể bắt lấy, cũng là người đàn ông có tiền đồ.

Ngày hôm sau, không ngoài ý muốn quả nhiên Hoa Chiêu lại khoan thai đến muộn, chờ cô đến được đến nơi tổ chức, thì hoạt động cũng đã sắp bắt đầu.

Tại khu mua sắm tầng một, ngay ở phía trước cửa hàng Yanni Whetton, biển người tấp nập, ngay cả ở những tầng phía trên cũng đứng đông kín thành từng vòng từng vòng người nhìn xuống.

Giọng nói của người MC vang lên, "Mọi người không cần chen lấn, cần thận đừng để ngã. Lì Nhã nữ thần sẽ ra ngay bây giờ thôi. Tôi lại nói với mọi người về một chút hoạt động ưu đãi ngày hôm nay, 1080 khách hàng đầu tiên ở ngay tại đây mua hàng hoặc là mua hàng tại các trang web chính thức của nhãn hiệu sẽ đều có cơ hội nhận được hình ảnh cùng chữ kí của nữ thần....."

Hoa Chiêu chưa bao giờ gặp qua Bùi Lì Nhã, nhưng cũng không xa lạ gì với cô ta.

Cô đã từng "bóc phốt" cô ta trên Weibo

Tên weibo của Hoa Chiêu là: Yêu điểm mình châu.

Tài khoản này của cô không có tin tức cá nhân gì cả, cô cũng chỉ thường thường dùng nó để cập nhập một số tin tức thường ngày về thời trang hay một số tin đồn của các ngôi sao giới giải trí. Bởi vì trước đây cô đã từng đăng lên một số tác phẩm, ảnh cô, cùng video làm bánh, nên cũng có kha khá fans. Cơ mà còn bị lệnh cấm của người nào đó, hai ba tháng nay cô cũng chưa có đăng gì lên weibo.

Bùi Lì Nhã là do một tay Thượng Thừa nâng đỡ, nhờ đóng vai chính trong bộ phim cổ trang cung đấu mà nổi tiếng, sau lại tham gia một show truyền hình thực tế, thể hiện tính cách ngoài mèn trong cúng, thiện lương, chân thành, nhất thời thu được một lượng lớn người hâm mộ.

Ngoại hình cùng khí chất của Bùi Lì Nhã chính là kiểu thanh lịch, nhã nhặn, cũng bởi vì vậy mới được bên mỹ phẩm Thượng Thừa nhìn trúng, trở thành người đại diện mới của Yanni Whetton.

Hoa Chiêu bỗng nhiên chạy ra "bóc phốt" cô ta làm cái gì đâu?

Vào một ngày nào đó sau khi Bùi Lì Nhã vừa trở thành người đại diện của Yanni Whetton, thì có một tờ báo nhỏ phát ra một tấm ảnh chụp chung của Bùi Lì Nhã và Đại lão bản Thượng Thừa Ân Thiên Lăng ở bãi đỗ xe.

Ân Thiên Lăng đứng ở bên cạnh một chiếc xe Cayenne màu đen, trên tay còn cầm chìa khoá xe. Bùi Lì Nhã lại ăn mặc một bộ quần áo thoải mái ở nhà mà đứng ở bên cạnh, mặt đầy ý cười mà chăm chú nhìn vào Ân Thiên Lăng.

Hình ảnh này giống như hai người bạn họ mới vừa trở về cùng nhau từ một nơi nào đó xuống xe vậy, hoặc là chuẩn bị cùng nhau lên xe mà đi, nói thế nào thì cũng là một hình ảnh rất đẹp.

Tuy nói Ân Thiên Lăng là Đại lão bản của Thượng Thừa, nhưng Giám Dị quản lí ngành mỹ phẩm, Trần Trì quản lí giải trí, hẳn cùng lắm cũng chỉ chú ý một chút phương hướng hoạt động của công ty mà thôi.

Bùi Lì Nhã là người đại diện cho bên mỹ phẩm, là nghệ sĩ bên Trần Trì, dù có vậy cũng không có liên quan gì đến Đại lão bản đi.

Bây giờ lại tung ra hình ảnh hai người ngồi chung một xe, vui vẻ mà trò chuyện với nhau, ảnh chụp thì như có như không thân mật, không thể không làm người khác phải mơ màng suy nghĩ.

Bài Weibo này chỉ sau một giờ đã có tới 50.000 lượt bình luận, chạy thẳng lên làm hottrend trong ngày, đương nhiên nó cũng trôi nổi lên cả đầu trang weibo của Hoa Chiêu.

Có fans hoan hô nói rằng hai người thật đẹp đôi, đây là muốn công khai hay sao? Thậm chí còn chạy tới tận tài khoản của Thượng Thừa mà kêu gọi Ân Thiên Lăng vĩnh viễn bảo hộ Lì Nhã công chúa của bọn họ.

Cũng có fans tỏ vẻ thất vọng, cứ nghĩ rằng nữ thần của bọn họ chính là ở trong bùn mà không nhiễm bùn, nê hà vẫn là có kim chủ.

Hoa Chiêu ngồi thưởng thức tấm ảnh tình nhân hư hư thật thật này đúng ba phút, xong liền chạy tới đắp một cái bình luận: Giời nha một đoá tiểu hoa nhài thanh nhã tươi mát, cần thận chính cung nương nương đến tìm cô vạch mặt.

Lập tức liền có fans của hoa nhài ngửi mùi mà chạy đến, châm chọc cô là một cái tài khoản vô danh tiểu V thấy hot liền chạy tới cọ cọ danh tiếng, tài khoản thì một tấm ảnh chụp cũng đều không có, khẳng định chính là một người xấu xí quái đản, thấy người ta lớn lên xinh đẹp lại còn nam nhân ưu tú theo đuổi liền ghen tị hận.

Fans của cô ngay lập tức mang ra vài tấm ảnh trước kia của cô đập thẳng vào mặt của bọn họ, vì thế một loạt các fans của cô thay phiên nhau ra trận.

Nào thì nói cô là loại người mặt ngoài thì già vờ là một cái thanh niên phong cách nghệ thuật, thật chất lại là một bộ chỉ vì muốn nổi danh mà thôi. Số lượng fans của cô rất ít, nhưng lại hết mực bảo vệ cô, cùng với đối phương bóc mẽ nhau.

Xa xa ở Anh quốc, cô lập tức thu dọn hành lý, không nói một tiếng nào chạy đi ăn nhậu chơi bời. Chờ cho đến khi Ân Thiên Lăng nhận được tin tức mà chạy đến biệt thự, thì trong nhà đã trống không, người cũng không thấy đâu.

Đại tiểu thư còn có thể có hơi sức mà giận dỗi cũng có nghĩa là cô chưa có tức giận nhiều lắm, những khi mà cô chạy thẳng đi một mạch tức là lúc đó cô đã thật sự phát cáu rồi.

Ân Thiên Lăng căn bản là không hề biết mình đã làm sai cái gì mà chọc giận cô, sau đó người của hắn mới nói về chuyện trên weibo, hắn lập tức bắt Trần Trì phải chạy nhanh đi giải quyết vấn đề này.

Bài đăng trên Weibo kia rất nhanh bị xóa bỏ, bản thân Bùi Lệ Nhã còn tự mình đứng ra làm sáng tỏ.

Nguyên văn sự thật là như này: Tôi tới Thượng Thừa giải trí đã được hai năm, đi tới công ty nhiều lần như vậy, đây vẫn là lần đầu tiên tôi được nhìn thấy Đại lão bản ở khoảng cách gần như vậy, hơn nữa cũng là lần đầu tiên được mở lời nói chuyện với Đại lão bản, nên có chút hưng phấn giống như một người hâm mộ mà thôi. Chỉ là không nghĩ tới, ở bãi đỗ xe còn có người ẩn núp mà chụp ảnh, chụp ra được bức ảnh nếu không phải người trong cuộc, có khi tôi cũng thật sự tin rằng như vậy.

Ân đưa quần chúng một mảnh "ò" lên.

Sáng ngày hôm sau lại truyền ra tin tức một tiểu thư tươi cùng với tiểu hoa đán đang hồng, ở hai công ty đối thủ cạnh tranh là Thượng Thừa và Tiên Quả, cùng nhau ở trong khách sạn, nhóm người buôn chuyện rất nhanh đã dòi đi lực chú ý.

Một ngày qua đi, đại tiểu thư mới chủ động mở ra điện thoại di động phát cái định vị, Ân Thiên Lăng hấp hời một mạch chạy đến nơi mà đổ dành cô vợ.

Ân Thiên Lăng thấy cô vợ nhà mình ăn bậy ăn bạ dấm, liền đề nghị công khai quan hệ của hai người, nhưng là đại tiểu thư không vui, công khai rồi về sau sẽ bị bại lộ ở trước mặt mọi người, cô lại là cái thích nhảy nhót, ăn chơi trát tắng, giờ công khai không phải sẽ bị mọi người luôn nhìn chăm chăm hay sao, tốt nhất vẫn là nên giữ bí mật đi.

Nhưng mà không cho Ân Thiên Lăng lại dám cùng người nào khác làm ra chuyện mập mờ ái muội.

Lúc ấy, Ân Thiên Lăng liền ôm lấy eo cô, vuốt lên từng tác da thịt, ghé vào ở bên tai cô nói, "Anh sẽ chỉ làm chuyện mờ ám với em."

Hoa Chiêu cười lạnh trả lời hắn. "Trùng phạt, một tuần này đều chia giường ngủ đi."

Ân Thiên Lăng mỗi tháng đều giành ra một tuần cố định thời gian chạy qua Anh quốc, bây giờ trong một tuần đều không cho chạm vào người cô thật sự làm hắn ghen.

Vì thế, hắn cũng đưa ra một điều kiện, không cho cô lại chơi weibo, thật đúng là thương tổn thân thể, thương tổn cả thân thể hắn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Đại Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14

Sáng nay khi Hoa Chiêu vẫn còn mơ mơ màng màng nửa tỉnh nửa mê thì Ân Thiên Lăng đã đi ra ngoài.

Không biết giờ này hắn đang làm gì nữa.

Lấy di động ra gửi cho hắn một tin Wechat.

Ân Thiên Lăng: Đang họp. Có chuyện gì sao?

Hoa Chiêu: Người ta chỉ là có chút nhớ anh nha, đêm hôm qua cũng chưa.....

Ân Thiên Lăng đỡ trán, tiểu yêu tinh này, hiện tại càng lúc càng lớn mật. Cô bây giờ là đang biểu hiện của dục cầu bất mãn sao?

Ân Thiên Lăng: Hôm trước, ai là người ở trên xe kêu đến khăn cả giọng. Sợ em mệt mà thôi, đêm nay sẽ bổ sung gấp đôi.

Hoa Chiêu:.....Người ta muốn ngay bây giờ cơ.

Ân Thiên Lăng âm thầm hít vào một hơi, nghiêng răng: Tắm rửa sạch sẽ chờ đó, anh lập tức trở về.

Hoa Chiêu cười trộm. Chỉ đùa một chút thôi đừng cho là thật, túng dụng thương thân, vẫn là tắm nước lạnh tốt hơn.

Lúc này, Ân Thiên Lăng đang đứng ở tầng 5 của trung tâm thương mại, tay tựa vào rào chắn, rũ mắt nhìn xuống bên dưới.

Dù có nhiều người như vậy, nhưng chỉ với một cái liếc mắt hần cũng dễ dàng nhận ra cô đang ở nơi nào.

Cô chính là đang cảm di động, mặt mang đầy ý cười, hần nhìn không khỏi cũng cong lên khoé miệng.

Cấp dưới cùng trợ lý đứng ở một bên, không khỏi tấm tắc mà cảm thấy kì lạ, ban đầu ông chủ của bọn họ vốn là ở một nơi gần đó xem xét một mảnh đất, không biết vì chuyện gì mà tâm huyết sôi trào, nói rằng thuận tiện tới tuần tra trung tâm thương mại một chút.

Thế nhưng cũng đâu có thấy tuần tra gì đâu, đứng ở dưới ánh mặt trời cầm lấy di động trên tay, lách cách lách cách đánh chữ, hiện giờ còn rũ mắt nhìn xuống đám người đông nghịt cười đầy ái muội.

Hôm nay, chẳng phải là bên mỹ phẩm có cái hoạt động thương mại gì hay sao, Bùi Lệ Nhã đến đây? Chẳng lẽ ông chủ thật đúng là cùng vị nữ minh tinh kia có quan hệ không bình thường?

Hoa Chiêu nhìn đám người vây đến chật như nêm cối lên đến tận tầng ba, bên trong thi thoảng còn có tiếng reo hò khẩu hiệu của fan, tự mình đi vào bây giờ là hoàn toàn không thể.

Híp mắt nhìn xem bảng chữ được giơ lên thật cao, mặt trên viết: Hoa nhài công chúa Bùi Lệ Nhã

Đi đến bên cạnh gọi điện thoại cho Thôi Diệp.

"Alo, chị Hoa Chiêu, sao đến bây giờ chị còn chưa có đến?"

"Chị đang đứng ở cửa, vào không được."

"Đi vào bằng cửa sau đó, Bùi Lệ Nhã đã đến bên này rồi, rất xinh đẹp lại còn ôn nhu nữa, cơ mà so với chị còn hơi kém một chút."

Câu cuối nói ra rõ ràng là che miệng nói nhỏ.

Hoa Chiêu phì cười, đến tiểu nha đầu này cũng học được nịnh hót rồi.

Rẽ trái, rẽ phải một hồi, Hoa Chiêu không thể không thừa nhận, về phương diện phương hướng của chính mình thật là quá không tốt.

Trực tiếp tóm lấy một anh trai bảo an thẹn thùng, đưa cô đi đến cửa sau.

Hoa Chiêu vừa bước vào cửa liền khiến cho không ít người phải húp vào một ngụm khí, Bùi Lệ Nhã cũng theo đó mà ngẩng đầu nhìn, trong lòng không khỏi tán thưởng.

Ngoại hình, khí chất thật sự quá xuất chúng, ngay cả khi khoác lên mình bộ trang phục giản dị nhưng khí chất toát ra so với các minh tinh cũng chẳng hề thua kém một chút nào.

Khuôn mặt hình trứng ngỗng mà trắng nõn, mắt hạnh môi đỏ.

Trên người mặc một chiếc sơ mi tơ lụa rộng thùng thình màu đỏ rượu, hai cúc trên cùng không cài, cổ áo theo đó mà mở rộng, lộ ra đường cong của chiếc cổ trắng nõn. Bên dưới là chiếc quần jean cạp cao bụi bặm, kết hợp với đôi giày cao gót mũi nhọn, mắt cá chân mảnh mai xinh đẹp cứ vậy mà lộ ra, cả người mỹ diệu không gì sánh được.

Người đại diện của Bùi Lệ Nhã thậm chí cảm thấy trong lòng lộp bộp, nghĩ thầm, chẳng lẽ hoạt động của Yanni Whetton lần này mời đến đây tận hai minh tinh? Nhưng mà sao lại là một gương mặt mới? Là nghệ sĩ xuất sắc mới của bên giải trí Thượng Thừa sao, đưa tới đây là để mượn danh Bùi Lệ Nhã nâng đỡ cô ta? Vậy cũng không thể không nói trước một tiếng với mình chứ.

Thôi Diệp chạy vội đến kéo tay cô. "Chị Hoa Chiêu, chị tới rồi!"

Hoa Chiêu đáp nhẹ một tiếng, liếc mắt đánh giá xung quanh một chút.

Trong phòng mọi người đã đến không ít, có truyền thông phóng viên đang cầm mic, có nhân viên công tác của Thượng Thừa điều tới làm việc, còn có đoàn đội của minh tinh.

Bùi Lệ Nhã đang ngồi ở một chiếc ghế rộng rãi cao sang mà tiếp nhận phỏng vấn, trang điểm tươi tắn, mặc một bộ trang phục thanh lịch, ưu nhã, thật ra so với những tấm ảnh trên mạng cũng không thua kém gì nhiều.

Thôi Diệp kéo kéo cánh tay cô, nhỏ giọng thì thầm với cô, "Chị Hoa Chiêu, chị mà ra mắt, khẳng định so với cô ấy còn nổi hơn."

"Điều đó cũng chưa chắc nha, vẫn là phải dựa vào kĩ thuật diễn mới được."

"Cũng không hẳn, có rất nhiều nữ minh tinh mới nổi bây giờ đều chưa hề biết diễn chút nào, có chuyện để lẳng xê là được. Nhưng mà kỹ thuật diễn xuất của Bùi Lị Nhã khá tốt, trước đây khi xem cô ấy diễn vai hoàng quý phi em còn rất thích đó. Chính là lúc cô ấy cùng Ân lão đại truyền ra tai tiếng, em đã sớm chuyển qua làm người qua đường. Ai mà biết liệu có phải chính cô ấy tự lẳng xê cho bản thân mình hay không!"

Hoa Chiêu nhẹ nhàng trấn an fan trung thành của Ân Thiên Lăng. "Cô ấy không phải style của Ân Thiên Lăng."

"Sao chị biết được?"

"Ồ, nghe anh trai nói."

"Vậy style của hắn là gì?"

Hoa Chiêu chỉ chỉ chính bản thân mình, "Kiểu như chị. Em thấy sao?"

"Không phải bá đạo tổng tài thường đến với tiểu bạch thủ ngọc ngêch hay sao? Em còn có khả năng hơn đó."

"Ừ, có lý." Hoa Chiêu khen ngợi mà vỗ vỗ đầu cô bé.

Người đại diện của Bùi Lị Nhã là Từ Lâm, nâng cằm hướng hướng về phía bên kia, hỏi Đồng Văn Lộ. "Tiểu Đồng, là nhân viên công tác của bên cô sao?"

Đồng Văn Lộ gật đầu, nhỏ giọng nói. "Đúng vậy. Là người mới đến, là một nhân viên nhỏ, cũng xem như là có liên quan đến đơn vị công ty đi!"

"Hậu trường là à?"

Đồng Văn Lộ hàm súc mà cười, nghiêng đầu nói nhỏ, "Giản tổng. Nhưng mà đã là quá khứ."

Từ Lâm gật gù đầu tỏ vẻ hiểu rõ, lập tức liền cảm thấy có chút khinh thường mà nhìn Hoa Chiêu.

Đồng Văn Lộ tuy rằng nói giọng thật nhỏ, nhưng cho dù ngồi ở một bên trả lời phỏng vấn Bùi Lị Nhã trong lúc phân tâm vẫn có thể nghe thấy được, nghe xong cũng xem như là rõ ràng.

Giản tổng chính có tiếng trong giới là đào hoa, bảng tin giải trí vẫn là thường xuyên nhìn thấy tin tức về các loại bạn gái của hắn. Càng như vậy, lại càng có nhiều cô gái muốn xa vào lòng hắn hơn, người trước ngã xuống lại có người sau tiến lên, đặc biệt là những mỹ nữ muốn chạm chân vào giới giải trí này, hoặc là một vài tiểu minh tinh muốn thêm nổi danh.

Phóng viên lại không hề chú ý đến cuộc trò chuyện của hai người kia, mà chuyên tâm phỏng vấn, "Lị Nhã, bạn ra mắt đã lâu như vậy, từ trước đến nay lại chưa từng truyền ra tai tiếng nào, giống như bạn ở giới giải trí này rất ít thấy."

Bùi Lị Nhã nở một nụ cười ưu nhã.

Phóng viên lại nói tiếp. "Thật ra lần trước bạn đã dính một ít tin đồn, tuy nhiên đến ngày thứ ba bài đăng đã bị xóa bỏ và xin lỗi, bạn cũng rất nhanh đã liên tiếng làm sáng tỏ sự việc. Liệu việc này có phải hay không bên trong còn có ẩn tình?"

Bùi Lị Nhã suy nghĩ một chút. "Người đăng bài lúc ấy vì lý do gì mà xóa bài rồi xin lỗi thì tôi không rõ lắm, nhưng tôi đăng bài trên weibo thật ra không phải là muốn làm sáng tỏ điều gì cả, chỉ là nhìn thấy Ân tổng nên cảm thấy thật sự hưng phấn, giống như một người fan nhỏ, sau đó mới đăng bài weibo kia."

"Nói như vậy có nghĩa là Ân tổng chính là hình mẫu đàn ông của bạn phải không?"

Bùi Lị Nhã cười, "Vấn đề này quá kịch bản. Hắn là không có mấy người phụ nữ không thích kiểu hình mẫu giống Ân tổng đi? Bạn có thích không?"

Phóng viên không nghĩ đến vấn đề lại bị hỏi lại tới chính mình, nhất thời có chút thất thần.

Bùi Lị Nhã trêu ghẹo cô ấy, "Chị gái à, chị xem mặt chị đều đỏ lên hết rồi kia, được rồi, tôi đã biết đáp án."

Người ở bên cạnh hiểu ý mà cười cười.

Cô gái phóng viên ho nhẹ một tiếng, có chút ngượng ngùng. "Bạn nói đúng! Tôi cũng là một fan của Ân tổng."

Bùi Lị Nhã che miệng cười, mọi người cũng cười theo.

Phóng viên tiếp tục. "Nhưng là những người ăn dưa quần chúng[1] vẫn là rất vui mừng cho hai người các bạn, trai tài gái sắc, Ân tổng tài vừa đẹp trai lại vừa giàu có, mọi người đều cảm thấy hai người quá xứng đôi."

[1]: Ăn dưa quần chúng: chính là chỉ những người cắn hạt dưa xem diễn đó ạ. Vì thế bên Trung còn có cả emoji mặt vô biểu cảm cắn miếng dưa hấu ^^

"Mọi người cũng cảm thấy Tiêu Ngạn cùng tôi thật xứng đôi đũa! Bọn họ vừa đáng yêu vừa có một trái tim nồng cháy! Thật cảm ơn mọi người! Ha ha ha ha!"

Toàn trường cười vang, trong lúc nhất thời không khí trường quay nhẹ nhàng vui vẻ.

Mọi người xung quanh đều ngắm nghĩ, khó trách Bùi Lệ Nhã ở trong ngành này lại có nhiều mối quan hệ tốt đẹp như vậy, Thượng Thừa nâng đỡ cô ấy cũng chỉ là một phần, một phần nữa cũng là do bản lĩnh của chính bản thân cô ta nữa.

Từ Lâm đắc ý, nghệ sĩ ở trong tay của chính mình vẫn là bót lo nhiều, sao có thể đem ra mà so với mấy bình hoa kia không biết bản thân có mấy phân mây lượng.

Hoa Chiêu cũng cười, Bùi Lệ Nhã người này cũng rất có thú vị, biết cách làm cho người khác có cảm tình.

Tiêu Ngạn là nam diễn viên có thực lực đang đứng đầu trong giới giải trí, lớn lên lại đẹp trai có khí chất mạnh mẽ, lại rất có mị lực, chiếm được rất nhiều cảm tình của người xem.

Tiêu Ngạn cùng Bùi Lệ Nhã đã hợp tác cùng nhau qua hai bộ phim, cả hai bộ phim đều là diễn cặp với nhau.

Tiếp theo, Bùi Lệ Nhã lại thuận thực mà tạo ra vài tư thế chụp hình để nhiếp ảnh gia đứng ở một bên tác nghiệp.

Sản phẩm chủ đạo lần này là bộ mỹ phẩm dưỡng da đang được bán chạy trên thị trường, Bùi Lệ Nhã rất chuyên nghiệp mà phối hợp cùng với đạo cụ chụp ra những tấm ảnh tuyên truyền thật đẹp.

Sau khi chụp xong bộ ảnh cho bên nhãn hiệu, Bùi Lệ Nhã lại chủ động mời tất cả nhân viên công tác ở đây cùng nhau chụp một tấm ảnh làm kỉ niệm.

Hoa Chiêu cũng bị Thôi Diệp lôi kéo đứng ở bên cạnh Bùi Lệ Nhã, hai người tầm mắt lơ đãng đụng nhau, Bùi Lệ Nhã lễ phép mà cười cười, Hoa Chiêu cũng khách khí mà mỉm cười tặng lại.

Bùi Lệ Nhã không thể không thừa nhận, vừa rồi nhìn cô ta ở khoảng cách gần sát như vậy, quả thật là rất xinh đẹp.

Trong lòng bỗng có chút không vui, Bùi Lệ Nhã gầy gầy tóc, không dấu vết liếc mắt trừng Từ Lâm đứng ở đối diện.

Từ Lâm hiểu ý, nhìn quét mắt một cái, trong lòng không khỏi cảm thán, phụ nữ cùng phụ nữ xinh đẹp đúng là không nên để họ cùng nhau đứng ở cùng một nơi, gương mặt ưa nhìn bây giờ liền có chút phai nhạt.

Từ Lâm vội vàng sắp xếp chỗ đứng cho mọi người thật tốt, thuận tay liền kéo Đồng Văn Lộ đứng ở giữa Bùi Lệ Nhã cùng Hoa Chiêu, chính mình cũng đứng chung vào đây, "Đồng tiểu thư, cô đứng bên này, chúng ta cũng là người quen lâu năm, cảm ơn cô, hợp tác vui vẻ!"

Nói xong liền để Hoa Chiêu dịch đến hướng bên cạnh, ngăn trở hơn nửa khuôn mặt của cô.

Đùa gì vậy, không làm vậy chẳng lẽ lại để một gương mặt yêu điểm xuất chúng như thế đoạt hết nổi bật nghệ sĩ của cô sao!

Tiếp theo chính là đã dự định trước đó, người MC ở phía trước sân khấu hô gọi tên Bùi Lệ Nhã, fan cũng hò reo hoan hô mà gọi theo, gọi "Hoa nhài công chúa Bùi Lệ Nhã."

Bùi Lệ Nhã thanh lịch, ưu nhã mà bước ra ngoài.

Bầu không khí cực kì sôi nổi và cuồng nhiệt, fan hâm mộ cổ động rất tích cực.

Giọng nói của người MC lại truyền đến, "Làn da Lệ Nhã thật là tốt, có thể nói cho mọi người ở đây biết, thường ngày bạn bảo dưỡng nó như thế nào chứ? Có bí quyết gì hay không?"

Bùi Lệ Nhã ôn nhu tinh tế mà nói, "Thật ra tôi không có bí quyết bảo dưỡng gì cả, bởi vì thường ngày tôi khá chú tâm mà chăm sóc da. Những ngày ở nhà thì tôi thường không trang điểm, sản phẩm chăm sóc da thì tôi luôn dùng Yanni Whetton. Nếu có lịch trình, tôi sẽ dùng nó làm lót nền trang. Buổi tối trước khi đi ngủ lại dùng mặt nạ hoa nhài bổ sung dưỡng chất cho da, hiệu quả rất tuyệt."

Thôi Diệp và Đồng Văn Lộ phải dõi theo hiện trường mà làm việc, một mình Hoa Chiêu chán đến phát hoảng, đành quyết định chạy lên tầng trên đi dạo.

Tồn hơn nửa giờ đồng hồ để chọn mua cho Ân Thiên Lăng hai chiếc áo sơ mi cùng một đôi khuy băng màu bạc Cartier, cũng nhân tiện chọn cho mình thêm hai chiếc túi xách. Hoa Chiêu đang chuẩn bị đi tới một cửa hàng đồ ngọt ngồi nghỉ thì nhận được tin nhắn.

Là Wechat của Ân Thiên Lăng.

【Chơi vui không?】

【Hửm?】

【Nhìn thấy em ở trung tâm thương mại.】

Kính ngạc!

Hoa Chiêu sợ hết hồn mà ngó nghiêng khắp nơi, thế nhưng lại phát hiện ra hân đang ngồi dựa vào cửa sổ ở tiệm cà phê đối diện, bên cạnh còn có mấy người cấp dưới ăn mặc quần áo tây trang phẳng phiu, trên bàn đặt notebook, giấy cùng bút, cúi đầu tính tính viết viết gì đó.

Ân Thiên Lăng mặc một chiếc áo sơ mi trắng, tuấn lãng phi phàm, từ trong xương tuỷ đều toát ra khí phách khác người thường. Ban nãy Bùi Lệ Nhã nói nhưng thật ra không sai chút nào, liệu có mấy người phụ nữ có thể không thích người đàn ông ưu tú như vậy đây?

Mà người đàn ông này lại là của cô.

Biết hân đang làm việc

Cô mỉm cười rạng rỡ, để túi đồ trong tay sang một bên, chân hơi nhún, đưa lên hai tay đặt ở trên đỉnh đầu làm thành một hình trái tim, sau đó khẽ cong môi.

Xong rồi liền cầm lấy túi, tiêu sái mà phất tay chạy lấy người.

Trong mắt hân chợt loé lên ý cười, nhìn vòng eo mảnh khảnh của cô đang dần dần khuất sau thang cuốn.

~~~~~<<<<<<>>>>>>~~~~~

Đây là một bộ Showbiz, thật đấy, không đùa đâu =))))))

Chỉ là bạn "chính cung nương nương" đang vào vai nhân viên chơi đến vui vẻ, quên trời quên đất nên chưa tham gia giới giải trí thôi ☐

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Đại Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15

Hoa Chiêu xách theo đồng hồ vừa mới mua ngồi vào một cửa hàng bánh ngọt ở tầng một. Có lẽ là do tất cả mọi người trong trung tâm thương mại đều đã chạy đi xem Bùi Lệ Nhã nên trong tiệm chẳng có lấy một bóng người.

Bên trong cửa hàng cũng chỉ còn lại một chàng trai trẻ khoảng hai mươi tuổi, có lẽ vì chức vụ nên không thể chạy đi xem minh tinh, chỉ đành ngồi tại bàn xem di động, nhìn hiện trường trên Weibo.

Chuông cửa kêu lên, bước vào là một vị mỹ nữ xinh đẹp, một chút cũng không hề thua kém so với hoa nhài công chúa, ngay lập tức hân liền phấn khởi tinh thần, đứng dậy chào đón.

"Hoan nghênh quý khách! Tiểu thư đây là đến một mình sao?"

Tiếng chào đón quá mức nhiệt tình làm Hoa Chiêu có điểm mơ hồ, nhìn hân một cái, khẽ gạt đầu.

Chàng trai "phùng" một cái liền đỏ mặt.

Hoa Chiêu chọn một vị trí có quang cảnh và tầm nhìn khá tốt liền ngồi xuống.

Chàng trai trẻ dường như bình phục lại sau màn kích động vừa rồi, giọng nói cũng trở lại bình thường hơn nhiều.

"Đây là thực đơn, tiểu thư nhìn xem một chút, có vừa ý món nào không?"

"Cậu có đề cử món gì không?"

"Ở chỗ chúng tôi có bánh gạo nếp cảm vị xoài cùng bánh kếp xoài rất được ưu chuộng, ngoài ra còn có đá bào dâu tây kem cheese, bạn có thể dùng thử xem."

Hoa Chiêu lật qua loa mà xem tờ thực đơn, "Ừm, vậy dâu tây...Xin lỗi, chờ tôi một chút."

Hoa Chiêu mở ra di động, là Ân Thiên Lăng: Tới ngày "nghỉ lễ", không được uống đồ lạnh.

Nhìn không được mà cười cười, người nam nhân này thật quá cẩn thận rồi, quản nhiều thật!

Bụng đúng là cảm thấy có chút âm ỉ đau, cô đành phải gạt bỏ dục vọng muốn ăn đá bào, cuối cùng chọn một ly hai tầng kem sữa hạnh nhân cùng một miếng bánh kem phô mai.

Âm thanh từ microphone mơ mơ hồ hồ truyền đến, cô nâng má nhìn về phía đám người đông nghịt kia mà lâm vào suy tư.

Nghĩ nghĩ rồi lại cảm thấy không đúng, tại sao nhất cử nhất động của cô hẳn đều nắm rõ trong lòng bàn tay vậy, chẳng lẽ thật sự đã biết việc cô chạy đến Thượng Thừa làm?

Cô cẩn thận ngẫm nghĩ lại, cũng không hề để lộ chuyện gì, hẳn cũng không biểu hiện nghi ngờ cô điều gì.

Với cả hôm nay hẳn vẫn luôn cho rằng cô là đến trung tâm thương mại dạo chơi, bên cạnh người hẳn còn có cả nhân viên cấp dưới làm việc, chắc chắn chỉ là trùng hợp thôi.

Hoa Chiêu tự thôi miên bản thân như vậy□

Sữa hai tầng kem cũng không tệ lắm, mùi hương rất thơm, béo ngậy ngon miệng.

Bánh phô mai thì mùi vị cũng không khác lắm, cảm giác dường như còn không ngon bằng cô tự tay làm.

Trong mấy năm này, có khi tay nghề của cô còn tốt hơn cả mấy người thợ bánh trong nước về phần làm bánh Âu ấy chứ.

Hoa Chiêu trước kia chỉ thích cùng ông ngoại và dì giúp việc cùng nhau làm ra các loại bánh quy mới, cũng không biết Ân Thiên Lăng biết được chuyện này từ nơi nào, liền mời về một vị thầy dạy làm bánh ngọt kiểu Tây Âu cực kì có danh tiếng, một tuần ba buổi, liên tục học trong nửa năm liền.

Khi vừa mới bắt đầu, cô có làm cái gì cũng đều không hề cảm thấy hứng thú, nhưng lại không muốn phụ lòng hẳn, đành cố gắng làm, có nhiều lúc chỉ là làm cho có lệ để đốt thời gian.

Học hành được một khoảng thời gian, dưới sự chỉ dạy của đầu bếp, cô cũng có thể tự mình làm ra một chiếc bánh Tiramisu hoàn chỉnh, bỗng cảm thấy có chút xúc động, rồi lại thấy thật tốt đẹp.

Vào một ngày nọ, bỗng nhiên trong đầu cô lại nảy ra một ý tưởng, vừa có cái suy nghĩ này liền gọi điện thoại hỏi Gian Dị, hỏi hẳn xem ngày sinh nhật của Ân Thiên Lăng là vào ngày nào.

Giản Dị nói rằng hẳn cũng không biết, nhưng rất nhanh hẳn đã hỏi được kết quả.

Ấy thế nhưng lại là một ngày của đầu tháng trước, đã qua rồi.

Cảm thấy tiếc nuối, nhưng cô vẫn cố lên tinh thần, không ngừng thực hành, chờ mong cuối tháng này hẳn sẽ lại tới đây.

Lúc ấy là năm thứ hai khi cô tới nước Anh.

Ngày hẳn đến đây trước giờ vẫn luôn giống nhau, đều là một ngày gần cuối tháng.

5 giờ sáng cô đã tỉnh rồi, hoàn toàn không thể ngủ thêm được, đành rời giường đi rửa mặt trang điểm, ngồi chờ đến khi hẳn đến.

Vừa lúc xuống tầng, người quản gia lại nói đêm qua tiên sinh đã đến rồi, bây giờ vẫn đang nghỉ ngơi ở trong phòng ngủ.

Cô vừa thấp thòm lại vừa vui mừng, chạy tới tủ lạnh cẩn thận lấy ra một chiếc bánh kem mà cô đã tự tay làm từ hôm trước, để lên bàn ăn, chờ hẳn tỉnh dậy.

Hoa Chiêu ngồi ở trên sofa, nhìn chằm chằm chiếc đồng hồ cổ, mới 10 phút trôi qua cô đã chịu không nổi mà đứng dậy.

Vì thế cô đành cầm lấy bánh kem đi tới gian phòng của hẳn, muốn gõ cửa nhưng lại sợ quấy rầy giấc ngủ.

Hoa Chiêu bản thân đứng ở ngoài cửa rồi ren tạt hơn 20 giây, thì bỗng cánh cửa liền mở ra.

Hắn mặc một bộ quần áo ở nhà tối màu, đầu tóc hỗn độn, trong mắt còn mang theo chút buồn ngủ.

Giương mắt chăm chú nhìn cô, nói nhỏ, "Còn định đứng ở đây bao lâu nữa, tại sao không gõ cửa?"

Hoa Chiêu cảm thấy hơi xấu hổ, lại giả vờ làm như không có chuyện gì mà giơ bánh kem trong tay lên, "Em đến bù sinh nhật cho anh lúc trước nè, đây là chính tay em làm ra đó."

Ân Thiên Lăng ngạc nhiên mà nhìn chiếc bánh kem tinh xảo xinh đẹp trong tay cô, nội tâm là một trận kích động, giờ thì hẳn đã hiểu tại sao bỗng dưng tên Giản Dị kia lại gọi điện thoại mà hỏi ngày sinh nhật của mình.

Hôm qua hẳn vừa kí xong một hợp đồng quan trọng, sau đó liền nhanh chóng đặt vé mà bay đến đây, khi đó chuyến bay gần nhất chỉ còn lại vé hạng thường, hẳn cũng hoàn toàn không để ý, cách nhau tận 12 giờ đồng hồ, hẳn chỉ muốn thật nhanh thật nhanh được nhìn thấy cô.

Cũng mới vừa chop mắt được khoảng 3-4 tiếng, đầu hấn vẫn còn ong ong mơ hồ, nhưng giờ phút này được nhìn thấy cô mang đến chiếc bánh do chính tay cô làm, hấn cảm thấy vô cùng đáng giá, lại vô cùng mãn nguyện.

Cầm lấy chiếc bánh kem trên tay, hấn để cô vào phòng còn mình thì đi rửa mặt.

Hoa Chiêu ngồi ở mép giường, búng búng đệm, đảo mắt nhìn xem bốn phía.

Mỗi khi hấn đến đây, nơi này liền có rất nhiều, rất nhiều quần áo, giày vớ, sách vở, tạp chí, đồ dùng sinh hoạt của hấn.

Cô có lẽ còn quen thuộc căn phòng này hơn cả.

Khi hấn không có ở đây, cô sẽ thường xuyên chạy đến căn phòng này, thậm chí có lúc còn nằm ngủ trộm trên chiếc giường lớn màu xám này.

Cô thích ở căn phòng này, bởi vì ở trong này có hơi thở của hấn, sẽ khiến cô cảm thấy thật ấm áp, thật an toàn.

Tiếng nước chảy đã ngừng lại, rất nhanh hấn đã bước ra ngoài, khoác trên mình một chiếc áo tắm dài trắng muốt, vạt áo khê hở, lộ ra cơ ngực rắn chắc, mái tóc bị ướt mà rũ xuống, trên mặt cũng không còn biểu hiện mơ màng buồn ngủ khi nãy.

Thật mê người, lại thật gọi cảm, cô thế nhưng còn không tự chủ được mà nuốt ực một cái.

Ân Thiên Lăng cứ như có thể nghe thấy được tiếng lòng của Hoa Chiêu mà quay đầu lại nhìn cô, cô vẫn còn ngơ ngác mà nhìn chăm chăm vào hấn.

Đây chính là lần đầu tiên hấn ăn mặc không chỉnh tề như vậy đứng ở trước mặt cô trong căn phòng của hấn, tiểu nha đầu này ấy thế còn nhìn chăm chăm hấn, ánh mắt không chút nào che dấu, làm trong lòng hấn liền toát ra một suy nghĩ bậy bạ.

Ân Thiên Lăng lập tức cảm thấy vừa nãy để cô vào phòng đúng là tự ngược bản thân mình.

Không được, hấn trước tiên vẫn phải tìm quần áo mặc vào trước.

Ân Thiên Lăng đi đến tủ đồ, vừa liếc mắt một cái liền nhìn thấy chiếc áo ngực trắng tinh cực kì nổi bật dính ở gần chiếc áo sơ mi đen, hấn tức khắc cảm thấy yết hầu thật khô nóng.

Cả người hấn cứng đờ, cổ găng khác chế chính mình.

Hấn vẫn luôn biết cô đã sớm ngủ ở trong phòng mình, thi thoảng còn có khả năng để lại một hai bộ quần áo.

Đồng thời, dưới đáy lòng hấn cũng âm thầm mà thề, sớm muộn cũng sẽ có một ngày nào đó hấn nhất định sẽ "ăn" cô, nhưng hiện tại vẫn không được, cô còn chưa đến hai mươi tuổi, nhìn nhìn một chút, chờ cô lớn hơn đã.

Thật vất vả mới bình ổn lại khát vọng trong cơ thể, hấn đi tới tủ sách, vấy tay gọi cô.

"Có nên không?"

Hoa Chiêu trắng trợn táo bạo mà nhìn ngực hấn, mặt không đỏ tim không nhảy, nói:

"Có."

Đi đến bên cạnh chiếc bàn, đưa ra nến cùng bật lửa vẫn luôn nắm trong tay.

Ân Thiên Lăng cảm nén, châm lửa

Hấn hỏi cô, "Em có phải cũng nên hát bài chúc mừng sinh nhật cho tôi hay không?"

"Được thôi." Hoa Chiêu thoải mái, hào phóng cất tiếng hát dưới ánh mắt nhìn chăm chú của hấn, là bài hát chúc mừng bản tiếng Anh.

"Anh ước một điều ước đi!"

Hấn chưa bao giờ làm loại chuyện ấu trĩ như vậy, nhưng lại vẫn nghe theo lời cô mà nhắm lại hai mắt.

Trong khi hấn đang nhắm nhắm đếm số giây đoán chừng đủ cho 1 điều ước để mở mắt ra, thì cô đột nhiên tiến tới gần, ở trên khoe miệng hấn mà để lại một nụ hôn.

Hấn kinh ngạc, mở to mắt.

Cô đã chạy đến cửa rồi, ném xuống một câu, "Là quà sinh nhật tặng cho anh!"

Nhanh nháu mà chạy xuống tầng.

Nghĩ vậy, cô không khỏi cảm thấy buồn cười, lần lên lút khi đó chính là nụ hôn đầu của cô, cũng là nụ hôn đầu tiên của cô và hắn.

Sau đó, khi cô và hắn bắt đầu chính thức ở bên nhau, ở một đêm trắng sau khi "đại chiến mấy hiệp", cô và hắn đều chưa ngủ, hắn mới hỏi cô rằng có phải là lần đó cô cố ý để lại nội y của chính mình trong tủ quần áo của hắn hay không.

Cô lúc ấy vui đầu vào ngực hắn cọ cọ, ha ha mà cười. "Đúng nha, chính là muốn câu dẫn anh đó."

Hắn tựa như muốn trừng phạt mà vỗ nhẹ vào hông cô, mềm mại nhẵn mịn, "Em có biết là lúc đó anh có bao nhiêu ý muốn "ăn" chết em không hả?"

"Biết." Cô ngẩng đầu chớp chớp mắt, chân quăn lấy thân thể hắn, "Đôi mắt của anh nhìn em khi đó có thể phát ra ánh sáng đến nơi rồi."

Ân Thiên Lăng nghiêng người, đề cô xuống, "Âm Âm, em thật biết đùa chọc người."

"Anh không thích sao?" Cô vô tội mà mở to cặp mắt câu hồn kia, phong tình vạn chủng.

"Yêu, yêu muốn chết!" Hắn hung ác mà cúi người hôn cô, dùng hành động mà nói cho cô biết thế nào là yêu muốn chết đi sống lại.

Vỗ vỗ đầu, đẹp, đẹp ngay màn hồi tưởng "sắc" này, ngăn cản chính mình không thể tiếp tục lại hồi tưởng thêm nữa.

Ăn một chút đồ ăn ấm áp, hình như bụng đều đã thoải mái hơn rồi.

Hoa Chiêu ngắm nghĩ vẫn là kêu chú Trương tới đón cô, không đến công ty nữa mà về thẳng nhà.

Mới vừa cầm điện thoại, Giản Dị đã gọi đến.

"Giản Tiểu Dị?"

"Âm Âm, đang ở đâu thế?"

"Trung tâm thương mại. Aiz, hôm nay đại minh tinh người ta còn đến đây, chàng trai nhà chúng ta như thế nào còn không có đến? Thật không giống tác phong của cậu chút nào." Hoa Chiêu trào phúng trêu chọc.

"Đáng lẽ lịch trình của tôi là có qua đó, nhưng Ân lão đại nhà cô chính là bắt tôi phải làm một chuyện trọng đại khác, tôi vẫn luôn xử lý chuyện đó cho đến bây giờ mới xong, cho nên đến lúc này mới có thời gian rảnh mà uống miếng nước gọi điện thoại cho cô đây."

Hoa Chiêu nhìn đám người cách đó không xa đang chậm rãi tan rã, "Hình như hoạt động kết thúc rồi, cậu khi nào thì đến?"

"Tôi đặt bàn tiệc ở Tây Á rồi, cho Bùi Lệ Nhã đón gió tẩy trần, có muốn đến đây không?"

"Tôi biết ngay mà, ở nơi có mỹ nữ làm sao có thể thiếu vắng cậu. Kêu tôi qua đây làm gì? Ráp tâm hại người."

"Đâu có, tôi là người tốt, ngày trước không phải cậu với cô ta có một cái mâu thuẫn nhỏ hay sao? Nhân cơ hội này liền uống ly rượu xóa bỏ hận thù."

"Chuyện đó thật ra tôi cũng không để trong lòng, huống hồ cô ta cũng đâu biết tôi là ai. Cơ mà, đối với vị mỹ nữ này tôi cảm thấy có chút hứng thú, được thôi, chờ đó, tôi chạy tới liền. Ngán vạn đừng có mà phá hỏng chuyện của bản tiểu thư, biết chưa."

"Biết rồi, xin chờ tiểu thư. Tây Á tầng 3, phòng bao đầu tiên."

Cúp điện thoại.

Hoa Chiêu từ tốn ăn xong chiếc bánh, ra bên ngoài bắt lấy một chiếc taxi đi Tây Á.

Tây Á tầng 3.

Tất cả mọi người đều đã ngồi xuống, Giản Dị ngồi xuống ở ghế chủ vị, Bùi Lệ Nhã ngồi ở bên tay phải của hắn, theo thứ tự còn có người đại diện là Từ Lâm, giám đốc nghiên cứu và phát triển Đinh tông, giám đốc thúc đẩy tiêu thụ là Kim tông, tổng giám đốc bán hàng trực tuyến Lưu Duy, Vương Vũ, Đồng Văn Lộ.

Ở giữa Đồng Văn Lộ cùng Giản Dị còn thừa ra một chiếc ghế trống, trong lòng Đồng Văn Lộ liền mừng thầm, tính toán xem làm sao có thể mang chiếc ghế này dịch qua một bên, đây chính là lần đầu tiên cô được gần gũi với Giản tông như vậy.

Giản Dị thân thiết mà cười với cô ta, "Tiểu Đồng, không cần phải dịch chuyển đâu, chờ một chút sẽ có người đến."

Đồng Văn Lộ liền cảm thấy hơi xấu hổ, rồi lại ngẫm đoán trong lòng, còn vị khách quý nào chưa đến ư?

Bùi Lệ Nhã ngồi ở phía bên tay phải cũng bắt đầu suy tư, chẳng lẽ lại là ông chủ của mình Trần tông? Hay là Ân tông?

Chương 16

Salad rau trộn được bày lên trên bàn tiệc, giám đốc Tiêu quản lý Tây Á cũng tự mình đến đây, đứng đằng sau Giản Dị hỏi, "Nhị thiếu, mở tiệc luôn bây giờ sao?"

Giản Dị thân quen mà vỗ vỗ bờ vai giám đốc Tiêu, "Chờ thêm một chút."

Vừa nói xong, ngoài cửa liền có tiếng gõ cửa.

Giám đốc Tiêu mở cửa, giật mình mà ngây ngẩn ra một lúc.

Một người con gái xinh đẹp kiểu như này, chỉ cần nhìn một lần tuyệt đối sẽ không thể nào quên được.

Giám đốc Tiêu tinh tường nhớ rõ, vào lúc tất niên năm ngoái, ông chủ đứng đằng sau Tây Á là Chính Sinh, có mở một bữa tiệc đoàn viên gia đình cực lớn ở phòng VVIP trên tầng bốn.

Ngài Chính Sinh ngày đó vô cùng hưng phấn, vui vẻ, nghe nói khi đó cả nhà đều tụ tập đông đủ.

Hắn dám khẳng định cô gái xinh đẹp đang đứng trước mặt mình, chính là cô gái đi cùng Ân tổng ngày hôm đó. Ngày đó cô cùng Ân tổng thân mật tay cầm tay, mỗi cử chỉ, mỗi động tác đều vô cùng tự nhiên, vô cùng thân mật.

Mà Ân tổng lại chính là cháu ngoại của Chính Sinh, người con gái của ông thì được gả vào Ân gia, còn người con trai của ông thì đang làm chính trị.

Giám đốc biết chừng mực, đương nhiên sẽ không mở miệng nói những điều ngu xuẩn nên vội vàng đi sắp xếp bữa tiệc.

Hoa Chiêu mỉm cười, nhanh chóng liếc mắt nhìn thoáng qua trong phòng, từng người trong bàn tiệc.

Giản Dị tiếp đón cô, "Chỉ chờ mỗi em, đến đây ngồi đi."

Hoa Chiêu ngồi xuống vị trí bên tay trái của Giản Dị.

Mọi người còn lại trong phòng đều cảm thấy có chút giật mình.

Hai vị giám đốc bên ngành mỹ phẩm vẫn luôn nghĩ rằng người đến sẽ là Trần tổng hoặc Ân tổng, lại không ngờ người đến đây lại là một cô gái xinh đẹp khác.

Ba người còn lại bên phân bộ tiêu thụ có biết Hoa Chiêu, biết cả mối quan hệ anh em giữa Hoa Chiêu và Giản Dị nhưng giờ lại cảm thấy có chút không đúng lắm.

Bùi Lị Nhã cùng Từ Lâm hai người nhìn nhau, không phải trước đó có nói là tình nhân thời quá khứ ư, tại sao lúc này nhìn không giống thời quá khứ vậy?

Cả một bàn toàn lão yêu quái, có biết cái gì cũng phải giả bộ cái gì cũng không biết, khách khí, khách khí mà cười.

Hoa Chiêu đại khái cũng có thể đoán ra trong đầu bọn họ đang nghĩ những chuyện gì.

Cô cong lên khoe miệng, cầm lên chiếc túi áo sơ mi vừa mua ban nãy, đặt vào trong lòng ngực của Giản Dị, nói giọng đầy ái muội, "Em đi chọn thật lâu mới có thể chọn được cho anh, là màu sắc mà anh thích nhất đó, nhìn xem có thích hay không?" Lời cho tên Giản Tiêu Dị này.

Đột nhiên lại bị Hoa đại tiểu thư đào cho một cái hồ, Giản Dị neho mắt, cái túi nặng ngàn cân này, hẳn một chút cũng không muốn nhận, cười như không cười nói, "Trước ăn cơm đã, về nhà anh nhìn sau."

Chuyện này, ai cũng đều có thể nhìn ra được quan hệ của hai người, có mối quan hệ anh em nào như vậy ư?

Trong lòng mỗi người đều hiểu rõ nhưng không nói ra.

Thực ra trong lòng của Vương Vũ đang cực kì hâm mộ, một người phụ nữ xinh đẹp như vậy, chính là bản thân mình lại không có cơ hội hưởng thụ.

Nội tâm của Đồng Văn Lộ thì lại cảm thấy khá phức tạp, một mặt thấy thật may mắn khi Hoa Chiêu ở bên Giản tổng, chắc chắn sẽ cảm thấy chán ghét Vương Vũ. Một mặt khác lại cảm thấy ghen ghét, nếu có thể đổi là chính mình chạy đến bên người Giản tổng, một con rùa vàng như vậy, còn phải phiền muộn thêm điều gì sao?

Đồ ăn nóng hổi rất nhanh đã được đem lên.

Mọi người khách khí mà bắt đầu động đũa.

Giản Dị giờ lên ly rượu, hướng đến bên phải là Bùi Lị Nhã mà mời.

"Đầu tiên, thật sự là do lịch trình buổi sáng của tôi bị thay đổi, phải xử lý một chuyện gấp khác nên không thể đến hoạt động được, thật xin lỗi! Tiếp đó, tôi đại diện cho bên mỹ phẩm Thượng Thừa cảm ơn Bùi tiểu thư dù có bận trăm công nghìn việc nhưng vẫn có thể bót ra chút thời gian mà tham gia hoạt động của cửa hàng ngày hôm nay."

"Giản tổng thật quá khách khí rồi, đây vốn dĩ là chuyện mà tôi nên làm. Đều là người quen cả, hãy cứ gọi Lị Nhã là được!" Bùi Lị Nhã cũng nâng ly rượu, nhẹ nhàng chạm vào ly của Giản Dị, rồi lại nhìn Hoa Chiêu mà cười, "Gọi như vậy, vị tiểu thư này sẽ không có ý kiến chứ?"

Hoa Chiêu nhún nhún vai, "Tất nhiên, tôi là người rất hào phóng. Còn có, tôi đây họ Hoa."

"Ha ha a, vậy thì tốt rồi, Hoa tiểu thư." Bùi Lị Nhã lắc chiếc ly, uống thêm một ngụm rượu.

Tổng giám đốc tiêu thụ Kim tổng cũng nâng ly mà kính Bùi Lị Nhã, "Bùi tiểu thư, cảm ơn cô vẫn luôn kiên trì phối hợp với công tác của chúng tôi."

Bùi Lị Nhã khiêm nhường, uống tiếp một ngụm, khẽ cười một cái với người đại diện đang đứng bên cạnh.

Từ Lâm hiểu ý, nâng ly đối với Giản Dị, "Giản tổng, Lị Nhã tuy nói là nghệ sĩ của giải trí Thượng Thừa, nhưng ai mà không biết, Thượng Thừa là tập đoàn, hơn nữa, chúng ta ngồi ở đây, tất cả đều là người một nhà. Ly rượu này tôi kính ngài, cảm ơn ngài đã quan tâm Lị Nhã của chúng tôi từ trước đến nay!"

Giản Dị cười cười, "Từ quản lý nói quá rồi, Trần tổng có một người nhân viên như này, thật đúng là may mắn của công ty."

Từ Lâm cười, "Quá khen. Còn cần Giản tổng có thể nói tốt vài câu giúp Lị Nhã, khi ở trước mặt Trần tổng. Năng lực của Lị Nhã mọi người cũng đều đã rõ như ban ngày, mức độ phổ biến xét ở trong giới cũng được coi là một trong những hoa đán xuất sắc, bây giờ nếu có thêm một bộ phim được đầu tư lớn thì không còn gì bằng".

Giản Dị gật đầu, "Nghệ sĩ xuất sắc dưới tay của Trần Trì đúng là rất nhiều, cạnh tranh cũng càng ngày càng kịch liệt. Nhưng Lị Nhã đây chính là hoa đán đứng đầu, có thiếu ai cũng không thể thiếu tài nguyên của Lị Nhã được."

"Đúng vậy, đúng vậy, thị trường giới giải trí lớn như vậy, Bùi tiểu thư chắc chắn sẽ có tiền đồ vô hạn." Lưu Duy cũng theo đó phụ họa.

Nói đến chuyện này, có lẽ cũng nên dừng ở đây thôi. Bùi Lị Nhã cười cười, "Hoa tiểu thư, chúng ta cùng nhau uống một chút đi! Hôm nay thật đúng là có duyên, buổi sáng đến bây giờ, chúng ta cũng gặp nhau đến 2 lần."

Hoa Chiêu lắc lắc ly rượu, "Duyên phận này chính là do tôi chủ động cầu đến, tôi đã ngưỡng mộ Bùi tiểu thư thật lâu, vẫn luôn muốn chân chính gặp mặt, hôm nay thật vất vả nhờ tới Giản tổng của chúng ta mà có thể chạy tới nơi này. Đây, tôi kính cô, thần tượng!"

Hoa Chiêu uống cạn ly rượu trong tay.

Giản Dị cũng không ngăn cản cô, tất nhiên biết ngày thường từ lượng đã sắp luyện thành thần rồi, chút rượu này có đáng là gì.

Bùi Lị Nhã cũng uống xong một ly, ý cười doanh doanh, "Hoa tiểu thư, thật ra với điều kiện của cô, cô không tiến vào giới giải trí thật đáng tiếc. Có phải hay không là do Giản tổng không nở a?"

Giản Dị đang ăn đồ ăn, vội xua xua tay phủi sạch quan hệ, "Không, không, chuyện này không có liên quan đến tôi, tôi đây không có quản lý được cô ấy."

"Thật vậy sao? Vậy là do Hoa tiểu thư chính mình không muốn? Cũng đúng, giới giải trí phức tạp như vậy, vẫn là đừng quá dễ dàng mà tiến vào."

Hoa Chiêu đặt đũa xuống, "Chuyện này đúng là tôi chưa từng nghĩ đến, Giản tổng, nếu không ngài nói với Trần tổng một chút, lấy quan hệ của ngài cùng với Trần tổng thân quen như vậy, giúp tôi kí một cái hợp đồng xem."

Giản Dị không nói gì, trầm nghĩ, mặt mũi của hắn còn không có lớn bằng mặt mũi của đại tiểu thư cô đâu!

Bùi Lị Nhã thấy thế, che miệng cười, "Vậy xem ra đúng thật là Giản tổng luyến tiếc rồi. Cũng đúng, một đại mỹ nhân như vậy, kim ốc tàng kiều[1] còn không có kịp đâu!"

[1]:kim ốc tàng kiều: nhà vàng cất người đẹp.

Tất cả mọi người đều cổ động mà cười.

Lưu Duy bình thường luôn cùng Giản Dị tiếp xúc nên thân quen nhiều hơn, nói chút lời đùa, "Giản tổng của chúng ta chính là thương hoa tiếc ngọc, quan hệ anh trai em gái của hai người thật là tốt nha, không biết còn tưởng rằng là một đôi tình nhân đó ha ha ha!"

Vương Vũ cũng phụ họa nói giong, "Đó tất nhiên là tình nhân! Gọi anh trai em gái cho có nhiều tình thú!"

Giản Dị cười không nổi, sắc mặt ban lại cực kì khó coi, trừng mắt nhìn hai tên kia.

Hai người kia liền sùng sốt, không biết đã nói sai cái gì, bình thường ở mấy bữa tiệc như này thì thoảng bọn họ vẫn sẽ nói vài câu vui đùa như vậy, cũng chưa từng khiến mặt Giản tổng đen như vậy!

Hoa Chiêu vẫn tự nhiên như thường, nói cười, lại kính Bùi Lệ Nhã một ly, "Nếu một ngày nào đó tôi thật gia nhập giới giải trí, vậy mong Bùi tiểu thư có thể chiếu cố ít nhiều."

"Điều đó là tất nhiên, tôi xuất đạo sớm, tính toán cẩn thận cũng đã được vài năm rồi, tôi chắc có thể giúp đỡ một chút mấy người mới."

....

Uống quá nửa chai, Hoa Chiêu liền cảm giác được chính mình ra mồ hôi, bụng cũng ngậm đau lên.

Giản Dị hỏi cô, "Bị làm sao thế? Có chỗ nào không ổn à?"

Hoa Chiêu kẻ sát vào hần, nói khẽ bên tai, "Bà dì cả đến."

"A? Vậy tôi đưa cô về trước. Lão đại mà biết, hần ta sẽ đánh chết tôi."

"Không cần đâu, cậu làm gì thì làm đi, tôi gọi tài xế đến đón là được."

Mọi người trong một bàn tiệc đều nhìn hai người kẻ tai thì thầm, không hề để tâm đến ai, nhất thời suy nghĩ bay bổng.

Hoa Chiêu nhu tình mật ý mà cười.

Giản Dị trong lòng kêu gào khổ sở, nhưng hần lại không thể nói với ai, bắt đầu thấp thỏm mà lo lắng một ngày nào đó sẽ bị Ân Thiên Lăng tính sổ.

Chính mình có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không thể lấy lại trong sạch, chết tiệt, nữ nhân này đúng là chỉ e thiên hạ không loạn!

Hoa Chiêu đứng dậy, chào hỏi rồi lấy cớ còn có việc nên đi trước.

Giám đốc của Tây Á tự mình đưa cô tới cửa.

Xe của chú Trương cũng đã đến rồi.

Hoa Chiêu lên xe liền ôm bụng, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Về đến nhà, thế nhưng được thám Trương báo là Ân Thiên Lăng đang ở trong nhà.

Hoa Chiêu dùng ánh mắt nhìn về phía chú Trương dò hỏi, chú Trương vẻ mặt trung thành và tận tâm, "Lúc tôi ra ngoài, tiên sinh còn chưa trở về."

Hoa Chiêu lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Ân Thiên Lăng đã thay một bộ quần áo mặc ở nhà, ngồi ở trên sô pha trong phòng khác xem tài liệu.

"Ông xã, sao hôm nay bỗng nhiên trở về sớm vậy?" Hoa Chiêu nhìn đồng hồ trên cổ tay, mới có hai giờ chiều.

"Hôm nay công việc kết thúc sớm nên có thể sớm tan làm, còn tưởng rằng em đang ở nhà." Hần không có quay đầu lại, vẫn như cũ chăm chú nhìn tư liệu trên tay, ngửi được thoang thoảng có mùi rượu, khẽ cau mày.

Hoa Chiêu có chút chột dạ, đi đến đằng sau sô pha, đặt hai tay trên vai hần, "Ồ, không phải bây giờ em đã trở về rồi sao?"

"Cho rằng sau khi em đi dạo trong trung tâm thương mại xong sẽ về nhà luôn." Hần quay đầu lại nhìn cô, hơi nhướn mày, "Anh nhớ rõ em có mua đồ."

"À.....Đúng vậy, có lẽ để quên trên xe, chút nữa nhờ chú Trương lấy là được."

Chú Trương nghe thấy tiếng liền lặng lẽ chạy ra ngoài.

Hoa Chiêu không một tiếng động vòng qua sô pha, ngồi vào bên cạnh hần.

Ân Thiên Lăng bỏ tài liệu xuống, nhìn cô.

Thím Trương mang tới một chén nước đường, "Phu nhân, mau uống chén nước đường đỏ này đi! Đây là buổi sáng tiên sinh dặn dò làm cho ngài, chờ ngài trở về uống!"

Ân Thiên Lăng nhận lấy chén nước, có chút nóng, đặt lại trên bàn trà.

Thím Trương lui ra ngoài.

Hắn ngồi xồm xuống trước mặt cô, kéo lấy tay cô, tiến đến gần sát mà nhìn khuôn mặt ửng hồng vì uống rượu của cô.

"Uống rượu?"

"Một chút."

"Với ai?"

"Giản Dị"

Ân Thiên Lăng vẫn tiếp tục nhìn xem cô.

"Hôm nay không phải ở trung tâm thương mại có hoạt động hay sao? Em có nhìn Bùi Lệ Nhã, nên cũng muốn nhìn một chút xem đại minh tinh sẽ có mặt nữa ra sao, đáng tiếc nhiều người quá không đi vào được. Đáng lẽ dạo phố xong sẽ trở về, nhưng Giản Dị bỗng nhiên mời em đến, hẳn mở tiệc cho cô ấy." Hoa Chiêu nghĩ thầm, hình như không có câu nào nói dối nha.

Ân Thiên Lăng tựa hồ một chút cũng không hề nghi ngờ, giúp cô ấn ấn huyết Thái Dương, "Đau đầu không?"

"Có một chút."

"Bây giờ, anh nên cho em giải rượu trước, hay là uống nước đường đỏ trước đây?"

"Anh quyết định."

Ân Thiên Lăng giống như nghiêm túc suy nghĩ một chút.

"Ừm, vẫn là uống giải rượu trước đi."

Nói xong, hắn liền tiến sát đến, khẽ ngậm lấy cánh môi kiều diễm của cô.

Hoa Chiêu tròn mắt trắng, đây mà là biện pháp giải rượu cái quỷ gì!

Cũng không cho cô cơ hội suy nghĩ thêm nữa, hơi thở nam tính của hắn liền mạnh mẽ xâm lấn.

Hắn đè lên cô, lưng cô dán chặt với lưng tựa sofa, đầu hơi ngẩng lên mà thuận theo hắn. Hai tay hắn chống ở hai bên, bao phủ lấy cả người cô, đem cô vây lại trong vòm ngực. Hắn dùng sức liếm mút đôi môi cô, cô chống đỡ không nổi mà khẽ "ừm" một tiếng, khớp hàm khẽ mở, đầu lưỡi linh hoạt của hắn liền thuận thế tiến vào.

Lại không buông tha cho cô, câu lấy chiếc lưỡi thơm mềm của cô, mút nhẹ, môi lưỡi triền miên.

Bụng nhỏ của cô dần nóng lên,飘飘 muốn dục tiên, hắn mới buông cô ra.

Cô mê mang mà mở mắt ra, đôi mắt mông lung bởi một tầng hơi nước, cô cảm thấy chính mình giờ càng say, hơn nữa ở nơi nào đó còn mất máu quá nhiều.

Ân Thiên Lăng cũng chẳng tốt hơn được bao nhiêu, ngực kịch liệt đập phồng, tựa đầu vào đầu cô, chậm rãi bình ổn lại.

Hắn khẽ nói, "Phương pháp giải rượu này không tốt lắm, vẫn nên bỏ huyết trước."

Cô gật gật đầu, tràn đầy đồng cảm.

Bưng lên chén nước đường đỏ thăm giúp cô, "Đã hết nóng rồi."

"Anh uống trước đi."

Hắn thật sự mức lên mà uống một ngụm, "Cũng không tệ lắm, rất ngọt."

Rồi tự mình múc từng thìa cho cô uống.

Hoa Chiêu ngoan ngoãn uống hết, còn ăn thêm hai miếng táo, chưa chi đã bị hắn kéo lên giường bắt nghỉ ngơi.

Ân Thiên Lăng ngồi trên mép giường, tay đặt trên bụng cô, lúc nặng lúc nhẹ giúp cô xoa xoa, Hoa Chiêu thoải mái mà hưởng thụ, chỉ trong một lúc đã chìm vào giấc ngủ.

Đóng cửa phòng lại cho cô, hần xuống tầng gọi chú Trương, "Phu nhân có để quên đồ ở chỗ Giản Dị bên kia, chú đi lấy về đi."

"Vâng." Chú Trương mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, xoay người đi.

"Chờ chút," Ân Thiên Lăng do dự, "Quên đi."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Đại Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17

Buổi sáng hôm sau.

Thôi Diệp tỉ mỉ trên bàn làm việc của Hoa Chiếu hỏi, "Chị Hoa Chiếu, bây giờ bọn họ lại đang truyền nhau cho rằng chị là bạn gái của Giản tông, ruột cuộc sự thật là gì vậy?"

"Hừm, sự thật chỉ có một mà thôi." Hoa Chiếu ngẩng đầu lên, nháy nháy mắt với cô.

Thôi Diệp hơi đỏ mặt hỏi tiếp, "Là..... là gì vậy?"

"Cao Dương đang nhìn em chăm chăm kìa." Hoa Chiếu nở nụ cười tươi, cực kì vô hại.

Thôi Diệp giật mình kinh ngạc, quay đầu lại.

Cao Dương đứng ngay trước cửa văn phòng của bọn họ, không kiêng dè mà nhìn vào.

Thôi Diệp vừa hớn hờ vui vẻ rồi lại ỉu xìu như chiếc bánh bao bị úng nước, rõ ràng là hần nhìn nữ thần ở đằng sau mà! Cô liền không còn tâm trạng mà đi tò mò chuyện của Hoa Chiếu nữa.

Nhìn cô bé Thôi Diệp suy sụp tinh thần mà xụ xuống bả vai, Hoa Chiếu cảm thấy có chút buồn cười.

Đồ tiểu khả ái[1] phản ứng chậm này, vẫn cứ là để cho cô bé chậm rãi mà buồn rầu đi vậy!

[1] tiểu khả ái: cô bé dễ thương.

Hoa Chiếu ngáp một cái, buổi chiều ngày hôm qua trở về liền đi ngủ một giấc thật ngon đến tận 7 giờ tối mới tỉnh.

Người nào đó còn chờ cô để cùng ăn bữa tối, sau khi ăn xong lại chơi đùa một chút cho đến 10 giờ mới lên giường đi ngủ. Nhưng mà có lẽ vì đã ngủ quá nhiều nên làm thế nào cô cũng không thể ngủ tiếp được.

Kết quả lần qua lần lại, cọ tới cọ lui, làm cho ai kia hừng hực bốc lửa trong người.

Hần lúc ấy lật chăn lên, hung dữ hỏi, "Hoa Âm Âm, em muốn gì hả?"

Chân cô quắn lấy chiếc eo mạnh mẽ của hần, nhếch mày cực kì khiêu khích nói, "Em không muốn gì nha. Là anh muốn gì thì có".

Hần thở hổn hển, nghiêng răng nghiêng lợi, cô đây chính là ý vào mình tới ngày "ngiht lễ" nên biết hần không thể làm gì được cô mà tác oai tác quái!

Được rồi, vậy thì cả hai ai cũng đều không được ngủ!

Hần mạnh mẽ lột áo ngủ của cô, từng thứ từng thứ một, cho đến khi chỉ còn lại nội y mỏng manh dán chặt vào da thịt trắng nõn. Hần quyết không buông tha cho cô, dùng cả tay và miệng trêu chọc, gặm nhấm từng tấc da tấc thịt trên người cô, khiến cô khó chịu mà rên rỉ.

Muốn mà không được, cô cũng khó chịu đến phát điên!

Không cam lòng yếu thế, cô cũng lột xuống quần áo của hần, mỗi một thứ đều không bỏ qua, dùng hết khả năng mà khiêu khích thân thể của hần, làn da mềm mại mà sát lên từng khối cơ rắn chắc, những xúc cảm tuyệt vời từ cơ thể lẫn nhau của hai người, chẳng mấy chốc hần chính là "tên đã lên dây".

Hần khó chịu, tội nghiệp, ôm lấy cô mà trao cho cô từng nụ hôn, thật nhẹ nhàng ôn nhu, hần khẽ dỗ dành cô, cầm lấy tay cô để cô giúp hần, miễn cưỡng dập được một chút lửa.

Cô lại càng có tâm trạng, càng trêu chọc hần, dán sát lên người hần mà khe khẽ nói nhỏ.

Mãi cho đến 1 -2 giờ đêm, hấn ôm cô thật chặt từ phía sau, không cho cô lại tiếp tục giương nanh múa vuốt, lúc đó mới dừng lại, dần dần chìm vào giấc ngủ.

Lại ngáp một cái, Hoa Chiêu quyết định giữa trưa nay sẽ đi đến phòng nghỉ của Giản Dị mà ngủ một giấc, tiện thể cầm lại mấy túi đồ mà hôm trước mua ở trung tâm thương mại, miễn cho Ân Thiên Lăng lại hỏi.

Thượng Thừa - Tầng 23.

"Ân tổng, đã đến giờ cơm trưa."

Ân Thiên Lăng giống như không hề nghe được, vẫn tiếp tục làm việc.

Đôn Ninh lại tiến đến gần hơn, "Ân tổng?"

Ân Thiên Lăng ngẩng đầu nhìn cô ta.

"Đã đến giờ cơm trưa, có cần tôi mang cơm lên cho ngài không ạ?"

"Không cần, chốc nữa tôi sẽ tự mình đi."

Đôn Ninh ôn nhu mỉm cười, "Vâng, Ân tổng, ngài nhớ phải chú ý nghỉ ngơi."

Nói rồi, Đôn Ninh quay người trở về, đóng lại cánh cửa văn phòng của tổng giám đốc rồi rời đi.

Trở lại bàn làm việc, Đôn Ninh cầm lấy đi động cùng chiếc thẻ cơm.

"Chị Đôn Ninh. Chúng ta đi ăn cơm thôi!" Các cô thư kí nhỏ vui cười mở lời chào hỏi với cô.

"Ừ, mọi người đi đi!" Đôn Ninh vẫy vẫy tay với các cô bé.

Cấp trên của cô là Trương Nham, là thư kí chính trực tiếp nghe lệnh từ Ân tổng, hấn đi đến chỗ cô. "Đôn Ninh, đi ăn cơm à?"

"Ừ."

"Ân tổng đâu?"

"Ân tổng còn đang làm việc."

"Được rồi, vậy chúng ta cùng nhau đi ăn thôi."

Cả hai cùng nhau vừa đi vừa nói chuyện, cùng đi đến tầng nhà ăn giành cho quản lí.

"Thư kí Trương, cuối tháng này Ân tổng có lịch trình đi đến Anh quốc sao?"

"Không có, từ tháng trước Ân tổng đã không đi đến đó. Em hỏi chuyện này làm gì?"

"Không có chuyện gì, chỉ là lại chuẩn bị đến cuối tháng nên có chút tò mò. Mấy cô bé ở tầng dưới cứ ríu rít, ồn ào bắt em đi hỏi thăm một chút, xem có phải hay không Ân tổng thật sự giàu bạn gái ở nước ngoài."

"Chuyện này anh cũng không biết, đó là lịch trình cá nhân của Ân tổng. Không phải anh nói gì em, nhưng em quá hoà nhã, những lúc cần nghiêm thì phải nghiêm, như vậy mới quản được."

"Em biết. Các cô ấy cũng chỉ là cùng nhau tám chuyện lúc nghỉ ngơi mà thôi."

Đến nhà ăn, hai người cùng xếp hàng đợi lấy cơm.

Ăn cơm ở nơi này là theo thẻ chế tự chọn, món ăn phong phú, lại còn có canh hầm bổ dưỡng, cộng thêm cả hoa quả tươi mát cho bữa tráng miệng sau khi ăn.

Hai người lấy cơm xong liền ngồi xuống.

Trương Nham nhìn phần cơm của Đôn Ninh nói, "Em ăn quá ít, chế độ ưu đãi của Thượng Thừa trong chuyện ăn uống tốt như vậy, nếu lão Triệu mà thấy được em như vậy chắc chắn sẽ mang bút giấy đến cho em đề ý kiến."

Đôn Ninh cười rộ lên, "Dạo gần đây em đang giảm béo, em lấy ít coi như là đỡ lãng phí."

"Em như bây giờ là tốt nhất, gầy nữa liền trông khó coi. Hơn nữa cường độ công việc lớn như vậy, ăn nhiều một chút mới có sức khỏe làm việc." Trương

Nham khuyên cô, về mặt quan tâm, còn có chút ngượng ngùng.

Đon Ninh gật gật đầu không nói nữa.

Cô là người nhạy bén, làm sao có thể không nhìn ra tâm tư Trương Nham, đúng là Trương Nham khá ưu tú, thư kí đặc biệt riêng của ông chủ, vị trí sánh ngang với phó giám đốc. Nhưng đối với cô, cô vẫn cảm thấy thiếu chút gì đó.

Trương Nham lại không biết trong lòng cô nghĩ gì, nghiêng đầu nói, "Giản tổng đến đây ăn cơm."

Đon Ninh quay đầu lại nhìn nhìn.

Giản tổng vẫn là khí phách, năng động như vậy mà cầm hai hộp đồ ăn giành cho hai người, đi đến cửa nhà ăn, lại quay lại lấy thêm hộp hoa quả rồi mang đi.

Trương Nham cảm thấy kì lạ, "Ai là người có vinh hạnh như vậy, làm Giản tổng phải tự mình đi lấy cơm?"

Chuyện này Đon Ninh lại nghe ngóng được biết một ít, "Nghe quản lí Lưu ở tầng 7 nói là Giản tổng có người bạn gái mới đang làm ở mục bán hàng trực tuyến."

Trương Nham kinh ngạc, "Không thể nào? Không phải Giản tổng luôn là người 'thỏ khôn không ăn cỏ gần hang' hay sao? Từ khi nào mà phá vỡ nguyên tắc?"

"Nghe nói chuyện này là do lúc đó Giản tổng không biết rõ nên mới được nhận, rồi không có giải quyết gì cả." Đon Ninh lại không cảm thấy kì lạ, Lưu quản lí lúc đó khen cô ấy không dứt miệng, người lớn lên mỹ điểm lại có khí chất.

Cô lúc ấy cảm thấy buồn cười, khi cảm giác xinh đẹp mới mẻ qua đi, rồi sẽ còn lại cái gì? Có người bạn gái nào của Giản tổng mà không đẹp? Rồi sau đó không phải vẫn luôn một người đổi một người sao.

Nhưng Ân tổng lại không giống như vậy.

Cô cũng có đôi lúc nghĩ ngợi, Ân tổng nhất định không giống như những người khác chỉ yêu thích cái đẹp.

Vây quanh hần vẫn luôn rất nhiều những cô gái đẹp, minh tinh, nữ doanh nhân, thiên kim nhà giàu, dường như mỗi ngày đều có các loại điện thoại gọi tới bên này, nhưng Ân tổng vẫn có thể công tư phân minh, không có bất cứ một ai có thể nhận được sự đối đãi đặc biệt của hần.

Nghĩ vậy, Đon Ninh cười cười, "Ân tổng và Giản tổng của chúng ta thật là hoàn toàn tương phản nhau. Giản tổng đòi bạn gái nhanh như thay áo, đến mọi người cũng không biết rõ hiện tại ai mới là bạn gái của hần. Nhưng Ân tổng lại không hề dính chút phấn hoa nào hoặc cũng có thể là giấu diếm quá kĩ."

Trương Nham như nhớ tới điều gì, "Ân tổng hình như có bạn gái."

"Hả?" Trong lòng Đon Ninh lộp bộp, cảm thấy hình như phản ứng của mình quá lớn so với bình thường, thả chậm lại giọng nói, cúi đầu gấp đồ ăn, "Ai thế?"

Trương Nham nhìn khuôn mặt tinh tế trắng nõn của cô lại đang biểu hiện ra sự bình đạm, "Anh đoán thôi, rất có khả năng là.....Bùi Lệ Nhã."

"Cái gì?" Đon Ninh ngẩng phắt đầu, vẻ mặt không thể tin nổi.

"Chuyện này cũng không chỉ có mình anh nghĩ như vậy, ngày hôm đó ở trung tâm thương mại có hoạt động, Ân tổng lại đột nhiên thay đổi lịch trình đi đến đó. Lúc ấy còn có cả vài người tổng giám."

Đon Ninh lẩm bẩm nói, "Sao lại có thể là cô ấy?"

"Không thì có thể là ai? Em nghĩ lại một chút xem, đàn ông trưởng thành ưu tú giống Ân tổng sao có thể vẫn luôn không có người con gái nào. Khẳng định là che giấu rất kín đáo, như vậy có thể chứng minh rằng thân phận của cô gái này rất đặc thù. Còn có tấm ảnh chụp ở bãi đỗ xe ngày đó, xem ra đó không phải là trùng hợp."

Trương Nham cúi đầu ăn cơm, trong giọng nói có chút nhắc nhở, "Cho nên là, những cô em gái nhỏ vẫn còn đang si mê mộng tưởng về câu chuyện tình cầu huyết thư kí tổng tài, đó đều là xem phim truyền hình nhiều mà thôi!"

Đon Ninh nghe vào trong lòng, thất thần động đũa, cảm giác ăn mà không còn mùi vị gì.

Cô tin rằng chính mình sẽ hiểu rõ hần hơn là so với người "bạn gái" kia.

Mỗi ngày, chén trà hần uống đều là do cô pha, cũng có rất nhiều khi cơm trưa của hần sẽ đều là cô mang lên cho hần, cô biết khẩu vị của hần. Cô cũng biết hần mặc nhãn hiệu quần áo nào, thích áo sơ mi màu nào.

.....

Ân Thiên Lăng làm xong công việc trong tay, liền gọi điện về nhà.

Thím Trương nghe điện thoại.

"Phu nhân đâu?"

"Buổi sáng sau khi phu nhân ăn xong chè long nhãn hạt sen thì đã ra ngoài rồi ạ."

"Được rồi, không có chuyện gì."

Nghĩ một chút, lại gọi điện thoại cho Trương Nham.

"Đi nhìn xem Giản tổng có ở văn phòng hay không."

"Sếp, Giản tổng vừa mới đến nhà ăn lấy cơm trưa trở về, có lẽ lúc này ngài ấy đang ăn cơm."

"Được rồi, tôi sẽ tự mình qua đó."

Giản Dị thì đang nằm dài trên sofa vừa chơi game vừa đợi chờ Hoa Chiêu đến đây ăn cơm.

Buổi sáng nữ vương đại nhân có nói muốn chạy đến chỗ hẩn nghỉ trưa, nhân tiện muốn ném thử thức ăn ở nhà ăn giành cho quản lý cấp cao.

Trong lúc hẩn chơi đến vui vẻ phấn chấn thì Ân Thiên Lăng đẩy cửa đi vào.

Giản Dị giật phắt mình, ngay lập tức nhảy xuống từ trên sofa, trong lòng hoảng loạn vô cùng, xong rồi, xong rồi!

Hai ông vua không làm gì hay sao mà cứ chạy đến chỗ hẩn, đợi thêm chút nữa là cả hai cùng đụng phải nhau rồi!

Ân Thiên Lăng nhìn Giản Dị, không bỏ qua bất cứ biểu cảm nào của hẩn, không nói câu nào.

"Lão đại, tìm em hả?" Giản Dị không dám nhìn hẩn, cúi đầu cầm di động, nhanh chóng nhấn một cái tin.

"Không có chuyện gì, đi ngang qua."

Giản Dị ngẩng đầu, há to miệng, còn có thể đi ngang qua được chỗ này? Từ tầng 23 đi ngang qua tầng 7? Có thể hay không bịa một cái lý do hợp lý hơn?

Ân Thiên Lăng không thêm để ý đến biểu cảm thay đổi muôn màu muôn vẻ của hẩn, "Sản phẩm mới nghiên cứu ra thế nào rồi?"

"À." Giản Dị quay trở về trạng thái nghiêm túc, "Sản phẩm đã không còn bất cứ vấn đề gì, dự định tháng 6 này sẽ ra mắt, giờ chỉ còn đang tìm người đại diện phát ngôn cho sản phẩm thôi."

Ân Thiên Lăng liếc mắt nhìn hộp đồ ăn đặt trên bàn trà, đều chưa được mở ra để dùng, rõ ràng đây không phải lượng ăn dành cho một người. Ngoài ra còn có thêm một hộp xoài đã được cắt thành từng miếng.

"Vẫn còn chưa ăn cơm à?"

"Đang chuẩn bị ăn."

"Lượng thức ăn quá nhiều, hèn chi dạo này trông cậu thật béo."

Khoé miệng Giản Dị run rẩy, đừng có công kích người thân như vậy có được không!

Ân Thiên Lăng đi đến sau bàn công tác, ngồi xuống chiếc ghế điều hành to rộng của hẩn, vẻ mặt ôn hoà, săn sóc mà nói, "Vậy cậu ăn cơm đi."

Giản Dị nhìn khuôn mặt không chút biểu cảm của hẩn, trong lòng run run, đây là không có ý định rời khỏi phòng của hẩn sao?

Không được, không thể ngồi đây chờ chết được.

Ánh mắt của Ân Thiên Lăng dừng lại ở trên giá sách, trong một góc có đặt hai chiếc túi giấy quen thuộc.

Bằng nhãn lực hơn người, hẩn tuyệt đối không nhìn nhầm.

Khoé miệng lộ ra một tia cười lạnh, Giản Tiểu Dị, cậu chán sống rồi!

.....

"Đình!" Thang máy dừng lại ở tầng 7.

Hoa Chiêu cầm trên tay ly nước hay sử dụng của mình, dùng đưa chiếc váy dài, xoắn eo nhỏ thành thoi, ung dung đi đến đây.

Nhóm nhân viên ở bên ngoài văn phòng nhìn thấy cảnh này đã nhiều, nên chẳng hề có ý ngăn cản!

Thi thoảng cô gái Hoa Chiêu ở phòng trực tuyến này vẫn thường chạy đến văn phòng riêng của Giản tổng.

Cơ mà Ân tổng mới vừa đi vào phòng không được bao lâu, cô ta ấy thế nhưng không biết xấu hổ mà đi vào văn phòng sao?

Từ trước đến nay Ân tổng vẫn luôn nghiêm khắc với tất cả mọi người, hoàn toàn không giống với Giản tổng hay thương hoa tiếc ngọc như vậy, chờ đi xem ra chuẩn bị có trò hay để xem.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Đại Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18

Hoa Chiêu vừa đi đến văn phòng của Giản Dị, nhìn thấy cánh cửa còn chưa đóng kín, hở ra một khoảng to bằng nửa bàn tay.

Đang định đẩy cửa đi vào, bỗng nhận được tin nhắn của Giản Dị.

"Lão đại đang ở đây."

Bàn tay giờ lên chuẩn bị đẩy cửa liền khựng lại, xoay người, rón rén rồi chạy thẳng, không chạy chẳng lẽ lại để bị bắt à.

Ân Thiên Lăng ngồi trên chiếc ghế rộng rãi của Giản Dị, mí mắt rủ xuống, trông giống như là đang nhìn tập tài liệu trên bàn, tay trái đặt trên mặt bàn, khớp xương thon dài rõ ràng, theo tiết tấu mà gõ từng nhịp.

Bỗng nhiên có thanh âm từ giày cao gót truyền đến, ngón tay đang gõ lập tức dừng lại.

"Đặng đặng đặng....."

Thanh âm ở cửa đột nhiên im bật, rồi không còn tiếng động gì nữa.

Chỉ thấy màu đen lặn vấy từ cửa chọt loét rồi biến mất, mí mắt của hắn giựt giựt, cong lên khoe miệng.

Giản Dị chỉ cảm thấy phía sau lưng là một trận lạnh lẽo, lấp bắp xoa xoa tay, cười gượng, "Lão đại...."

Ân Thiên Lăng nở nụ cười như có như không, liếc mắt nhìn hắn, "Hoá ra cậu còn làm lá chắn giúp cho cô ấy."

"Cô ấy? Ai.....a?"

Ân Thiên Lăng trào phúng nhìn hắn, "Lá gan càng ngày càng lớn đấy."

Giản Dị nhận tội luôn, "Đó, đó không phải chính là bà chủ sao? Là một cấp dưới, sao có thể không nghe lời cho được!"

Ân Thiên Lăng gật đầu, rất là tán đồng, "Ừ, cậu nói đúng lắm."

Giản Dị cười ha ha, thần sắc thả lỏng một chút, "Lão đại, anh làm thế nào biết được vậy? Em vừa chuẩn bị nói với anh."

"Thật không?" Ân Thiên Lăng cười ôn hoà, "Tôi thấy cậu dường như rất nhàn rồi."

Giản Dị chém đinh chặt sắt nói, "Không có, tuyệt đối không có, hôm nay em bận đến nỗi bây giờ còn chưa có ăn cơm!"

Vừa nói, vừa chỉ vào thức ăn trên bàn để chứng minh, đôi mắt còn chân thành mà chớp chớp tỏ vẻ: Anh nhìn đi!

Ân Thiên Lăng lười cùng hắn dong dài, xoay xoay ghế dựa, ánh mắt lại lơ đãng liếc tới góc giá sách, nói nhỏ. "Không cần nói với cô ấy, cô ấy muốn cậu phối hợp thì cậu cứ phối hợp với cô ấy."

Giản Dị gào thét, "Hai vợ chồng hai người có thể hay không đừng kẹp tôi vào giữa! Tôi không biết diễn!"

Ân Thiên Lăng ghét bỏ mà nhìn hắn, "Cậu đi ra ngoài đưa cơm cho cô ấy trước đi."

"Hay là, anh đưa đi" Giản Dị muốn cùng hắn thương lượng.

Mắt lạnh lùng qua, trên mặt viết rõ ràng: tôi còn chưa thêm tính sỗ với cậu đấy.

"Vâng, em đưa." Giản Dị tự giác cầm hộp com chạy ra ngoài.

"Đôi phần com kia đi, cô ấy thích ăn sườn. Đừng lấy xoài, hai ngày này cô ấy không nên ăn xoài."

Khoé miệng Giản Dị run rẩy, nhận mệnh lại phải chạy đi đôi một phần com khác, cụp đuôi ngoan ngoãn ra cửa làm nhân viên đưa com.

Ân Thiên Lăng đứng dậy, đi đến giá sách, cầm lấy hai cái túi giấy kia, nhìn đồ đặc bên trong.

Một cái bên trong là chiếc túi sách của nhãn hiệu cô thích nhất.

Cái khác là một đôi khuy băng, hai chiếc áo sơ mi, là size và màu sắc mà hần hay mặc.

Chẳng mấy khi cô mua đồ cho hần, sao có thể để cho người khác lấy đi được.

Quang minh chính đại cầm lấy chiếc túi, đi tới cửa, quay đầu lại đi đến bàn, cầm luôn phần com còn lại kia đi.

Giỏi thật! Tên Giản Tiểu Dị kia cần nên giảm béo.

Trong những ánh mắt dòm ngó, bàn tán, Giản Dị vẫn oai vệ hùng dũng, khí phách mà xách theo hộp com đi vào thang máy.

Không lâu sau, Ân tổng cũng xách theo một phần com và hai túi giấy, vẻ mặt thoả mãn, chân dài từng bước đi khỏi văn phòng.

Các mỹ nữ sau khi biết tin này tất cả đều không bình tĩnh nổi rồi, không phải nói là có khói thuốc súng sao, không phải nói là và mặt sao? Rồi sao lại thành như này? Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?

Hoa Chiêu thấp thòm trở về văn phòng, ở đây có không ít người sau khi ăn com đã trở lại.

Thôi Diệp cảm thấy kì lạ, "Chị Hoa Chiêu, chị không phải là đi tìm Giản tổng ăn com sao?"

"Chị còn chưa qua đó." Người nào đó không biết đã đi chưa nữa? Vừa rồi có lẽ là trùng hợp đi?

Giản Dị nắc nheo mắt nhìn thẳng một đường đi đến, "Em gái, anh có lấy thêm một phần com, mang cho em ăn này."

Hoa Chiêu nhìn thoáng qua, "Sao bảo là có quả xoài mà?"

Giản Dị mặt không biểu cảm, lòng không hoang mang nói, "Anh ăn rồi. Em uống canh này đi, hôm nay canh rất ngon."

Hoa Chiêu híp mắt, hoài nghi nhìn hần, đồng nghiệp xung quanh ghé vào trên bàn giả vờ ngủ trưa, thật ra đang cố vênh tai nghe lén.

Hoa Chiêu kéo hần ra ngoài hành lang, nhỏ giọng hỏi, "Đi chưa?"

Giản Dị phối hợp với cô cũng nhỏ giọng nói, "Hần đi đến lấy tài liệu, sau đó còn muốn cùng tôi nói về hạng mục mới, tôi phải tìm cơ hội chuồn ra đây đây."

"Cậu không phải nói là hần rất ít khi đi đến văn phòng của cậu sao?"

"Đúng là rất ít, đúng lúc bị đụng phải thôi."

"Không có nhắc đến tôi chứ?"

"Không có, rất bận mà."

"Vậy được rồi, cậu đi đi."

Giản nhị thiếu bụng đói kêu vang, sau khi đưa com liền chạy về, trong phòng đã không còn bóng dáng của Ân Thiên Lăng, nhưng trên bàn hộp com của hần đã biến mất, may ra còn sót lại vài miếng xoài, hần giờ phút này thật muốn khóc ngất trong nhà vệ sinh.

Và rồi sau đó, cứ mỗi khi đến 12 giờ trưa, Giản Dị lại bị triệu tập lên tầng 23 bàn công chuyện, uống trà, nhân tiện cùng Ân lão đại ăn com trưa.

Mà Hoa Chiêu thì vẫn ngày ngày đi đến tầng 7, ở văn phòng của Giản Dị ngồi chơi xơi nước.

Đến giờ ăn com, trên bàn đã dọn sẵn hàng loạt thức ăn phong phú lại còn toàn là món cô thích ăn.

Ấy thế mà không biết, Giản Tiểu Dị này thế nhưng thật hiểu cô, đúng là tri kỉ.

Hơn nữa, cô phát hiện đồ ăn của nhà ăn giành cho quản lí cấp cao thật đúng là ngon, một người bị chiều đến kén ăn như cô vẫn phải cho đầu bếp nhà ăn này một cái like, canh được hầm trong lửa nhỏ, thời gian lại rất chuẩn, cơm cũng rất ngon, mềm dẻo thơm, rất vừa miệng.

Vì thế, Hoa Chiêu đã quyết định về sau phải đối xử với Giản Tiểu Dị kia tốt một chút, không thể suốt ngày đi bắt nạt tri kỉ được.

Các nhân viên viên chức thì lại không thể nào bình tĩnh được, này là sao, ruột cuộc chuyện này là như thế nào?

Mỗi ngày vào lúc 12 giờ trưa thư kí Đơn của tầng 23 đều luôn gọi điện thoại đến đây, nói là mời Giản tổng đến văn phòng Ân tổng ở tầng 23.

Bọn họ chính là mỗi ngày đều nhìn thấy Giản tổng vác một khuôn mặt không còn gì luyến tiếc mà đi ra khỏi văn phòng, bước vào trong thang máy.

Mà cái cô gái xinh đẹp họ Hoa kia thì lại cứ đến giờ cơm trưa là luôn chạy đến văn phòng của Giản tổng, ăn uống no say, thậm trí còn ở lại nghỉ trưa, đây là văn phòng tổng giám đốc kiêm tiệm cơm cùng khách sạn?

Hoa Chiêu ngủ nghỉ vui sướng rồi mới trở về văn phòng làm việc ở tầng 6.

Trong văn phòng chính là cảnh tượng vui muốn quên trời quên đất.

Trong tất cả các thương hiệu mỹ phẩm ở trong nước, Yamni Whetton liên tục đứng đầu về doanh số tiêu thụ trong mấy quý gần đây, hơn nữa hoạt động lần trước đã thúc đẩy tiêu thụ đạt đến kỉ lục mới về doanh số sản phẩm bán ra.

Giản tổng cùng với giám đốc Lưu bên bán hàng trực tuyến đều khích lệ, khen ngợi phân bộ đồ dùng trang điểm bọn họ, Vương Vũ quyết định đêm nay mở một cuộc liên hoan chúc mừng công lao của tất cả mọi người.

Có đồng nghiệp đề nghị, mỗi lần đều chỉ có mỗi mình phân bộ của chúng ta ăn liên hoan với nhau không thú vị, không bằng gọi thêm các phân bộ khác có quan hệ khá tốt cùng nhau tham gia.

Wang Vũ cùng Lưu Duy suy nghĩ một chút, sau đó liền quyết định phân bộ đồ trang điểm cùng phân bộ đồ dùng cho trẻ em có quan hệ tốt, sau đó đề xuất ý kiến lên bên trên, Giản Dị cũng phê duyệt rồi.

Vì vậy, Hoa Chiêu lại đành phải chạy đi gọi điện thoại báo trước cho Ân Thiên Lăng.

.....

Ân Thiên Lăng đang xem phần đánh giá về kế hoạch mới nhất, Trương Nham đẩy cửa vào đưa cho hắn một văn kiện cần kí tên.

Nhân tiện nhắc luôn tới việc liên hoan chiêu đãi thương vụ buổi tối, "Đêm nay ở hội sở Nam Khê mở tiệc chiêu đãi quảng viên Đinh tổng."

Hội sở Nam Khê là hội sở xa hoa cố định mỗi khi Thượng Thừa cần mở tiệc chiêu đãi.

Ân Thiên Lăng nhanh chóng xem văn kiện, bỗng điện thoại của Hoa Chiêu gọi đến.

"Có chuyện gì vậy?"

"Chồng à, hôm nay em không về ăn cơm đâu, em với Hiểu Duy và mấy người bạn học cũ cùng nhau liên hoan."

"Ừm, vậy uống rượu ít thôi. Khi nào kết thúc, anh tới đón em."

"Ồ, được rồi, khi đó nói sau."

Trong lòng Trương Nham chần chừ, hắn đi theo Ân tổng đã 6 - 7 năm rồi, còn chưa bao giờ thấy Ân tổng không e dè người khác mà nói chuyện cá nhân trong điện thoại như vậy.

Hơn nữa, giọng điệu vừa rồi hoàn toàn chính là cùng với tình nhân thân mật, nói rằng đó không phải bạn gái của Ân tổng, hắn tuyệt đối không tin.

Xem ra lần trước hắn đoán cũng có tám chín phần là đúng rồi.

Tâm trạng của Ân Thiên Lăng bây giờ là cực kì vui vẻ, Giản Dị đã bị hắn biến thành nội gián, đêm nay có buổi liên hoan giữa các phân bộ, thời gian cùng địa điểm đã sớm được báo cáo.

Hắn biết lúc này vợ của hắn chính là đang chột dạ, hắn cảm thấy rất là hưởng thụ cái hành vi báo cáo nơi đi chỗ đến này của cô.

Trước kia khi còn ở nước ngoài, mỗi một tháng chỉ có thể gặp nhau có một lần.

Trời cao hoàng đế xa, cô lại chạy khắp nơi du ngoạn, thường xuyên mười ngày nửa tháng đều không có chủ động gọi điện cho hắn, bây giờ có thể mỗi ngày đều gặp nhau, ấy thế nhưng ngược lại, điện thoại và tin nhắn không ngừng tự tìm đến.

Cái cảm giác có người nhớ thương đúng là không tệ.

Ân Thiên Lăng một bên kí tên, một bên giao việc cho Trương Nham, "Buổi tối đặt tiệc ở Yến Xào, Đình tổng không phải hát rất tốt sao? Com nước xong vừa lúc có thể hát. Đem mấy cái người âm ỉ đều gọi đến."

"Vâng." Trương Nham hoàn toàn không hiểu gì, chẳng lẽ hôm nay mặt trời mọc đằng Tây?

Bình thường Ân tổng vẫn luôn tham gia mở tiệc chiêu đãi ở Nam Khê, bầu không khí an tĩnh. Vì thế mấy vị tổng giám phía dưới cũng mở tiệc ở Yến Xào, vui vẻ náo nhiệt, không kiêng kị gì.

Ân tổng ấy thế nhưng chủ động yêu cầu đêm nay mở tiệc ở Yến Xào, thật là quá không thể tin nổi.

Phân bộ của Hoa Chiêu đã sớm tụ tập thành đoàn từ buổi chiều để đi tới Yến Xào, tiệc đứng và cả KTV.

Bởi vì số người tương đối nhiều, nên đã đặt hai phòng xa hoa thật lớn liền nhau là 401 và 402, đem số người của cả hai phân bộ trộn lẫn vào nhau.

Giản Dị cũng tham gia, hơn nữa còn mang theo một cô bé xinh đẹp, đầu buộc tóc đuôi ngựa.

Không khí liền rơi vào xấu hổ, mọi người đều nhất trí xem kịch vui mà quay đầu nhìn về phía Hoa Chiêu.

Hoa Chiêu là ai? Từ trước đến nay cô là loại người bình đến thì chặn, nước lên thì dâng lên.

Không chút hoang mang, thoải mái hào phóng bước về phía trước, thân thiết mà gọi, "Anh, chị dâu!"

Giản Dị nhưng lại không hề phản bác, còn có chút đắc ý, mà cô bé kia lại đỏ mặt, có thể nhìn ra được là có một chút ngượng ngùng.

Quần chúng vây xem liền lâm vào hoàn cảnh hỗn loạn trong gió, cho nên, rốt cuộc đây mới chân chính là sự thật?

Trong lòng Hoa Chiêu cũng có chút tò mò, nha, cô bé này chả lẽ lại là bạn gái thực chất của tên Giản Tiểu Dị này?

Nhìn cô bé cũng rất thanh thuần! Vừa thấy chính là bị tên Giản Tiểu Dị phong lưu này lừa bắt lấy.

Hoa Chiêu ghé sát hỏi Giản Dị, "Gọi là gì?"

"Xuân Lệ."

"Woah!" Hoa Chiêu sững sốt, Xuân Lệ không phải ý nói rằng thích ăn sao? "Vậy chắc chắn cô ấy sẽ thích tôi."

Nói xong, Hoa Chiêu vươn tay ra kéo cô bé, nhưng mà kéo kéo lại không hề có chút dịch chuyển nào.

Lúc này Hoa Chiêu mới ngẩn ra, nhận ra được trên người cô bé có chút cơ bắp, độ co giãn của làn da lại rất tốt, không hề giống với những cô gái mềm mềm thơm thơm khác.

Ấy thế nhưng mặc quần áo trên người đều không thể nhận ra được, hoàn toàn là một cô bé xinh đẹp nhỏ nhắn.

Đúng là không hiểu Giản Dị nhặt được bảo bối này từ nơi nào?

Trong lòng Hoa Chiêu đối với cô bé này rất có hảo cảm, nhiệt tình cười cười, "Chị dâu Xuân Lệ, em có thể làm được lệ bánh đó!"

Quả nhiên tư thế phòng bị của Xuân Lệ buông lỏng, một chị gái xinh đẹp như vậy, lại còn biết làm bánh mà cô thích nhất, cô tự nhiên mà bỏ cánh tay ra khỏi Giản Dị, tung ta tung tãng cùng Hoa Chiêu đến ngồi trên sofa.

Giản Dị bắt đất dĩ mà thờ dài, cũng ngồi xuống chỗ mấy người con trai khác.

Thôi Diệp đi đến gần ngồi xuống, "Chị Hoa Chiêu, xem ra đúng thật là hiểu sai, hoá ra chị đúng thật là em gái của Giản tổng a!"

Hoa Chiêu rộng lượng mỉm cười, "Nhìn thấy rồi đó, chị không có lừa em đúng không?"

Thôi Diệp áy náy gật gật đầu, rồi lại tò mò mà hỏi Xuân Lệ, "Giản tổng khi nào kết hôn vậy?"

Xuân Lệ nghiêm trang, thanh âm ngọt ngào, "Chưa có kết hôn, chuẩn bị kết hôn mà thôi."

Lịch đăng bài mới sửa thành Thứ 3-5-7!!!

Hoan nghênh các bạn tiếp tục nhảy hố ♪(๑~๑)♪

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Đại Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 18-2: Part 2

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Thôi Diệp hiểu ra, "Ồ, vậy có nghĩa là vị hôn phu rồi."

Giản Dị bị Lưu Duy và Vương Vũ kéo đến bên cạnh uống rượu, trước khi đi còn đem Xuân Lệ giao cho Hoa Chiêu.

Hoa Chiêu liền kéo Xuân Lệ đi đến tiệc đứng.

Xuân Lệ nhìn chất phác lại luôn trầm mặc ấy thế nhưng lại ăn rất nhiều, nhìn thấy đồng đồ ăn, mặt mày lập tức hớn hở lên.

Hoa Chiêu lơ đãng hỏi, "Cô có luyện võ à?"

"Ừ, nhà tôi là võ quán."

Thì ra là thế.

"Cô cùng Giản Dị gặp nhau như thế nào vậy?"

Hai mắt Xuân Lệ nhìn chằm chằm đồng đồ ăn, xoa tay hàm hè, "Ở một lễ hội Anime convention[1]"

"Anime convention? Sao tôi lại không biết Giản Tiểu Dị kia cũng thích Manga anime nhỉ?"

[1]Anime convention: Lễ hội truyện tranh, hội tụ tất cả những người yêu thích manga,...(cái này mình cũng không rõ lắm, chắc là mấy cái lễ hội cosplay mà mọi người hay share trên mạng chẳng?)

"Tôi cũng không biết, dù sao lúc ấy tôi cũng chỉ là cosplay Chun-Li[2]. Ách, đĩa của tôi không đủ để đựng đồ ăn, chút nữa tôi có thể đến lấy nữa được không?"

[2] (Ảnh)

Hoa Chiêu nhìn chiếc đĩa đầy áp đồ ăn của cô ấy, ".....Có thể." Đây đâu có phải Chun-Li, rõ ràng là thần nhạc thỏ đen.[3]

[3] thần nhạc thỏ đen: là nhân vật trọng bộ truyện . Đại loại là nhân vật này có sức ăn kinh người, có thể ăn cả thế giới,....□

Trở lại chỗ ngồi, Xuân Lệ liền chuyên chú tiêu diệt đống đồ ăn trong đĩa kia. Còn Hoa Chiêu thì chỉ lấy chút hoa quả cùng điểm tâm, cô rất hứng thú mà nhìn Xuân Lệ.

Đây chính là thần nhạc nhỏ xinh phiên bản Xuân Lệ nha, ăn nhiều như vậy nhưng lại thấp phần văn nhã, mà tốc độ ăn lại cực nhanh nhưng cũng rất hài hoà về hình ảnh.

Một phòng toàn người và người, ăn ăn uống uống, hát hò, ồn ào đến đau cả đầu. Tuy nhiên cũng có không ít người lại luôn chú ý đến động tĩnh của ba tổ hợp bên kia.

Đêm nay bạn gái chính thức của Giản tổng đã xuất hiện, như vậy thân phận em gái của Hoa Chiêu cũng đã rõ ràng rồi.

Vì thế có không ít những người con trai đã từ bỏ lúc trước bây giờ lại bắt đầu rục rịch chờ mong.

Sau đó có người đề nghị chơi trò chơi "Thành thật hay mạo hiểm", ngoại trừ những người còn đang ca hát, những người còn lại đều tham gia.

Quy tắc trò chơi là: Nếu chọn "thành thật" thì phải nói lời thật lòng để trả lời hai câu hỏi, còn nếu chọn "mạo hiểm" thì phải làm một việc theo yêu cầu. Không được từ chối.

Mọi người ngồi vây quanh lại với nhau trong một chiếc bàn.

Vòng đầu tiên bắt đầu.

Vò chai rượu bắt đầu chuyển động, tốc độ chậm dần chậm dần, rồi sau đó dừng hẳn lại.

Miệng chai liền chỉ hướng Xuân Lệ.

Có người hò reo, Xuân Lệ không hiểu ra sao, nâng cái mặt đang vui trong đồng đồ ăn lên nhìn nhìn.

Hoa Chiêu bỗng muốn mở hô, "Xuân Lệ, cô chọn thành thật hay mạo hiểm, hay là chọn mạo hiểm đi?"

Xuân Lệ một bộ mặt ngây thơ, trực giác mách bảo trả lời, "Thành thật. Tôi chưa bao giờ nói dối."

Một đồng nghiệp nam liền đưa ra vấn đề, "Giản tổng kỹ thuật ra sao?"

Nữ đồng nghiệp liền đẩy hấn, một bên vừa quở trách hấn hỏi vấn đề quá riêng tư, mà một bên lại vênh tai lên muốn nghe câu trả lời.

Xuân Lệ dường như ngâm nghĩ nhớ lại vài giây, sau đó trả lời cực kì khẳng định, "Lâu nhất là hai phút."

"Khụ!" Hoa Chiêu chính là đang uống nước trái cây liền bị sặc, ho đến điên cuồng.

Ngoài âm thanh ho không ngừng của Hoa Chiêu, còn lại hoàn toàn không còn thêm bất cứ tiếng động nào, an tĩnh, tất cả mọi người giống như đều bị hoảng sợ.

Chẳng lẽ đây chính là nguyên nhân mà Giản tổng thường xuyên đòi bạn gái?

Có người cảm thấy thương tiếc không đành lòng, rồi lại không chế không được biểu cảm của chính bản thân, khuôn mặt vắn vẹo, nghẹn cười.

Còn có những em gái nhỏ vẫn ôm mơ ước với Giản tổng giờ đã hoàn toàn tan nát cõi lòng, Giản tổng đẹp trai phong lưu như vậy, thế nhưng là.....?

Xuân Lệ gãi gãi đầu nhìn Hoa Chiêu đầy mờ mịt, đúng là hai phút mà, tuy nhiên hấn có tập thể hình, điều kiện thân thể cũng không tệ, nhưng rốt cuộc không thể bằng cô từ bé đã tập võ được, mà cũng chưa cần nói gì đến kỹ thuật, chỉ cần một giây cô cũng đã hạ gục hấn rồi. Hai phút lúc ấy chẳng qua là do cô nương nhịn mà thôi.

Hoa Chiêu nhìn cô bé đáng yêu ngốc ngốc Xuân Lệ, bỗng nhiên cảm thấy Giản Tiểu Dị có chút đáng thương.

Câu hỏi thứ hai, "Cô sẽ gả cho Giản tổng chứ?"

Xuân Lệ có hơi do dự, "Không biết, ba tôi còn chưa có đồng ý."

Về mặt mọi người thần thức không thôi, đồng tình mà nhìn Xuân Lệ, cô gái nhìn trông có chút ngốc, sinh hoạt về sau còn không có hài hoà nữa, đúng là bị thương!

Tuy nhiên về ngoài của Giản tổng cũng coi như là rất Ok, hơn nữa lại có nhiều tiền, như vậy tính ra cũng không lỗ.

Trò chơi lại tiếp tục.

Đợt thứ hai, miệng chai dừng lại ở Cao Dương, nhân viên phòng đồ chơi trẻ em.

Hấn cũng chọn nói lời thật lòng.

Một thời gian trước, hấn cũng từng tặng hoa cho Hoa Chiêu, vì thế anh em bạn bè liền muốn giúp hấn một tay.

"Ồ đây có người khác phái mà cậu thích không?" Cao Dương hướng đôi mắt nhìn về phía Hoa Chiêu, gật đầu, "Có."

Thôi Diệp ngồi bên cạnh Hoa Chiêu nhin không được, buột miệng thốt ra, "Có phải là Hoa Chiêu không?"

Cao Dương sững sốt một chút, nhưng rất nhanh đã đáp lại, "Không phải. Là em!"

"Woah!" Hoa Chiêu vỗ tay, khen ngợi mà nhìn Cao Dương, chàng trai này có tiền đồ nha.

Mọi người mãi sau mới phản ứng lại đây, cùng nhau vỗ tay chúc mừng!

Thôi Diệp thì sợ ngây người, cả người đều mơ màng. Hoa Chiêu khẽ đẩy cô một cái, cô mới hoàn hồn lại được, đôi mắt khẽ nhìn xung quanh, mặt đỏ ửng ngay ngừng không biết nên nhìn đi nơi nào, rồi lại che giấu không được hưng phấn, nụ cười vui sướng cứ treo trên khoé miệng.

Lại thêm mấy vòng quay nữa.

Rốt cuộc, điều mọi người mong chờ bấy lâu xuất hiện, chiếc miệng chai cũng đã thành công dừng lại ở trước mặt Hoa Chiêu.

Hoa Chiêu lựa chọn nói thật.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, tôi nhìn cô, cô nhìn anh, tất cả đều mang bộ dạng vui mừng xem kịch vui, vắt hết óc để nghĩ xem hỏi chuyện gì cho thật giật gân.

Đồng Văn Lộ vẫn luôn trầm mặc không nói chuyện, ấy thế nhưng lại hỏi trước, "Cô hôn môi lúc gần đây nhất là lúc nào?"

Mọi người yên tĩnh, nín thở ngưng thần chờ đợi đáp án của Hoa Chiêu.

Đôi môi kiều diễm mà đỏ hồng khẽ nhếch, mấp máy đóng mở phun ra lời nói, "Tôi hôm qua."

Xôn xao, xôn xao, Đồng Văn Lộ cười cười xin lỗi, "Hoa Chiêu, ngại quá, tôi chỉ là tò mò một chút nên có chút thất lễ."

Hoa Chiêu cười khẽ, "Không sao, cô không để tâm, tôi cũng không ngại."

Trong lòng Đồng Văn Lộ liền có hơi hụt hẫng, cô hiểu lời nói của Hoa Chiêu, Hoa Chiêu chính là nói cho cô, cô ấy căn bản là không để cô vào trong mắt!

Vương Vũ trong khoảng thời gian này vẫn luôn xa cách, tránh cô, tối hôm qua cô có gọi điện thoại cho hắn, nhưng hắn lại không hề nhận.

Cô liên tục gọi điện cho hắn, mãi sau hắn mới nhận điện thoại, nói rằng hắn đang gặp khách hàng.

Nhưng cô lại có thể nghe thấy thanh âm nói chuyện mơ hồ từ trong TV, cũng có lẽ là rạp chiếu phim, cô lúc đó biết chắc chắn hắn đang lừa dối cô, hơn nữa cũng chẳng hề lo lắng cô có phát hiện hay không.

Và hơn hết là Vương Vũ vẫn luôn cảm thấy hứng thú với Hoa Chiêu, chẳng lẽ hai người này...

Nghĩ đến đây, Đồng Văn Lộ không hề lùi bước, cô thật sự muốn nhìn xem cô ta giả vờ ra sao, "Vậy tôi liên tiếp tục! Cái người cùng cô hôn môi ấy, hiện tại có ở đây hay không?"

Mọi người đang ngồi đều hai mặt nhìn nhau, không dám lên tiếng.

Hoa Chiêu dùng đĩa lấy một miếng bánh kem nhỏ, nhều nháu mảy, quá ngọt.

Buông đĩa, trả lời cô ta, "Không."

Trong lòng Đồng Văn Lộ tất nhiên là không tin, Hoa Chiêu trào phúng mà cười cười.

Trong nhất thời, không khí liền có chút xấu hổ, mấy cô bé bên phòng chuyên viên khách hàng đứng lên hoà giải, "Được rồi, chúng ta tiếp tục vòng mới thôi!"

.....

Bên kia, tầng 5 phòng VIP, mọi người cũng đang ăn uống linh đình, hùng hực khí thế.

Đình tổng cũng biết quy củ của Ân Thiên Lăng, đáng lẽ đã chuẩn bị tốt một cái tiệc đàm phán ở Nam Khê.

Ai ngờ Thượng Thừa lại chọn đến Yến Xảo, ở đây đúng là rất hợp ý hắn, đừng có nhìn thấy hắn đã hơn 40 tuổi mà kiêu kị, hắn ở cái tuổi này mới chỉ là bắt đầu bước vào vòng ham mê hát hò ở tuổi trung niên mà thôi. Có lúc còn thích thú hơn cả, chạy lên sân khấu song ca.

Hắn liền cảm thấy Ân Thiên Lăng thật quá khách khí với Đình Thành Trung này. Đáng nhẽ đã đàm luận con số thật phù hợp trên hợp đồng rồi, nhưng bây giờ hắn sẽ chủ động giảm xuống một chút.

Làm ăn buôn bán, kiếm tiền sẽ không bao giờ thiếu, nhưng mà để tìm được bằng hữu, thì lại khó biết bao nhiêu.

Ân Thiên Lăng cùng Đình Thành Trung đã thoả thuận xong hiệp định, giờ đã không còn chuyện gì của hắn, nên thông thả ung dung mà dùng bữa, thì thoáng lại có kính mời rượu, hắn sẽ nể tình mà uống một ngụm.

Mấy người tổng giám ở bất động sản đều là những người có tư lượng rất tốt, tự bản thân biết rằng nhiệm vụ hôm nay chính là mời rượu Đình Thành Trung ăn uống chơi bời.

Ăn xong cơm, đoàn người lại theo sau chiến đấu ở KTV bên dưới lầu, tất cả mọi người còn cho rằng Ân Thiên Lăng muốn bao trọn sân khấu, ai ngờ người ta chỉ chủ động đi vào phòng bao.

Đình Thành Trung kích động không thôi, ôm lấy bà vai Ân lão đại, "Ân tổng, đây thật sự là chủ ý của ngài sao, chúng ta hợp tác lần này nhất định là vô cùng vui vẻ."

Ân Thiên Lăng phối hợp, "Đình tổng là người nghĩa khí, hào phóng, quả nhiên là danh bất hư truyền."

"Được! Tôi sẽ coi cậu là bằng hữu!"

Ân Thiên Lăng không dấu vết liếc mắt nhìn Trương Nham một cái.

Trương Nham đã chọn xong bài hát, hiểu được, vội vàng tiếp lời, "Nhanh đến đây, Đình tổng, bài hát này chính là sở trường của ngài!"

Khúc nhạc dạo đầu bài hát vang lên, Đình Thành Trung vội vàng cầm lấy microphone bắt đầu hát vang.

Ân Thiên Lăng nhìn đồng hồ, đi đến ghế sofa ngồi xuống, thất thần bắt đầu nghe hát.

Nghe được một lúc lại có chút không kiên nhẫn, nhấn một tin nhắn cho Giản Dị, bắt hấn phải để ý đến cô, không để cô uống rượu.

Giản Dị bị mấy người phía dưới lôi kéo đã uống mấy chén xuống bụng.

Có thể nói trong ba người điều hành, thì Giản Dị chính là ông chủ mà dễ thân thiết với cấp dưới nhất, lúc ăn nhậu chơi bời cùng với mấy người cấp dưới chính là luôn xưng huynh gọi đệ, dễ dàng hoà mình.

Còn lại hai người kia, nghĩ thôi cũng dừng nên nghĩ. Trần Trì là trời sinh lạnh nhạt, đầy mặt viết to chữ "người sống chó lại gần". Ân lão đại thì tự mình có một cô khí thế, người bình thường đều không hề dám có hy vọng xa vời với hấn.

Đừng thấy Giản Dị thường ngày vẫn luôn tùy tiện, lại có chút ngốc bình dân, thật ra đó chỉ là vỏ bọc bên ngoài của hấn mà thôi, nếu không sao Ân Thiên Lăng có thể để cho hấn toàn quyền tiếp quản bên mỹ phẩm?

Giản Dị không có nhìn thấy tin nhắn của Ân Thiên Lăng, hấn đứng lên đi dạo qua một vòng, hơn nữa, bên kia còn có thêm cả một cô ngốc Xuân Lệ.

Chỉ là khi hấn cầm chén rượu bước vào phòng 402, trong phòng vừa rồi vẫn còn ồn ào náo nhiệt bỗng dần dần an tĩnh lại.

Một người quản lý thì thoảng thường nói chuyện với Giản Dị liền đứng lên lôi kéo hấn, ở bên tai hấn nói, "Ồ quê tôi có một ông thầy thuốc, chuyên chữa những bệnh nghi nan tạp chứng, cực kì lợi hại!"

Giản Dị nhìn xem hấn như nhìn một tên có thần kinh, "Tôi không có bị bệnh."

Người quản lý kia vẫn hết mực tận tình khuyên bảo, "Không có bệnh thì dưỡng sức khoẻ cũng tốt!"

Giản Dị không thể hiểu nổi hấn, "Ông có bệnh?"

Quản lý sờ sờ cái mũi không nói.

Giản Dị cầm lấy ly rượu đi đến, nhân tiện lại cùng vài người cấp dưới nâng ly uống một chút, không biết có phải là do hấn đa nghi hay là do hấn có chút say, tổng cảm thấy ánh mắt của mọi người dường như có ý hay vô tình mà lảng tránh hấn.

Bên chỗ Hoa Chiêu vẫn tiếp tục chơi trò chơi, chơi đến càng ngày càng cao hứng.

Giản Dị cũng chạy đến vây xem.

Lại một vòng khác, miệng chai lần nữa ngừng ở trước mặt Hoa Chiêu.

Hoa Chiêu nhìn quét một vòng, "Tôi chọn mạo hiểm."

Đồng Văn Lộ có điểm muốn chơi đến cùng, dù sao đã đắc tội cô ta, cũng không cần lại giả vờ làm người tốt.

Đồng Văn Lộ lại tiếp tục ra yêu cầu, "Mời đến phòng bao bên cạnh, tùy tiện chọn lấy một vị khác phái, hôn môi hấn và khiến hấn cùng cô uống chén rượu giao bôi."

Giật gân như vậy sao? Mọi người vây xem náo nhiệt không hề lớn chuyện, mà còn bắt đầu hò reo ầm ĩ."

Giản Dị muốn ngăn lại, cảnh cáo mà liếc xem Đồng Văn Lộ một cái, "Chuyện này dừng lại ở đây đi."

Đồng Văn Lộ co rúm lại một chút, miệng lưỡi nói rất chính đáng, "Giản tổng, quy tắc trò chơi cũng không phải do tôi đề ra, tất nhiên, nếu không làm được mọi người ở đây cũng không ai cưỡng ép cả."

Hoa Chiêu đứng lên, cầm lên một ly rượu, thông thả ung sung sải bước đi đến trước mặt Đồng Văn Lộ, môi đỏ khê mở, treo trên khoé miệng là một nụ cười mím, "Không sao, tôi chơi với cô. Chỉ là sau này, đừng có trách tôi vô tình!"

Nói xong mở cửa.

Hoa Chiêu đi ra ngoài, hướng sang phòng 403 mà đi đến.

Đồng nghiệp ở hai phòng bao 401 và 402 đều chạy theo ra ngoài xem.

Gõ gõ cửa, không hề có ai đáp.

Hoa Chiêu không nói câu nào cầm lấy tay nắm cửa vặn một cái, đẩy cửa đi vào.

Mọi người đang ồn ào đều lập tức ngừng lại, Đinh Thành Trung còn đang há miệng thật to chuẩn bị hát say sưa thì bỗng cứng lại, những người khác cũng chuẩn bị vỗ tay thật lớn để cô vũ cũng dừng lại trên không trung, tất cả chỉ còn lại âm thanh từ tiếng nhạc đệm truyền ra từ dàn loa.

"Đại vương bảo ta đi tuần núi, ta đem nhân gian chuyển vừa chuyển....."

Hoa Chiêu bắt động 101 giây ngây người, sau đó chỉ đành thở dài, hất một chút tóc ra phía sau.

Thật đúng là chạy trời tránh không khỏi nắng mà, đúng là tự dẫn xác đến cửa.

Sau lưng là vô số tiếng kinh hô, hét chói tai.

"Ân tổng!"

"Lão đại!"

"Trời ạ trời ạ, đẹp trai quá!"

"Mau véo tôi một cái, tôi thế nhưng cũng có thể nhìn thấy Ân tổng rồi...Ô ô.....Tôi đến Thượng Thừa đã hơn một năm, chết cũng không tiếc!"

Ân Thiên Lăng làm như không có chuyện gì, thanh thần mà dựa lưng vào ghế sofa, ngồi bất chေo chân, trong tay còn cầm một nửa ly rượu vang đỏ.

Sau đó, khuôn mặt khẽ chuyển động quay hướng nhìn ra phía cửa, sắc mặt không biểu hiện gì, giống như bình thường, khí độ bất phàm, đôi mắt đen hoắm sâu không thể lường được.

Thôi thì đến đâu hay đến đó.

Hoa Chiêu dẫm giày cao gót sải bước đến, vòng eo nhỏ xinh đứng đưa trước mặt hắn.

Ngày hôm nay cô mặc một chiếc chân váy ngắn màu trắng ngà, ôm sát phần mông, đường cong cũng theo đó mà hiện ra.

Chiếc áo khoác nhẹ bên ngoài cũng đã được cởi ra, giờ trên người cô chỉ mặc một chiếc sơ mi lụa mỏng dán sát vào da thịt, hình dáng cơ thể như ẩn như hiện, thật làm say lòng người, điểm trên chiếc áo sơ mi màu hồng phấn là một vài viên trân châu sáng, càng toát lên vẻ kiêu diễm thướt tha của cô, giống như một cây bích đào làm người khác một khi nhìn thấy sẽ bị mê hoặc, không rời mắt được.

~~~~~<>~~~~~

Thực ra chỗ này vẫn thuộc chương 18, chương 18 tác giả viết tận 5000 chữ liền□ edit muốn học máu ahuhu□□□(bình thường có 2k8 chữ thôi)

Vì thế mình sẽ up bù thêm 1 chương sau. Đại loại là tuần này sẽ là 4 chương (●"ω`●)

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Đại Nhân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: New

Quyển rũ đong đưa, cô thông thả sải từng bước đi tới bên Ân Thiên Lăng, đứng trước mặt hắn hơi khom lưng xuống, bàn tay thon dài, xinh đẹp nhẹ nhàng gảy cằm hắn, hạ giọng mà hỏi, "Có thể mời tôi một ly rượu không?"

Đôi mắt cô long lanh trong vắt như hồ nước mùa thu, khi cô nhìn hắn, mặt hồ tựa như nhấp lên từng ngọn sóng, lăn tăn mà lan toả, nhấp nhô mà lưu chuyển, tất cả đều được hắn thu hết vào trong mắt, đôi mắt sâu hoắm như bầu trời đêm bỗng tìm thấy một ánh sao lấp lánh chiếu rọi.

Trong nháy thời giống như có cái gì đó đang dần bùng cháy, xung quanh bùng bùng khí nóng, trong không khí bắt đầu hiện lên hơi thở ái muội.

Tất cả mọi người ở trong phòng hay ở ngoài phòng đều cố gắng nín thở chờ đợi, nhìn hình ảnh mà trăm năm có một này, cũng không biết âm nhạc đã bị ai tắt đi từ lúc nào.

Ân Boss cũng không phải kiểu người thích mấy cô người đẹp như vậy, nếu chiều này đối với hắn mà có tác dụng, thì mấy cô người đẹp luôn ngưỡng mộ hắn kia đã sớm cùng nhau dắt tay lập thành một toà hậu cung rồi.

Có vài người đơn giản chỉ là theo đến xem kịch không mà thôi, cũng có vài người chính là vui sướng khi người khác gặp họa, còn một vài người thì vì Hoa Chiêu mà toát mồ hôi, ngóng trông xem Hoa Chiêu có thể hạ gục quả núi sừng sững không người này hay không.

Cũng không biết là sau bao lâu, có thể là 5 giây, mà cũng có thể là khoảng 2 giây sau.

Khoé miệng Ân Thiên Lăng cong lên, đôi mắt đen láy sâu không lường được có thể khiến cho người ta phải sợ hãi bỗng hiện lên một tia sáng rọi, lấp lánh như ánh sao, tầm mắt nhìn lướt qua cảnh xuân hơi hé mở từ chiếc cổ áo rộng rãi của cô, giọng nói mang theo ý cười, "Tất nhiên là được rồi."

"Cảm ơn!"

Hoa Chiêu khẽ nhếch mí mắt, dời đi khỏi ánh mắt của hắn, đứng thẳng người dậy, đưa chiếc ly đến.

Ân Thiên Lăng ưu nhã đứng lên, tự mình rót cho cô một nửa ly rượu vang.

"Mời."

Hoa Chiêu nhận lấy ly rượu, nghiêng đầu cười, "Tôi muốn cùng Ân tổng uống rượu giao bôi."

Nụ cười này, mềm mại đáng yêu rồi lại mang theo sự mỉa mai hoặc, xinh đẹp thập phần cộng thêm sự quyến rũ khiến người ta phải say đắm.

"Được."

Lòng Ân Thiên Lăng tê dại, chủ động vươn cánh tay đến trước mặt cô, cô cũng nâng lên cánh tay phối hợp cùng với hắn, đôi tay hai người vờn quanh nhau.

Cả hai liếc mắt nhìn nhau một cái, rồi ru xuồng mí mắt, uống cạn ly rượu vang đỏ trong tay.

Nhất thời yên tĩnh lại, đông đảo có vô số tiếng hút khí của mọi người.

Giản Dị thổi một tiếng huyết sáo, dẫn đầu vỗ tay, hò reo mà gọi tên cô, "Hoa Chiêu! Hoa Chiêu! Hoa Chiêu!"

Đến lúc này mọi người mới bừng tỉnh lại từ trong khiếp sợ, cũng theo đó vỗ tay.

Đồng Văn Lộ cắn môi, sắc mặt trắng bệch đứng trong đám người, tại sao lại có thể như thế? Ân tổng tại sao có thể ở chỗ này? Người phụ nữ kia tại sao lại có thể lớn mật không biết xấu hổ như vậy? Ân tổng vẫn luôn cao cao tại thượng thế mà cũng đồng ý phối hợp với cô ta ở trước mặt mọi người?

Đinh Thành Trung xem đến mức trợn mắt há mồm, còn có thể như vậy?

Không khỏi cực kỳ hâm mộ mà vỗ vỗ bả vai Ân Thiên Lăng, "Người huynh đệ, đúng là diễm phúc không ít!"

Ân Thiên Lăng cười nhẹ không nói.

Hoa Chiêu lắc lắc ly rượu trong tay, khẽ kéo một cái, hôn thật mạnh.

Mày đẹp khẽ nhếch, trong mắt tràn đầy ý cười, "Cảm ơn rượu của Ân tổng."

Gót giày chuyển động, xoay người liền chạy lấy người.

Cửa tự động nhường ra một con đường, tất cả mọi người từ trai lẫn gái mang theo ánh mắt vừa sùng bái, hâm mộ lại có chút phức tạp nhìn Hoa Chiêu như một nữ vương đi trở về phòng bao 402.

Đại lão bản của bọn họ, quyền hạn cùng vị trí cao nhất ở Thượng Thừa, chí cao vô thượng, cao quý bất phàm, luôn luôn giữ mình trong sạch, là đệ nhất nam thần của bọn họ, ấy thế nhưng vừa ban nãy đã bị —— bị đùa giỡn!

Thăng lung, tự tin, ưu nhã tất cả chỉ là vỏ bọc bên ngoài của cô lúc này mà thôi, chứ thật ra nội tâm của Hoa Chiêu lúc này đang vô cùng nhộn nhạo.

Vừa vào phòng, cô lại nhin không được mà "phụt" cười ra tiếng, một chút cảm giác không cam lòng khó chịu kia lập tức biến mất.

Còn Xuân Lệ lúc này chính là cả người ngồi chiếm lấy một góc, tay trái cầm lấy điểm tâm, tay phải cầm microphone, một bên vừa hát, một bên vừa ăn, vừa ăn rồi lại vừa hát.

Cô ấy làm được kiểu gì vậy? Cô bé này của Giản Tiểu Dị thật làm người ta thích mà!

Di động rung lên, không cần nghĩ Hoa Chiêu cũng biết là ai.

"Chơi vui về chứ?"

Hoa Chiêu bật cười, cô thật có thể đại khái hình dung ra được vẻ mặt khó chịu của hắn khi nói bằng cái giọng châm chọc này.

Chỗ này không thể ở lâu thêm được, vẫn là chạy trước thôi.

Đồng nghiệp đều đã lục đục ra về.

Giản Dị vẫn ngồi lại ở đây, quả boom ngấm đã được đỡ bỏ rồi, tâm tình hắn bây giờ vô cùng vui sướng!

Che dấu không được tâm tình khoan khoái mà hỏi, "Ngày mai sẽ không đến đi?"

Hoa Chiêu cười lạnh, "Chuyện ngày hôm nay có liên quan đến cậu hay không?"

Thiên Lăng vẫn luôn không thích mấy cái nơi ồn ào như này.

"Oan uổng quá! Chi là do trùng hợp thôi. Tôi đâu có biết bà cô sẽ chơi trò chơi đâu? Tất cả đều là do ý trời."

Hoa Chiêu vỗ vỗ vai hắn, "Không sao, xem cậu hầu hạ tôi mấy ngày nay ăn uống không tẻ, cứ cho là cậu báo tin thì tôi cũng sẽ không truy cứu. Nhớ ngày mai vẫn tiếp tục mang com đến nha. Tôi chạy trước đây."

Nói xong, cầm lấy túi đứng dậy, "Tạm biệt Xuân Lệ! Khi nào rảnh sẽ tìm cô."

"Tạm biệt!" Xuân Lệ về mặt sùng bái vẫy vẫy tay, chị gái này thật là lợi hại, Giản Dị điều võ dương oai không ai bì nổi hoá ra ở trước mặt chị ấy cũng chỉ là một tên đi bưng com thôi.

.....

Phòng 403

Đình Thành Trung về mặt mờ ám nhìn vệt son môi trên cổ Ân Thiên Lăng, "Nếu không nhìn lầm thì người mới vừa nãy là cấp dưới mà Giản tổng mang đến đây?"

Ân Thiên Lăng cười cười, "Ngày hôm nay, phòng bao bên cạnh là buổi liên hoan của bên mỹ phẩm, làm Đình tổng chê cười rồi."

Đình Thành Trung xua tay, "Không có, không có, người trẻ tuổi ở cạnh nhau chính là muốn chơi thật vui vẻ. Quả nhiên Giản tổng rất biết hưởng thụ."

"Lần sau sẽ bảo Giản Dị mời ngài một bữa."

"Vậy thì thật tốt. Nhưng mà tôi cũng không nghĩ đến Ân lão đệ thật ra cũng rất biết chơi đùa, xem ra lời đồn bên ngoài là không thể tin tưởng." Đình Thành Trung sờ sờ cằm, "Cũng có thể là do cô nhân viên vừa nãy thật quá xinh đẹp, mỹ điểm làm người ta không tự chủ được mà mất hồn, ngay đến cả Ân lão đệ cũng kim lòng không được!"

Khoé miệng Ân Thiên Lăng nhếch lên, ánh mắt sắc bén lộ ra sự lạnh lẽo, "Chê cười. Vợ của tôi từ nhỏ đã ham chơi, vừa rồi đã quấy rầy nhã hứng của Đình tổng rồi."

Trương Nham đang ngồi ở một bên bỗng ngẩng phắt đầu, vừa nãy không phải hắn đã nghe nhầm rồi chứ!!

Ngày hôm nay cũng là lần đầu tiên hắn nhìn thấy cô gái Hoa Chiêu này, không phải là người bạn gái trong truyền thuyết của Giản tổng sao? Tại sao đã chuyển ngay thành phu nhân của Ân tổng rồi?

Cho nên là! Ân tổng thế nhưng đã kết hôn rồi?

Đình Thành Trung khiếp sợ không thôi, cái trán cũng bắt đầu lấm tấm mồ hôi, bỗng cảm thấy có chút may mắn, hắn còn đang suy nghĩ, suýt thì nói rằng hắn cảm thấy rất có hứng thú với cô nhân viên kia, muốn nhờ Ân lão đại giới thiệu nữa.

Đình Thành Trung cuống cuống sửa lời, "Thì ra là thế, tình cảm của vợ chồng hai người thật là tốt, Ân phu nhân thật đúng là ngây thơ hồn nhiên."

Thần sắc Ân Thiên Lăng hơi hoà hoãn một chút, trong mắt hiện ra ý cười, lần đầu tiên có người dùng từ "ngây thơ hồn nhiên" để nói về Âm Âm.

Hắn bỗng cảm thấy dùng cụm từ này hình dung cô thật thích hợp, hơn nữa, hắn dám khẳng định, trò chơi này, cô còn chưa có chơi đã đâu.

Ân Thiên Lăng nghiêm trang, "Vợ của tôi là người rất có quy tắc, ở Thượng Thừa chỉ là một nhân viên bé nhỏ, cần cù chăm chỉ làm việc, muốn bằng thực lực của chính mình tạo ra thành tích thật tốt. Thân phận thật của cô ấy mong Đình tổng giúp giữ bí mật, chờ đến lúc thích hợp, chúng tôi sẽ chủ động công

khai."

(Tuyetvoi_ : đây có phải Hoa Chiêu mà mị biết không??? (° ▽ °).)

"Tôi hiểu rồi, Ân tổng cứ yên tâm." Đinh Thành Trung là người đi lên từ hai bàn tay trắng, không khỏi kính nể, "Không nghĩ rằng Ân phu nhân là người có chí hướng như vậy, vừa rồi đã có nhiều đắc tội."

Ân Thiên Lăng hướng Trương Nham nhìn một cái, Trương Nham ngay lập tức tự giác làm động tác đóng khoá miệng.

Hoa Chiêu cùng mọi người chào tạm biệt, cũng không có gọi tài xế đến đón, tự mình bắt xe về nhà.

Nhắn một tin nhắn cho hân: Âm Âm về nhà.

Ân Thiên Lăng nhìn thấy mấy chữ này, liền biết ngay tiểu yêu tinh này biết điều, ở thế yếu, muốn hướng đến hân làm nũng.

Đột nhiên liền cảm thấy đứng ngồi không yên, mà Đinh Thành Trung kia lại càng hát càng hăng, hân không kiên nhẫn mà bảo Trương Nham sắp xếp nốt phần còn lại, tìm cơ bỏ đi.

Hoa Chiêu vừa bước chân trước vào đến nhà, Ân Thiên Lăng liền ở sau lưng mà theo vào.

Hoa Chiêu đứng cạnh tủ giày, đá văng giày cao gót, đi vào một đôi dép lê.

Hướng tới hân ân cần mà cười, chủ động nhận lấy tây trang trên tay hân, cúi đầu khom lưng, thanh âm ngọt ngào, "Chồng à, anh đã về rồi! Có mệt hay không? Có khát nước không? Có cần em xoa bóp vai giúp anh không?"

Nhìn cô biểu diễn một màn khoa trương như vậy, Ân Thiên Lăng trầm giọng, "Anh về rồi, không mệt, không khát, không cần."

"Thật sự không cần?"

Ân Thiên Lăng thay dép lê, ngẩng đầu nhìn cô, không nói.

Hoa Chiêu vươn tay vuốt vuốt dấu son đã bị cô ấn lên, hàm răng khê cắn môi dưới, đôi mắt long lanh câu hồn, "Thật sự..... Không cần?"

Ân Thiên Lăng không phản ứng.

Choi không vui. Hoa Chiêu bĩu môi "Hừ" một tiếng, quay người đi vào nhà.

"Cần." Làm sao có thể không cần.

Hắn bước hai bước thoát cái đã đứng ở phía sau cô, từ phía sau ôm chặt lấy eo cô, dẫn từng bước chân mạnh mẽ mà đi lên tầng.

Cả hai đều là cả người đầy mùi rượu, hân ôm cô tới phòng tắm, liền cùng nhau tắm uyên ương.

Nhất thời bọt nước bắn khắp nơi, tình cảm mệnh mông mãnh liệt.

Nước tắm thay đến tận ba lần, cả người Hoa Chiêu mềm nhũn mà nằm trong lòng ngực hân, "Chồng, xoa vai giúp em đi. Nơi đó đau."

Ân Thiên Lăng cúi đầu nhìn nhìn, đúng thật là đỏ một mảng ở nơi đó, có lẽ do vừa nãy hân không khống chế được dục vọng của bản thân mà làm cô bị thương.

Hắn bắt đầu cảm thấy đau lòng, cẩn thận mà xoa xoa, nhân tiện lại bóp vai cho cô. Cô thì hay rồi, cả người thả lỏng gân cốt, thoải mái mà khê ngâm nga.

Hắn ấn mạnh hai cái, cô sáng khoải mà kêu hai tiếng, vì thế người hân lại bắt đầu nổi lên phản ứng, lo sợ cô sẽ bị cảm lạnh, hân lấy khăn tắm bọc luôn người cô lại, bế lên giường.....

Rất cuộc..... gió êm sóng lặng.

Ân Thiên Lăng khê vuốt ve cái eo thon của cô hỏi, "Ngày mai vẫn đi làm sao?"

Thật lâu sau, cô mới lười nhác mà đáp lại, "Ừm."

"Nếu không, em lên tầng 23 đi?"

"Không đâu. Làm người phải làm đến nơi đến chốn, không thể một bước lên trời được."

"Cho nên?"

"Người ta trước tiên muốn lên tầng 8 đã." Đã lâu không có gặp Chu Tiểu Ngư nhà Trần Trì nha.

Huống hồ, còn một người đạo đức bại hoại, ngoại tình, tiểu tam tiểu tứ, cô vẫn chưa cho hắn một bài học đâu!

~~~~~}

Chương trước đó phải là 18 part 2 nhưng bên mình đã ghi nhầm thành chương 19.

Nên đây mới là chương 19 chân chính LOL

(3 丿 ˘)

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Đại Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20

Beta: phongly1212

Ngày hôm sau.

Vừa mới 7 giờ sáng, Hoa Chiêu đã bị người nào đó kéo dậy bắt rời giường. Trên người cô vẫn còn đang mặc váy ngủ, quần áo cũng chẳng kịp thay, đã bị hắn bế đến ngồi vào bàn ăn.

"Buồn ngủ lắm hả?"

"Anh nói xem?" Hoa Chiêu híp mắt, tức giận mà trừng mắt với hắn.

Hắn thì thần thanh khí sảng, áo mũ chỉnh tề ngồi ở chỗ này. Đầu có như đêm qua, cứ giống như lên cơn điên vậy, cô cực kì hoài nghi hắn đây là muốn trừng phạt hoặc là trả thù cô, mà chính bản thân mình cũng có chút chột dạ nên chẳng dám phản kháng lại hắn.

Ân Thiên Lăng rót một ly sữa bò đặt đến trước mặt Hoa Chiêu, "Ăn no rồi thì em có thể đi ngủ tiếp."

"Anh đang nuôi heo sao?"

Ân Thiên Lăng nghĩ thầm, trong nhà có nuôi một con heo ngoan ngoãn giống như thú cưng thì tốt rồi, đằng này lại là một con heo không nghe lời, vô pháp vô thiên, cô chính là một tiểu lợn rừng thì có.

Dường như nhớ đến mục đích mà hắn kéo cô dậy, hắn nghiêm mặt lại, "Âm Âm."

Hoa Chiêu ngẩng đầu nhìn hắn.

"Buổi tối ngày hôm qua, em không muốn giải thích gì với anh sao?"

"Giải thích gì cơ?" Hoa Chiêu giả bộ hồ đồ.

Ân Thiên Lăng buông đôi đũa, "Em có biết rằng anh rất tức giận không?"

Biết.

Lúc hôm qua khi hắn vừa trở về, đúng là hắn có chút tức giận, nhân lúc hắn chưa có thật sự tức giận, cô đành phải thực hiện kế mỹ nhân hiến thân để nhiễu loạn tâm trí của hắn, cô còn đang cảm thấy kì lạ rằng lần này thật là dễ dàng lừa gạt hắn, hoá ra là hắn đợi vào lúc sáng sớm hôm nay mà bắt đầu thăm vấn cô.

"Nếu như ngày hôm qua anh không có ở chỗ đây, vậy em định làm ra sao? Chọn bừa một người sao?"

Nghĩ đến khả năng này, sắc mặt hắn không khỏi càng thêm âm trầm.

"Vậy diễn kịch thật tốt là được rồi mà." Hoa Chiêu lén lút nhìn biểu tình của hắn.

"Hoa Âm Âm!" Trong lòng Ân Thiên Lăng bưng bưng nổi giận, hai mắt nhìn chăm chăm cô, cô đúng là cái gì cũng có thể làm được.

"Vậy thì có thể làm gì được chứ? Em không thể mất mặt mà nhận thua một tiểu tam ở trước mặt nhiều người như vậy được! Anh biết em hận nhất là chuyện gì chứ?"

Hoa Chiều cũng bùng phát, quay đầu sang một bên, đôi mắt rung rung đọng đầy nước mắt.

Đôi tay ôm lấy cánh tay, ban nãy cử động còn không quên kéo kéo xuống cổ áo vờ như là sợ ý, cổ áo theo đó trễ xuống, liền lộ ra một mảnh bờ vai ngọc ngà.

Ân Thiên Lăng tức giận đến bật cười, trong đầu ầm ầm nổ vang, trong lòng thì lại mềm nhũn.

Biết rõ rằng là cô đang cố ý muốn hắn dời đi tầm mắt, bày ra cái bộ dáng mỹ nhân khổ nhục kế, nhưng cũng đúng là hắn không chịu nổi khi nhìn thấy cô khóc, hắn có thể làm sao bây giờ?

Giọng nói mềm mỏng hơn chút, "Tiểu tam nào?"

Hoa Chiều không nói lời nào.

Hắn nhún lại tính khí, dễ dàng cô, "Được rồi, ngoan, nói cho anh."

"Chính là cô đồng nghiệp ngoại tình với tổng giám phân bộ, còn muốn đá văng người vợ cùng đứa con, giống mấy cái cốt truyện cầu huyết." Ừm, chuyện biến này khá tốt, cũng không tệ, Hoa Chiều tự giác mà ngồi xuống.

"Việc này em nói cho Giản Dị là được."

"Em biết rồi."

Biết tính của cô là kiểu ăn mềm không ăn cứng, hắn nhẹ nhàng nói, "Chuyện buổi tối ngày hôm qua tuyệt đối không có lần sau. Có thể chơi đùa, nhưng không được vượt quá giới hạn."

Cũng không biết cô có nghe vào hay không nữa, "Công ty này chính là của em, em nhìn ai không thuận mắt thì cứ đuổi, không cần phải cùng mấy người đó so đo."

"Ừ."

Hoa Chiều dịu ngoan mà ăn cháo, che khuất đi nụ cười đắc ý vì đã lừa gạt được hắn.

Ân Thiên Lăng nhìn cô, làm gì còn nước mắt đâu! Bờ vai trắng trẻo vẫn cứ lộ ra rồi bắt đầu ăn uống thả cửa.

Đúng là đánh không được, mắng không được, hơi một chút là lại nhún nhún cái mặt.

Nếu chỉ cùng hắn lớn tiếng cãi lại thì cũng thôi đi, đằng này cô còn có thể tùy lúc tùy chỗ nặn ra nước mắt, trong mắt chứa đầy hơi nước, rồi lại quệt cường không cho nước mắt rơi xuống, đôi mắt rung rung đầy bi thương, quả thật là đánh vào lòng hắn mà.

Cô chính là đã ăn sạch hắn rồi, điểm yếu của hắn chính là cô.

Trách ai được? Còn không phải là do hắn chiều hư!

Hắn bắt đắc dĩ mà thờ dài, "Có muốn cùng anh đi đến công ty không?"

Hoa Chiều múc một thìa cháo, nghe được hắn hỏi, hơi hơi nghiêng đầu nháy nháy đôi mắt xinh đẹp với hắn, "Có lẽ bây giờ em đã thành người phụ nữ tâm cơ có ý đồ dụ dỗ ông chủ để một bước lên trời, đúng là không thể để mọi người thất vọng được."

"Được rồi, tùy em. Bánh bao hôm nay không tệ, ăn một cái đi."

Hắn gấp một miếng bánh bao nóng hổi, đặt vào chiếc đĩa ở trước mặt cô, "Cẩn thận nóng."

Bánh bao nhỏ xinh xinh đúng thật là rất mê người, cô cẩn thận cắn một miếng, nước nhân bên trong liền ứa mà trào ra, mỹ vị vô cùng.

"Ăn ngon không?" Ân Thiên Lăng nhìn nhìn vẻ mặt vô cùng thỏa mãn của cô, chút tức giận vẫn còn sót lại trong lòng rất nhanh đã biến mất không còn, so đo cùng cô làm cái gì, tất cả đều do lỗi của tên Giản Dị kia, ngày hôm qua hắn đã nói là phải trông chừng cô rồi mà.

Hoa Chiều gạt đầu, bỗng nhiên giống như nhớ đến cô bé đáng yêu kia, "Anh có biết người bạn gái mới của Giản Dị không?"

Ân Thiên Lăng lau lau vệt nước trên miệng giúp cô, "Anh đã gọi điện thoại cho bố Giản Dị, nhấn mạnh rằng cần phải chú ý đến chuyện đại sự của hắn."

Hoa Chiều liếm liếm cánh môi, "Rồi sau đó?"

"Ba của hắn cực kì đồng ý với ý kiến của anh, cho rằng không thể để hắn tiếp tục tùy ý làm bậy làm bạ nữa, quyết định ép duyên hắn."

"Cho nên?"

"Ba của hần bỗng nhiên nhớ đến hai mươi năm trước còn đã từng định hôn cho hần."

"Là Xuân Lệ sao?"

"Anh cũng không có biết tên là gì, chỉ biết là họ Xuân, nghe nói năm đó đã cứu mạng ba của hần."

"Vậy nếu như cả hai bọn họ đều không chịu, nhìn nhau không thuận mắt thì sao, chẳng lẽ lại bắt ép bọn họ?"

"Ừm, đó là chuyện của nhà bọn họ."

Hoa Chiêu vô ngữ, đúng là gán ghép lung tung.

May là nhìn thái độ của Giản Dị như vậy xem ra cũng không có bài xích Xuân Lệ, mà Xuân Lệ đối với Giản Dị cũng có chút thích.

Nhìn đồng hồ, ừm, thời gian không sai biệt lắm, sáng nay còn có một cuộc họp.

Ân Thiên Lăng lau miệng xong liền đứng dậy.

"Nè!" Hoa Chiêu bụng ly sữa bò đang đặt ở trước mặt mình lên đưa cho hần, cô vẫn luôn luôn không thể nào thích nổi cái này.

Hần nhận lấy từ tay cô, ngửa đầu uống một nửa ly, sau đó lại đem trả lại cho cô, xoa xoa vành tai cô nói, "Uống đi."

Còn một nửa miễn cưỡng có thể chấp nhận được, lúc này không nên lại đòi hỏi, Hoa Chiêu đành phải cau mày há miệng mà nuốt xuống đồng sữa bò này.

Ân Thiên Lăng khoác lên mình chiếc áo vest, thật vừa lòng mà nhìn cô đã uống hết, khom lưng xuống, mặt tiến gần đến trước mặt cô, "Hôn anh một cái."

Cô cũng không lau miệng, cứ như vậy ôm lấy cổ hần mà áp môi lên đôi môi hần, ngậm lấy cánh môi hần.

Hần cười nhạo một cái, rồi vươn ra đầu lưỡi khẽ liếm lấy môi cô, tinh khiết mà thơm ngọt, cũng thật giống như cô vậy.

Cô chủ động tiến hần ra đến cửa.

Một lần nữa lại ngồi vào bàn ăn, cô nhóp nhép nhóp nhép ăn đến thật no, sau đó ôm lấy cái bụng no căng của mình rồi nằm trở lại trên giường, ngủ bù một chút.

Mãi cho đến tận lúc 10 giờ 30, cô mới chậm rì rì mà rời giường đi rửa mặt.

Vừa đi đến trước cửa, Hoa Chiêu bỗng nhận được một cuộc gọi.

"Luật sư Triệu?"

"Ông đi đến quê quán của hần rồi sao?"

"Ông chắc chắn chứ?"

"Được, tôi biết rồi. Chuyện tiếp theo ông cứ theo đó mà làm, tôi chỉ cần thu được một kết quả, là khiến cho hần không có gì mà bị đá ra khỏi nhà."

Cúp điện thoại, chú Trương liền đưa cô đến Thượng Thừa.

Cô bây giờ hoàn toàn trở thành người tâm phúc của Thượng Thừa, hơn nữa chỉ ngắn ngủn một khoảng thời gian, ấy thế nhưng tin đồn về cô đã loan truyền đến khắp các bộ phận rồi, từ tầng 1 cho đến tầng 23, mặc dù có rất nhiều người còn chưa có gặp qua cô nhưng danh tiếng của cô cũng đã vang vọng khắp Thượng Thừa.

Tất cả mọi người còn đang chờ xem diễn biến câu chuyện kế tiếp, nhìn xem cô đây có thể hay không thành công tiến một bước lên trời.

Vừa vào văn phòng mà ngồi xuống, Thôi Diệp đã quay đầu lại, khuôn mặt còn trang điểm nữa.

Nha, hôm nay tiểu nha đầu này makeup nha. Hoa Chiêu cười thầm, yêu đương đúng thật là khiến cho người ta xuân tâm nhộn nhạo.

"Chị Hoa Chiêu, sau đó Ân tổng có biểu hiện gì không?"

"Biểu hiện gì?"

"Chính là.....Nói chuyện yêu yêu đương đương ấy?"

Hoa Chiêu gáy gáy ngon tóc, thờ dãi, "Vậy thì có lẽ phải khiến cho em thất vọng rồi, tối hôm qua có Giản Dị ở đó, Ân tổng chỉ là không để cho chị mất

mặt thôi, dù như thế nào thì chị cũng là em gái của Giản Dị, trước kia cũng đã từng gặp qua hai lần."

"Ồ.....Chị như vậy thôi sao?"

"Không thì sao, em cho rằng như nào?"

"Em còn tưởng rằng Ân nam thần rốt cuộc cũng muốn hạ phàm trần, thật ra nếu hắn cùng chị hẹn hò, em còn có thể tiếp thu, nhìn hai người thật là đã mắt." Thôi Diệp bày ra cái vẻ mặt tiếc hận.

Hoa Chiêu lúc nói chuyện thanh âm cũng không nhỏ, huống hồ lúc này, không biết có bao nhiêu đôi mắt còn đang nhìn cô chăm chăm nữa, lời nói giống như mọc được đôi cánh vậy, truyền đi khắp nơi, một chữ cũng không thiếu.

Mấy ngày sau đó liền gió yên sóng lặng, hoàn toàn không có chuyện sau đó, không có bất kì tiến triển mới nào, có người thì cảm thấy thật đáng tiếc, mà cũng có người mấy ngày nay vẫn luôn nóng lòng, bây giờ rốt cuộc nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Bùi Lị Nhã chính là loại người phía sau, phím mới của cô vừa đóng máy, cô đã thật nhanh từ nơi khác mà chạy về tới, một mạch chạy đến văn phòng tầng 14, sau đó liền nghe được mọi người đang bàn tán chuyện của mấy ngày hôm trước ở Yên Xảo.

Thật không nghĩ đến, cô ta thế nhưng lại là em gái của Giản Dị.

Khuôn mặt xinh đẹp như vậy, hắn là sớm muộn cũng sẽ tìm lấy một người, vậy mà không biết đến hoá ra dã tâm của cô ta cũng thật là lớn, mục tiêu vậy mà lại là Ân Thiên Lăng.

Cũng phải thôi, hai nhà Ân Thiên Lăng và Giản Dị đã có giao tình với nhau từ đời trước, nên hắn mới cho cô ta mặt mũi, không làm cho cô ta phải mất mặt ở trước mặt mọi người.

Tuy rằng như vậy, nhưng cô bây giờ càng quan tâm hơn cả đó là người đàn ông kia rốt cuộc thích kiểu phụ nữ như thế nào? Ngay cả một khuôn mặt xinh đẹp xuất sắc đến như vậy mà hắn còn không động tâm. Tuy nói rằng hắn và cô ở cùng một công ty, nhưng để gặp mặt hắn đều thật khó khăn.

Mấy ngày nay Hoa Chiêu cũng thật không có nhàn rỗi.

Buổi chiều ngày hôm trước, ở phòng tập của Hiểu Duy, ngay lúc cô chuẩn bị ra về thì lại gặp mặt Đồng Văn Lộ vừa mới đến.

Đồng Văn Lộ thế mà còn có thể chủ động chào hỏi cô, ngữ khí thật khách khí, không thể không làm Hoa Chiêu phải bội phục.

Hoa Chiêu cảm thán từ tận đáy lòng, "Tiểu tam đúng là một chức nghiệp khó làm, vừa phải có một khuôn mặt đẹp, lại còn vừa phải có kỹ thuật diễn thành thạo, tố chất tâm lý còn phải luôn mạnh mẽ, bất khuất kiên cường, đúng là không phải người bình thường có thể làm được."

Trong lòng Đồng Văn Lộ bực mình cực kì, nhưng lại không dám phản bác lại lời nói của Hoa Chiêu, chỉ dám nói ra một câu, "Tôi sao có thể là tiểu tam được, giám đốc Vương đã sớm ly hôn rồi."

"Thật thế sao? Cô tin lời nói của hắn như vậy? Bảo sao cô vẫn luôn bị hắn chơi đùa cho chạy quay vòng vòng." Hoa Chiêu cười nhạo.

"Cô nói thế là có ý gì?"

"Uổng cho cô vẫn cứ tự cho mình là thông minh, giờ có khi cô cũng đã bị thoái vị vì tiểu tứ rồi cũng nên! Tuy nhiên, có lẽ trong khoảng hai ngày này hắn ta sẽ rất bận rộn, chắc là không có tâm trạng mà đi tìm tiểu tam, tiểu tứ, tiểu ngũ đâu."

Nói xong, Hoa Chiêu bĩu môi khinh thường, rồi sau đó xua xua tay với Hiểu Duy vẫn còn đang đứng một bên mà xem kịch, quay người đi thẳng.

Đồng Văn Lộ đứng tại chỗ không nhúc nhích, trong lòng rối như tơ vò, chẳng lẽ Vương Vũ vẫn luôn lừa cô sao?

Ngày hôm qua hắn xin nghỉ nói là muốn về quê thăm con của hắn, những những lời Hoa Chiêu nói vừa này ý là hắn căn bản không hề có ly hôn ư? Còn nữa tại sao cô ta lại biết được hắn có tiểu tứ? Mấy ngày nay cô còn vẫn luôn lén lút tìm dấu vết để lại hay không để bắt lấy người phụ nữ kia.

...

Sau đó.

Hoa Chiêu trở về khu biệt thự Vị Ương, trên con đường nhỏ đi về nhà, bỗng gặp được một vị khách không mời mà đến.

Tô Ngọc Liên.

Hoa Chiêu không thể không cảm thán, hôm nay là cái ngày gì nha, ngày đánh tiểu tam?

Dường như có vẻ Tô Ngọc Liên đã chờ ở đây rất lâu rồi, thím Trương cũng không hề mở cửa cho bà ta vào.

Dù đã ngoài 50 tuổi, nhưng người phụ nữ này vẫn như cũ chăm sóc bản thân mình thật tốt, hơn nữa nếu chỉ nhìn vẻ bên ngoài thì bà ta dường như là một

người vợ ngoan ngoãn hiền lành tốt tính, thật đúng chuẩn hình tượng của một người phụ nữ.

"Tiểu Chiêu.....Âm Âm."

Hoa Chiêu không thèm quan tâm đến bà ta, đi thẳng về phía cửa nhà.

Tô Ngọc Liên đi theo ở phía sau, "Âm Âm, dì có mấy câu muốn nói với con."

Bước chân của Hoa Chiêu cũng không hề dừng lại, Tô Ngọc Liên đuổi theo ôm lấy cánh tay cô, "Âm Âm, thật xin lỗi, năm đó đều là dì sai!"

Hoa Chiêu ném ra tay bà ta, khinh thường mà nhìn qua.

"Làm sao tất cả đều là do bà sai được? Ít nhất một nửa trong đó cũng là do một người khác đi?"

"Đúng, đúng, đúng vậy, đều là cho chúng ta sai, chuyện này không hề có liên quan đến Tiểu Vân. Xin con hãy giơ cao đánh khẽ mà buông tha cho Tiểu Vân đi!"

"Ha, cô ta làm sao thế?"

"Quý Phong muốn chia tay với con bé, con bé không chịu, mỗi ngày đều đi tìm hấn, khóc lóc cầu xin hấn, con thấy con bé đáng thương mà tha cho con bé đi! Con bé nó tốt xấu gì cũng là có cùng huyết thống với con, là em gái của con!"

Quan hệ huyết thống? Có đôi lúc, nó giống như một thứ đồ vật rẻ mạt nhất trên đời.

Hoa Chiêu cười lạnh, "Vậy bà đáng ra là phải đi cầu xin Quý Phong chứ, tìm tôi làm cái gì?"

"Là Thượng Thừa gây áp lực cho Quý gia, chặt đứt nguồn tiêu thụ của công ty Quý gia. Cha mẹ Quý Phong không cho phép hấn cùng Tiểu Vân tiếp tục ở bên nhau. Cầu xin con hãy làm Ân Thiên Lăng bỏ qua cho Quý gia đi! Tiểu Vân đã sớm chuẩn bị thật tốt để được gả cho Quý Phong rồi."

Thiên Lăng cũng không có nói cho cô về chuyện này, tuy nhiên, làm đẹp lắm.

Hoa Chiêu cảm thấy buồn cười, "Bà lấy đâu ra tự tin mà cho rằng tôi sẽ giúp bà vậy? Bà biết đấy, tôi là người thù rất dai."

Tô Ngọc Liên chảy nước mắt, cắn răng một cái, bùm một tiếng, quỳ rạp xuống đất.

Hoa Chiêu lạnh lùng nhìn xuống, "Tôi phát hiện ra rằng hình như bà cũng không hề hiểu tôi lắm. Tôi cùng với mẹ mình hoàn toàn không giống nhau, đối với người đã cướp đi đồ vật của tôi, tôi tuyệt đối sẽ không mềm lòng."

Nói xong, xoay người vào nhà.

~~~~~

Buổi trưa tốt lành ~ Hôm nay up bài muộn (●"ω`●)

Bạn beta của team mình là 096875 bỗng lâm bệnh, thế nên là mình phải chạy đi túm lấy má phongly1212 này bắt làm nhân công (//▽//)

Là vậy đó, nên chị chậm lịch đăng một chút ^^

Mọi người tốt bụng nhớ cmt khen bạn beta một cái kéo bạn ấy chạy lấy người, mấy bữa nữa mình lại k có beta mà up bài mất (= "▽`)

Cảm ơn mọi người vẫn luôn ủng hộ team

ヾ(@`ー`@)ﾉ yêu yêu đất ~

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Đại Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21

Beta: phongly1212

Hứa Âm mỗi ngày đều chạy đến quán lấy con trai của bà, không phải đợi ở cửa nhà, thì chính là ngồi chờ ở công ty.

Mẹ Quý nhìn thấy mà phát ngán lên được.

Bà thật sự chán ghét cô ta vô cùng, ngoại trừ chuyện Ân Thiên Lăng tạo áp lực ra, thì bà cảm thấy cho cô ta làm con dâu của mình là một điều vô cùng chướng mắt.

Nhớ lại những lời nói của chồng mình đã từng khen Tô Ngọc Liên, bà thật sự không thể nào mà có cảm tình với đôi mẹ con nhà đó được, chẳng qua lúc đó, một không thể so với hai, bà đành phải miễn cưỡng chấp nhận cho hai đứa đính hôn.

Còn bây giờ, bà không những có thể quang minh chính đại mà gạt bỏ cô ta ra, lại còn có thể mượn cớ này đến trước mặt Thượng Thừa Ân tổng mà khoe thành tích, sao có thể không làm đây?

Vì vậy, cha mẹ Quý Phong làm việc thật tích cực.

Để cho thấy chính mình cùng Hứa gia đã ân đoạn nghĩa tuyệt, bọn họ viết một cái tin tố cáo dài đến tận ba trang giấy, rồi sau đó tìm người gửi sang cho An đại tá.

An đại tá nhìn thấy, cảm thấy cần phải để mắt đến chuyện này, liền sai người âm thầm điều tra chân tướng sự việc. Qua một hồi điều tra, có thể xác nhận là chuyện này thật đúng như lời nói. Đúng thật là không nghĩ đến, một giáo sư được rất nhiều học sinh kính trọng như vậy ấy lại là một người bỏ vợ vứt con, miêng thì lúc nào cũng đầy nhân nghĩa đạo đức, đúng là ra vẻ đạo mạo, ngụy quân tử.

Việc này không lớn nhưng lại cũng không nhỏ, nếu như là bị truyền ra ngoài, chắc chắn sẽ tổn hại đến thanh danh trăm năm của ngành giáo sư.

Giáo phươg không muốn câu chuyện trở nên nghiêm trọng, liền nhân lúc còn sớm mà quyết định lén lút giải quyết thật nhanh gọn, lấy thân phận lãnh đạo mà đi tìm Hứa Thanh Hà nói chuyện.

Kết quả chính là, vì tránh cho thanh danh không bị hủy hoại, Hứa Thanh Hà chủ động đề yêu cầu xin về hưu trước.

Mà trên thực tế, Hứa Thanh Hà là một vị giáo sư nổi danh với vẻ bề ngoài nho nhã, toạ đàm với các học giả ở đài truyền hình, rồi giảng giải một ít các danh tác cổ điển, vì vậy nên hắn còn được rất nhiều người kính ngưỡng. Hơn nữa nguồn thu nhập chính của hắn cũng là ở nơi này.

Có người hỏi hắn, hắn trả lời rằng vì đề càng chuyên chú với chuyện giảng giải, nên mới từ chức.

Không lâu sau, đài truyền hình cũng nhận được thư nặc danh tố cáo, kháng nghị một giáo sư đạo đức bại hoại như hắn không thể nào làm truyền giảng, dạy học, đó chính là sự vũ nhục với nghề giáo, vũ nhục với người xem.

Sau đó lại có người nói ra chân tướng sự tình, đài truyền hình không dám bao che nữa, ngay lúc đó hiệp ước của Hứa Thanh Hà cũng chỉ còn lại có hai ngày, thế là tình nguyện bồi thường một chút tiền, đổi một vị khách quý khác đến giảng dạy.

Hứa Thanh Hà không thể làm giáo sư, cũng không thể tiếp tục giảng dạy, cũng có nghĩa rằng mọi nguồn thu nhập của hắn đều đã bị chặt đứt.

Mà Tô Ngọc Liên vẫn luôn nghĩ rằng mình có thể ở trong một ngôi biệt thự cao cấp, Hứa Thanh Hà cũng sẽ có tiền, nên bà ta đã sớm không đi làm từ bao nhiêu năm trước rồi, chỉ cần ở nhà mà làm một phu nhân nhà giàu.

Toàn bộ năm tháng thanh xuân của Hứa Âm chính là quần lấy Quý Phong, nên cũng không hề học hành thật tốt chuyện gì cả. Mà tiền tiêu hàng tháng của cô lại không hề nhỏ, nào là bảo mẹ mua xe, có lúc còn vì Quý Phong mà mua vui, toàn bộ quần áo đồ dùng trang điểm thì phải cùng hãng với Hoa Chiêu, những cái đó đều là tiền của Hứa Thanh Hà.

Bọn họ mà không nghĩ ra biện pháp, sớm muộn cũng sẽ có chuyện.

.....

Buổi sáng sớm, trước khi đứng dậy rời giường, Ân Thiên Lăng có nói cho Hoa Chiêu về chuyện của Hứa gia, Hoa Chiêu thì cuộn tròn trong chăn chỉ "Ồ!" một tiếng rồi thôi, cũng không hỏi hay nói thêm lời nào.

Những việc này, Ân Thiên Lăng chỉ đóng vai trò là một người thúc đẩy, hắn không có làm quá, hắn sợ sẽ làm ra chuyện gì đó, ngược lại sẽ làm Âm Âm có khúc mắc ở trong lòng.

Vẫn là hai bên nước sông không phạm nước giếng là tốt nhất.

Hôm nay Giản Dị lại không có đi lên tầng 23 mà dùng com.

Nữ vương đại nhân nói là tìm hắn có chuyện, bảo hắn chờ ở văn phòng.

Mất hơn hai mươi năm, ngành mỹ phẩm Thượng Thừa mới có thể đưa ra một bộ sản phẩm trang điểm, nhưng còn chưa có chính thức công khai ra bên ngoài.

Trước đó, mỹ phẩm dưỡng da Thượng Thừa cũng xem như là số 1, kiểu dáng hay vẻ bề ngoài của sản phẩm đều thật trang trọng, đó là muốn trước tiên nhằm vào tầng lớp cao cấp, sau khi ổn định thì mới tung ra các sản phẩm dành cho các thiếu nữ.

Bộ sản phẩm sắp ra mắt này được bày ở trên bàn làm việc bằng gỗ của Giản Dị, vừa vặn Hoa Chiêu liếc mắt một cái đã nhắm trúng nó.

Cô nhìn thấy bộ son môi cực kì tinh xảo được đặt ở bên trong, chỉ liếc mắt một cái thôi cũng đã khiến lòng người nhộn nhạo.

Giản Dị cầm lấy một hộp phấn trong bộ, đặc ý không thôi, "Sáu tháng cuối năm bắt đầu thúc đẩy tuyên truyền, tầng lớp cao cấp, chúng ta muốn đem nó trở thành một bộ đồ dùng có thể khiến cho một người phụ nữ khuynh diễm lần áp hết tất cả, có muốn lấy một bộ dùng thử không?"

Hoa Chiêu cầm lên son môi, tô lên đôi môi căng mọng, nhấp môi một chút, độ đường âm cùng màu sắc đều cực kì tuyệt.

Giản Dị ca ngời từ tận đáy lòng, "Thật không tồi, vẻ đẹp của nữ vương, rất hợp với cô!"

Hoa Chiêu lấy ra di động, dùng nó soi một cái, "Đúng là không tồi, bộ này tên gọi là gì?"

"Còn chưa biết. Có mấy cái tên đang được chọn lọc, nhưng đều không ưng ý cho lắm. Hay cô cũng nghĩ thử một cái tên xem?"

Hoa Chiêu khẽ đùa nghịch mấy sản phẩm còn lại, phấn mắt, phấn má hồng, bỗng có một cái ý tưởng lớn mật đã hiện ra trong đầu cô, khoé miệng cong lên, "Yêu diễm minh châu."

"Nghe cũng có vẻ thích hợp với bộ sản phẩm này đó. Mà, không đúng. Sao tên này nghe lại rất quen tai nha?" Giản Dị nghĩ nghĩ, "Là sự kiện lần trước trên Weibo? Đây là ID weibo của cô đấy à?"

"Ồ, hử!"

Giản Dị bỗng có một loại cảm giác không ổn, dường như sắp xảy ra chuyện gì đó, thật cẩn thận hỏi, "Cô lại muốn chơi trò gì?"

Hoa Chiêu nhướn mày, "Có ý kiến?"

"Không dám, ngài còn điều gì muốn phân phó, cứ nói cho tiểu nhân là được."

Hoa Chiêu mở ra hộp phấn mắt trên bàn, đánh giá màu sắc bên trong một chút, "Tôi muốn ra mắt, là người đại diện cho bộ sản phẩm này."

Ngữ khí kia vẫn đậm phong khinh[1], giống như nói là, "tôi muốn đi chợ mua rau", "bán cho một cây cải trắng."

Giản Dị cứng họng, một lúc lâu sau vẫn không thể nói ra lời.

[1] vẫn đậm phong khinh- mây gió điềm nhiên: chỉ tính cách không màng đến những điều gì khác, đậm (nhàn nhạt) như mây trôi, nhẹ nhàng như gió thổi

".....Thật sao? Muốn ra mắt thì cô phải đi đến chỗ Trần Trì chứ?"

"Ai bảo cậu là bạn nói khó với tôi chứ, hơn nữa trước hết tôi muốn thử làm một tiểu vồng hồng[2]."

[2] tiểu vồng hồng: một người nổi tiếng trên mạng, được một lượng nhỏ người biết đến.

Giản Dị dấy máu trong lòng, tâm huyết tổn tận hai mươi năm thời gian của hắn, cứ như thế đã bị cô cầm mang đi chơi.....

Còn chưa có danh tiếng gì, thế mà đã được làm đại diện cho một nhãn hiệu, giá trị con người cũng thật là cao nha, có nhà nào có đãi ngộ như này giành cho tiểu vồng hồng không?

Hoa Chiêu nghiêng nghiêng liếc hắn, "Luyến tiếc à?"

"Sao lại thế được? Cô là bà chủ cô là người quyết định."

"Ừm, xem ra còn rất biết thức thời." Hoa Chiêu vừa lòng gật đầu, "Cô bé Xuân Lệ của cậu đâu?"

Thần sắc Giản Dị thay đổi, "Cô lại định làm gì nữa?"

"Khẩn trương như thế làm gì?" Trong lòng Hoa Chiêu cảm thán, tên Giản Tiểu Dị này đã trưởng thành như vậy rồi còn không biết thu liễm, cái gì cũng nhao nhao lên, chặc, như này thì bao giờ mới có thể trở nên thành thục được đây!

Tất nhiên là khẩn trương rồi.

Trong lòng Giản Dị kêu gào oan uổng, hắn đường đường là một cái tổng tài trong công ty, được rất nhiều người chào đón, phụ nữ luôn vây xung quanh hắn, từ trước đến nay, hắn vẫn trò chuyện cùng mọi người rất vui vẻ, rất hoà đồng, mọi thứ đều thật thuận lợi.

"Mang cô ấy đến đây chơi với tôi, tôi làm đồ ăn thật ngon cho cô ấy."

"Được, chờ khi nào cô ấy rảnh đi." Giản Dị bằng mặt nhưng không bằng lòng mà đưa ra quyết định.

Xuân Lệ nhà hần vừa hồn nhiên lại đáng yêu nghe lời như thế, làm sao có thể đi theo người phụ nữ ma quỷ này để bị dạy hư cho được.

"Còn có một chuyện nhỏ nữa muốn nói cho cậu."

"Chuyện gì?" Thanh âm Giản Dị có chút run run, bà cô này chính là chuyên gia phiền phức.

"Chuyện là về cái người tên Vương Vũ kia."

"Là giám đốc phân bộ của cô? Hần làm sao thế?" Giản Dị nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Hoa Chiêu cười lạnh, "Cực phẩm cận bã, làm tổn hại đến hình tượng tích cực tốt đẹp của Thượng Thừa."

"Ý cô là chuyện hần ta và cô đồng nghiệp sao? Chúng ta cũng không có cảm tình yêu văn phòng, hơn nữa nghe nói hần đã ly hôn, nên chuyện này cũng không tiện quan tâm cho lắm."

"Cậu không quan tâm thì tôi quan tâm, dù sao cậu cũng chuẩn bị đuổi hần đi đi!"

"Ai ư, bà cô của tôi ời, vô duyên vô cớ đuổi người ta đi, sẽ khiến mọi người bàn tán, hơn nữa hần ở Thượng Thừa cũng đã nhiều năm, cũng coi như đã có nhiều công lao trong công việc."

Hoa Chiêu chém đinh chặt sắt, "Ngoại tình trong hôn nhân, dưỡng tiểu tam, tiểu tứ, bỏ vợ bỏ con, hơn nữa hần không hề ly hôn. Thượng Thừa muốn nuôi loại người như vậy sao?"

"Sao cô biết được?" Giản Dị cẩn thận mà hỏi, hần cũng biết chuyện khi còn nhỏ của cô.

Hoa Chiêu hừ lạnh, "Tôi tìm luật sư cho vợ hần, đưa ra đầy đủ chứng cứ ngoại tình của hần, giúp khởi tố đệ đơn yêu cầu ly hôn, hai ngày nay hần về quê chính là vì chuyện này. Chờ hần trở về, cậu bảo người khuyên hần thôi việc đi."

Giản Dị trầm ngâm, "Được rồi, tôi đã hiểu."

Sau khi ăn xong cơm, trở lại văn phòng ở tầng 6.

Buổi chiều, chuyện đầu tiên cô làm đó là đăng nhập vào weibo, dùng tài khoản của chính mình mà đăng một cái trạng thái: Tôi là yêu điểm minh châu, tôi vì chính mình mang muối.[3]

Tấm ảnh đăng lên là một tấm selfie của cô, khuôn mặt căng tròn như trái trứng, đôi môi căng mọng no đủ, khoe miệng tựa cười lại tựa không cười lộ ra một tia khiêu khích, mày đẹp khê nhướng, đuôi mắt khêu mi, giống như có một chút bề nghệ thiên hạ khí thế.

[3] Tôi vì chính mình mang muối: Tự mình quảng cáo bản thân.

Đây là ngôn ngữ mạng của TQ, đại loại là có một người nghệ sĩ đã ra trước ống kính và nói là "Tôi là Trần Áu, tôi quảng cáo cho chính mình." Thế là bị các cư dân mạng share điên đảo, rồi bắt đầu có những phiên bản chế, "Trần Áu, tôi vì chính mình mang muối." Vì thế câu đó ra đời □

Trải qua chuyện ở Yến Xảo, Hoa Chiêu còn cứ nghĩ rằng độ yêu thích của chính mình đã thấp đến cực điểm, ấy thế nhưng không nghĩ đến, cô còn có thể thu được thêm mấy em gái nhỏ hâm mộ, cầm đầu là Thôi Diệp, các cô bé thậm chí còn không ngừng cổ vũ cô cố gắng mà tiến lên, rồi sẽ có một ngày đầy ngà được toà núi lớn kia.

Cùng các fangirl đáng yêu của cô uống trà xong, cô mới trở về. Hoa Chiêu vào Weibo nhìn xem một chút.

Tuy rằng fan không có nhiều lắm, tấm ảnh selfie kia được mọi người share cũng hơn hai nghìn lần, bình luận đã có hơn năm nghìn.

Phần lớn người đều cảm thấy khiếp sợ, không nghĩ đến yêu điểm minh châu lại xinh đẹp như thế, lại rất có khí chất, như này có lẽ đã sớm tiến vào trong vòng nổi tiếng đi.

Cũng có một số người châm chọc mỉa mai rằng có phải tháng trước bị Bùi Lệ Nhã kích thích đến rồi, nên mới vừa đi làm phẫu thuật thẩm mỹ về, chứ không tại sao lúc đó bị nhiều người mắng chửi như thế mà cũng không có đăng lên ảnh chụp của chính mình, bây giờ ngược lại thì lại đăng lên.

Mà ở bên kia, Giản Dị lại bị Ân lão đại mời đến tầng 23.

Câu đầu tiên của Ân lão đại: "Cô ấy đã ăn cơm chưa?"

"Cô ấy ăn cơm còn nhiều hơn cả em. Em cảm thấy vô cùng kì quái, chỗ thịt của cô ấy ăn đã chạy đi nơi nào rồi?"

Ai cần cậu lo? Ân Thiên Lăng ghét bỏ mà liếc hần một cái, tất nhiên là lớn ở chỗ cần lớn.

Câu thứ hai của Ân Thiên Lăng là "Cô ấy tìm cậu có chuyện gì?"

Giản Dị mách luôn, "Cô ấy nhìn thấy bộ sản phẩm mới của em ở trên bàn, cảm thấy rất tốt, nên nói là muốn ra mắt, muốn tự mình làm đại diện cho toàn bộ dòng sản phẩm, đến tên cũng tự đề cử ra hộ em luôn."

"Tên là gì?"

"Yên điểm minh châu."

"Nghe rất hay."

Giản Dị bỗng dưng không muốn nói chuyện, một chút cũng không muốn.

"Anh thật định để cô ấy ra mắt sao?"

"Cô ấy vui vẻ là được."

Giản Dị tắc lưỡi, đây là muốn cung chiều lên tận trời nha!

"Chính là căn bản cô ấy bây giờ không hề có độ nổi tiếng, kế hoạch tuyên truyền cho sản phẩm đã quyết định vào tháng sáu tới này, không còn kịp rồi."

"Không sao, tốn thêm chút công sức nữa là được." Ân Thiên Lăng nở một nụ cười tiêu chuẩn, "Anh tin tưởng vào năng lực của cậu, nhất định cậu có thể làm được."

Giản Dị muốn điên rồi, đúng tới một bà cô điên thì cũng thôi đi, giờ đến người anh mình thân vô như Ân lão đại cũng đã trở thành hôn quân.

Ngừ khi mang theo chút vị chua, "Giữa trưa cô ấy vẫn còn nghỉ trưa ở chỗ cậu à?"

Giản Dị còn chưa có từ khiếp sợ vừa rồi mà thoát ra, theo bản năng trả lời, "Đúng vậy, cô ấy còn ở trên giường của em mà ngủ ngon mấy giấc....."

Lời còn chưa dứt, đã biết chuyện này không tốt, hấn đang ở đâu? Hấn vừa rồi đã nói cái quỷ gì?

Mây mù sương gió nổi lên, chiếc dao trang trí rõ ràng vẫn đang êm đẹp cắm ở hộp đựng bút, liền "Huru" một tiếng mà thẳng tắp bay về phía hấn, hấn phản ứng cực nhanh mà chạy sang bên cạnh, chiếc dao "phắc" một cái mà cắm ở trên sô pha.

Giản Dị vuốt vuốt trái tim nhỏ của chính mình, nước mắt đều sắp phải chảy ra, ủy khuất mà kêu, "Em đã trêu ai chọc ai chứ? Tại sao hai người không chạy đến chỗ Trần Trì mà chơi? Nhìn thấy em trông dễ bắt nạt nên chạy đến bắt nạt em đây hả?"

"Ờ."

Giản Dị: "....."

"Nếu muốn chơi, vậy đừng làm mấy cái chuyện vẩn vơ, làm cho cô ấy chơi đến tận hứng đi, đồng thời cũng giúp công ty kiếm tiền luôn. Thượng Thừa sẽ không làm những chuyện không lợi." Ân Thiên Lăng ấn nút gọi trợ lý, "Gọi Trần tổng ở tầng 15 lên đây đi."

Giản Dị ôm lấy trái tim ngồi trở lại trên sô pha.

Cho nên, bây giờ là muốn họp hội nghị của ba vị tổng tài Thượng Thừa sao, chỉ vì bản luận xem làm như thế nào để có thể nâng đỡ một người thành nổi tiếng, một kẻ nhất thời lên con, một bà cô điên muốn làm mình tỉnh?

~~~~~

Các bạn có thấy cái gì thay đổi không???? (๑ ʘ ʘ ๑)

Nhà nhà WC, còn mình thì đi edit truyện, hự hự, chương gì thật là dài ("|| ̂p|| ̂")

Beta: EM được lắm edit đại nhân. Chương trước không ngờ lại viết sai tên chị đây. Chị muốn bài công. Chị muốn bỏ của chạy lấy người. Cưng cứ chờ đi... hừ hừ... Tên chị là **"phongly1212"** nhé Edit Đại nhân ^^!

•Thông báo một chút: khoảng thời gian này mình sẽ tạm dừng up bài. Mình muốn dành một chút thời gian cho chính bản thân mình để thư giãn và nghỉ ngơi.

Mình không có drop đâu, bộ này chắc chắn sẽ full (^ ▽ ^) hãy tin mị =))))))

Cảm ơn các bạn đã luôn theo dõi và ủng hộ mình! Mình sẽ sớm trở lại up bài cho các bạn thôi ^^

Yêu yêu đất ~ (๑> ̂<)

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Đại Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 22

#I'm comback# Nhớ mình đi?? (/▽/)

•Edit: may18

•Beta: 96875

Giản Dị đứng ngồi không yên.

Trong lòng bỗng nghĩ ra một chuyện, "Anh, để em đi gọi lão tam cho."

Ân Thiên Lăng nhìn về phía hần, "Cậu lại định chơi trò gì?"

Giản Dị cười ha hả, "Không có. Tại vì đã lâu em không có đến văn phòng của cậu ta, nên muốn đến uống ly trà."

Ân Thiên Lăng xua tay, "Đi đi, nhìn phiền cả mắt."

Phiền....cả mắt?

Đây vẫn là người mà hần luôn sùng bái đó sao, người mà hần vẫn luôn kính trọng coi như anh em, anh Ân của hần đó sao?

Đúng là cưới vợ là quên luôn mẹ, a phi, quên luôn anh em!

Giản Tây Thi ôm trái tim bé bỏng của mình, ai oán mà đi ra khỏi văn phòng của hôn quân này.

Ân Thiên Lăng khoé miệng giật giật, Giản Dị từ bao giờ đã chuyển qua thích uống trà? Có bịa cái cớ thôi mà cũng không dụng tâm cho nổi.

Hần còn không biết tên Giản Dị này chắc? Từ bé đã cùng lão tam cùng nhau mặc quần thủng đáy mà lớn lên, trong tối ngoài sáng cũng đã bị chinh đến thế thăm còn không biết điều, đã thế còn muốn lôi kéo lão tam cùng tham gia, đừng để đến lúc đó trộm gà không được còn mất cả nắm gạo.

...

Công nhân của Thượng Thừa không phải muốn lên tầng nào là đều có thể lên tầng đó, tập đoàn vẫn đề ra các quy định về hạn chế cấp bậc.

Hoa Chiêu không hiểu, "Không phải Thượng Thừa có rất nhiều minh tinh sao? Tại sao từ trước đến nay chị không có gặp được người nào ở thang máy dưới tầng một nhỉ, đến cái móng tay cũng không thấy?"

Thôi Diệp phổ cập giáo dục khoa học, "Từ tầng 8 trở lên đều là đi thang máy ở cửa phía Tây, hơn nữa thế công nhân như chúng ta không có quyền hạn để đi lên mấy tầng phía trên. Chỉ có cấp bậc tổng giám đốc trở lên mới có thể không hạn chế quyền hạn."

Thế không hạn chế về quyền hạn? Hoa Chiêu nhớ man máng, vào một buổi tối của mấy ngày trước, người nào đó nhét vào trong tay cô một tấm thẻ, nói là có thể lên tầng 23 bất cứ lúc nào, đến để mà thực hiện hành động an ủi chồng, cô tiện tay nhét luôn nó vào ví. Không biết cái thẻ đó có dùng được không nhỉ?

Thử xem? Hoa Chiêu móc ra tấm thẻ, quyết định trước tiên lên tham quan Thượng Thừa giải trí.

Đúng là có thể lên được tầng 8, vừa ra ngoài đã nhìn thấy tám bảng hiệu, "Truyền thông giải trí Thượng Thừa", mấy chữ to sáng long lanh.

Trước cửa còn là mấy lẵng hoa tươi, cô bé có diện mạo bình thường ngẩng đầu lên, nhìn thấy Hoa Chiêu, đôi mắt cô bé bỗng sáng ngời.

Xem ra công ty lại ký được hợp đồng với một đại mỹ nữ, nhóm tiểu hoa cạnh tranh càng ngày càng kịch liệt!

"Hello!" Hoa Chiêu vút cái nháy mắt xinh đẹp chào hỏi cô bé.

".....Xin chào!" Em gái nhỏ giật mình ngạc nhiên, rồi lại cảm thấy vị mỹ nữ trước mặt này thật là đẹp trai.

"Tôi có thể đi dạo quanh ở đây không?"

"Dạ, xin hỏi người phụ trách của ngài là người đại diện nào vậy ạ?" Em gái lễ tân nghĩ thầm, không biết người nào lại có con mắt tốt như vậy, có thể nhìn trúng một người con gái xinh đẹp như thế này, về sau chắc chắn là có tiền đồ vô hạn.

Hoa Chiều trầm ngâm suy tư, "Hừm, thì Trần Trì đi."

Em gái lễ tân kinh hãi, thì.....ngữ khí cũng quá tùy tiện rồi.

Mà càng quan trọng hơn là, ông chủ đã không tự mình dẫn dắt người mới từ lâu rồi.

Em gái lễ tân vẻ mặt xấu hổ cười cười, "Chắc là ngài nghĩ sai rồi! Ngài hãy thử nghĩ lại một chút xem?"

"Vậy tôi đi dạo trước được chứ?" Hoa Chiều lắc lắc chiếc thẻ trong tay.

"Vâng....." Em gái lễ tân lại càng thêm kinh ngạc, nếu mà cô không có nhìn lầm, thì đó chính là chiếc thẻ không hạn chế quyền hạn trong truyền thuyết có phải không, cái loại này còn có thể đi lên được cả tầng 23 nữa.

Nhìn cô gái nhàn nhã sải chân bước đi, em gái lễ tân bỗng nhiên nhớ đến là cô còn chưa có hỏi cô ấy tên gì nữa, biết đâu mai sau cái tên ấy sẽ nổi tiếng, toà sáng rực rỡ cũng nên.

Hoa Chiều đi dạo lung tung nhìn xung quanh một chút, cô vốn dĩ còn cho rằng ở trong công ty giải trí chắc hẳn phải ẩn dấu các loại kì hoa dị quả không giống nhau gì đó.

Một tầng rồi lại một tầng, mỗi tầng đều chỉ là những văn phòng lớn bé khác nhau, cũng có thêm một vài phòng tập hình thể, phòng tập võ đạo, phòng thu âm, studio, phòng quay tiết mục ở đại sảnh.

Cô giống như là cười ngửa xem hoa mà đi dạo một vòng, nhân viên công tác nhìn thấy cô cũng chỉ nghĩ là một người nghệ sĩ mới vào, cảm thấy có chút kinh diễm bởi vì dung mạo của cô lúc ban đầu, sau đó lại tiếp tục làm việc của mình.

Còn cô thì nhìn thấy được mấy người hay thường xuyên xuất hiện trên màn ảnh, có thể xem như là cực kì quen thuộc trên TV.

Vẫn là làm chuyện quan trọng trước. Nhớ không lầm thì hình như Trần Trì ở tầng 15 thì phải. Vào trong thang máy, Hoa Chiều trực tiếp ấn tầng 15.

Từ bên trong thang máy đi ra ngoài, ngay đằng trước mặt chính là một cái đại sảnh rộng lớn mà lộng lẫy vô cùng, trong đại sảnh có đặt các kiểu bàn trà, ghế ngồi, thành một khu chờ.

Lúc đi đến cửa, cô bỗng bị người ngăn lại.

Kiều Lực cảm thấy quái lạ, hẳn không có nhận được điện thoại của bộ hành chính nói rằng có khách đến.

Hơn nữa, cô gái xinh đẹp như này, diện mạo như vậy xem ra cũng có thể là một nghệ sĩ, nhưng mà trông lại rất xa lạ, chắc có lẽ là người mới đến, nhưng mà cô ấy tại sao có thể lên được trên tận tầng 15 này?

Kiều Lực liếc mắt nhìn thoáng qua chiếc thẻ trên tay Hoa Chiều liền cười ảm áp hiền hoà, "Tiểu thư, ngài đến đây không biết có chuyện gì không?"

"Tôi đến gặp Trần tổng."

So với bất cứ ai thì chắc chắn Kiều Lực chính là người hiểu rõ lịch trình của ông chủ mình nhất, hẳn dám khẳng định chiều hôm nay hoàn toàn không có cuộc hẹn nào như này.

Nhưng mà cô gái này có thể đi lên, chắc chắn thẻ này không thể là giả được.

Kiều Lực khách khí nói, "Xin hỏi ngài tên là gì vậy?"

"Hoa Chiều."

Trong lòng hẳn bỗng giật mình, Kiều Lực cười đến nhe răng trợn mắt, "Xin ngài hãy đợi một lát, tôi lập tức đi vào báo cáo."

Trên bàn làm việc của Trần Trì hiện đang bày la liệt những tấm ảnh của các nữ minh tinh, sản phẩm mới của Giản Dị chuẩn bị ra mắt, nên phải tìm một người đại diện mới thật phù hợp với phong cách riêng của sản phẩm, hơn nữa lại còn là một người phải có danh tiếng thật cao.

Cả câu của Giản Dị chính là "Phải là một người cực kì xinh đẹp, diễm lệ, nhưng cũng phải duyên dáng, đáng yêu. Phải là một người đi theo một phong cách tươi mới, có khí chất, có thể hạ gục tất cả mọi người giống như một tiểu yêu tinh ấy."

Cuối cùng sau một hồi, Trần Trì có thể tổng kết lại, có nghĩa là "Một người xinh đẹp, cao, giống tiểu yêu tinh."

Kiều Lực gõ gõ cửa rồi đi vào trong văn phòng, "Trần tổng, có vị khách là Hoa tiểu thư muốn gặp ngài."

Không hiểu sao ấn đường của Trần Trì bỗng giật giật.

Kiều Lực đi theo Trần Trì đã lâu, nên lúc này trong lòng cảm thấy thật kì lạ, rất ít người có thể khiến cảm xúc ông chủ của mình dao động như vậy.

Ngay lúc mà Kiều Lục nghĩ rằng ông chủ sẽ từ chối cuộc hẹn này thì Trần Trì lên tiếng, "Mời cô ấy vào đi, pha ly trà Phổ Nhĩ".

Đúng là điều gì đến rồi cũng sẽ đến, xem ra toà miếu nhỏ ở dưới tầng 7 kia chẳng chứa nổi bà cô này. Giản lão nhị đúng là vô dụng!

Kiều Lục nghe lời mà đi ra ngoài, sau đó bắt đầu hoảng hốt không thôi, đây không phải là loại trà mà phu nhân của Trần tổng hay uống hay sao?

Hơn nữa, từ trước đến nay ông chủ vẫn là người làm việc nhanh gọn rõ ràng, có việc thì luôn bàn bạc, còn chưa có người nào có thể ở trong cái văn phòng lạnh lẽo như băng này mà uống trà nói chuyện phiếm đầu.

Kiều Lục mời Hoa Chiêu đi vào văn phòng, mang lên một tách trà, sau đó còn không quên đóng cửa lại.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, trong lòng từng người đều hừ lạnh từng tiếng nhưng trên mặt vẫn cần phải biểu hiện như bình thường.

"Chị dâu."

"Tam đệ."

"Uống trà."

Trầm mặc.

Rõ ràng thời tiết lúc này đang là mát mẻ, nắng ấm chan hoà, nhưng ở trong gian phòng to như này lại là một mảnh trống trải lạnh băng, hoàn toàn chính là thời tiết của vùng Bắc Cực.

Hoa Chiêu cười ha hả hai tiếng trong lòng, rồi mới phá vỡ bầu không khí yên lặng này, cô bắt đầu bày ra dáng vẻ nhàn nhã mà tám về chuyện nhà.

"Tiểu Ngư của tôi dạo này đang làm gì thế? Thật nhớ cô ấy."

Da mặt Trần Trì vẫn không nhúc nhích.

"Tôi chuẩn bị giới thiệu một người bạn mới cho cô ấy, chắc chắn cô ấy sẽ rất thích."

Trần Trì xá khoé miệng. Vật hợp theo loài, người bạn của nhà bà cô này chắc cũng chả kém phần bà cô này bao nhiêu, tốt nhất vẫn là ít đi theo bà cô này thì hơn.

"Thời tiết đẹp như vậy, không ra ngoài đi chơi thật là đáng tiếc! Trời xanh mây trắng, núi non trùng điệp, còn có một biển mênh mông sao trời. Cô ấy hẳn là sẽ rảnh đi?"

Lông mày Trần Trì run lên, có một chút tức giận, nhưng lại rất khó mà phát hiện được.

Giọng nói của hắn lạnh như băng mà truyền đến, "Trong khoảng thời gian này, cô ấy rất bận, tôi sẽ nhấn lại giúp cô."

Hoa Chiêu ý vị xa xa mà cười, "Không sau cả, dù cô ấy có bận đến đâu thì chắc chắn vẫn sẽ gặp tôi. Cậu thấy có đúng không, tam đệ?"

Trần Trì cảm thấy sắp giữ không nổi tâm tình ôn hoà của chính mình rồi.

Đời này, hắn kính trọng nhất chính là Ân Thiên Lăng, đại ca là người có ơn với hắn.

Người mà hắn để ý, quan tâm đến nhất, vậy thì khẳng định đó là Chu Tiểu Ngư, vợ của hắn.

Còn muốn nói đến người mà hắn cảm thấy sợ hãi nhất, vậy thì không ngoài ai khác đó chính là Hoa Chiêu.

Nhiều khi hắn cũng thật nghi ngờ, không biết kiếp trước cô có phải tình địch của hắn không nữa, mà kiếp này vẫn như cũ bị kẹp ở giữa hắn và Chu Tiểu Ngư.

Đồ ngọc Chu Tiểu Ngư kia thì không thể nào hiểu nổi mà cứ khẳng khái một mực vô cùng sùng bái Hoa Chiêu, theo đuổi thần tượng mà theo đuổi đến thật điên cuồng, trong lòng cô ấy, Hoa Chiêu chính là một nữ thần không thể nào thay thế được.

Ngày trước khi mà Hoa Chiêu vẫn còn ở nước ngoài, thì thoáng ngẫu nhiên hai người gọi điện thoại cho nhau, chẳng biết Hoa Chiêu nói gì mà cái đồ ngọc kia bất chấp tất cả không chút do dự mà quăng hất sang một bên, tung ta tung tãng mà chạy đến một nơi thật xa, nhào vào trong ngực của người ta luôn rồi.

Bây giờ bà cô này đã về nước, hai người này không phải càng có cơ hội cùng nhau thông đồng càng ngày càng nhiều hay sao, để Tiểu Ngư mà chạy theo bà cô điên này, còn không bằng bị hắn khống chế lại, giam giữ trong phạm vi của hắn còn hơn.

Hơn nữa, lấy lòng bà cô này cũng chính là lấy lòng đại ca, mà lấy lòng đại ca đó chính là có chỗ tốt.

Trong giây lát, hắn đã phân tích rõ ràng chỗ lợi chỗ hại.

"Cần tôi phối hợp với cô như thế nào?"

Trần lão tam đúng là dễ nói chuyện.

Hoa Chiêu cũng không cùng hắn vòng vo.

"Tôi muốn một đoàn đội thành thực trước, sau đó có thể khiến tôi có mức độ phổ biến nhất định ở trên weibo."

"Không thành vấn đề. Hoặc là tôi sẽ dọn ra một văn phòng ở tầng 15 làm phòng làm việc riêng cho cô, cô thấy sao?" Như thế Tiểu Ngư có chạy đến nơi này, cũng coi như không tới.

"Rất nhanh nhay, đúng là so với Giản Dị, càng đáng tin."

"Đó là đương nhiên."

"Tôi cảm thấy cậu đúng là nên làm anh của hắn thì đúng hơn, không có chuyện gì lại bị hắn đè đầu."

"Không, không, không. Lão nhị [1] hai chữ này rất hợp với hắn."

[1] Nhị = 2: Ngu dân, ngu ngốc.

Hoa Chiêu gạt đầu tán đồng, khẽ lắc ly trà trong tay, "Phổ Nhĩ không tệ, hai ngày trước Tiểu Ngư còn bám lấy tôi, nói là muốn mời tôi uống trà cùng cô ấy."

Trần Trì hít sâu một hơi, ấn máy bàn,

"Tiểu Kiều, rót trà."

Kiều Lực tiến vào châm trà, vẻ mặt lạnh như băng sương, cũng không nhìn vị mỹ nữ ngồi đối diện với ông chủ kia, nhưng khoé mắt lại không nhìn được mà liếc qua.

Đây chính là tiêu yêu tinh trong truyền thuyết ở tầng 6 đó ư, câu dẫn Đại lão bản thất bại, Hoa Chiêu? Cô ấy đến tìm tam lão bản làm gì?

Hoa Chiêu nhìn không nổi nữa là "phụt" cười ra tiếng.

Tiểu Kiều? Nghe cái tên này cô còn tưởng là một vị mỹ nữ nào, hoá ra lại là một tiểu thịt tươi, ban nãy còn cười tươi rói mà đưa cô vào đây.

Trước đó không phải vẫn là một cái ấm nam hay sao, cách một cánh cửa, sắc mặt đã biến thành một tiểu khối băng rồi.

Căn phòng này rốt cuộc là lạnh bao nhiêu?

Trần Trì có biết cấp dưới của hắn có thể thay đổi sắc mặt nhanh như thế này không?

Trái tim Kiều Lực nhảy loạn xạ, cô gái Hoa Chiêu cười lên thật quá đẹp rồi.

Từ trên xuống dưới ở trong công ty, lớn lớn bé bé bao nhiêu là các minh tinh xinh đẹp như thế, nhưng nào được mấy ai có thể khiến hắn phải bật thốt lên như vậy. Hơn nữa, cô ấy mặc dù ngồi đối diện với ông chủ, ấy thế những chẳng hề có chút căng thẳng nào, lại thật ung dung thoải mái, còn uống đến tận hai ly trà.

Hơn hết, ông chủ, có thể hay không đừng có gọi tôi là tiểu Kiều, gọi là Đại Lực cũng được mà!

Không ai có thể nghe thấy tiếng lòng đang hò hét của tiểu Kiều.

Chuyện này cũng đã quyết định xong, Hoa Chiêu chủ động đứng lên.

Kiều Lực lại lần nữa tiến vào, "Trần tổng, Ân tổng gọi điện thoại mời ngài đi lên."

Trong lòng Trần Trì là lạ, "Biết rồi."

Hoa Chiêu cười cười, "Hợp tác vui vẻ!"

"Không cùng lên sao?"

"À, tôi đang là người câu dẫn Đại lão bản thất bại, lấy lùi mà tiến, đi đến nơi này của tam lão bản mà khẩn cầu được nâng đỡ tôi ra mắt."

"Kịch bản không tồi."

"Thật tình mắt."

Trần Trì lại khẳng định thêm lần nữa, "Đạo gần đây Tiểu Ngư khá bận."

Hoa Chiêu lấy ra thành ý, "Mấy ngày kế tiếp, có lẽ lịch trình sẽ rất bận rộn."

"Vậy là tốt rồi."

"Tạm biệt! Không cần tiễn."

Hoa Chiêu đi ra ngoài.

Năm phút đồng hồ sau, Giản Dị đi đến.

"Ông chủ của cậu đâu?"

"Đang ở trong văn phòng ạ."

Không chờ Kiều Lực gõ cửa, Giản Dị đã kéo tay nắm cửa xuống.

Đại lão bản thì gọi điện thoại đến tìm, nhị lão bản thì tự mình đích thân đến, còn có cả một người con gái xinh đẹp tuyệt trần đi ngang qua.

Kiều Lực bỗng có dự cảm, Thượng Thừa chuẩn bị có chuyện gì đó khó lường sắp xảy ra.

Trần Trì nghe được âm thanh bên ngoài, suy tư một chút.

Nhìn người đang đến gần, Giản Dị, thần sắc hần vẫn như thường, "Tôi đi lên đây, đại ca tìm."

"Tôi tất nhiên biết, tôi mới từ ở bên trên đó xuống đây."

Nhìn biểu tình chờ đợi của Giản Dị, Trần Trì dò hỏi, "Có chuyện gì sao?" Đại khái hần cũng đã biết có chuyện gì.

Giản Dị vừa lòng, bày ra cái thái độ nghiêm túc làm việc, "Việc cho ra mắt dòng sản phẩm mới của tôi, lão đại rất coi trọng. Cậu có đề cử ra được người nào không? Sau khi lên đó đưa cho lão đại nhìn xem một chút."

"Cậu nhìn đi." Trần Trì chỉ mấy tấm ảnh bày ra trên bàn kia.

Giản Dị làm bộ làm tịch mà cầm xem một tấm ảnh, cẩn thận xem xét, bình luận, "Đôi mắt của người này trông hơi ngốc, nghe nói người này đã từng phẫu thuật thẩm mỹ đi? Người này quá nhiều scandal. Hai người trông cũng không tồi, cậu thấy được không?"

Trần Trì gật đầu, "Hai người này đúng là được chọn ra."

"Vậy thì được rồi. Chút nữa cậu đề cử hai người này với lão đại, để lão đại đưa ra quyết định cuối."

Hai người cùng nhau đi lên.

...

Tầng 23.

Ân Thiên Lăng buông tài liệu trong tay ra, "Lão tam, người đại diện cho dòng sản phẩm mới kia của Giản Dị đã chọn được chưa?"

Trần Trì lấy ra hai bức ảnh kia đưa cho Ân Thiên Lăng nhìn, cảm thêm một câu, "Lão nhị nói với em là muốn chọn hai người này, cậu ấy nói là chọn lựa cuối cùng."

Da mặt Giản Dị run lên.

Ánh mắt Ân Thiên Lăng xẹt qua Giản Dị, cười như không cười, nhìn cũng không cần nhìn hai bức ảnh kia, hỏi Trần Trì, "Cậu có đề nghị gì không?"

Trần Trì nhìn ánh mắt lập loè của Giản Dị, trong lòng thay đổi.

Đại ca từ khi nào mà để bụng chuyện này, hần trước nay vẫn luôn không can thiệp vào những chuyện cơ bản của mỹ phẩm cùng giải trí.

Mà có đúng một lần hần can thiệp vào, đó chính là chuyện trên weibo kia.

Cho nên là, có liên quan đến vị nữ vương kia.

Hắn uống một hóp trà, nhàn nhạp mà trả lời, "Chị dâu thật thích hợp."

Giản Dị tròn mắt há hốc mồm. Tình hữu nghị tốt đẹp đã nói trước đó đâu rồi?

~~~~~
Mình đã trở lại rồi đây *múa bụng~* ♪('θ`)

Bắt đầu từ tuần này mình sẽ lại tiếp tục đăng truyện theo lịch: thứ 3-5-7

Hôm trước mình có đọc được cmt của một bạn thi đại học năm nay, thấy bạn bảo muốn nhảy cầu mà đau lòng quá T^T

Tặng bạn câu này nè: "Học vấn là quá khứ, năng lực là hiện tại và chỉ nỗ lực học hỏi mới quyết định tương lai"

Tuổi trẻ, tuổi làm điều mình thích!

Cố lên!!! ^^

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Đại Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Chiều nay, ở Thượng Thừa đã xảy một chuyện không hề tốt đẹp.

Khu tổng bộ điện thoại ở tầng một bỗng có cuộc gọi đến văn phòng của Vương Vũ ở tầng 6.

Mà khi đó Vương Vũ lại không hề có ở trong văn phòng, bởi vì hắn đã bị Lưu Duy gọi đi rồi, nên Đồng Văn Lộ tiếp nhận điện thoại.

Trong điện thoại nói ở bên dưới có một vị Ngô tiểu thư muốn gặp giám đốc Vương, trong lòng Đồng Văn Lộ khẽ xáo động, quyết định đi xuống tầng để gặp người họ Ngô này.

Tại đại sảnh, một cô gái đang ngồi ở trên sofa nghịch di động. Khoảng 20 tuổi, xinh đẹp trẻ trung.

"Xin chào, cô là người muốn gặp giám đốc Vương sao?"

"Cô là?"

"Tôi là trợ lý của giám đốc Vương, ngài ấy còn đang bận họp, có lẽ phải một lúc nữa ngài ấy mới có thể xuống dưới."

"Cô đang trả lời lấy lệ với tôi đấy à?" Ngô tiểu thư châm biếm, nhìn qua cảm thấy có chút không kiên nhẫn.

Đồng Văn Lộ nói bóng nói gió, "Sao có thể như vậy chứ? Ngô tiểu thư, nghe cô nói như vậy, hình như đã có hiểu lầm gì đó với giám đốc Vương?"

"Không có hiểu lầm, có oán hận tình thù!"

Đồng Văn Lộ kinh ngạc, chẳng lẽ không phải cô gái thông đồng cùng Vương Vũ mấy ngày trước sao?

Không khỏi hỏi, "Cô có ân oán với giám đốc?"

Ngô tiểu thư liếc mắt nhìn cô ta một cái, trực tiếp nói thẳng, "Vương Vũ là một tên lừa đảo, lúc còn theo đuổi tôi thì nói những lời ngon tiếng ngọt, bây giờ lại nói với tôi rằng hắn là người đã có vợ, nói là đừng tới tìm hắn, tên đàn ông thối tha kia cho rằng tôi là người hiền lành nên mới dễ bắt nạt sao? Cũng may, tôi biết được hắn làm việc ở chỗ này, hôm nay tôi đến đây chính là để vạch trần khuôn mặt thật của tên khốn đó!"

Trong lòng Đồng Văn Lộ phát cáu, hôm nay Vương Vũ đã trả phép đi làm trở lại, những hắn vẫn luôn tìm cơ trốn tránh cô.

Cho đến tận lúc này, cô mới thật sự không còn ôm lấy một tia kỳ vọng nào nữa đối với Vương Vũ.

Trong lòng thâm lạnh, hắn đã vô tình vậy thì cũng đừng trách cô vô nghĩa.

"Ngô tiểu thư, thật ra mới vừa ban nãy là tôi lừa gạt cô, giám đốc Vương sẽ không xuống dưới, hắn căn bản không hề muốn gặp cô."

"Tôi biết ngay mà, đúng là một tên cặn bã! Không sao, tôi chờ hắn, tôi cũng không tin là cả ngày hôm nay hắn đều không xuống dưới tầng cũng không về"

nhà!"

Đồng Văn Lộ hơi suy tư, "Hay là, tôi đi lên, cô cũng theo tôi đi lên trên."

Ngô tiểu thư nghi ngờ, "Tại sao cô lại muốn giúp tôi?"

Đồng Văn Lộ cười khỏ, "Tôi cũng đã từng bị người đàn ông căn bã lừa gạt nên sinh ra lòng muốn bênh vực kẻ yếu đi."

Hoá ra cũng là người đã từng chịu tổn thương!

Ngô tiểu thư lại càng có tự tin, "Được, đường đường là giám đốc của một phân bộ ấy thế nhưng lại chuyên đi lừa gạt hãm hại những cô gái đáng hoàng! Tôi đây phải cho hần một bài học, khiến hần chật vật, không thể để hần lại tiếp tục đi lừa gạt những cô gái khác!"

Vương Vũ trở về văn phòng của chính mình ở tầng 6, thủ tục li hôn ở dưới quê vẫn còn đang thực hiện, tình huống trước mắt đối với hần là cực kì bất lợi.

Mụ bà ở nông thôn kia không biết tìm được ở đâu đến một tên luật sư, phụ trách toàn quyền thừa kiện giúp cho cô ta, hơn nữa trên tay lại nắm giữ rất nhiều chứng cứ ngoại tình của hần.

Lưu Duy gọi hần đến ấy thế nhưng lại vì chuyện đó, hơn nữa nói với hần rằng người ở bên trên cảm thấy rất nghi ngờ về đạo đức của hần.

Vì tránh cho chuyện cá nhân của hần sẽ làm ảnh hưởng đến hình tượng của công ty, mà cũng nể tình hần đã cống hiến nhiều năm cho công ty, nên công ty quyết định để cho hần tự mình đưa đơn thôi việc.

Bình bại như núi đổ, hần biết đây là mình đã bị người khác theo dõi.

Hần vẫn luôn suy nghĩ mãi, từ trên xuống dưới, từ trước ra sau nhưng cũng không biết được đã đắc tội với người nào? Là người nào nhìn hần không vừa mắt như vậy?

Đồng Văn Lộ đi đến cửa văn phòng, chỉ vào bên trong cho Ngô tiểu thư.

"Em gái, đây chính là văn phòng của giám đốc Vương, chính em tự vào đi thôi!"

Ngô tiểu thư vô cùng cảm kích, "Cảm ơn cô."

Nói xong đi thẳng vào trong văn phòng Vương Vũ.

Hoa Chiêu đang ngồi ở chỗ của chính mình mà tám chuyện với Chu Tiểu Ngư trên weibo.

Buổi chiều cô mới đến nơi đây, định dọn dẹp một chút đồ vật cá nhân của chính mình rồi chuyển lên văn phòng ở tầng 15.

Cô cũng đã từng có một khoảng thời kỳ là một nghệ thuật thiếu niên.

Ở nước Anh, cô từng học chuyên sâu về mỹ thuật hội hoạ, chuyên sâu tranh sơn dầu, tranh khắc bản.

Đúng thế, Ân Thiên Lăng từng có ý định bồi dưỡng cô thành một nữ nghệ thuật gia.

Hoa Chiêu là người có thiên tính tản mạn, làm cái gì cũng đều là bộ dạng tùy hứng chơi đùa nhân sinh, vì thế tất nhiên cô cũng không phải là một người đề tử tốt.

Cô đúng là rất có thiên phú ở mảng hội hoạ, trong lúc học, ngẫu nhiên vì một bộ tranh sơn dầu trừu tượng mà đạt được giải thưởng lớn về tác phẩm, được đưa vào trong tập tranh cao cấp để sử dụng.

Trước kia mỗi khi cô có linh cảm, ngứa tay cũng sẽ hoạ một hoạ hai rồi đăng lên weibo.

Chính là vì thế nên mới có cơ duyên được Chu Tiểu Ngư chú ý.

Rốt cuộc cũng có lần nhện không được mà nhấn tin hỏi cô: Đại Đại, xin hỏi ngài có biết người có tên là Jewel hoạ sư không?

Hoa Chiêu trả lời lại cô ấy: Là tôi.

Chu Tiểu Ngư ngay lập tức điên rồi, điên cuồng thò lộ: Tôi đã từng xem qua tác phẩm của ngài ở trong 《 nghệ thuật lưu phái trên thế giới 》, vô cùng thích nó. Nhưng mà tác phẩm của ngài quá ít, trên weibo ngẫu nhiên nhìn thấy bức hoạ của ngài thì cảm thấy phong cách, bút pháp đều quá giống.

Hoa Chiêu vẫn luôn bị gọi là "Ngài" này cảm thấy có điểm nuốt không trôi, cô ấy sẽ không phải cho rằng cô là một ông lão nghệ thuật gia gì đấy chứ?

Hoa Chiêu hỏi cô ấy trước: Cô bao nhiêu tuổi?

Chu Tiểu Ngư: Hai mươi ba. Tôi có thể hỏi ngài bao nhiêu tuổi không? Những tin tức liên quan đến ngài rất ít.

Hoa Chiều: Gọi chị.

Chu Tiểu Ngư liền kích động mà khóc.

Thần tượng là một người con gái, tuổi cũng không phải là quá lớn, lại còn thân thiện như thế nữa.

Vì thế, Chu Tiểu Ngư đã hoàn toàn trở thành fan não tàn.

Mang bức tranh mà chính mình vừa mới vẽ đem cho cô ấy xem, để cho cô ấy nhận xét, cứ vậy mà thường xuyên qua lại, hai người đã trở thành chị em thân thiết.

Hai người bọn họ bàn luận về nghệ thuật, bàn luận về thủ pháp hội họa, bàn về thường thức lưu phái, hơn nữa, hai người bọn họ thế nhưng đều là người ở An thành.

Rốt cuộc cũng có một ngày, Hoa Chiều đi đến một triển lãm tranh, có đăng lên weibo còn kèm theo cả định vị.

Chu Tiểu Ngư kích động không thôi, ám chọc chọc tin nhắn: Thần tượng tỷ tỷ, em cũng ở chỗ này.

Hoa Chiều rất nhanh trả lời lại cô: Tiểu Ngư đến đây đi. Ngẫu nhiên xem ai tìm được ai trước?

Chu Tiểu Ngư cảm động vô cùng, thần tượng quả thật là quá hiểu lòng người, hơn nữa nhất định sẽ là một người tri thức lãng mạn, nếu không sao có thể vẽ ra được tác phẩm mộng ảo ưu nhã như vậy.

Khi đó là vào mùa thu.

Chu Tiểu Ngư lo lắng bất an, rồi lại hưng phấn không thôi, thần tượng rốt cuộc trông ra sao?

Cô bắt đầu muốn tắt chết chính mình, trong khoảng thời gian này không có việc gì sao lại ăn lăm lăm như thế làm gì, hôm nay cô còn cố tình mặc một bộ quần áo màu sắc tươi sáng rực rỡ nữa, mà thần tượng lại am hiểu nhất là sử dụng các loại phối hợp, sớm biết như vậy đã mặc chiếc áo khoác màu xanh lam mà cô mới mua rồi.

Nhưng ít ra, buổi sáng nay khi đi ra ngoài, cô đã gọi đầu rồi.

Cô mang một bụng rạo rực trong lòng mà đi qua đi lại trong đại sảnh của triển lãm tận năm vòng, thế nhưng cũng chẳng tìm được một nhân vật nào trông khả nghi.

Cho đến tận khi nhận được một tin nhắn: Hướng tám giờ.

Chu Tiểu Ngư nhìn đông nhìn tây, nhìn đến quán vỉa hè cách đó không xa đang có một vị mỹ nữ tựa hồ đang quay đầu nhìn xem bên này, phía sau có vài vị khách đang tham quan, thật may là không có hiểu sai ý.

Trong lòng chửi thầm, một nghệ thuật gia có thể họa ra một bộ tranh sơn dầu mộng ảo trừu tượng như vậy sao có thể là một người có diện mạo mỹ diệu như vậy chứ.

Trong đầu cô lại một lần nữa tính toán lại, đại khái mất khoảng hai phút nữa, xác định đúng phương hướng tám giờ.

Nhưng vẫn là phương hướng của vị mỹ nữ kia, hoàn toàn không sai a!

Chu Tiểu Ngư gãi đầu, không dám đi qua.

Thẳng đến khi vị mỹ nữ kia trợn mắt trắng □, giờ tay vẫy vẫy với cô.

Nhận thức của Chu Tiểu Ngư đối với nghệ thuật gia đã bắt đầu ầm ầm sụp đổ.

Làm một người cùng với mình bàn luận về nghệ thuật, bàn luận về lí tưởng, bàn vì cuộc đời tuổi trẻ của nghệ thuật gia, cô ấy có phải hay không quá là yêu điểm rồi? Cô đã từng tưởng tượng ra một người con gái tự mang trên mình khí chất thanh thuần giống như một tiên nữ vậy?

Chân cũng không biết như thế nào mà đi qua, dung nhan của thần tượng tỷ tỷ quá ngoài dự đoán, hơn nữa thoát nhìn cũng không lớn tuổi hơn cô là mấy.

Khuôn mặt Chu Tiểu Ngư đỏ bừng, "Xin hỏi ngài là Jewel sao?"

Hoa Chiều gật đầu.

Chu Tiểu Ngư thật cẩn thận truy vấn, "Thật là Jewel?"

Hoa Chiều nhướn mày, "Ừm, hừ"

Trong lòng Chu Tiểu Ngư vẫn cảm thấy hơi nghi ngờ, "Làm sao mà chị biết được là em?"

"Chị có một mình em đang muốn tìm người, hơn nữa, lớn lên còn rất giống một con cá."

"Chỗ....chỗ nào giống chứ."

"Ồm, thì tôi ngồi ở chỗ này nhìn thấy em từ đầu đến cuối bơi được năm vòng."

Chu Tiểu Ngư cứng họng, "Đó là vì.....Tại sao chị không sớm gọi lại em?"

Hoa Chiêu chống cằm cười với cô, "Vừa lúc ngồi ở đây cảm thấy thật nhàm chán, nhìn lần thứ nhất nghĩ định lần thứ hai sẽ gọi em, lần thứ hai lại nghĩ đến lần thứ ba hãy gọi, vì thế, liền lên đến tận lần thứ năm." Nói, chớp chớp mắt, "So với trong ảnh em còn đẹp hơn."

Mặt Chu Tiểu Ngư lại càng đỏ hơn, một chút tức giận kia đã tan thành mây khói.

Hơn nữa cô cảm thấy, có thể vẽ ra được một bức họa có tiêu chuẩn cao như thế, tất nhiên sẽ hẳn là một cái tuyệt thế đại mỹ nhân, nữ thần cùng những bức họa của nữ thần thật vô cùng tương xứng!

Từ đây, Chu Tiểu Ngư liền bắt đầu kiếp sống của một fan nào tàn chân chính.

Đặc biệt là lần đó chiến tranh cùng với fan của Bùi Lệ Nhã, Chu Tiểu Ngư chính là quân chủ lực, cực kì uy mãnh.

Cũng bởi vì vậy mà địa vị của cô đặt ở trong bảy fan yêu điểm mình châu vô cùng kiên cố.

Từ khi Hoa Chiêu bị cấm không được chơi Weibo ba tháng, Chu Tiểu Ngư theo đó cũng chẳng còn hứng thú với weibo.

Hôm nay mở ra giao diện, mới phát hiện weibo kia của Hoa Chiêu, nữ thần thế nhưng lại tái xuất giang hồ, hơn nữa còn tự phát ảnh selfie!

Ngay lập tức share: Vẻ đẹp nữ thần của tôi đã bay ra tận chân trời! Đẹp xuyên ra đến hệ Ngân Hà!

Sau đó lại nhắn tin hỏi: Chị Âm Âm, chị định làm gì thế?

Hoa Chiêu: Trần Trì không nói với em sao?

Chu Tiểu Ngư: Có liên quan đến hắn sao?

Hoa Chiêu: Đại khái.

Đúng lúc này, Ngô tiểu thư đi ngang qua người cô.

Hoa Chiêu ngẩng đầu liếc mắt nhìn một cái, nếu nhớ không lầm mà nói, luật sư Triệu có gửi cho cô vài tấm ảnh, nữ chủ nhân bên trong đó đại khái chính là vị vừa mới đi qua này đi.

Lại nhìn thấy Đồng Văn Lộ theo sau ở phía sau, xem ra là muốn cá chết lưới rách.

Vương Vũ vừa nhìn thấy Ngô Viện Viện đi vào, trong lòng liền kêu không ổn, cô ta thế nhưng tìm đến tận đây.

Ngô Viện Viện vừa kéo cánh cửa ra, đi vào liền lập tức nắng to, "Vương Vũ, đồ khốn khiếp nhà anh!"

Sau đó là "Chát Chát!" Hai tiếng tát vang dội.

Vương Vũ bị đánh đến ngẩn người, người phụ nữ này trước kia chính là một người thật ôn nhu, tại sao lúc này lại biến thành một người đàn bà đánh đá? Chẳng lẽ lúc trước đều toàn là giả vờ sao?

Những người vây xem ở bên ngoài cũng tròn tròn mắt, anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, lại nhanh chóng tụ tập đến cửa, do dự xem có nên đi ngăn cản hay là không.

Ngô tiểu thư nắm lấy cổ áo của Vương Vũ, mắng tiếp.

"Anh chính là một tên không biết xấu hổ, trong nhà đã có vợ con rồi còn đi đến thông đồng với tôi! Ngô Viện Viện người như tôi thế nhưng lại biến thành một tiểu tam! Tên cặn bã này!"

Vương Vũ ôm mặt áp ứng, "Đây là một hiểu lầm.....Cô trước đừng có kích động. Tôi đúng là có muốn ly hôn với vợ của tôi, nhưng thủ tục vẫn luôn làm không xong."

Đồng Văn Lộ ngồi vào chỗ của mình, đưa lưng về phía văn phòng của Vương Vũ, nghe trận trò khôi hài này, người đàn ông kia vẫn như cũ biện giải, nhưng lòng tham của chính mình đã khiến bản thân tự đánh mất đi thanh xuân.

Nhưng kết quả thì sao, giò tre mức nước, công dã tràng.[1]

[1]. Giò tre mức nước công dã tràng: ý chỉ hành động bỏ công sức ra làm việc nhưng kết quả thu được là con số 0.

Bỗng nhiên thấy thật nghẹn khuất, hôm nay cô cũng muốn làm một cái kết thúc, cho chính mình một lời cảnh tỉnh.

Đồng Văn Lộ nhìn về phía Hoa Chiêu, Hoa Chiêu cũng chính là đang nhìn cô.

Hít sâu một hơi, cô đứng bật dậy, xoay người đi vào trong văn phòng của Vương Vũ.

Dùng hết toàn lực, "Chát!". Một cái tát mạnh mẽ giáng xuống.

.....

Sau đó, kết quả của chuyện này là công ty đưa ra lệnh cưỡng chế bắt Vương Vũ phải giao lại công việc trên tay rồi ra khỏi công ty. Ngày mai sẽ có một giám đốc mới đến thay thế.

Đồng Văn Lộ thì tự mình nộp đơn xin từ chức, chờ trong một tháng có thể tìm được nhân công thích hợp mà bàn giao lại công tác rồi sẽ rời đi.

Hoa Chiêu đuổi đuổi người, dọn dẹp đồng đồ dùng cá nhân vào trong một chiếc thùng giấy.

Thôi Diệp hăm mộ mà nhìn cô, "Về sau, chị sẽ là đồng nghiệp cùng với mấy người mình tính đó."

"Em có muốn đi lên cùng không? Chị mang em lên."

Thôi Diệp có chút động tâm, nhưng vẫn là từ chối, "Em muốn cùng Cao Dương nhà em ở cùng một tầng."

Hoa Chiêu cười cười, "Về sau có thể đến tìm chị chơi."

Tan làm, Hoa Chiêu đưa ra lời mời, mời mọi người cùng nhau ăn một bữa cơm chiều, cũng coi như là trả hết phần tình nghĩa đồng sự này đi.

Trong bữa tiệc, Đồng Văn Lộ chủ động kính Hoa Chiêu, "Thật xin lỗi về chuyện của lúc trước. Về sau, chúc cô càng ngày càng tốt."

Hoa Chiêu chạm cốc rượu với cô, nhưng lại không hề uống, chỉ nói một câu, "Tự giải quyết cho tốt."

Đồng Văn Lộ chưa xót mà cười, uống một hơi cạn sạch ly rượu.

Tiệc rượu tan hết, mọi người từng người trở về nhà.

Hoa Chiêu kết hết nợ, chờ xe của chú Trương đến đón.

Ân Thiên Lăng gọi điện thoại đến, "Ồ bãi đỗ xe bên ngoài."

Quả nhiên nhìn thấy hắt lái một chiếc xe SUV đi đến, cô ngồi sang ghế phụ, "Sao anh lại tự mình đến đây?"

Ân Thiên Lăng mở ra cửa sổ xe, những cơn gió mát lạnh ủa vào.

Ánh đèn lập loè lúc sáng lúc tối, làn gió mát khẽ thổi qua kẽ tóc của cô, gò má đỏ ửng, bên miệng vẫn luôn hàm chứa ý cười, đôi mắt long lanh mà toả sáng.

Lúc Thôi Diệp nói muốn đi toilet, nhưng vẫn cố trì hoãn cho đến tận bây giờ, lúc này mới tay trong tay cùng Cao Dương đi ra ngoài.

"Kìa, mau nhìn chiếc xe kia đi?" Thôi Diệp kích động lên, "Đúng không, đúng không?"

Cao Dương cũng nhìn thấy được, trên ghế phụ là Hoa Chiêu, mà người bên cạnh thì giống như là Ân tổng.

"Không đúng, em bị hoa mắt rồi. Phim sắp chiếu rồi."

Cao Dương lờ Thôi Diệp vẫn đang liên tục quay đầu lại nhìn mà kéo đi.

Còn trong xe, gió thổi tan mùi rượu.

Ân Thiên Lăng đuổi tay sờ sờ lỗ tai cô, thật nóng.

Nhíu mày nói, "Uống nhiều hay ít?"

"Ừm.....Đề em ngẫm lại." Hoa Chiêu bắt đầu đếm lung tung, "Một ly, hai ly, năm ly....."

Ân Thiên Lăng biết, cô đây là say rồi.

Thở dài một hơi, lại xoa xoa mặt cô, "Hôm nay xảy ra chuyện gì?"

"Không biết nữa.....Đề em nghĩ lại!" Tựa hồ khựng lại một chút, dừng lại đếm đếm ngón tay, cô đảo tròn mắt giống như thật sự là đang nỗ lực hồi tưởng lại.

"Âm Âm." Hắn xoay mặt cô, khiến cô nhìn thẳng vào đôi mắt của hắn, khẽ hôn lên cái trán của cô, giọng nói tràn đầy ôn nhu, "Không sao đâu, có anh."

Nước mắt của Hoa Chiêu bỗng chốc liền oà ra, lăn dài trên má.

Giọng nói nghèn nghẹn.

"Hôm nay, người vợ bị vứt bỏ kia có gọi điện thoại cho em, nói rằng rất cảm ơn em vì đã giúp đỡ cho cô ấy. Còn để cho con gái của cô ấy cũng nói chuyện với em."

"Ừ, cô bé ấy nói gì?"

"Con bé nói: cảm ơn chị. Con bé còn hỏi em là: có phải về sau con bé sẽ không còn có ba nữa hay không."

"Em trả lời ra sao?"

"Em nói, có một người cha như vậy thì thà đừng có còn hơn."

Cảm xúc của Hoa Chiêu bắt đầu kích động, "Em không hiểu! Cho dù đến tận bây giờ vẫn không hiểu. Tại sao người kia lại muốn ngoại tình, mẹ là người tài giỏi trong công việc như vậy, khi về đến nhà đều luôn ăn nói nhỏ nhẹ dễ nghe, ôn nhu mà kiên nhẫn, luôn tận lực mà làm thật tốt mọi chuyện. Nhưng ông ấy vẫn phản bội mẹ, tại sao, tại sao ông ấy có thể bỏ được một người như mẹ chứ, tại sao lại có thể vứt bỏ mà không cần em? Âm Âm vẫn luôn ngoan ngoãn, ông ấy cũng đã từng nói ông ấy yêu thương Âm Âm."

Hoa Chiêu khóc đến thở hổn hển, "Có đôi khi em thật sự hy vọng rằng ông ta có thể chết đi, ông ta vì cái gì mà vẫn có thể sống tiếp? Nếu như đổi lại là mẹ có thể sống lại thì thật tốt biết bao nhiêu! Em hận ông ta, cả đời này cũng sẽ không bao giờ tha thứ cho ông ta!"

Trái tim hắn co chặt mà đau lòng, ôm chầm lấy cô, trấn an vỗ vỗ đầu cô, "Âm Âm, Âm Âm ngoan, có anh Thiên Lăng ở đây....."

Thật lâu sau.

Từ tiếng khóc thút thít của cô dần dần biến thành những tiếng nức nở nhỏ, cho đến khi bình tĩnh lại.

Ân Thiên Lăng lấy ra khăn giấy, nhẹ nhàng giúp cô lau sạch khoé mắt, ở bên tai cô nhỏ nhẹ dỗ dành.

"Ừm, Âm Âm nhà ta đi làm diễn viên, diễn cảnh khóc chắc chắn không tệ."

"Phi!"

Hoa Chiêu bị hắn trêu chọc, tức khắc cười ra tiếng, tay khẽ đẩy hắn một cái.

Hắn cũng cười, trái tim thoáng chốc nhẹ nhàng.

Hoa Chiêu khe khẽ thở dài, trong lòng bỗng thoải mái hơn nhiều.

"Chồng yêu, em muốn về nhà."

"Được."

Hắn giúp cô cài lại đai an toàn thật kỹ, rồi lại hôn lên khoé miệng, ngậm lấy cánh môi của cô một chút.

Sau đó mới khởi động xe hướng về nhà.

~~~~~

Nóng quá má ơi (¯ _ ¯);

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Đại Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24

Trước khi đi đón Hoa Chiêu, Ân Thiên Lăng đã bảo thím Trương nấu một bát canh giải rượu.

Vừa về đến nhà đã bắt Hoa Chiêu uống hết chén canh, sau đó mới ôm cô lên tầng.

Tắm rửa xong, có lẽ là vẫn còn cảm thấy say, mà cũng có thể là ban nãy khóc đến mệt mỏi, cô ôm lấy cánh tay của hắn dụi dụi một chút, rất nhanh đã đi vào giấc mộng.

Ân Thiên Lăng nằm ở bên cạnh thì lại chẳng hề buồn ngủ chút nào, đã hơn hai mươi năm rồi cô chưa từng sinh ra xúc động lớn như vậy, người kia của Hứa gia chung quy vẫn là một cây đinh trong lòng cô.

Năm đó cô cũng chỉ mới tám tuổi, đã có thể nhớ được nhiều chuyện, tất nhiên cũng sẽ nhớ rõ Hứa Thanh Hà đã làm những gì đối với Hoa gia, mà đó đã tạo nên trong lòng cô một sự tổn thương sâu sắc, và tất nhiên cô cũng sẽ nhớ được Hứa Thanh Hà đã từng cho cô tình thương của một người cha như thế nào.

Cô không thể nhẫn tâm mà đuổi cùng giết tận, nhưng hắn lại không thể chịu đựng được Hứa gia mang đến thương tổn cho cô dù chỉ là một chút.

Di động dễ quên ở trong thư phòng, hắn nhẹ nhàng đứng dậy, cầm lấy điện thoại di động gọi cho Trương Nham.

Trở lại trên giường, Hoa Chiêu mơ mơ màng màng, mí mắt hơi nâng lên, ưm một tiếng nói, "Chạy đi đâu nha!"

Trong giọng nói có chứa chút hờn dỗi lại có chút ý lại, tim hắn tức khắc mềm đến rồi tung rồi mù, giờ phút này nếu cô mà muốn tim của hắn, hắn cũng sẽ tự nguyện móc ra đưa cho cô.

Nhẹ nhàng nằm xuống, kiểm chế mà khẽ hôn lên thái dương của cô, ôm lấy cô vào lòng, nhỏ giọng nói, "Không có chuyện gì, ngủ sớm đi."

Hoa Chiêu hôn dỗi "Ừm" một tiếng, tự giác chui vào trong lòng ngực của hắn, ôm lấy hắn an tâm mà tiếp tục ngủ.

Ngủ một giấc thật ngon đến hùng đông.

Tối hôm qua đi ngủ thật sớm, khi mở mắt tỉnh dậy giờ cũng mới có 7 giờ sáng, Hoa Chiêu lại cảm thấy cả người tràn đầy năng lượng, cực kì thoải mái.

Cũng không vội rời giường, cả hai lại quần quýt bên nhau cùng nói chuyện phiếm.

Ân Thiên Lăng ôm lấy cô vào lòng, đặt cằm ở trên đỉnh đầu cô khẽ cọ cọ, "Hôm nay đến làm ở tầng 15 à?"

"Ừ." Hoa Chiêu ngước mắt.

Ân Thiên Lăng lại hôn lên mí mắt sưng sưng của cô, "Lão nhị từ nhỏ đã cùng em lớn lên, mặc em bắt nạt, trêu chọc hay nói đùa gì cũng đều không sao. Nhưng Trần Trì thì không giống như lão nhị, em để ý một chút."

"Em biết, hắn đúng là thù dai."

"Biết là tốt, bớt đi trêu chọc hắn."

"Hừ! Hắn không khuất phục em cũng không sao, hắn khuất phục Chu Tiểu Ngư là được rồi."

Cũng đúng, giống như hắn, cũng chỉ khuất phục một mình cô.

Bất đắc dĩ véo mặt cô một cái, "Đừng thật sự trêu chọc khiến người ta xù lông. Có chuyện gì không giải quyết được thì hãy nói cho anh."

"Biết rồi."

...

Trần Trì cảm thấy hơi đau đầu, từ lúc lên xe đến giờ, cả một đoạn đường Chu Tiểu Ngư cứ lái nhái mãi.

Thường ngày, mặt trời chiếu qua đỉnh đầu rồi mà vẫn không dậy nổi, hôm nay thế nhưng lật người dậy từ 6 giờ sáng, không ngủ được thì mạnh mẽ đem mắt hần banh ra, ép hắn dậy cùng, nói là muốn đi đến công ty cùng với hắn, sau đó còn tự ôm cả đồng dụng cụ về tranh mạng theo luôn.

"Hôm nay em mặc chiếc váy này có đẹp không? Hôm trước chị Âm Âm vừa đăng lên weibo một bức họa có phối màu giống như này đó. Để em tìm cho anh xem"

Chu Tiểu Ngư lắc lắc di động, "Nè, ngày hôm qua chị ấy lại mới đăng weibo tiếp nữa, còn có cả video. Đạo gần đây chị Âm Âm thật chăm chỉ đăng bài, đây là video làm bánh của chị ấy nè, oa oa oa, sao trên đời này lại có một người phụ nữ hoàn mỹ đến như vậy chứ! Thật là thích chị ấy! Nếu như em mà là đàn ông, nhất định sẽ giành chị ấy với Ân Thiên Lăng."

"Oa, còn có cả bánh quy. Ông xã, em muốn đến nhà chị ấy ở, em có thể ăn bánh quy hộ chị ấy. Chắc Ân Thiên Lăng sẽ không đồng ý đâu. Dù sao phòng ở cũng lớn như thế cơ mà."

Tay nắm tay lái của Trần Trì bắt đầu nổi lên gân xanh, hần cảm thấy đầu càng ngày càng đau.

Tối hôm qua Chu Tiểu Ngư truy vấn về chuyện của Hoa Chiêu, hần không có định nói cho cô về chuyện này sớm như thế, thuận miệng nói qua loa cho xong. Ai ngờ cô liền bắt đầu la lối om sòm, khóc lóc ỉ ôi, lải nhải không ngừng, hần cảm thấy thật ồn ào, quyết đoán dùng vũ lực trấn áp.

Cuối cùng trấn áp đến trên giường, ngay khi hần đang nổi lên thú tính càng đánh càng hăng, khuôn mặt cô đỏ ửng, cảm thấy mỹ mãn mà phun ra một câu, "Ngày mai là có thể nhìn thấy chị Âm Âm rồi!"

Hần run lên, liền bắn ra ào ạt.

Cô ấy lại còn không biết sống chết, lui ra rồi đập hần xuống dưới, "Hôm nay sao lại nhanh thế, cũng tốt em muốn đi tắm rồi ngủ sớm dưỡng da!"

Lúc đó hần ghé vào nơi đó, không thể tin tưởng được rằng loại nhục nhã này ấy thế nhưng cũng có thể xảy ra trên người mình, hận người đến ứa gan, trong lòng âm thầm nảy sinh ra suy nghĩ ác độc: Hoa Chiêu, mối thù đoạt vợ này, quyết không đội trời chung.

Mà ở phía bên kia, phòng ngủ, tóc cọ tóc, môi kề môi, hai người thân mật ôm nhau.

Bỗng chuông điện thoại vang lên.

Hoa Chiêu nhìn vào màn hình, vô ngữ mà cười, thật là vừa nhắc tới Tào Tháo là Tào Tháo đến.

"Alo!"

"Chị Âm Âm!" Tiếng nói cao vút truyền sang, Hoa Chiêu đành phải giơ chiếc điện thoại ra xa lỗ tai một chút.

"Em đến công ty rồi, sao chị vẫn chưa đến vậy? Ở dưới tầng có các tiểu thịt tươi, tiểu tiên nữ đang luyện giọng, tập vũ đạo. Nghe Trần Trì nói, hôm nay còn có một thêm một nhóm thành viên nam đến nữa đó, chúng ta cùng nhau đi xem đi!"

Nghe giọng nói vô cùng hưng phấn của Chu Tiểu Ngư, Hoa Chiêu tròn mắt trắng, đoán chắc những ngày tháng sau này có cô bé, muốn nhàm chán cũng khó.

Nằm ở trong ổ chăn ấm áp, trùng mắt với cái tên Ân Thiên Lăng đang bày ra cái vẻ mặt hí hửng xem kịch vui kia một cái, Hoa Chiêu thờ dài một hơi, đáp lại đầu điện thoại bên kia, "Chị đến đây."

Rửa mặt xong, Hoa Chiêu ngồi xuống trước bàn trang điểm thoa các loại mỹ phẩm dưỡng da.

Ân Thiên Lăng lấy ra từ trong phòng treo quần áo một chiếc somi màu đen thay vào, trông hần lại càng thêm xuất chúng, khí độ bất phàm.

Hoa Chiêu nhìn thoáng qua chiếc áo somi, có hơi quen mắt, bỗng mới nhớ ra, "Lấy về lúc nào vậy? Sao em không biết."

Ân Thiên Lăng liếc xéo cô một cái, "Chuyện em không biết còn có nhiều lắm, không cho lại đem đồ của anh đi tặng lung tung cho người khác."

Đôi mắt đẹp của cô khẽ chớp, tựa hồn tựa giận, "Ai bảo là em tặng cho người khác, em chỉ là tạm thời gửi đồ ở chỗ tên Giản Tiểu Dị thôi."

Khoé miệng hần giật giật, không thèm đôi co với cô.

"Túi của em cũng ở bên trong."

"Thật tốt quá, hôm nay phải dùng mới được."

Nghe giọng nói vui vẻ của cô, khoé miệng hần cong lên, thật ra nhiều lúc cô cũng rất dễ dỗ dành.

Cầm lấy khay tay áo, "Đến đây giúp anh."

Hoa Chiêu ngoan ngoãn lau tay vào khăn ướt rồi đi tới.

Hần duỗi thẳng cánh tay, cô cầm lấy cái khay bạc, cài thật tốt hai bên giúp hần.

Ngẩng đầu, nâng mắt đánh giá hần, áo somi rất vừa vặn với dáng người hần, thật giống như vì hần mà làm ra vậy, mơ hồ còn có thể thấy được cơ ngực.

Cô bỗng cảm thấy ngứa ngáy trong lòng, thấy sắc nảy lòng tham, nhìn không được mà sờ soạng cơ ngực rắn chắc của hần một chút.

Hần cười nhẹ, "Vừa lòng chứ?"

Cô trầm tư, *ngạo kiều*[1] nghiêng đầu nói, "Cũng tạm được."

[1] *ngạo kiều*: *kiêu ngạo mà đáng yêu*.

Sắc mặt hần trầm xuống, không vui hỏi, "Chỗ nào tạm được?"

Một tay linh hoạt cởi ra một cúc áo, mạnh mẽ cầm lấy bàn tay cô áp lên lồng ngực mình, một tay còn lại véo nhẹ lên eo cô, bức hiếp hỏi, "Không hài lòng chỗ nào?"

Cô liền rúc người vào trong lồng ngực hần, cười cười giống như một chú mèo nhỏ vậy, dán sát khế phả hơi bên tai hần, "Rất tuyệt."

Thân thể hần ngay lập tức căng chặt lên, toàn bộ lỗ chân lông đang sau lưng tựa như đều nở ra, nhìn mảnh da thịt trắng nõn trước ngực của cô, trông mắt hần cơ hồ đều sắp có thể phun lửa ra tới.

Cô còn chưa có kịp thay đổi quần áo, vẫn đang mặc chiếc váy ngủ mỏng manh, ban nãy còn xô đẩy trên giường nên giờ khiến trước ngực hở ra một mảnh, như ẩn như hiện.

Tiểu yêu tinh!

Hô hấp của hần cũng bắt đầu trở lên dồn dập, đôi tay khó nhịn mà kéo cô lại càng gần, áp cô dán sát lên người.

Chỉ kịp nói với cô một câu, "Là em động tay trước."

Nói xong, ngay lập tức phong bế lại miệng cô, đẩy ngã cô xuống trên giường.

Vì thế, chỉ vì bởi một câu nói khiêu khích, mà cô đã bị hần giải quyết ngay tại chỗ.

Ở trong quá trình đó, hần còn không buông tha, một bên vừa "làm", một bên vừa hỏi, "Hài lòng không?"

Cô cắn răng không chịu thua, chịu đựng dục vọng đang dần dần chiếm khiến cô thật muốn há miệng rên rỉ kia, ngón chân cuộn tròn mà cổ cái buống, "Tạm được."

Hần bị kích thích đến rồi, tức khắc phóng đại chiêu, cô chịu đựng còn chưa nổi năm giây đã hoàn toàn bại trận, chịu không nổi mà bắt đầu liên tục hét chói tai, mềm nhũn ở dưới thân hần.

Một lần nữa đứng dậy rời giường, sau đó dọn dẹp sạch sẽ.

Khuôn mặt của cô đỏ bừng, lại không dám nói lời nào.

Về mặt Ân Thiên Lăng bốn cột mà tràn đầy ý cười, cúi đầu nhìn vào đôi mắt của cô trên, "Được không?"

Cô vừa bức bối lại vừa xấu hổ, không nhẹ không nặng dẫm lên chân hần một cái rồi quay người chạy thẳng đến nhà ăn.

"Ha ha ha ha!" Ân Thiên Lăng cảm thấy khó có khi khiến hần muốn cười thật to.

Đúng là rất ít khi có thể nhìn thấy được tiểu yêu tinh này có vẻ mặt thẹn thùng nha, vuốt cằm, vừa rồi hần dùng rất nhiều sức ở chiều kia.

Chú Trương đang giúp thám Trương dọn đồ ăn lên bàn, cười đầy hàm ý, "Tình cảm của tiên sinh cùng phu nhân thật tốt."

"Tất nhiên, bình thường ai có thể khiến cho tiên sinh có thể cười vui vẻ như thế! Khi nào phu nhân có thể sinh một tiểu công tử thì tốt biết bao!"

"Hà hà, về sau tôi còn có thể lái xe cho tiểu công tử."

Thám Trương tưởng tượng ra khung cảnh đó, cười đến không khép được miệng.

Hai người cùng nhau ăn xong bữa sáng, Ân Thiên Lăng tự mình lái xe đi làm còn Hoa Chiêu thì ngồi xe chú Trương, một trước một sau từng người đều đến công ty.

Hôm nay cũng có thể coi là ngày đầu tiên Hoa Chiêu chính thức bước chân vào chiếm lĩnh tầng 15.

Quả nhiên là hiệu suất làm việc của Trần Trì rất cao, sáng sớm đã cho người dọn dẹp và trang trí xong gian phòng làm việc cho cô.

Chu Tiểu Ngư vừa nhìn thấy nữ thần đã vội vã chạy tới tranh công, "Chị Âm Âm, mấy cái trang trí này và cả phối màu đều là do em chỉ đạo đó. Tối hôm qua em còn đi mua riêng một bộ trà cụ, còn có gối ôm, chị thấy sao, thấy sao?"

"Vẫn là Tiểu Ngư hiểu sở thích của chị nhất." Đúng là cũng không tệ lắm, Hoa Chiêu cổ vũ cô một cái.

Nhìn Chu Tiểu Ngư giống như một tiên nữ nhỏ lại bỏ thêm vào một câu, "Hôm nay mặc rất đẹp, Tiểu Ngư nhà chúng ta đúng là vẫn mãi là thiếu nữ mười

tám tuổi, càng ngày càng xinh đẹp."

Chu Tiểu Ngư đắc ý mà cười, lúm đồng tiền nhỏ xinh trên má lại càng thêm sâu.

Trần Tri ở bên cạnh lạnh mặt một câu cũng không nói, cảm giác ở nơi này đã không còn có chỗ cho hắn chen chân vào nữa. Hai người căn bản cũng không để ý đến sự tồn tại của hắn.

"Buổi sáng hôm qua vừa làm." Hoa Chiêu cầm lấy cái túi trong tay đưa cho Chu Tiểu Ngư.

Chu Tiểu Ngư nhận lấy chiếc túi, lấy từ trong đó ra hai chiếc bánh quy, thế nhưng đều là hình một chú cá, tức khắc cảm thấy vô cùng mừng rỡ, cảm động đến trong mắt đều dâng nên hơi nước bao quanh viền mắt.

"Chị Âm Âm, tại sao chị lại không phải con trai vậy, nếu không em nhất định phải gả cho chị! Hu hu....."

Hoa Chiêu liếc liếc mắt nhìn tên Trần Tri mặt đã đen như đất nồi, hơi hơi mỉm cười.

"Con gái thì sao, cũng không phải là không thể."

Trong lòng Trần Tri đánh cái rùng mình, khoe miệng hơi run, nhưng lại cái gì cũng không dám nói ra.

Hai người phụ nữ này, một người thì yêu, một người thì sợ, phải đối mặt với cả hai người bọn họ, khẳng định hắn không phải đối thủ của cả hai.

Vẫn là tạm thời né tránh đi, ngấm ngầm đối phó sau.

...

Ân Thiên Lăng ngồi ở trong văn phòng tầng 23, cổ vắn của công ty luật đã đến rồi mà ngồi trên xô pha ở phòng chờ phía bên ngoài.

Trương luật sư đứng dậy, "Ân tổng."

Ân Thiên Lăng gật đầu với ông ta, "Vào đi."

Ân Thiên Lăng ngồi ở trên chiếc ghế ông chủ, bàn tay tùy tiện lật lật bản báo cáo mà Trương Nham đưa đến.

Luật sư Trương chủ động nói trước, "Ân tổng, hạng mục mới đề cập đến chuyện bồi thường phá bỏ và dời đi đến chỗ khác....."

Ân Thiên Lăng nhấc tay cắt ngang lời nói của ông ta, đặt tài liệu trong tay xuống.

"Chuyện này nói sau đi, hôm nay tìm đến ông là có một chuyện riêng khác muốn bàn."

Luật sư Trương kinh ngạc trong lòng, "Vâng, mời ngài nói."

"Ông ngoại của phu nhân nhà tôi có để lại di chúc, toàn bộ tài sản trên danh nghĩa đều do cô ấy kế thừa. Trong đó có một mảnh bất động sản là năm đó ông ấy mua tặng cho người con gái khi cưới, nhưng là....."

.....

Luật sư Trương nghe xong có chút toát mồ hôi, chuyện Ân tổng đã kết hôn đúng là ông có biết được, cổ phần phân chia năm đó đều có trải qua tay ông. Chỉ là không nghĩ đến Hoa Chiêu còn có màn bí mật này.

Ân Thiên Lăng kể về chân tướng năm đó, trầm giọng nói, "Căn hộ ấy hiện tại đang bị Hứa gia chiếm dụng, nhiệm vụ của ông bây giờ là mau chóng đem phần tài sản này thu hồi giúp phu nhân tôi."

Luật sư Trương vội vàng đáp lời, "Việc này cũng không có khó khăn gì lớn, tôi sẽ lập tức xử lý."

Ân Thiên Lăng nhìn chăm chú ông ta, "Có chuyện gì có thể trực tiếp đến đây tìm tôi, không cần phải chuyển lời qua người khác. Còn có, nếu như đối phương không chịu dọn khỏi nơi đó, thì tôi cũng không ngại sử dụng các loại thủ đoạn khác."

Trong lòng luật sư Trương rùng mình một cái, "Tôi đã hiểu, xin ngài cứ yên tâm."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Đại Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Trời quá phải làm sao đây?

Chương 23. Lướt qua phải làm sao đây.

Cửa văn phòng khép chặt.

Trần Trì nhẹ nhàng ho khụ một tiếng, "Chị dâu."

"Ồ công ty vẫn nên là gọi thẳng tên của tôi đi." Hoa Chiêu thích ý mà ngồi ở trên sô pha, nhìn Chu Tiểu Ngư còn đang mân mê hộp bánh quy.

Trần Trì vươn tay lấy chiếc hộp qua, vặn một cái rồi lại đưa trả lại cho cô.

Hắn nhìn Hoa Chiêu, lại bày ra cái bộ dáng nghiêm túc xử lý công chuyện theo phép công, "Tôi an bài cho cô một người quản lý, bây giờ vẫn còn đang ở chỗ khác, buổi chiều sẽ bay về đây, phần công việc sau đó của cô sẽ do cậu ta toàn quyền phụ trách."

Hoa Chiêu gật đầu, "OK."

Hiếm khi Trần Trì có thể lộ ra cái vẻ tươi cười, "Cậu ta là người quản lý được công ty rất là chú trọng, cũng là người làm việc ở đây lâu nhất. Nhớ kỹ, cậu ấy có yêu cầu rất nghiêm khắc đối với nghệ sĩ, dựa theo ý của cô, tôi không có nói ra thân phận thật sự của cô cho cậu ta."

Tay Chu Tiểu Ngư cầm bánh quy đưa đến bên miệng bỗng khựng lại, hai mắt mở to, "Nghiêm túc như thế ư? Chúng ta tùy tiện chơi một chút là được rồi."

Hoa Chiêu cắn một miếng bánh quy đưa qua, tỉnh té nhắm nuốt, "Chị chưa từng muốn làm một chuyện gì đó đến như thế, cho nên là, chị sẽ nghiêm túc."

"Vây thì tốt. Tôi cũng không hề muốn lãng phí tinh lực cùng tài nguyên của công ty." Trong mắt Trần Trì hiện lên một tia sáng lạnh, hắn sẽ phải khiến cho cô ta không còn có thời gian mà đi quấy rầy lấy Tiểu Ngư nữa.

Hơn nữa, Hoa đại tiểu thư từ nhỏ đã sống trong nhung lụa, mấy năm nay cũng bị anh cả cung chiều đến lên trời, hắn tin chắc rằng không đến mấy ngày cô ta sẽ tự biết mà rút lui, tiếp tục tìm kiếm thú vui mới cho bản thân.

Chu Tiểu Ngư quán lấy Hoa Chiêu, mề nheo muốn đòi về nhà cùng với cô để học làm bánh, Hoa Chiêu không sao cả nói, "Chỉ cần Trần Trì nhà em đồng ý thôi."

Trần Trì làm bộ giả vờ hồ đồ hoàn toàn không hề hay biết ánh mắt trông mong đáng thương của cái đồ ngốc kia, đi thẳng đến bàn làm việc, ấn điện thoại, "Gọi người lên đây."

Năm phút sau, Kiều Lực dẫn theo ba người tiến vào.

Trần Trì giới thiệu, "Trước mắt cô không cần dùng nhiều người như thế, tạm thời những người này sẽ thuộc đoàn đội của cô, về sau sẽ xem xét mà gia tăng thêm. Mọi người chờ chút rồi tự mình cùng những người khác chào hỏi nhau đi."

Nói xong liền kéo cái người một lòng một dạ chỉ muốn nhào vào lòng của Hoa Chiêu, Chu Tiểu Ngư, sau đó lùi trở về văn phòng của tổng giám đốc.

Lưu lại Tiểu Kiều, ngay lập tức quay phát 180 độ mà chuyển thành bộ dạng một người đàn ông ấm áp.

"Hoa tiểu thư, tôi giúp mọi người giới thiệu với nhau một chút nhé."

"Được."

"Đây là chuyên viên trang điểm và tạo hình cho cô, chị Vân. Cô ấy là người tạo hình cho rất nhiều minh tinh nổi tiếng khác."

Chị Vân này có lẽ khoảng 30 tuổi, khuôn mặt thon gầy, nhìn qua có hơi cao lãnh, Hoa Chiêu gật đầu, cũng không vội vàng muốn làm quen.

"Đây là nhiếp ảnh gia, anh Khoan, là nhiếp ảnh gia nổi bật trong công ty của chúng ta. Còn có trợ lý Dao Dao."

Ba người này dường như cũng không thể nói là rất vui mừng.

Nhìn thoáng chị Vân cùng anh Khoan, cảm thấy hai người này còn có chút không tình nguyện.

Thượng Thừa giải trí chia điện ảnh cùng thị trường âm nhạc thành hai phần riêng biệt, trước mắt con đường điện ảnh này có hai cặp nam nữ đang cực kì nổi tiếng trên thị trường, muốn khẳng định người nào đang chiếm địa vị thống trị hàng đầu, vậy thì cũng thật khó nói. Đuổi sát hạng hai còn có ba đóa tiểu hoa[1], hai chàng tiểu thệ tươi, mặt sau còn có các tiểu sư muội, tiểu sư đệ đi theo, có thể nói là cạnh tranh rất khốc liệt.

[1] tiểu hoa cùng tiểu sinh: hai từ này dùng để gọi các nam nữ diễn viên còn trẻ, có ngoại hình xinh đẹp và nổi tiếng như nhân vật và độ tuổi được thể hiện trong tác phẩm.

Chị Vân cùng anh Khoan cũng không có đi theo một người nghệ sĩ cố định nào, bọn họ là chuyên viên tạo hình và nhiếp ảnh gia cực kì được công ty trọng dụng, ở trong giới cũng có danh tiếng riêng, ở trong một vài tác phẩm cùng điện ảnh, phim ảnh mà được công ty bỏ ra số tiền lớn để đầu tư thì trong danh sách sẽ thường xuyên nhìn thấy tên của hai người họ.

Đáng nhẽ mấy ngày này bọn họ đã bị Bùi Lị Nhã chỉ điểm yêu cầu đến một trường quay, hoạt động bên kia vừa mới kết thúc đã nhận được một nhiệm vụ mới, nói là đến phòng làm việc của nghệ sĩ.

Bọn họ vốn còn đang cảm thấy hưng phấn, cho rằng công ty đã đào được một người siêu sao nào đó, hoặc là công ty đang tính đặc biệt nâng đỡ một người nào đó, nếu bọn họ đi theo cũng có thể nước lên thì thuyền lên, danh lợi song tu.

Trở về nghe ngóng thông tin thì mới biết, hoá ra là một người nghệ sĩ mới, đi cửa sau của nhị lão bản. Hôm nay là lần đầu tiên gặp mặt, diện mạo cùng khí chất đúng là rất xuất sắc, nhưng chỉ cần nhìn một cái là biết ngay người này chính là loại hình: quần áo đến thì đuổi tay mặc, cơm đưa đến miệng thì há mồm ăn, khó hầu hạ lại còn không thể đắc tội.

Hơn nữa, ban này ngữ khí của ông chủ có vẻ giống như không được kiên nhẫn cho lắm, cũng không giống như là thật sự muốn nâng đỡ cô ấy. Chính mình cũng không có chặn đường ai, này là bị tính kế sao?

Dao Dao lại không có suy nghĩ nhiều như thế, cô cũng chỉ là một người trợ lý nhỏ, mới vào làm việc trong công ty, tuy nhiên cô vẫn cảm thấy có chút tự hào vì bỗng nhiên ông chỉ lại đích thân tự chọn mình.

Ngày hôm qua, giám đốc thông báo cho một đám người trợ lý mới đến rằng đi đến chờ ở trong phòng họp, ông chủ muốn chọn người.

Bọn họ ở trong phòng chờ đợi hai mươi phút, có người thì cầu nhàu, có người thì không có nói lời nào.

Còn cô, ngay từ đầu cũng khẩn trương, rồi dần dần thả lỏng lại, sau đó bắt đầu lộ ra bản tính đùa giỡn tám chuyện với mọi người xung quanh, trêu đùa cho bọn họ vui vẻ.

Sau đó cửa văn phòng bỗng mở ra, tiếng cười của một mình cô cứ thế vang khắp phòng.

Ông chủ cùng giám đốc cùng nhau đi vào, giám đốc còn hưng hăng liếc mắt lườm cô lấy một cái.

Ai ngờ, lúc ông chủ đi qua, trực tiếp chỉ vào cô, "Chọn luôn người này đi."

Nhớ lại về mặt sừng sốt lúc đó của giám đốc thì lại cảm thấy thật buồn cười.

Ba người im lặng không lên tiếng, mỗi người đều tự có tâm tư riêng.

Ánh mắt Hoa Chiêu nhìn lướt qua trên người bọn họ, hơi hơi mỉm cười.

"Xin chào mọi người! Để mọi người đi theo một cái người mới như tôi có lẽ khiến cho mọi người sẽ cảm thấy thật thiết thòi. Hiện giờ, nếu như Trần tổng đã sắp xếp mọi người đến đây, thì xin mọi người hãy an tâm mà cùng tôi đồng tâm hiệp lực làm việc, hãy tin tưởng tôi, sẽ không để cho các bạn phải hối hận đâu."

Vì thế, chưa hết buổi sáng, tin tức đã lan truyền nhanh chóng.

Hiện tại đã truyền khắp các tầng trong công ty rằng người nghệ sĩ mới được ký kết trong năm nay thế nhưng chính là nhân viên bên mỹ phẩm, Hoa Chiêu kia.

Trước kia, mọi người ít nhiều cũng đã từng nghe qua được cái tên này, biết rằng là em gái của nhị lão bản và sự kiện trong Yến Xảo lần trước, hơn nữa hôm nay còn có người nhìn thấy cô ta cùng với phu nhân của Trần tổng có quan hệ thân thiết, cứ như là chị em với nhau vậy.

Bảo sao vừa mới được nhận vào đã ngay lập tức có một văn phòng làm việc riêng rồi, làm gì có người nào được loại đãi ngộ như này chứ.

Chính là Bùi Lị Nhã, Ông Nhã Minh, Tiêu Ngạn, Lý Gia sau khi có được độ nổi tiếng rồi cũng mới được công ty sắp xếp cho một đoàn đội chuyên nghiệp.

...

Tần Văn Trọng mặc trên người một bộ quần áo gió thoải mái, cả người đều là màu đen, lôi kéo khoe miệng, đi lên máy bay, bay thẳng đến toà nhà của tập đoàn Thượng Thừa.

Cả năm hần đều gấp gấp đến chết rồi, thật vất vả mới có một tuần nghỉ ngơi, lại bị Trần Trì triệu hồi đến, trong điện thoại còn nói là sắp xếp cho hần một người nghệ sĩ mới rất có tiềm lực cho hần.

Là người mới nào vậy? Còn có thể khiến cho cả ông chủ phải tự mình gọi điện thoại!

Trở về đến công ty, lên tầng 8 trước, hần còn chưa kịp hỏi thăm thì lai lịch của người mới này đã truyền đến vào tai hần rồi, thế nhưng lại là em gái của Giản tổng.

Hần cũng không phải loại người hay đi nịnh hót, làm phiền kỳ nghỉ của hần thì đừng hòng đòi hần cho cái sắc mặt tốt.

Nếu đã sắp xếp hẳn làm người quản lý, thì cũng đừng hy vọng hẳn sẽ nương tay.

Đi đến trước văn phòng của Trần Trì, cửa còn chưa có đóng chặt lại, hẳn liền trực tiếp đẩy cửa đi vào.

Chính là thấy Trần Trì đang khom lưng cúi đầu mà ngồi xổm xuống bên cạnh ghế sofa, nói gì đó với Chu Tiểu Ngư, còn vẻ mặt của Chu Tiểu Ngư thì không vui, hờn dỗi.

Nghe thấy có tiếng vang, cả hai người đều quay đầu lại nhìn về phía cửa.

Tức khắc, Tần Văn Trọng bỗng cảm giác được một ánh mắt lạnh băng bắn về phía hắn, hắn nhanh nhẩu nhắm chặt hai mắt, "Tiếp tục tiếp tục đi, tôi cái gì cũng không thấy."

Đóng cửa lui ra ngoài.

Trần Trì kiên nhẫn dỗ, "Được rồi, chị Âm Âm của em còn phải làm việc, em muốn chờ cũng sẽ mất rất nhiều thời gian, các bạn nhỏ sẽ không thích chị Tiểu Ngư đến trễ đâu. Anh gọi tài xế đến đưa em đi qua đó."

Mỗi tuần Chu Tiểu Ngư đều có một vài buổi dạy ở cung thiếu nhi cho các bạn trẻ nhỏ, dạy các bạn nhỏ vẽ tranh.

Cô không tình nguyện mà đứng dậy, đi ra ngoài cửa, nhìn thấy Tần Văn Trọng liền trừng mắt lườm hắn một cái, thấy vẫn chưa đủ lại nâng cái cằm phỉnh phỉnh thịt của mình lên, từ trong lỗ mũi mà hừ mạnh một tiếng, sau đó mới nghênh ngang rời đi.

Tần Văn Trọng sờ sờ cái mũi, nhìn về phía Trần Trì, "Vợ của cậu bị làm sao thế?"

Bình thường mỗi lần Chu Tiểu Ngư thấy hắn đều là mặt mày hờn hờ gọi "anh Trọng", hôm nay làm cái gì mà có thù oán lớn như thế?

Tần Văn Trọng người này hẳn cũng là được coi như một trong số ít những người ở trong giải trí Thượng Thừa, có thể đến văn phòng Trần Trì mà ngồi uống trà.

Hắn ở trong giải trí Thượng Thừa cũng có địa vị rất lớn, là một người đại diện nổi danh trong giới, những người mà từ trong tay hắn đi ra ít nhất cũng đều là từ hạng hai trở lên.

Hiện giờ lấy địa vị của hắn cùng nhân mạch, tài nguyên, năng lực đều đã có thể tự lập một phòng làm việc riêng, nhưng hắn vẫn đi theo Trần Trì.

Có người hỏi hắn, hắn nói rằng ở dưới đại thụ sẽ thừa lương, đối với những người biết rõ nội tình thì lại đều biết hẳn đây chính là đang báo đáp ân tình của Trần Trì năm đó.

Trần Trì trở lại phía sau bàn làm việc của chính mình, "Hai ngày này, cậu đem công việc còn đang làm đều chuyển giao sang người khác đi, toàn bộ tâm trí đều đặt vào người mới kia đi."

Tần Văn Trọng ngồi vào sofa da thật, rung chân, "Em gái của Giản tổng ư? Thật không phải là "chơi" tôi đấy chứ?"

Trong lòng Trần Trì nghĩ, vậy thì phải xem Hoa Chiêu lần này có thể "căng" bao lâu.

Ngoài miệng lại nói là: "Tiền thưởng cuối năm gấp ba." Dù sao người nói cũng là đại ca, một, tiêu tiền lại là hắn.

"Vậy thì được thôi! Ai sẽ từ chối tiền chứ, cho dù có là dựa vẹo táo nết tôi cũng có thể khiến cho cô ta dựa tường!" Phải biết rằng tiền thưởng này đã chiếm một khối lớn trong thu nhập cả một năm của hắn, huống chi lại gấp ba, vậy thì cùng đại tiểu thư vui chơi.

...

Hai giờ chiều, phòng làm việc Hoa Chiêu.

Không khí có điểm an tĩnh, ba người hai mặt nhìn nhau.

Một giờ trước, chính chủ đi vào trong phòng nhỏ bên cạnh, lúc đó cô ấy chính là nói như thế này:

"Tạm thời cũng không có chuyện gì, mọi người cứ tự nhiên, đừng làm quá ồn là được. Tôi đi ngủ trưa trước."

Chính là lúc này Tần Văn Trọng vào đến. Hắn nhìn lướt qua cách bố trí trong văn phòng, hoa tươi, sofa, gối ôm, ghế nằm, đúng thật là chả khác nào đang nuôi một con mèo.

Chị Vân phát hiện hẳn trước tiên, nghi hoặc, "anh Trọng?"

A Khoan cùng Dao Dao cũng cung kính mà gọi, "anh Trọng."

Yên Vân bỏ đồng hồ trang điểm trong tay xuống, khiếp sợ, "Không phải là anh dẫn dắt đấy chứ?" Tần Văn Trọng cũng đều đã đến, đây là thật sự muốn nâng đỡ sao?

Tần Văn Trọng lấy xuống kính râm, nhú mày, "Người đâu?"

Dao Dao lấp bắp, ngón tay chỉ vào bên trong, "Đang ngủ."

Tần Văn Trọng nhìn đồng hồ, ngửi khí châm chọc, thập phần tức giận, "Hai giờ, toàn bộ toà nhà này chưa có ai sẽ đi ngủ vào cái giờ này hết! Cô ta cho rằng mình có bài tẩy lớn bao nhiêu? Đi gọi cô ta dậy!"

Dao Dao chỉ vào chính mình, "Em á?" Cô quay lại nhìn hai vị kia.

Chị Vân lại cậm cụi sửa sang lại đồng hồ dùng trang điểm đã được sắp xếp gọn gàng, A Hoan cúi đầu tìm, "Cuộn phim của tôi đâu rồi nhỉ?"

Cô khóc không ra nước mắt, nhận mệnh mà đi đến trước cửa căn phòng nhỏ, nhẹ nhàng gõ cửa.

Đợi vài giây, bên trong vẫn không có phản ứng gì.

"To tiếng lên, như thế quý mới nghe thấy!"

Tần giáo bắt đầu rít gào.

Tiểu nha đầu run lên, một tiếng rống làm tinh thần hăng hái thêm, gõ cửa "Cốc cốc cốc".

Cửa bỗng nhiên mở ra, Dao Dao tức khắc không kịp thu hồi lực, cả người nghiêng về phía trước, ánh mắt Hoa Chiêu còn có chút chập chạp, không dấu vết dịch sang bên cạnh, tiểu trợ lý liền ngã sấp mặt.

Cô vuốt vuốt mái tóc dài hơi hơi hỗn độn, đôi mắt híp lại, nhìn về phía người đàn ông đang đứng cách cô không xa.

Ha hả, là hán hả? Muốn ra oai phủ đầu với cô sao?

Hoa Chiêu liếc mắt một cái rồi thu hồi lại tầm mắt, tầm mắt chuyển đến trên người Dao Dao đang ngồi xoa xoa đầu gối, ngửi khí hiền lành mang theo cười, "Bị ngã rất đau phải không, đi rót giúp chị một ly nước."

Dao Dao lại cảm thấy nụ cười kia tràn đầy khí lạnh, cả người lạnh toát, một trận chạy nhanh đi rót nước.

Hoa Chiêu hoàn toàn làm lơ sự tồn tại của những người khác trong phòng, ngáp một cái đi đến bên cạnh sôpha, ngã cả người xuống ghế, ngã người tựa lưng lên lưng tựa của sôpha.

Tần Văn Trọng lại cảm thấy chính mình thật nghiêm trọng bị giết đến rồi, vừa rồi cái mở cửa kia thật là kinh diễm.

Không phải đơn thuần chỉ vì diện mạo ấy, ngay cả cái ánh mắt kia, biểu tình, rồi sau đó là những hành động giờ tay nhấc chân, toàn thân đều mang theo diễm, mà lại không phải diễm.

Mỹ lệ, lười biếng, cảm tính, trời sinh nữ thần!

Nội tâm hán lúc này cuộn cuộn cuồng dã mà lại hưng phấn, lấy kinh nghiệm của hán đã lăn lộn ở trong giới giải trí nhiều năm, ánh mắt của một người đại diện có danh tiếng, người nghệ sĩ mới này tuyệt đối hấp dẫn.

Kiểm chế lại nội tâm dâng trào, hán ngồi vào trên ghế sôpha.

Hoàn toàn không giống vẻ mặt hung ác lúc nãy, "Cô chính là Hoa Chiêu?"

Hoa Chiêu còn chưa có hoàn toàn tỉnh ngủ, hơi xốc mí mắt, ngửi khí nhẹ nhàng, "Anh chính là Tần Văn Trọng?"

Tần Văn Trọng chỉ cảm thấy trong lòng nổi lên một đợt gọn sóng, "Rất vui vì được gặp cô!"

Hán chủ động vươn tay, hai mắt lập lòe, trong mắt còn như phát ra được thứ ánh sáng hưng phấn mà mấy năm qua chưa từng có.

"Không dám nhận. Vừa rồi đại khái là anh đã làm ồn đến tôi." Hoa Chiêu không duỗi tay, nhận lấy ly nước mà Dao Dao đưa qua, nâng lên nhấp một hớp.

Tần Văn Trọng đã nhìn ra, người chủ này chỉ sợ là người thật ghi thù.

Không sao, hán còn sợ rằng cô không có chút tính khiêu chiến nào ấy.

Dao Dao cũng rót một ly nước cho Tần Văn Trọng.

Tần Văn Trọng bưng lên cái ly, "Vừa rồi là có chút lớn tiếng. Lấy trà thay rượu, chúng ta tâm sự lý tưởng, tâm sự về tương lai."

"Cũng được." Hoa Chiêu cười cười, cho hắn mặt mũi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Đại Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Hoa Chiêu cùng Tần Văn Trọng vừa uống trà vừa trò chuyện trên trời dưới đất.

Dao Dao đứng thẳng lỗ tai lên nghe, trong lòng cảm thấy vô cùng nghi ngờ, hai người này không phải vừa mới giương cung bạt kiếm ban nãy sao, chạm vào một cái là có thể nổ ngay hay sao? Sao vừa mới nói hai câu lời nói đã thành trạng thái anh tốt, tôi tốt, mọi người cùng tốt rồi.

Quả nhiên thế giới của các cao nhân, cô không hiểu.

Tần Văn Trọng lắc lắc cái ly, "Vi sao cô lại muốn vào cái ngành này?"

"Tôi vừa mới nhìn thấy bộ sản phẩm mới của Giản tổng đã nhất kiến chung tình, muốn tự mình làm đại diện cho nó."

"....." Vấn đề này hắn đã hỏi qua không ít người, nhưng có lẽ, đây là câu trả lời tùy hứng nhất mà hắn từng được nghe.

Như này là có bao nhiêu tự tin, thậm chí còn tự đại như thế? Người con gái như này hắn là được nâng niu trong lòng bàn tay mà trưởng thành đi.

Trong lòng Tần Văn Trọng khẽ động, "Hậu trường của cô thật sự là Giản tổng ư?"

"Đương nhiên là không phải."

"Vậy là?"

"Nhân sắc cùng thực lực của tôi."

"Ha ha ha ha! Tôi thường thức phần tự tin này của cô."

"Cám ơn."

"Cho nên, cô ngay từ đầu cũng không có ý muốn trở thành một người được muôn vàn fan theo đuổi, nâng cô lên thành minh tinh?"

"Đó là chuyện của anh cần làm. Tôi chỉ cần hưởng thụ quá trình, tìm được lạc thú."

Nếu như người khác nói ra câu này thì nghe có vẻ giống thùng rỗng kêu to, nhưng nghe cô ấy nói ra như vậy, thế nhưng Tần Văn Trọng lại chỉ cảm thấy thập phần tự tin.

"Cô biết ca hát chứ?"

"Đã từng tham gia cuộc thi ca hát thiếu nhi."

"Vậy còn dance?"

"Trước kia lúc 8 tuổi đã từng học qua."

"Thú vui thường ngày của cô là gì?"

"Vẽ tranh, làm bánh, cắm hoa, tôi là một người có tài hoa."

"Cũng không tệ lắm, những điều đó có thể bỏ thêm vào. Cô lấy tài khoản weibo của mình nộp lên trên, tôi sắp xếp chuyên gia đến sử dụng."

"Không, tôi muốn anh hiểu rõ vấn đề một chút, Yêu Diễm Minh Châu khi biểu hiện ra ngoài cần thiết phải là sự chân thật của chính bản thân tôi."

Nếu như là bình thường mọi khi thì Tần Văn Trọng đã mắng cho banh xác rồi, còn chưa ra cái dạng gì đã bắt đầu làm mình làm mẩy, như này về sau làm sao mà quản lý.

Nhưng là khi hắn đối mặt với Hoa Chiêu, thế nhưng lại cảm thấy cô ấy nói cái gì, làm chuyện gì cũng đều là điều đương nhiên, hơn nữa còn có khuôn mặt này, thật sự là không thể nói lên lời khó nghe với cô ta, sau đó là khí chất, tư thái của chính bản thân cô ấy, hắn thậm chí còn cảm thấy chính mình có chút không dám làm điều lỗ mãng.

Cô ấy không giống với những người mới mà hần từng dẫn dắt trước đó, cũng hoàn toàn không giống như trong lời đồn gì mà leo cao thượng vị, có lẽ thật đúng như lời mà cô ấy đã nói, cô ấy chỉ là vì tò mò, thích thú thám hiểm cùng tìm kiếm lạc thú.

Hần cũng bắt đầu cảm thấy có tính khiêu chiến cùng lạc thú đang tồn tại, "Vậy tôi sẽ sắp xếp một người thầy cho cô trước, họ sẽ dạy cô khoa học điều chỉnh bản thân cùng với diễn xuất, không cần cô có thể chuyên nghiệp, chỉ cần cô có thể nhanh chóng mà nhập vào trạng thái diễn nghệ."

"Ok." Hiếm khi Hoa Chiêu có dịp ngoan ngoãn giống như một người học sinh đang nghe thầy giáo giảng bài.

"Sau đó có thể còn sẽ quay một vài đoạn video luyện tập, nghe theo lời chỉ đạo của người hướng dẫn ở hiện trường là được. Tôi sẽ dùng tất cả các loại tài nguyên mà tôi có, nhanh chóng, hữu hiệu mà đẩy mạnh cô hướng tới đại chúng, nhưng quần chúng cuối cùng có nhìn xem đến cô hay không thì đó còn phụ thuộc vào tài năng cùng mị lực của chính bản thân cô."

"Rất tốt. Hợp tác vui vẻ!" Hoa Chiêu chủ động vươn tay.

Tần Văn Trọng cũng duỗi tay cầm, bọn họ hiện tại chính là đồng bọn cùng nhau hợp tác.

Có Tần đại quản lý tự mình đến dẫn dắt, Chị Vân cùng với anh Khoan giống như được uống thêm viên thuốc an thần, kiên định hơn nhiều.

Khua chiêng gõ mõ mà sắp xếp xong được một cái lịch trình học, Hoa Chiêu phải làm như thế nào để khống chế biểu tình của bản thân, phải làm như thế nào để tạo ra dáng chụp ảnh đẹp nhất, phải lợi dụng ánh mắt như thế nào để bắt lấy màn ảnh, phải bước đi ra sao để có phong phạm của riêng mình.

Tần Văn Trọng cảm thấy rất hài lòng với kết quả này của cô, thiên phú cùng biểu hiện của cô đã thể hiện vượt xa mong đợi lúc đầu của hần.

Hơn nữa, càng khiến cho hần không nghĩ đến, chính là phần lịch học của cô dày đặc như vậy, thế nhưng cô cũng không oán hận đến một lời, cứ như vậy mà lần lượt học tập từng khoá huấn luyện. Cô chăm chỉ nỗ lực hơn rất nhiều so với trong tưởng tượng của hần.

Muốn nói ai còn có thể hài lòng hơn so với Tần Văn Trọng, thì người đó chính là Trần Trì, quả nhiên Hoa Chiêu bận đến nỗi không còn có thời gian mà đi thông đồng với vợ của hần.

Tiểu Ngư nhìn thấy nữ thần của mình tích cực, nghiêm túc như vậy, cũng không dám đến làm phiền cô làm việc.

Còn Ân Thiên Lăng thì là một mảnh tâm trạng khác, bây giờ lịch trình mỗi ngày của Âm Âm nhà hần đều so với hần còn bận rộn hơn, ngày ngày đi sớm về trễ, hần bắt đầu hoài nghi, chính mình ủng hộ cô như vậy có phải hay không là đang tự tìm khổ ải.

Nhưng nhìn xem cô chưa bao giờ nghiêm túc giống như thế, hần lại luyện tiếu ngăn đón.

Đêm nay, cô vừa trở về đến nhà, liền nằm xoài trên giường, "Chồng, cả người em đều đau nhức. Tên Trần Trì kia nhất định là phái Tần Văn Trọng đến trả thù em."

"Anh sẽ bảo bọn họ bỏ bớt chương trình học đi."

"Đừng, em chỉ tùy tiện nói thôi. Mới trước mắt này, em cảm thấy còn khá thú vị."

Biết cô không phải là người cố chấp sẽ không để bản thân phải chịu khổ, nhưng hần vẫn cảm thấy đau lòng, Âm Âm nhà hần đâu có lúc nào bận rộn như thế.

"Cởi quần áo ra đi, anh xoa bóp giúp em"

"Ừm." Ngoài miệng thì đáp lời vậy nhưng Hoa Chiêu lại lười chả muốn dùng sức.

Hần giúp cô cởi xuống áo khoác, ngồi ở mép giường mát xa cho cô.

Hoa Chiêu thoải mái mà nhắm lại mắt, cảm giác cả người đều thả lỏng.

Ân Thiên Lăng lơ đãng mà nói: "Anh tìm người thu hồi căn nhà của ông ngoại rồi."

Thân thể Hoa Chiêu hơi hơi cứng đờ, đúng thế, nên sớm thu hồi về, lúc trước ông ngoại là vì cô nên mới cố kỵ, phóng cho hứa gia một con đường, thế nhưng bọn họ lại không biết cảm ơn.

"Vâng, anh xem rồi làm đi."

...

Hiện giờ, Hứa gia đã loạn hết cả lên.

Mấy ngày trước có người đến cửa nói là luật sư đại diện cho Hoa Chiêu, yêu cầu Hứa gia phải trả lại phần bất động sản trên danh nghĩa này lại cho cô ấy, Hứa gia tất nhiên là không chịu. Luật sư cũng không cùng bọn họ nói dông dài, xoay người bước đi luôn, vốn dĩ đến đây cũng chỉ là thông báo, làm

theo trình tự mà thôi.

Không đến mấy ngày, Hứa Thanh Hà đã nhận được lệnh truyền đến từ toà án, chủ phòng khởi tố hấn chiếm dụng bất động sản phi pháp.

Khi ấy, mọi người trong Hứa gia mới bắt đầu thật sự cảm thấy sốt ruột.

Tô Ngọc Liên cũng chẳng còn tâm trạng nào để mà đi quán chuyện cô con gái của mình và Quý Phong, bây giờ lửa đã xém đến tận lòng mảy, rất có thể ngay lập tức không còn chỗ ở mà phải đi lưu lạc đầu đường.

Ông cụ nhà Hứa gia đã gần ấy tuổi, biết được chuyện này cả người run rẩy, càng lớn chuyện hơn là bỗng ngất xỉu đi, phải để cho người hầu lâu năm bên cạnh trợ giúp mới tỉnh lại được.

Còn bà cụ nhà Hứa gia cũng bắt đầu đau đầu nhức óc, nỗi đau này đau nọ đau chái, lo lắng chính bản thân mình lại phải quay về sống với cái ổ rách nát mà bà đã từng ở hơn năm mươi năm trước kia.

Tức giận đến nổi mắng thẳng đến trên người Hoa Chiêu, là cái loại ăn cây táo, rào cây sung kia, bạch nhãn lang, mắng cho đã, mắng đủ rồi, xong lại bắt đầu bắt con trai đi đến chỗ Hoa Chiêu nhận lỗi, rồi lại đem tức giận rải đến trên người của Tô Ngọc Liên, mắng cô ta không biết kiềm chế, nếu không phải năm đó cô ta câu dẫn con trai của mình, thì sao có thể dẫn đến có ngày này, trước kia chính bà còn đang êm đẹp làm một bà phu nhân giàu có đem đi khoe với bàn dân thiên hạ.

Vừa lúc, Hứa Âm trở về từ bên ngoài, trên mặt còn mang theo buồn bã ỉu xiu, bà vừa nhìn thấy cái vẻ mặt oán phụ kia của cô thì lại càng giận sôi máu, "Cô và mẹ của cô đúng là giống nhau y như đúc, là cái loại đi lằng, mỗi ngày đều chỉ biết bám lấy đàn ông không bỏ, không có đàn ông là không thể sống! Người ta còn không thèm cần cô, cô lại còn gấp gấp đưa đến tận cửa cho người ta, mặt mũi của Hứa gia đều bị cô ném sạch rồi!"

Trong khoảng thời gian này cảm xúc của Hứa Âm chính là rất yếu ớt, bỗng dưng lại bị kích thích đến, vừa thẹn lại vừa tức giận, chịu không được mà há miệng khóc to.

Tô Ngọc Liên thật hận chết cái bà già này, bây giờ lại quay ra trách cô không biết kiềm chế bản thân, năm đó nếu như bà ta không chen vào giữa rồi xúi giục cô, nói cái gì mà hôn nhân của con trai bà ta thật bất hạnh, thống khổ bất kham, thì cô làm sao dám đi tìm Hứa Thanh Hà, cô vốn dĩ cũng là một người con gái trong sạch trong nhà, đến bây giờ thì lại phải mang lên mình cái tai cái tiếng.

Trong khoảng thời gian này Hứa Thanh Hà già nua đi rất nhiều, hấn đã không còn là thầy giáo mà người người kính ngưỡng, và cũng chẳng còn là người học giả đỉnh đạc, nói triết lý trên chương trình TV.

Lúc này, hấn chỉ có thể ngồi ở trong nhà mà bức tức không thôi với cả một phòng già trẻ, mỗi lần đi ra khỏi cửa, hấn đều luôn lo sợ sẽ gặp phải người quen.

Ngày trước, hấn vẫn luôn say mê nghiên cứu học thuật, toàn bộ mọi chuyện trong nhà đều giao cả cho Tô Ngọc Liên.

Hấn hỏi Tô Ngọc Liên còn có bao nhiêu tiền đang gửi trong ngân hàng, Tô Ngọc Liên áp ứng, chờ đến lúc lấy mấy tờ hoá đơn thanh toán ra kiểm kê lại, thì kết quả ấy khiến hấn chấn động. Tiền lương hàng tháng của hấn, hơn nữa còn cả một khoản thu nhập thêm từ đài truyền hình mà hấn tham gia, số tiền ấy cũng có thể coi như là đủ khả năng ứng phó phí sinh hoạt hằng ngày của một gia đình khá giả. Càng đừng nói đến là trong ngân hàng còn giữ một khoản tiền không nhỏ của Hoa Thanh Mẫn để lại.

Ngay lúc ấy hấn liền nổi trận lôi đình, "Cô lấy tiền đem đi đâu tiêu hoa thế hả? Hay vẫn là tự mình giấu đi rồi?"

Từ sau khi hấn không còn đi làm, Tô Ngọc Liên cũng không còn ân cần, quan tâm giống như trước kia nữa, "Chẳng lẽ cả cái nhà này không cần tiêu đến tiền chắc? Cha của ông biết được mấy cái chữ to rồi học theo người ta chơi cờ tướng, xong rồi còn mua cả một bộ cờ tướng bằng ngọc, cứ hề gặp được ai là đều mang ra khoe khoang, mẹ của ông cũng chẳng kém phần, mua tận mấy chiếc vòng cổ bằng vàng, cả ngày đều trang điểm, trông chả khác nào giống cái lão yêu tinh!"

"Cô!" Hứa Thanh Hà tức giận đến nổi nói không ra lời, một người vợ vẫn luôn luôn sẵn sóc ôn nhu giờ đã biến thành một người đàn bà đánh đá chanh chua như vậy.

Ở đầu bên kia, bà cụ Hứa đã cầm cây quai trượng xông tới muốn đánh Tô Ngọc Liên, " Cô cái đồ tiện nhân này, hôm nay tôi phải đánh chết cô!"

Hứa Âm nhìn thấy mẹ bị đánh, chính bản thân mình mới vừa khi nãy cũng bị lão thái bà mắng, chịu không được mà chạy đến, túm lấy cánh tay bà ta hướng xuống mặt đất mà xô đẩy.

Tức khắc trọng tâm của bà cụ Hứa không vững, "Ruỳnh" một cái, ngã văng ra trên mặt đất, hô hấp không xong, hít vào thì nhiều, thở ra thì ít.

Tô Ngọc Liên cùng với Hứa Âm chột dạ, con nhìn xem mẹ, mẹ nhìn xem con, ai cũng không dám nói lời nào.

Hứa Thanh Hà vội vội vàng vàng mang người đưa đi bệnh viện, chờ đến khi cứu được người lại, thì thân thể không chỉ có tê liệt, mà ngay cả lời nói đều không thể nói được.

Thân thể ông cụ Hứa vốn dĩ đã kém đi rất nhiều, nghe được tin người bạn già nằm bệnh viện, kích thích đến bệnh tim tái phát, rất nhanh đã "đi".

Phán quyết của toà án rất nhanh đã có, hạn cho bọn họ trong vòng một tháng phải dọn ra khỏi nơi ở này, hơn nữa theo như thư phán định còn phải bồi thường tiền cho người chủ nghiệp, nếu không sẽ bị coi như là cưỡng chế chấp hành.

Hứa Thanh Hà không dám đi tìm Hoa Chiêu, từ sau khi tám tuổi, con bé vẫn chưa hề thèm liếc mắt nhìn đến ông lấy một cái, cũng không có nói với ông lấy một câu, càng đừng nói là con bé sẽ gọi mình là ba.

Ông biết con bé hận mình.

Ông chỉ có thể đi tìm Ân Thiên Lăng, hi vọng người con rể ngày xưa này còn có thể cho ông lấy một phần thể diện, ở trước mặt Hoa Chiêu sẽ thay bản thân mình nói lời hay.

Gọi điện thoại hẹn Ân Thiên Lăng ra ngoài gặp mặt, Ân Thiên Lăng chưa nói hai lời liền đồng ý.

Ông cũng không dám quá vui mừng, chọn một chỗ hẹn thật tốt mà ngồi đợi nhiều tiếng đồng hồ, rốt cuộc cũng thấy Ân Thiên Lăng khoan thai đến muộn.

Hứa Thanh Hà đã không còn phong thái như trước đây, cả người cũng có vẻ uất ức suy sút, nhưng cũng không thay đổi được cái thói quen trốn tránh mọi việc cùng hay thuyết giáo.

"Thiên Lăng, con không thể lại tiếp tục chiều Âm Âm, con bé bây giờ quả thật là không tôn trọng trường bối, không biết trên biết dưới. Con bé là được ông ngoại của nó dạy dỗ từ nhỏ lớn lên, ông ấy chính là quá cưng chiều con bé, nên mới khiến con bé thành như bây giờ."

Sắc mặt Ân Thiên Lăng bình tĩnh, cũng không nói chuyện.

Hứa Thanh Hà nhìn xem sắc mặt của Ân Thiên Lăng, xem ra vẫn còn tốt, tiếp tục đánh bạo, ngữ khí đau đớn, "Mẹ con bé chỉ là ra đi quá sớm, nhớ lại năm đó..... Chúng tôi thật tốt, một nhà ba người. Bây giờ căn nhà ấy chính là vật duy nhất mà mẹ của con bé để lại khiến tôi có thể niệm tưởng. Âm Âm một chút cũng không giống với Thanh Mẫn, con bé quá nhẫn tâm. Có lúc tôi vẫn luôn nghĩ, không thể trách con bé, chuyện trước đó đều là hiểu lầm, chỉ trách rằng tôi đã không giải thích thật rõ với con bé, tôi cũng luôn nghĩ rằng con bé sẽ hiểu được." Nói rồi, cầm lấy khăn giấy trên bàn lau lau nước mắt.

Trong mắt Ân Thiên Lăng hiện lên một tia khinh thường, tựa lưng vào ghế ngồi, cười như không cười, "Tôi đến đây không phải là để nhìn xem ông diễn kịch."

Trong nháy mắt, trên mặt Hứa Thanh Hà hiện lên một tia xấu hổ.

Ân Thiên Lăng nhìn ông ta, "Hôm nay tôi đến gặp ông, là muốn trình trọng nói cho ông một chuyện, chuyện căn nhà bị thu hồi là quyết định của tôi, ông và toàn bộ người nhà của ông, trong vòng 3 ngày phải rút ra khỏi An Thành. Nếu không, đừng trách tôi thật sự không lưu tình."

Nói xong, chán ghét cũng không buồn nhìn xem lấy một cái, đứng dậy rời đi.

Hứa Thanh Hà tuyệt vọng mà nằm liệt ở trên ghế ngồi, ông biết Ân Thiên Lăng là người nói được nhất định sẽ làm được đến cùng.

An Thành không thể nào ở lại được.

Ông vẫn luôn là người cao ngạo, căn bản là không thể đối mặt với bất cứ ánh mắt tìm tòi nghiên cứu cùng nghi ngờ nào của những người khác, bây giờ Ân Thiên Lăng cũng đưa ra tối hậu thư, ông không thể không lựa chọn rời đi thành phố này. Tô Ngọc Liên tất nhiên là không chịu, nhưng hiện tại lúc này cũng không còn có biện pháp nào, chỉ có thể cùng Hứa Âm đi theo hán, cùng đẩy một cái bà già ngồi xe lăn mà rời đi ra khỏi An Thành, đi tới một thành thị nhỏ xa xôi.

Sự nghiệp diễn xuất của Hoa Chiêu đang từng bước được tiến hành.

Đầu tiên, Weibo Yêu Diễm Minh Châu được quảng bá sinh động lên.

Hoa Chiêu cũng sẽ đăng một ít ảnh chụp cùng video thường ngày, mà những bức ảnh chụp cùng video đó đều là do nhiếp ảnh gia có tiếng chụp ra, hơn nữa lại còn được đoàn đội chuyên nghiệp cắt nối, biên tập chế tác, cho nên hình ảnh cảm cùng tiết tấu cảm vô cùng tốt.

Trải qua nhiều ngày ở chung như thế, chị Vân cùng anh Khoan cũng dần dần thay đổi suy nghĩ trước kia của mình, toàn tâm toàn ý đi theo Hoa Chiêu.

Anh Khoan có thể tìm được những góc quay chụp đẹp nhất của cô, mà chị Vân cũng thường xuyên cùng Hoa Chiêu nghiên cứu cách trang điểm cùng phong cách tạo hình thích hợp nhất với cô.

Hoa Chiêu cũng học hỏi chị Vân một ít thủ pháp trang điểm nhanh chóng, rồi lại dùng dòng sản phẩm Minh Châu để thí nghiệm lại kết quả, tìm ra được loại phấn lót, bút mày, kẻ mắt, phấn má, và cả màu son môi thích hợp nhất với chính bản thân mình.

Sau đó chính thức bước vào quay chụp, bắt đầu từ lúc trang điểm cho đến khi khoác lên mình bộ trang phục cổ trang phong phạm nữ vương, chuyển giao cho đoàn đội hậu kỳ chế tác, đến công khai đến trên mạng, nhất thời khiến cho vô số người kinh diễm, lượt chia sẻ cùng số lượng bình luận kịch liệt tăng lên nhanh chóng, rất nhanh đã trở thành hottrend. Rất nhiều các bạn nữ trên mạng spam, dò hỏi xem cô đã dùng bộ trang điểm của nhãn hàng hiệu nào trong video vậy, muốn hỏi mua loại giống như thế.

Cô cũng trả lời lại những bình luận đó: Mời chú ý đến dòng sản phẩm mà mỹ phẩm Thượng Thừa mới tung ra.

Có các tài khoản vòng hồng che trời lấp đất, cùng với tiểu đánh tiểu nháo, video quay chụp cùng góc độ ảnh chụp quá tốt, khí chất, dung mạo cùng với tính cách của Yêu Diễm Minh Châu, thêm đó là sự chuyên nghiệp của đoàn đội ở phía sau, rất nhanh đã khiến cô trở thành một người nổi tiếng trên internet, mở ra hình thức cực kì hút fans.

Tài khoản doanh nghiệp của giải trí Thượng Thừa cùng mỹ phẩm Thượng Thừa trên Weibo cũng bắt đầu theo độ hot của Yêu Diễm Minh Châu mà tuyên truyền nhãn hiệu.

Người trong nghề thật nhanh hiểu được là cô không chỉ là một cái vòng hồng đơn giản như thế, rất có thể là người mà Thượng Thừa muốn nâng đỡ.

Hơn nữa, không đến mấy ngày, Tần Văn Trọng đã nói cho cô về chuyện lên bìa mặt của một tờ tạp chí thời trang có tiếng, cùng với một bộ phim mới của đạo diễn lớn Trần Sâm Lâm, khởi đầu có thể nói là rất cao.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Đại Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Đối với mảng điện ảnh ở giải trí Thượng Thừa, các diễn viên, nghệ sĩ ngoài việc tham gia vào các bộ phim do các nhà đài hay những công ty sản xuất, thì hằng năm giải trí Thượng Thừa đều xuất ra một khoản lớn tiền để đầu tư cho hai đến ba bộ phim truyền hình, và một bộ phim điện ảnh.

Theo thông thường thì đều là các hoa đán, tiểu sinh đương nhiệm đến mang theo các đàn em tiểu hoa, tiểu thịt tươi cùng phối diễn.

Trần Sâm Lâm là đạo diễn kí hợp đồng với Thượng Thừa, cũng đã từng được nhận giải thưởng lớn như là đạo diễn xuất sắc nhất mảng phim truyền hình của lễ trao giải trong nước, đứng số một về kĩ thuật chụp phim cổ trang.

Bộ phim này là một bộ phim cổ trang, từ ba tháng trước đó, nữ chính đã được xác định sẵn là Bùi Lệ Nhã rồi.

Còn nữ phụ số 2, ban đầu kế hoạch vốn là để cho Ông Nhã Minh, người cùng một công ty đến diễn vai này, nhưng Thượng Thừa đột nhiên thay đổi, không dùng Ông Nhã Minh nữa, cho dù trước đó vẫn luôn chờ đợi cô ấy tiến vào đoàn.

Bùi Lệ Nhã và Trần Sâm Lâm đã từng cùng nhau hợp tác qua 2 bộ phim, có thể coi như là nữ chính chuyên dùng của ông, quan hệ của hai người bọn họ cũng không tệ lắm.

Nhà làm phim đột nhiên nói không chờ Ông Nhã Minh nữa, trực tiếp sắp xếp vai diễn cho một cái tiểu hoa, Bùi Lệ Nhã âm thầm vui sướng, tất nhiên là không hề có ý kiến gì, trừ bỏ Ông Nhã Minh, còn lại mấy người tiểu hoa khác đối với cô hoàn toàn không có tạo thành tính uy hiếp.

Trước mắt, Hoa Chiêu cũng vậy, chỉ có thể coi như là một bạch liên hoa nhỏ mới lộ góc nhọn, có chút nổi tiếng, cuối cùng thì thế nào, không phải đều là dựa vào tác phẩm mà nói chuyện ư.

Tần Văn Trọng là nói như thế này, "Chiêu, cô vừa mới ra mắt mà đã có thể nhận được vai diễn nữ phụ số 2 này, mấy cái nhóm tiểu hoa ở phía bên dưới còn đang đánh nhau bẽ đầu mà còn chưa có được, phải trợ mắt mà nhìn đầu, nắm chắc lấy cơ hội lần này, đừng có mà khiến cho tôi mất mặt!"

Hoa Chiêu vừa mới kết thúc khoá huấn luyện hình thể, nằm bẹp trên ghế, lệch đầu nhìn xem kịch bản, lật lật vài tờ, nhũn mảy, "Kịch bản này nên sửa lại, nhân vật nữ số 2 này thật ngẹn khuất, chỉ số thông minh đúng là quá có vấn đề."

".....Nhớ kỹ, cô mới chỉ là một người mới vào."

Hoa Chiêu cười nhạo, "Nữ chính là ai?"

"Bùi Lệ Nhã. Cô ta diễn không tệ, độ nổi tiếng cũng đủ, bộ phim này khẳng định sẽ không flop, cô phải biểu hiện thật tốt vào, cũng quan hệ với cô ta tốt chút."

"Quan hệ của chúng tôi rất tốt, cùng nhau uống rượu, cô ấy còn nói muốn che chở cho tôi nha." Khuôn mặt Hoa Chiêu tràn đầy ý cười, cuộc sống quả nhiên là nơi nơi lẫn lộn, đúng là càng ngày chơi càng vui.

Tần Văn Trọng hoài nghi, "Trước đó các cô không phải là có xích mích với nhau trên Weibo à?"

Hoa Chiêu nhướn mày, "Tôi còn tưởng rằng anh không biết chứ. Vậy mà anh còn nhận cái vai diễn này cho tôi? Trước đó không phải chỉ định Ông Nhã Minh à?"

Trong mắt Tần Văn Trọng loé loé, hẳn tất nhiên sẽ không nói cho cô biết, cái vai diễn này là Trần Tri cố ý bài mưu tính kế khiến cho nhà sản xuất phim phải đổi đi nhân vật nữ số 2 này, vì thế còn đưa cho Ông Nhã Minh một vai nữ chính của bộ phim khác.

Hắn cũng cảm thấy có chút không hiểu lắm, Trần Trì này rốt cuộc là làm gì, là muốn nâng đỡ cô hay vẫn là khiến cho cô không thoải mái.

Ngoài miệng vẫn giải thích, "Lúc trước chỉ là hiểu lầm thôi, đây cũng là một cơ hội tốt để làm hoà, giải bớt hiềm khích trước kia, Bùi Lệ Nhã này ở trong giới có rất nhiều mối quan hệ tốt, cô kết bạn với cô ta cũng không thiệt."

Hoa Chiêu cười cười, cúi đầu nghiêm túc đọc kịch bản.

Đúng là vai nữ chính này rất hợp với Bùi Lệ Nhã, một người ôn nhu mỹ lệ, tốt bụng, thông minh, phúc hậu, chuẩn một cái hình tượng tiểu thư khuê các vô hại.

Nữ số 2 cùng với nam chính là một đôi thanh mai trúc mã, mối quan hệ của hai bọn họ là sư huynh- sư muội, hai người cùng nhau đi theo sư phụ áp tải. Trên đường áp tải, người sư huynh một thân chính nghĩa cứu giúp được nữ chính đang gặp nạn trên đường đến kinh thành thăm người thân, hai người dần dần nảy sinh tình cảm.

Nữ phụ vẫn luôn luôn yêu thầm người sư huynh của mình, liền bắt đầu mở ra hình thức chen vào giữa làm ra các loại hình gây khó dễ, ngẫu nhiên lại gặp được nam phụ số 2, nam phụ vừa nhìn thấy nữ phụ đã nhất kiến chung tình, vừa gặp đang thương, nữ phụ làm như không thấy, một lòng một dạ lấy việc chia rẽ nam nữ chính là lý tưởng của cuộc đời mình, vì thế, nam phụ đi tình biệt lý, cuối cùng kết quả là nữ phụ bị người người ghét bỏ, rồi sau đó rơi vào một cái kết cục không tốt.

Tóm lại, câu truyện chính là tôi theo đuổi anh, anh theo đuổi cô ta, tứ giác quan hệ, nam chính và nữ chính về với nhau.

Xem xuống dưới, suất diễn của nữ phụ cũng không ít, nhưng là tính cách quả thật không thể nuốt nổi, toàn bộ kịch bản chính là một lời không hợp liền nổi giận, các loại âm mưu tính kế với chỉ số thông minh đã offline, hoàn toàn làm nền để nâng lên sự thông minh cùng thiện lương của nữ chính.

Cho nên, cái kịch bản này vẫn là phải sửa sửa.

Hoa Chiêu nghênh ngang vào trong văn phòng của Trần Trì, ngồi vào ghế sofa.

Môi miệng Trần Trì mím chặt, nhìn xem tài liệu, đôi mắt không nâng lên dù chỉ một chút.

Đợi hai phút.

Hoa Chiêu cười lạnh, lấy ra di động, thông thả ung dung gọi điện thoại, mở thêm cả loa ngoài, "Tiểu Ngư, buổi tối chị sẽ làm bánh kem phô mai dâu tây, có muốn cùng chị cùng nhau về nhà làm không?"

Khoé miệng Trần Trì run lên, buông chiếc bút đang ký trong tay xuống, đi đến, ngồi vào chiếc ghế dựa bên cạnh.

Hoa Chiêu thấy hắn biết điều, liền thu lại, "Tần Văn Trọng lại đây, nói buổi tối còn có lịch trình học, xem ra không có thời gian rồi, để lần sau đi."

Bỏ di động xuống, Hoa Chiêu cũng không đi loanh quanh, "Cậu sắp xếp vai diễn này cho tôi?"

Trần Trì cứng nhắc mặt xả ra một tia ý cười, không thừa nhận mà cũng không phủ nhận, "Vai diễn đầu tiên của là nữ phụ số 2, không tệ."

"Nữ chính là Bùi Lệ Nhã. Cậu cố ý." Ngữ khí cực kì khẳng định.

Cái tên gia hoà lòng dạ hẹp hòi này, cũng không biết nhớ đến công lao của cô, nếu không có cô, hắn có thể quen biết Chu Tiểu Ngư? Dám có thái độ này với bà mối, giỏi lắm!

Vốn dĩ Trần Trì để cho cô diễn nữ phụ cho Bùi Lệ Nhã, đúng thật là muốn cho cô thêm chút phiền toái, thêm ngọt ngào.

Nhưng trên mặt vẫn là phải che dấu đi, "Kẻ thù gặp mặt, hết sức đỏ mắt. Như thế, phối hợp với vai diễn sẽ càng chân thật, càng có thể có hoà hoa, bên ngoài cũng sẽ càng có đề tài để viết, truyền thông cũng có đưa tin, cô không cảm thấy như vậy rất tốt hay sao?"

"Nói cũng đúng." Hoa Chiêu chậm rãi gật đầu, cố gắng mà giả vờ, "OK, tôi lui một bước. Vai diễn tôi không ý kiến, tôi muốn sửa lại kịch bản."

"Kịch bản có vấn đề gì?"

"Nữ phụ này quá đần. Nhân vật như thế không thể xứng làm đại diện cho dòng sản phẩm cao cấp quốc tế của lão Nhị được."

"....., cô muốn như thế nào?"

"Hoặc là đem chỉ số thông minh của nhân vật nữ phụ tăng lên cùng các loại tính kế sửa lại, hoặc là tạo nên một nhân vật chính phái si tình, tốt xấu cũng phải là một cái nữ hiệp khách có khí khái."

Trần Trì trầm mặc.

Trong điện thoại đột nhiên truyền ra một tiếng nói: "Anh cảm thấy có thể."

Là giọng nói của Ân Thiên Lăng.

Ánh mắt lạnh lẽo của Trần Trì bắn thẳng đến đây, khoé miệng Hoa Chiêu hơi nhếch, hơi hàm xin lỗi, "Ngượng ngùng, tôi gọi nhầm số. Tiểu Trì, cậu cảm thấy ý kiến lúc nãy của tôi thế nào?"

Trần Trì hít sâu một hơi, chấp nhận thua trận, "Tôi đồng ý với cái nhìn của đại ca."

Hoa Chiêu vừa lòng mà đứng dậy, vỗ vỗ bả vai Trần Trì, "Vậy thì chạy nhanh đi sửa đi, Nhị ca nhà cậu còn phải trông cậy vào bộ phim này để tôi có thể thật nhanh mà tăng lên giá trị, để đuổi theo kịp tiến độ tuyên truyền sản phẩm mới của hắn đấy."

Trần Trì tuân chỉ đi gọi điện thoại, "Đạo diễn Trần, khi nào có thời gian rảnh nhớ ghé qua chỗ tôi một chút, chúng ta tâm sự về bộ phim mới. Được, vậy thì buổi chiều ngày mai. Còn cả biên kịch cũng gọi đến nữa."

...

Hoa Chiêu ra khỏi văn phòng, tắt đi loa ngoài di động, "Alo!"

"Không an phận!" Ngữ khí có chút trách cứ, rồi lại tràn đầy sùng nịnh.

"Đâu có! Anh cũng biết đấy, tên tiểu Trì này từ nhỏ đã nhìn em không vừa mắt rồi, còn không phải là vì em cùng Giản Dị hay chơi cùng nhau đi, cướp hạo huynh đệ của hắn? Bây giờ hắn cưới Tiểu Ngư, thì càng nghiêm trọng hơn. Em cũng đâu có chủ động đi trêu chọc hắn! Hắn cũng không thêm nghĩ đến Tiểu Ngư là do em giới thiệu cho hắn làm quen sao! Bạch nhãn lang! Không giúp em thì thôi, lại còn trả thù em!"

Hoa Chiêu là thật tức giận, tên gia hỏa âm dương quái khí kia, Tiểu Ngư nhà cô vừa đáng yêu lại rạng rỡ như ánh mặt trời, cứ như vậy mà bị tên kia bắt lại trong ao.

"Được rồi, được rồi, gấp cái gì. Em không có chủ động đi trêu chọc hắn, nhưng em chạy đi trêu chọc vợ nhà người ta."

"Em đây là thực tình yêu quý Tiểu Ngư chứ bộ, đối đãi với cô ấy giống như một người em gái của em vậy, chính là dục vọng khống chế của Trần Trì quá lớn, hắn không muốn bất kì kẻ nào cùng vợ của hắn thân thiết dù chỉ một chút."

"Anh cũng không muốn bất kì ai có thể gặp vợ anh."

"....." Hoa Chiêu không còn lời gì để nói, về chút tức giận mới ban nãy cũng vì câu này liền giống như con cá phun bóng bóng, một chọc thùng liền không còn.

"Hôm nay lúc nào thì kết thúc?"

"Bây giờ em muốn đến gặp anh, đã vài ngày không có được ăn cơm chiều của thím Trương làm."

"Vậy giờ em đi xuống đi, đến bãi đỗ xe."

"Được." Tâm tình đột nhiên nhảy nhót.

Hoa Chiêu chạy chậm trở về phòng làm việc, vác lên chiếc túi xách nhỏ tuyên bố tan làm, mặt sau còn có tiếng rít gào vọng lại của Tần Văn Trọng.

Cô cười ha ha, dường như đã lâu cô không có thả lỏng bản thân, thật là muốn trốn đi cảm nhận một chút cảm giác hên hò.

Lại chạy như bay thẳng một đường đến cửa thang máy chuyên dụng, ấn thang máy đi xuống.

"Đình."

Cửa thang máy mở ra.

Bên trong chỉ có một người, trong mắt mang ý cười, hai tay chấp sau lưng, đôi mắt sáng ngời mà có thần, chỉ nhìn vào cô.

Cô thở hắt hắt, cũng học theo hắn chấp hai tay sau lưng, nghiêng đầu cười, đi vào trong thang máy.

Thang máy đóng lại.

Hắn kéo lấy cô một cái, ấn cô lên thành thang máy bên cạnh, thanh âm khàn khàn, "Chạy đến sao?"

"Ừm, muốn thật nhanh nhìn thấy anh."

Lại không thể nói càng nhiều, hắn cúi đầu, hướng đến phía cô vội vàng mà hôn xuống.

Cô cũng đưa hai tay lên ôm lấy cổ hắn, nóng bỏng đáp lại.

Rất nhanh đã đến bãi đỗ xe ngầm, thần sắc bọn họ như thường, dường như không có việc gì mà từng người đi ra.

Còn hơn mười phút nữa mới đến giờ tan tầm, ở trong bãi đỗ xe không ai.

Hắn đi ở đằng sau chờ cô, dắt tay cô lên xe.

Trở lại vị trí ngồi xuống ghế điều khiển, cài kỹ đai an toàn cho cô.

Hoa Chiêu nhìn hắn, "Phi!" Cười ra tiếng.

Nhìn mi mắt cô cong cong cười, hắn cũng không tự chủ được mà mỉm cười, "Làm sao thế?"

Cô lấy ra khăn giấy, lau giúp hắn vết son lây dính trên môi.

Nhìn qua gương chiếu, son môi của chính mình cũng dường như là bị hắn ăn qua một nửa, xem ra vừa mới ban nãy là có bao nhiêu kịch liệt!

Hắn lại sáp đến, "Anh cũng giúp em lau."

Lại tiếp tục hôn lên.

Cô vừa tức giận lại vừa buồn cười, đẩy không ra hắn, cũng không đẩy nữa, đơn giản là thoải mái hưởng thụ giờ khắc ái muội này.

Bọn họ hôn rồi lau, lau rồi lại hôn, giống như trở lại khoảng thời gian vừa mới tỏ tình khi ấy vậy, dù có hôn bao nhiêu cũng cảm thấy không đủ, ánh mắt chỉ cần chạm nhau là có thể phóng điện ra đến.

Cuối cùng, cô sung môi, oán giận nói, "Đồ xấu xa, em đói bụng."

Lúc này hắn mới bỏ qua cho cô, lái xe về nhà.

Về đến nhà, đồ ăn thơm ngào ngạt đã được bung lên bàn.

Hoa Chiêu hít một hơi thật sâu, cảm thán, "Vẫn là cơm của thím Trương là số một."

Thím Trương đang dọn cơm, nghe vậy cười vui vẻ, "Vậy phu nhân ăn nhiều một chút, tôi còn có rất nhiều tay nghề, chỉ còn chờ đến lúc phu nhân sinh thêm một tiểu công tử lại thi triển đâu!"

Hoa Chiêu cười ha ha ra tiếng.

Trong lòng Ân Thiên Lăng hơi nhúc nhích, thấy biểu hiện của cô không có giống như là đang miễn cưỡng, lúc ấy mới yên lòng.

Hai người mặt đối mặt cùng nhau ngồi xuống ăn cơm.

Hoa Chiêu nhận lấy chén canh mà hắn đưa đến, "Em muốn đi quay phim."

Đôi đũa trong tay hắn hơi khựng lại, ngữ khí như thường, "Trong điện thoại có nghe thấy được, ở đâu?"

"Lâm Thành."

"Ừm, muốn làm gì thì làm cái đó." Cùng lắm thì lại trở lại khoảng thời gian chia cắt giống ngày trước, tốt xấu cái này ít ra còn ở trong nước.

Hai người không nói, chuyên tâm ăn cơm.

"Âm Âm"

"Thiên Lăng."

Hai người đồng thời ngẩng đầu.

"Thích đóng phim?"

"Rất thú vị."

"Đừng lại quá thích mà nghiện."

"Ở trên đời này, em đã có một thứ để nghiện rồi, sẽ không còn có bất kỳ thứ khác có thể khiến em nghiện."

"Là cái gì?"

"Anh đó!" Anh không biết anh quan trọng như thế nào đối với em đâu.

Hắn thờ dài, "Âm Âm, anh thật muốn chết ở trong tay em."

"Phi! Nói luyên thuyên." Cô giả vờ tức giận, muốn đánh miêng hắn, "Em còn muốn sinh cho anh một cái tiểu Âm Âm, bạc đầu giai lão, con cháu chạy dài."

Ân Thiên Lăng tưởng tượng đến cảnh tượng ấy, trong lòng mềm nhũn.

"Em đồng ý ư?" Hắn còn vẫn luôn cho rằng cô không thích trẻ con.

"Em đồng ý. Em nghĩ đến nó đã vô số lần, anh nhất định là người ba tốt nhất trên đời này." Hốc mắt cô ẩm ướt, nhưng lại tràn đầy ý cười.

Hắn vươn cánh tay, kéo lấy tay cô, mười đầu ngón tay đan vào nhau, "Cả đời này anh sẽ yêu em."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Đại Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28

Bùi Lệ Nhã có nghĩ như nào cũng không nghĩ ra được, cuối cùng người vào vai nữ phụ cho cô lại là Hoa Chiêu.

Đặc biệt là khi người đại diện đưa cho cô nhìn cái weibo Yêu Diễm Minh Châu kia, thế nhưng cô mới biết được, hoá ra cô gái Hoa Chiêu làm người người kinh diễm kia cùng với Yêu Diễm Minh Châu căn bản chính là cùng một người.

Như vậy thì càng có thể hiểu được vì sao trước kia cô ta lại "bóc phốt" cô, hoặc là muốn sân si hưởng chút danh khí của cô mà thêm hot, hoặc là muốn mơ ước đến Ân Thiên Lăng, bây giờ cô ta dựa vào mối quan hệ cùng Giản Dị mà tiến vào giới giải trí, cái này cũng coi như là đã dự kiến trước được.

Xem ra bộ phim này cô phải tốn công thể hiện tốt một chút, không thể bị một người mới cướp mất sự nổi bật được.

Buổi chiều ngày hôm sau.

Trong lòng Trần Sâm Lâm thật ra có chút không thoải mái, đã định tốt là Ông Nhã Minh rồi, nhưng bây giờ nhà làm phim lại thay đổi thành một người mới, chẳng hề có một chút kinh nghiệm diễn kịch nào.

Chuyện này cũng không biết Trần tổng có biết hay không nữa, chờ đến lúc thích hợp, hắn vẫn là phải nhắc đến chuyện này.

Trần Sâm Lâm mang theo biên kịch đi lên tầng 15, vừa ra khỏi cửa đã nhìn thấy Kiều Lực đang đứng chờ sẵn bọn họ, thần sắc có chút mất tự nhiên, muốn nói lại thôi, liếc mắt nhìn ông một cái, rồi dẫn ông đi đến cửa văn phòng Trần tổng, gõ cửa, vịn ra then cửa.

Trần Sâm Lâm đi phía trước vừa nhìn một cái, giật mình bất động, tình huống như này là sao.

Tiểu biên kịch đi ở đằng sau lại càng có điểm không biết làm sao.

Cánh cửa phía sau nhẹ nhàng mà bị kéo ra.

Trần Trì đang ngồi trên sô pha ghế đơn ở phía bên trái, ngồi ở ghế sô pha đơn đối diện lại chính là Ân Thiên Lăng, Giản Dị thì lại ngồi ở giữa sô pha, vừa lúc tạo thành trạng thái thế ba chân vạc.

Lúc này, ba người bọn họ đều đang nhìn ông, ông cũng được coi là người đã quen với các loại tình huống, nhưng trong trường hợp này vẫn cảm thấy yết hầu có chút căng thẳng.

Giản Dị đứng lên trước tiên, đi đến bắt tay với Trần Sâm Lâm, từ đầu đến cuối vẫn luôn tươi cười đầy mặt, "Đạo diễn Trần, ngài thật đúng là người bạn rộn, chỉ còn chờ mỗi ông thôi đó."

Nói xong, dẫn hai người đi vào bên trong, một trái một phải ngồi vào bên cạnh của chính mình.

Trần Sâm Lâm được sự tiếp đón nồng nhiệt này làm cho hết hồn, chỉ sợ là cũng chẳng có mấy người có được vinh hạnh này như ông đi, ba vị kim chủ Thượng Thừa đồng thời chờ mình.

Ông không khỏi cảm thấy thấp thỏm trong lòng, tình cảnh này sao cứ thấy giống như là thăm vấn hỏi tội vậy? Không phải trong điện thoại Trần tổng nói là bàn về chuyện phim mới hay sao, có cần thiết phải làm ra động tĩnh lớn như thế không?

Giản Dị tự mình rót hai ly trà cho bọn họ, hai người khách khí nhường nhường.

Ân Thiên Lăng dẫn đầu nâng lên chiếc chén, "Lấy trà thay rượu, hai vị, mời."

Đạo diễn Trần vội vàng bưng lên cái chén, "Không dám." Giản tổng thì ông còn từng gặp qua vài lần, ông chủ đứng đầu Thượng Thừa Ân Thiên Lăng này thì đây là lần đầu tiên ông được tận mắt nhìn thấy người thật, quả nhiên giống như trong lời đồn, khí chất bất phàm.

"Đạo diễn Trần, tôi bỗng cảm thấy rất hứng thú với bộ phim mà ông chuẩn bị quay." Giản Dị vuốt trán, "Tên gọi là gì nhỉ? Ài, xem cái trí nhớ này của tôi."

Biên kịch nhỏ giọng nhắc nhở, "Tiểu hành phong vân."

"Đúng, đúng, chính là bộ đó. Đạo diễn Trần, là như thế này, tôi muốn góp một chút ý kiến nhỏ với ông, ông có thể tham khảo một chút."

"Là vinh hạnh, mời Giản tổng nói."

"Tháng sáu này tôi chuẩn bị cho ra mắt một bộ sản phẩm mới, vì bộ sản phẩm này mà mỹ phẩm Thượng Thừa đã phải mất hơn hai mươi năm thời gian để nghiên cứu ra, từ trên xuống dưới trong công ty, bao gồm cả Ân tổng, Trần tổng, và các ban bộ khác đều cực kì chú trọng việc này."

"Chuyện này tôi cũng loáng thoáng nghe được, mỹ phẩm Thượng Thừa bỏ một số vốn lớn đến như thế để nghiên cứu ra đến, vậy nó nhất định là cao cấp."

"Ông nói đúng lắm, cần thiết phải là cao cấp, tôi cũng đã tuyển chọn thật tốt người phát ngôn cho bộ sản phẩm này rồi, khẳng định cũng phải là xuất sắc."

"Đó là tất nhiên. Không biết lần này là vị siêu sao nào cùng Giản tổng hợp tác vậy?"

"Người này à," Giản Dị vỗ vỗ bả vai Trần Sâm Lâm, cười đến chân thành, "Chính là ở ngay trong đoàn diễn của ông đó."

Trần Sâm Lâm kinh ngạc, "Là Bùi Lệ Nhã?" Cô ấy không phải người đại diện của Yanni Whetton hay sao?

Giản Dị lắc lắc ngon tay, "Không phải cô ấy."

"Vậy là Ông Nhã Minh sao?" Trần Sâm Lâm vỗ đùi, "Tôi hiểu rồi, cậu là muốn tôi đem Ông Nhã Minh đổi trở về phải không?"

"Khụ!" Giản Dị vừa giành ra chút thời gian uống một hớp nước, nghe vậy liền bị sặc.

Ân Thiên Lăng dư quang liếc mắt nhìn Trần Trì vẫn luôn cẩn thận im lặng không nói kia một cái.

Trong lòng Trần Trì tự giác, mở miệng, "Đạo diễn Trần hiểu lầm rồi. Ông Nhã Minh đã được tôi sắp xếp vào một vai diễn nữ chính khác rồi, cô ấy còn rất vừa lòng. Lấy độ phổ biến cùng thực lực của cô ấy ở hiện tại, nếu lại để cô ấy làm vai phụ cho Bùi Lệ Nhã, không khỏi có chút không thích hợp."

Trần Sâm Lâm trầm tư, "Cũng đúng, cô ấy bây giờ rất nổi tiếng. Vậy chuyện vừa rồi Giản tổng nói.....Chẳng lẽ là người mới được thay đổi đến kia sao?"

"Không tôi, đúng là Hoa Chiêu."

"Nhưng mà cô ấy vẫn còn là một cái người mới vào, có thể hay không....." Trần Sâm Lâm cân nhắc không có gặp được chân chính người thật của vị diễn viên này.

Ân lão đại không thể chịu đựng được bất kì kẻ nào dám nghi ngờ vợ của hắn, "Cô ấy là một người mới cực kì có tiềm lực, Thượng Thừa rất xem trọng cô ấy."

Trần Sâm Lâm lúc này mới cảm thấy có chút hiểu, rồi lại không hiểu, nghĩ đến lời đồn, "Nghe nói, vị Hoa tiểu thư này là em gái của Giản tổng?"

Giản Dị gật đầu, "Em gái rất thân thiết, còn nhờ đạo diễn Trần chiếu cố cho cô ấy nhiều hơn."

"Không dám nhận." Trần Sâm Lâm làm gì còn dám nói lời nào, người ta là ông chủ đầu tư, nói muốn đổi một người diễn viên thì có gì đáng trách, không chỉ vậy còn tự mình ra mặt giải thích một chút, như vậy cũng đã cho ông đủ mặt mũi rồi.

Chỉ là trong lòng lại cảm thấy, cô gái Hoa Chiêu kia không đơn giản chỉ là em gái riêng của Giản tổng như vậy, khẳng định là còn có cái khác mờ ám.

Tối qua, Ân Thiên Lăng nhân lúc Hoa Chiêu ngủ, suốt đêm ngồi đọc kịch bản của cô mang về, hiếm lạ mà trịnh trọng đề ra yêu cầu với Trần Sâm Lâm, "Những cảnh tình cảm của nữ phụ cần có chừng mực một chút."

Không khí đột nhiên an tĩnh lại hai giây.

Giản Dị vội vàng mở miệng, "Vẫn là đại ca suy nghĩ chu đáo, tôi cũng đang định nói điều này."

Biên kịch nghi hoặc, "Trong kịch bản, những cảnh thân mật của nữ phụ đã rất ít, từ đầu đến cuối cũng chỉ có mỗi một phân đoạn hôn môi mà thôi."

Sắc mặt của Ân Thiên Lăng ngay lập tức biến thành khó coi.

Giản Dị vội vàng xen mồm, "Loại này tất nhiên là muốn đóng thế đi. Nữ thần màn ảnh, nụ hôn đầu tiên cần thiết phải để giành cho sản phẩm mới của tôi, ý tưởng quảng cáo của chúng tôi đã sớm lên kế hoạch thật kỹ rồi."

Trần Trì khinh thường mà liếc mắt nhìn Giản Dị một cái, chính là bất gặp được ánh mắt căm căo của Ân Thiên Lăng, hắn vội vàng quay lại ánh mắt, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim.

Bây giờ đại ca đã có ý kiến đối với hắn, vẫn là cẩn cẩn thận thận sống tốt làm người.

Trần Sâm Lâm bây giờ sao mà còn không hiểu được chứ, vậy thì chính là một cái chày gõ rồi.

Ông ngầm hiểu, "Chúng tôi có thể dùng đóng thế."

Ân Thiên Lăng nhú mày, "Còn có cầm tay."

Biên kịch: "....."

Để tránh đại ca lại tiếp tục chen vào các chuyện vụn vặt, đợi đến một lúc nửa chắc chắn sẽ là vô vàn ánh mắt không thể tin tưởng được xuất hiện, Giản Dị nhanh chóng nói sang chuyện khác, "Mặt khác, tôi đề nghị cần phải sửa lại kịch bản của nhân vật nữ phụ này. Hình tượng người phát ngôn cho sản phẩm của tôi hần là một cái có khí chất, chính trực, là một cô gái có mị lực, không thể là kiểu tính toán chỉ li, chỉ số thông minh lại còn offline, lòng dạ hẹp hòi như vậy được."

Trần Sâm Lâm một bên dặn dò biên kịch, "Cậu ghi nhớ lại hết tất cả các đề nghị của ba vị lão bản này, rồi sửa lại theo nó đi." Lại quay đầu đối với Ân tổng, "Vậy, tôi sẽ bảo người biên kịch nhanh chóng sửa lại kịch bản cho thật tốt, chờ sau khi các ngài cảm thấy không còn vấn đề gì nữa thì chúng ta lại có thể bắt đầu quay."

Ân Thiên Lăng vừa lòng gật đầu, lơ đãng mà nói, "Nghe nói đạo diễn Trần lần trước muốn đến xem khu biệt thự cao tầng của Thượng Thừa?"

Trần Sâm Lâm ngoài ý muốn, "Sao Ân tổng biết? Đáng tiếc lúc ấy đến muộn, nơi đó đã bán xong."

"Có cấp dưới nhận ra đạo diễn Trần. Ở chỗ chúng tôi còn có để lại một vị trí, đạo diễn Trần nếu có hứng thú, tôi có thể để lại cho ông với một cái giá cả cực kì hữu hảo."

Trần Sâm Lâm cực kì vui sướng, buổi sáng ngày hôm đó vừa mới bắt đầu mở quầy giao dịch, giữa trưa đã bán hết toàn bộ, còn chưa có đến được đến lượt ông, vợ của ông còn vẫn luôn oán trách từ đó đến bây giờ.

Trong giọng nó có chút vội vàng, "Vậy thì thật cảm ơn Ân tổng, tôi rất có hứng thú."

"Vậy được rồi." Ân Thiên Lăng nhìn thoáng qua sắc mặt không quá đẹp của Trần Trì kia, "Lão tam, vậy thì cậu giành bớt chút thời gian mang đạo diễn Trần đi xem qua một chút."

Trong lòng Trần Trì run rẩy, cái biệt thự đó lúc trước đại ca đã nói tốt là để lại cho hắn rồi, bây giờ lại nói là muốn bán ra ngoài.

Lần này thật là ăn trộm gà không thành còn mất nắm gạo, đối nghịch với Hoa Chiêu kia, đúng là không có lần nào chiếm được chỗ tốt. Nào dám có nói không, chỉ có thể gật đầu.

Giản lão nhị đứng ở một bên cười vui sướng khi người gặp họa, từ nhỏ đến lớn, hắn thích nhất là nhìn xem Trần lão tam bị làm khó, ăn mất.

...

Kịch bản mất ba ngày mới sửa xong.

Đợi đến lúc Tần Văn Trọng cầm lấy cuốn kịch bản hoàn toàn mới đưa cho Hoa Chiêu, nội tâm hắn lúc đó là cực kì phức tạp.

Hoa Chiêu cắn quả táo, lật xem kịch bản, "Ừm, cũng không tệ lắm."

Hoàn toàn không có một chút gì là kinh ngạc, liền ngay cả giả vờ biểu cảm kinh ngạc một tí cũng không làm.

Tần Văn Trọng thật cẩn thận mà dọn ghế, ngồi xuống bên cạnh cô, "Bà cô của tôi ơi, rốt cuộc cô là người nào vậy?"

Hoa Chiêu làm lơ ánh mắt bất quái, tò mò của hắn, "Tôi cảm thấy tốt nhất là bây giờ anh đi mời thầy giáo dạy diễn xuất đến đây, cùng với tôi đối diễn." Chuyện phải làm tất nhiên là phải làm thật tốt, cô mới không muốn bị mất mặt ở trước toàn thể người xem cả nước.

Tần Văn Trọng quay sang nói với Dao Dao đang đứng ở bên cạnh, "Cô đi mời thầy Thẩm đến đây."

"Được rồi, bây giờ cô có thể nói cho tôi." Nhưng căn bản là Hoa Chiêu không hề để ý đến hắn, tự mình làm bầm lều bầu nhắm lời kịch.

...

Rốt cuộc cũng đến lúc tiến vào đoàn quay phim.

Buổi sáng, 10h30 sân bay đến Lâm Thành.

Hành lý đã được sắp xếp gọn gàng thật tốt từ tối qua, Ân Thiên Lăng còn tự mình kiểm tra qua một lần.

Hoa Chiêu mãi đến 8h buổi sáng nay mới tỉnh.

Đêm qua, người kia quán lấy cô không bỏ, vẫn luôn chôn ở trong người cô, không đếm được đã làm qua bao nhiêu lần. Cô cũng dốc hết sức mà đáp lại hắn, cùng với hắn mà cùng nhau trầm luân, triền miên.

Bọn họ lại trở về khoảng thời gian ngày nhớ đêm mong.

Ân Thiên Lăng đã tỉnh giấc từ lúc sáng sớm, ăn mặc chỉnh tề, chờ cô rửa mặt xong, ăn bữa sáng, chú Trương lái xe, hắn cũng đi theo cô đi ra đến sân bay.

Từ nhà đến sân bay mất khoảng 45 phút, hai người một câu cũng không nói, rúc ở trên ghế phía sau.

Cô dựa vào trong lồng ngực hắn, bàn tay nắm lấy tay hắn, khẽ đùa nghịch ngón tay hắn.

Hắn tựa cằm trên đỉnh đầu cô, thỉnh thoảng khẽ hôn lên tóc cô.

Hôm nay, 45 phút này bỗng nhiên thật ngắn ngủi, rất nhanh đã đến sân bay rồi.

Cô nhéo bàn tay hắn, "Anh đừng đi xuống, để chú Trương giúp em là được rồi."

Hắn gật đầu, "Được. Có việc gì nhớ gọi điện cho anh, hai ngày nữa anh làm Trần Trì thả Tiểu Ngư qua đây chơi với em."

"Ừm." Cô vỗ vỗ đỉnh đầu hắn, thô thanh thô khí, "Ân Thiên Lăng, ở nhà phải ngoan ngoãn biết chưa."

Hắn kìm nén mà cười, "Đoạt lời nói của anh. Em đi đi."

Cô đẩy ra cửa xe, rồi lại quay đầu lại, hôn lấy hắn một chút, cầm lấy túi xách xuống xe.

Chú Trương xuống xe cầm rương hành lý, tiễn cô đi đến đại sảnh.

Đến chỗ soát vé đã hẹn nhau từ trước, Tần Văn Trọng, chị Vân, còn có Dao Dao đều đã đến rồi.

Hoa Chiêu nhận lấy rương hành lý, chú Trương tự động rời đi.

Cô lấy xuống kính dâm, cùng ba người chào hỏi.

Trong lòng Tần Văn Trọng hơi chấn động, vừa rồi ở phía xa xa hình như hắn đã nhìn thấy một cái bóng dáng không tính là xa lạ, đó là Ân tổng sao?

Trong lòng hoài nghi, trùng hợp như thế sao? Hắn liếc mắt nhìn kỹ Hoa Chiêu, Hoa Chiêu đã đeo lên kính dâm, mặt không biểu cảm.

Hai tiếng đường bay, rất nhanh bọn họ đã đến đoàn làm phim tại Lâm Thành.

~~~~~

Mới tìm thấy một bộ khá hài...

Muốn đào hố quá =))))))

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Đại Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Đến đúng thời gian.

Máy bay hạ cánh, thế nhưng thật ra lại gặp được một người ngoài dự kiến ở ngay chỗ cửa xuất khẩu.

Là Bùi Lị Nhã cùng với người quản lý của cô ta, Từ Lâm.

Cô ta trang điểm rất điệu thấp, mặc một chiếc áo thun liền váy kéo dài qua đến tận đầu gối, kiểu dáng freesize to rộng, màu trắng, trông cực kì thoải mái, đầu đội mũ lưỡi trai màu xanh coban, hình ảnh hoàn toàn khác với hình tượng nhu mì, thanh thoát thường ngày của cô ta ở trong mắt mọi người, lại nhiều thêm mấy phần hoạt bát, nghịch ngợm.

Cách đó không xa còn có tốp năm, tốp ba fan hâm mộ, cùng với mấy người vệ sĩ ngăn cản duy trì trật tự, thêm cả một dàn phóng viên cùng camera.

Tần Văn Trọng lăm bằm một câu, "Đúng là sẽ đến." Đôi mắt liếc sang nhìn Hoa Chiêu ở ngay bên cạnh, "Nhìn thấy chưa? Học hỏi chút."

Hoa Chiêu cho một cái lườm cực kì xem thường ở phía sau mắt kính râm.

"Anh Trọng! Ở đây!" Bùi Lị Nhã được bao vây ở trong khu vực an toàn, giờ tay vẫy vẫy.

Ở một cái vị trí như thế, trong một cái cảnh tượng như thế, không muốn tìm được cũng khó.

Phi nhỏ thì về phi nhỏ, ở trước máy quay, Tần Văn Trọng vẫn bày ra dáng vẻ một tay cầm túi quần, một tay cũng giơ lên vẫy vẫy hai cái, chào hỏi với Bùi Lị Nhã, thể hiện ra thập phần nhiệt tình cùng kính trọng.

Còn Hoa Chiêu nhưng thật ra cảm thấy có chút muốn cười, Tần Văn Trọng người này có thể diễn, ngoại hình cũng không tệ, sao không tự mình làm mình tinh đi.

"Anh Trọng, em hỏi đạo diễn về lịch trình chuyến bay của anh, vừa lúc em phải chờ đến 4 giờ chiều mới có suất diễn, nên ở chỗ này chờ mọi người luôn."

"Vẫn là Lị Nhã thật có tâm, mặc kệ bây giờ đã có bao nhiêu nổi tiếng đều vẫn có thể nhớ đến tôi."

"Tất nhiên rồi, nghĩ đến lúc trước kia khi em mới vừa ra mắt, anh Trọng cũng giúp đỡ em rất nhiều, nếu không, sao có thể có được em của ngày hôm nay." Bùi Lị Nhã tình ý chân thành.

"Nói quá rồi, đây là kết quả mà Lị Nhã hết sức nỗ lực mới có được." Tần Văn Trọng lại liếc mắt nhìn sang cái dáng vẻ lười biếng còn thất thần kia của Hoa Chiêu, cực kì cảm thấy có điểm hận sát không rèn được thành thép.

Bùi Lị Nhã duyên dáng mà cười khéo, cũng nhìn sang Hoa Chiêu, "Hoa tiểu thư, chúng ta lại gặp mặt."

"Ồ, hai người quen biết nhau sao?" Tần Văn Trọng làm bộ làm tịch.

"Không lâu trước đây, bọn em còn từng cùng nhau uống rượu, lúc ấy em còn trêu đùa mà hỏi cô ấy rằng em ấy xinh đẹp như vậy, lại có Giản tổng làm chỗ dựa, sao không tiến vào giới giải trí, không nghĩ đến nhanh như thế đã thành sự thật, còn cùng với em diễn chung một bộ phim nữa."

"Vậy thì thật là khéo quá, Hoa Chiêu, mau chào hỏi tiền bối đi."

Hoa Chiêu gỡ kính râm xuống, mỉm cười, "Chị Bùi."

Trong đám người truyền đến tiếng của fan, "Là cái người trên Weibo Yêu Điểm Minh Châu kia, nhìn người thật ở bên ngoài thật quá xinh đẹp!"

"Vẫn là nhìn Bùi Lị Nhã trông hiền hoà hơn một chút."

"Yêu Điểm Minh Châu không phải từng "bóc phốt" Bùi Lị Nhã sao?"

"Ặc, hình như đúng là có thật."

"Vừa đi vừa nói chuyện, người ở đây quá đông." Tần Văn Trọng dẫn đầu đi trước.

Bùi Lị Nhã chủ động kéo cánh tay Hoa Chiêu, "Mọi người chắc là sẽ đói bụng đi! Tôi đã đặt bàn cơm tại cửa tiệm ngay ở phía bên cạnh đoàn làm phim rồi, đón gió tẩy trần cho mọi người."

Mắt Hoa Chiêu nhìn xuống cánh tay, "Chị Bùi thật là chu đáo."

"Đừng khách khí với chị, trước kia chị cũng từng làm trò trước mặt Giản tổng mà nói muốn che chở cho em, bây giờ làm sao có thể nuốt lời!"

Camera vẫn luôn ở phía trước quay đến bọn họ, Tần Văn Trọng bước chậm lại ở phía sau một bước, Bùi Lị Nhã lúi kéo cánh tay Hoa Chiêu đi ở phía trước, hai người đều rất phối hợp mà lộ ra mỉm cười.

Có phóng viên đi theo đến bên cạnh, cầm microphone hỏi, "Lị Nhã, bạn cùng Hoa Chiêu rất thân thiết với nhau sao?"

"Trước khi em ý còn chưa ra mắt, chúng tôi đã quen biết nhau rồi, bây giờ lại là đồng môn, sư tỷ muội."

"Lúc trước ở trên mạng có đồn ra một ít rằng hai người các bạn bất hoà với nhau."

Bùi Lị Nhã bắt đầu cười cười, "Không thể nào. Nếu nói là bất hoà giống như vậy, công ty làm sao có thể sắp xếp cho chúng tôi đến diễn chung một bộ phim được."

Phóng viên lại đưa microphone đến trước mặt Hoa Chiêu, "Hoa Chiêu, chào hỏi mọi người một cái nào!"

Hoa Chiêu nhìn vào ống kính máy quay khẽ cong khoé miệng, "Xin chào mọi người."

Phóng viên tiếp tục đưa ra vấn đề, "Làm một người mới bước chân vào giới giải trí, chỉ với một thời gian rất ngắn đã được cho ra mắt, còn không có tác phẩm nào, vậy mà bạn đã có thể lên được mặt bìa của tờ tạp chí cao cấp, bây giờ lại còn có thể tham gia bộ phim mới của đạo diễn Trần, hơn nữa lại là nữ phụ số 2. Chuyện này ở trong giới giải trí là cực kì hiếm thấy. Các bạn trên mạng đều đang suy đoán, hoặc là bạn là người vô cùng xuất sắc, hoặc là bạn có hậu đài, chỗ dựa ở phía sau. Đối với các cách nói này, bạn có điều gì muốn bày tỏ không?"

Tần Văn Trọng tiến lên một bước mà thúc giục, "Xin lỗi, chúng tôi phải đi trước, nếu lại chần chừ rất có thể sẽ không đuổi kịp buổi quay chiều nay."

Bùi Lị Nhã cũng cười tỏ vẻ xin lỗi, vẫy tay chào phóng viên.

Phóng viên lại không thuận theo không buông tha, "Hoa Chiêu, vấn đề vừa rồi bạn có thể trả lời một chút không?"

Hoa Chiêu bị Tần Văn Trọng đẩy đi, bước chân không ngừng lại được, vội vàng quay đầu nói thêm mấy chữ, "Các bạn trên mạng thật là thông minh, cả hai đều có nha."

Tần Văn Trọng trừng mắt lườm cô một cái.

Bùi Lị Nhã ngoài ý muốn liếc nhìn cô một cái, cô ta thật đúng là cái gì cũng dám nói. Đây là thừa nhận chính mình có chỗ dựa? Thật là nghề con mới sinh không sợ cộp.

....

Đi gặp đạo diễn ăn cơm.

Đi vào lúc thật không đúng, đạo diễn Trần còn đang ngồi ở trước màn ảnh theo dõi mà phát giận lên một cái vai diễn nhỏ.

"Có diễn được hay là không đây? Ngay cả cảm xúc đơn giản như thế mà cô cũng không nắm chắc được! Lại còn là xuất thân từ chính quy, thật là ngay cả một cái diễn viên đóng thuê còn không bằng."

Bùi Lị Nhã cầm lấy chiếc ly giữ ấm được đặt ở một bên của đạo diễn Trần, "Đạo diễn Trần, mau uống hùm nước bớt giận, đây là lần đầu tiên Tiểu Diêu đóng phim cô trang, tiến vào trạng thái nhân vật chậm một chút tất nhiên là điều khó tránh khỏi."

Cô bé đỏ bừng mặt, một vai phụ nhỏ bị giáo huấn đến không dám lên tiếng, cảm kích mà nhìn Bùi Lị Nhã một cái.

Trần Sâm Lâm quay đầu nhìn lại, tầm mắt lại dừng ở trên người mỹ nhân yếu điệu ngay ở phía sau Tần Văn Trọng.

Nói cô là mỹ nhân thì lại không đúng lắm, dáng vẻ của cô, khí chất của cô, hoàn toàn không chỉ dừng lại ở hai chữ mỹ nhân.

Cô gái này hẳn là người được tận ba vị lão bản của Thượng Thừa nói tốt, khen hết nước hết cái Hoa Chiêu kia đi, thật đúng là có chút không bình thường.

Tần Văn Trọng đi lên trước, "Sâm Lâm, đã lâu không gặp."

Ánh mắt Trần Sâm Lâm nâng lên, tỏ vẻ hỏi, "Cậu dẫn dắt?"

Tần Văn Trọng gật đầu, giơ ngón tay cái lên, ý bảo, "Như này."

"Đề cao tận như thế?"

"Cậu còn không tin vào ánh mắt của tôi?"

"Tin, chưa thấy người nào có thể qua được ánh mắt cậu."

Tần Văn Trọng vẫy vẫy tay với phía sau, "Hoa Chiêu, đến gặp đạo diễn Trần nào."

Hoa Chiêu nghe lời đi đến, mỉm cười xinh đẹp, giống như một đoá hoa mẫu đơn nở rộ, quốc sắc thiên hương, "đạo diễn Trần, ngưỡng mộ đại danh của ngài đã lâu."

Vốn dĩ Trần Sâm Lâm đang ngồi ở trên ghế nhỏ ở sau màn ảnh theo dõi, trong lòng bỗng cảm thấy nhảy dựng, không khỏi đứng thẳng người dậy, đối diện với Hoa Chiêu đi đến, tự đáy lòng nói, "Hoa tiểu thư, nổi tiếng không bằng gặp mặt."

Hai người nhẹ nhàng bắt tay.

Từ đầu đến cuối, Bùi Lệ Nhã hoàn toàn bị bỏ lơ, ánh mắt của cô ta hơi loé loé.

Ngày hôm qua vừa mới đến đây, ngày lập tức cô đã mang theo quà cáp mà đến bái kiến đạo diễn Trần trước tiên.

Đạo diễn Trần lại đưa cho cô một phần kịch bản mới nữa, nói là kịch bản có chút thay đổi, bảo cô nhìn qua một chút.

Cô cảm thấy không có chuyện gì, trước kia đóng phim, kịch bản cũng tùy lúc sẽ vì một vài người mà điều chỉnh, cô là một người diễn viên thành thực, những phần điều chỉnh lâm thời đó cũng không tạo thành sự khó khăn gì đối với cô.

Tuy ý lật lật xem, nhưng nhìn rồi lại cảm thấy giật mình.

Những phân đoạn cơ bản của cô thì không có gì thay đổi, nhưng là những phân đoạn diễn cùng với nữ phụ số 2 thì lại có thay đổi rất lớn, toàn bộ tính cách nhân vật nữ phụ đều đã có biến hoá.

Trong lòng cô tức khắc sinh ra cảnh giác, đoán chắc rằng nhất định là Hoa Chiêu đi tìm đạo diễn sửa lại kịch bản, ý vào có quan hệ với Giản Dị mà thôi.

Lúc ấy cô nói bóng nói gió mà hỏi hỏi, Trần Sâm Lâm cùng với cô có quan hệ khá tốt từ ngày xưa, nhưng ông ta chỉ nói là vì hiệu quả cho phim càng tốt.

Cô không tin.

Cho nên hôm nay cô mới muốn đi đón tiếp riêng, để Từ Lâm lộ ra tin tức cho các phóng viên báo giải trí.

...

Buổi chiều, Hoa Chiêu cũng không có suất diễn, nhưng cô vẫn luôn ngồi ở một bên mà nhìn những người khác diễn xuất, tinh tế nghiền ngẫm, tự hỏi nếu là bản thân mình thì sẽ diễn như thế nào.

Trong khoảng thời gian này đúng là cô cũng đã giành ra rất nhiều công sức, hơn nữa cô khá thông minh, từ nhỏ học cái gì cũng đều rất nhanh, đạo cũng không cảm thấy diễn xuất có gì khó lắm, chính là chú ý cảm xúc, tình cảm chân thành của bản thân, thể hiện ra thật tự nhiên là được.

Cứ như vậy nhìn xem đến hết, Bùi Lệ Nhã diễn xuất đúng là không tệ lắm, diễn nhân vật tiểu thư khuê các kia còn rất giống với trong kịch bản, cơ bản là hai ba lần là có thể qua.

Buổi tối, đạo diễn mời cơm.

Ăn xong một lần, Hoa Chiêu liền trở về khách sạn.

Còn may, chỗ đóng phim không phải là ở nơi núi sâu rừng già, là địa điểm điện ảnh nổi danh, điều kiện nghỉ ngơi cũng còn tạm được.

9 giờ rưỡi, Ân Thiên Lăng gọi videocall đến.

Hắn nhìn thấy cô còn đang bọc cả người trong khăn tắm, trên đầu còn có cả bọt xà phòng chưa có xả sạch sẽ.

Bật cười, "Còn đang tắm ư?"

Hoa Chiêu tức giận lườm hắn một cái, thật biết chọn thời gian, cô mới tắm xong có một nửa đã phải vội vàng chạy ra.

"Vậy anh chờ em tắm xong lại gọi, em đi tắm đi."

"Thôi đi." Hoa Chiêu cầm khăn lông bao lại đầu tóc rồi cuộn lên trên đỉnh đầu, ngồi dựa ở trên giường.

"Hôm nay thế nào?"

"Khá ổn, gặp đạo diễn rồi, ngày mai mới bắt đầu quay phim."

"Nhưng anh không ổn."

"Làm sao thế?"

"Không có em ở đây."

Hoa Chiêu ngây người, một lúc sau mới thoả mãn mà cười, "Chồng à, anh có biết là càng ngày anh càng biết nói lời âu yếm hay không?"

"Bà xã không thích sao?"

"Đúng là rất thích, cho nên, mỗi ngày anh phải nói nhiều một chút đó nha."

Ân Thiên Lăng thờ dài, "Âm Âm thắng, anh cũng hưởng thụ như vậy."

Hoa Chiêu đắc ý mà cười ra tiếng.

...

Ngày hôm sau.

Từ sáng sớm Hoa Chiêu đã bị Dao Dao kéo đi trang điểm.

Cảnh diễn đầu tiên, đối thủ của cô là Lý Gia Vi, là một tiểu sinh, một chàng trai ấm áp rất được Thượng Thừa quan tâm.

Mái tóc của cô đen dài như thác nước, mặc một bộ hồng y chiết eo đứng ở trong gió, trên eo dắt bội trường kiếm, đai lưng khê phát phới trong làn gió.

Nàng tên là Hồng Anh, là một người nữ tiêu sư dám yêu dám hận.

Nàng bày tỏ tâm ý của mình đến sư huynh, người sư huynh có hơi hoảng loạn, nói gần nói xa, cũng không có trực tiếp cự tuyệt.

Luôn luôn bình tĩnh, bằng phẳng như nàng cũng cảm thấy có chút e lệ, ngượng ngùng, trong lòng còn có chút chờ mong.

Diễn đến chỗ này là đã sang đến cảnh tiếp theo, nhưng đạo diễn lại không có kêu ngừng.

Hoa Chiêu cũng không dừng lại, một tay rũ xuống, nắm chặt lại, một tay đỡ bội kiếm bên hông, một e lệ, một đậm chằm, một cái quay đầu, xoay người mà chạy đi.

"Cát!" Hai mắt Trần Sâm Lâm sáng lên, kinh hi không thôi.

Mỗi một lời nói của cô, biểu tình của cô, động tác của cô, đều quá hấp dẫn, vượt xa cả mong đợi của ông. Hơn nữa những động tác, biểu tình thêm ở cuối phân cảnh diễn kia, thật là quá đặc sắc.

Tần Văn Trọng đứng ở phía xa xa mà giờ ngón tay cái lên với cô, Hoa Chiêu hơi hơi khom người vinh hạnh mà nhận lấy.

Bùi Lệ Nhã cảm thấy rất là kinh ngạc, theo như cô biết, cô ta hoàn toàn không có tí kinh nghiệm diễn xuất nào.

Chẳng lẽ chỉ với hơn một tháng ngắn ngủi thời gian luyện tập, Tần Văn Trọng đã có thể khiến cô ta luyện ra đến được kỹ thuật diễn như vậy sao?

Nhưng là có bao nhiêu người diễn viên vốn là được đào tạo bài bản từ chính quy, ra đến diễn cũng chưa chắc đã có thể được như vậy.

Nội tâm cô cảm thấy chua xót, cực kì không muốn thừa nhận đó là thiên phú.

Hoa Chiêu diễn thử một chút, sau đó đi vào trạng thái càng ngày càng tốt.

Dao Dao ngồi ở trên ghế nhỏ, vẻ mặt cực kì sùng bái, mà vẻ mặt của chị Vân cũng là vô cùng kích động, tại sao lúc trước bản thân chính mình lại không có nhìn ra được, còn cứ luôn nghĩ rằng chỉ là một cái bình hoa.

Tần Văn Trọng ngồi ở bên cạnh Trần Sâm Lâm, tấm tắc mà tán thưởng, "Khuôn mặt này! Kỹ thuật diễn này! Thật đúng là ông trời thương cho com ăn."

Trần Sâm Lâm đã sớm gạt bỏ hết những cái nghi ngờ về cô trước đó, mặt mày hớn hở, vai diễn của nhân vật này thay đổi là đúng lắm, tuyệt, tuyệt.

~~~~~

Cuối cùng cũng đánh xong T^T

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Đại Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Không có bất ngờ gì xảy ra, tin tức hot nhất trên mạng hôm nay sẽ là cảnh Bùi Lị Nhã kéo cánh tay Hoa Chiêu tại sân bay.

Tin tức đầu đề là: Hoa Nhài công chúa cùng với Yêu Diễm Minh Châu tay trong tay thân mật, đập tan tin đồn nói bất hoà.

Trong tin tức còn có nhắc đến Hoa Chiêu sẽ hoá thân vào nhân vật nữ phụ số 2 trong bộ phim mới mà Bùi Lị Nhã vào vai nữ chính, là một người mới tiến vào giới giải trí, thế nhưng Hoa Chiêu đã quá phô trương, không chỉ có Tần Văn Trọng là người đại diện nổi danh trong giới hộ tống cho cô, mà còn có sẵn bên người chuyên viên trang điểm, tạo hình cùng với trợ lý nữa. Hơn nữa, Hoa Chiêu còn cực kì hào phóng mà trả lời lại vấn đề của các bạn trên mạng ngay tại hiện trường buổi phỏng vấn, tự thừa nhận bản thân mình có chỗ dựa ở đằng sau.

Buổi chiều khi mà Giản Dị đến thăm ban, Hoa Chiêu chính là đang híp mắt ngồi ở trên ghế đọc kịch bản, chị Vân ở bên cạnh trang điểm lại cho cô, còn Dao Dao thì đang bô bô nói cái gì đó.

Cách đó không xa còn có một người nam tử đang đứng, tóc vấn ô quan, mặc một bộ trang phục chiết tay, người con trai anh tuấn, trắng trẻo.

Lý Gia Văn nho nhã lễ độ, "Sur muội, chúng ta cùng nhau đối diễn một chút đi, phần lời kịch ở phía sau khá nhiều."

Dao Dao vội đứng lên, đem ghế nhường lại cho soái ca ngồi.

Chị Vân liếc mắt trừng Dao Dao lấy một cái, chính chủ còn chưa nói gì, mà cái tiểu nha đầu này đã nhiệt tình ân cần như thế làm gì!

Lý Gia Văn cười ôn hoà, "Chúng ta bắt đầu được chứ?"

Hoa Chiêu sao cũng được, ngồi thẳng thân thể, buông kịch bản.

"Sur muội vì sao muốn nói lại thôi?"

"Sur huynh, sur huynh muốn lưu lại trong kinh thành ư?"

"Phải, ta muốn cùng với Kinh Yên ở nơi đây, từ nay về sau, ta không hề độc thân."

Trong lòng Hồng Anh hơi hơi chua xót, hoá ra từ trước đến nay đối với hấn mà nói, là vẫn luôn là cô độc. Từ trước đến giờ tâm lòng của nàng và hấn, đều chưa từng có ở cùng một chỗ.

Cũng vậy! Ai có chí nấy, so với việc đặt mình ở trong ngôi nhà cao cửa rộng này, nàng càng thích vào Nam ra Bắc hơn, theo đuổi, tận hưởng lấy những ngày tháng thoải mái. Những cái đó tình tình yêu yêu, khi đặt ở trước mặt tự do này, thì có tính là cái gì chứ!

.....

"Ngày mai muội sẽ cùng sur phụ khởi hành, đi xa tái ngoại."

"Huynh biết. Vậy sur phụ đều nhờ cả vào muội."

"Huynh yên tâm. Hồng Anh xin từ biệt, sur huynh cùng Kinh Yên cô nương nhớ bảo trọng!"

Hai người đối đáp, liền mạch lưu loát.

Lý Gia Văn không khỏi tán dương thêm, "Hoa sur muội thật sự không có từ chính quy đi ra sao? Thật là làm người đồ ky."

Hoa Chiêu mỉm cười " Là sur huynh dẫn dắt tốt thôi."

Giản Dị vuốt cằm, nhìn trong chốc lát.

Hấn lùi về phía sau hai bước, nhìn hai người sur huynh sur muội này trò chuyện vui vẻ, hình ảnh còn rất cảnh đẹp ý vui nha.

Rút ra di động, nhấn lung tung rồi loạn vài cái, chụp ra mấy bức ảnh gửi đi.

Tần Văn Trọng vừa mới làm xong công việc, bây giờ mới từ bên ngoài trở về, đứng ở đằng sau lưng Giản Dị, tò mò vươn đầu ra xem, "Giản tổng, đang làm gì vậy? "

Giản Dị hoảng sợ, quay đầu lại nhìn, đá một chân vào hấn, "Tên Đại Tần đáng chết này! Đang yên đang lành hù dọa chết tôi làm cái gì!"

Tần Văn Trọng nháy ra thật xa, trêu chọc hấn, "Lại làm chuyện xấu gì đi? Đến đây tìm Hoa Chiêu à?"

"Đi, cùng nhau."

Ngước mắt nhìn đến cái góc đông đúc, không chỉ có một người kia.

Trong lòng Bùi Lị Nhã có chút không vui, tuy Lý Gia Văn không thuộc khẩu vị đồ ăn của cô, nhưng ở trước mặt nhiều người như thế mà bị vắng vẻ, cô

vẫn cảm thấy có điểm thật mất mặt.

Lý Gia Văn ở trong giới được công nhận là một ả nam, làm người chính trực, cũng không có tai tiếng, nghe nói trước kia hắn đã từng hẹn hò với một người bạn gái trong 5 năm, người bạn gái này không ở trong giới giải trí, năm trước mới bị đào ra là đã chia tay, chính hắn cũng đã lên hắn weibo mà hào phóng thừa nhận.

Sau đó, cô có biết được, có mấy người nữ minh tinh ở trong cùng một công ty với hắn, trong tối ngoài sáng liếc mắt đưa tình với hắn, nhưng Lý Gia Văn đều không dao động.

Hơn nữa, nếu như đã từng hợp tác với Lý Gia Văn hắn thì đều biết, ở phim trường, hắn không phải là một người chủ động đi xum xoe trước mặt mấy bạn diễn nữ.

Hôm nay, thế nhưng hắn lại chủ động đi tìm Hoa Chiêu ghép thoại, nếu là người thông minh thì đều có thể nhìn ra, đây chỉ là lấy cớ mà thôi.

Mà cảnh diễn tiếp theo kia là cảnh diễn phối hợp của cả ba người bọn cô, Lý Gia Văn không biết là cố ý hay vô tình mà không có gọi cô, điều này không nói cũng biết.

"Âm Âm" Giản Dị đi đến.

Hoa Chiêu quay đầu lại, có chút kinh ngạc, "Sao anh lại đến đây?"

"Đến đây đi công tác, nhân tiện đến nhìn xem em."

"Đi tay không đến?"

"Làm sao có thể thế được? Có mua cho em hai túi đồ ăn lớn, mang đến đây sợ không ổn lắm, cho nên đã gửi đến đại sảnh của khách sạn, đến lúc trở về đừng quên lấy đi."

"Coi như anh thức thời."

"Giản tổng," Ánh mắt Lý Gia Văn hơi loé loé, chủ động vươn tay chào hỏi.

Giản Dị duỗi tay cầm, ý vị thâm trường mà cười, "Xin chào."

Vừa lúc có phóng viên thăm ban ở hiện trường, chạy nhanh chụp lại hình ảnh một màn ba người này, Giản Dị nhìn thấy, nhưng cũng không ngăn cản.

Có tin tức, có đề tài là chuyện tốt, cần cái gì!

Bùi Lị Nhã ngồi không yên, chủ động đến đây cùng Giản Dị chào hỏi, Giản Dị cùng với cô hàn huyên vài câu, lại đi đến chỗ đạo diễn bên kia nói trong chốc lát, mời mọi người uống trà chiều, cho đến 6 giờ thì lên máy bay đi rồi.

Hơn 6 giờ tối công việc mới kết thúc, Hoa Chiêu và mấy người Tần Văn Trọng ăn cơm cùng với nhau, rồi trở lại khách sạn.

Trước đại sảnh quả nhiên có hai túi lớn đồ ăn vặt, lấy trở về trong phòng nhìn xem, tất cả đều là những món đồ ăn vặt mà thường ngày cô thích ăn nhất, trong đó thế nhưng còn có một túi thuốc nhỏ.

Tên Giản Dị kia thế nhưng còn dám tranh công!

Mấy cái này vừa nhìn đã biết là người nào làm hắn mang đến đây.

Nằm trên giường, gửi tin nhắn Wechat cho hắn.

Hoa Chiêu: Ở đâu vậy?

Ân Thiên Lăng: Công ty.

Hoa Chiêu: Là anh bắt Giản Dị đưa đồ ăn cho em hả?

Ân Thiên Lăng: Sợ em ở bên đó không có mua được.

Hoa Chiêu: Chồng yêu thật tốt.

Ân Thiên Lăng: Chú ý giữ khoảng cách với mấy người diễn viên nam một chút.

Hoa Chiêu:.....hử? Có ý gì?

Sau đó, Ân Thiên Lăng liền đóng gói gửi sang cho cô hai tấm ảnh chụp.

Bóng cây dâm mát, người con gái khoác trên mình một bộ trang phục cổ trang màu đỏ cùng với người con trai trong bộ quần áo màu xanh lá ngồi cùng với nhau, cả hai người đều chỉ lộ ra sườn mặt.

Người con gái cầm lên cuốn kịch bản mà đọc, người con trai mỉm cười ôn nhuận, vươn tay ra muốn cầm lấy cuốn kịch bản, nhưng đôi mắt lại luôn nhìn chăm chú vào khuôn mặt mỹ miều của người con gái kia.

Gió lùa qua kẽ tóc, phất phới, khuôn mặt dịu dàng. Ảnh chụp còn sử dụng thêm cả filter, tô điểm cho thêm phần lung linh huyền ảo, càng tăng thêm mấy phần nữ tính trường ái muội.

Hoa Chiêu lạnh lẽo mà cười, Giản Tiểu Di, đừng có nghĩ là bay trở về rồi là tôi sẽ không đánh chết được cậu.

Chờ mãi không thấy cô trả lời, Ân Thiên Lăng liền gọi điện thoại đến đây.

Giọng nói trầm thấp hoà hoãn, nhưng Hoa Chiêu lại có thể nghe thấy được trong đó có một chút tức giận, "Có muốn nói điều gì với anh không?"

"Ông xã, em nhớ anh."

Hắn khựng lại ba giây, sau đó khẽ nói, "Anh cũng vậy."

Hoa Chiêu lấy lại quyền chủ động, "Sao anh còn chưa có tan làm?"

"Hừ!" Người nào đó còn chưa có chịu bị thu phục.

Trong lòng Hoa Chiêu bỗng cảm thấy buồn cười, "Ghen tị sao? Vậy anh tự mình đầu tư một bộ phim đi, tự mình đến làm nam chính."

".....Anh có thể ở nhà cùng em chơi trò chơi gia đình[1]."

[1] trò chơi gia đình: "chơi nhà chòi": là cái trò chơi của trẻ con, trò chơi mà ngày xưa chúng ta chơi gì mà đóng vai mẹ con, y tá, bác sĩ, rồi nấu ăn, xếp hàng ấy. mình còn nhớ ngày xưa mình có nhóm lửa, xong đi câu cá trộm về nấu cho con cún con nhà mình ăn

Hoa Chiêu tưởng tượng ra cái cảnh tượng ấy, nhin không nổi mà phì cười ra tiếng, "Ân Thiên Lăng! Tuy rằng khi còn nhỏ em không thích chơi trò gia đình này lắm, nhưng mà em đây có thể cố mà cùng anh chơi cái loại trò chơi sắm vai này nha."

Trong đầu Ân Thiên Lăng bỗng nhiên hiện lên vô số hình ảnh thiếu nhi không nên xem, cảm thấy không được tự nhiên, hung tợn mà che dấu, "Người con trai kia tên gọi là gì?"

Hoa Chiêu quá quen thuộc với cảm xúc của hắn, tức khắc biết hắn đang suy nghĩ đến cái gì, liền mở ra hình thức trêu chọc, giọng nói nũng nịu, "Ừm.....Chồng à, anh thử nói xem, em có nên mua mấy bộ trang phục y tá đến cosplay chơi thử với anh hay không đây? Âm Âm muốn sắm vai....."

"Hoa Âm Âm! Đừng trêu chọc anh!" Cách xa nhau mấy ngày, Ân Thiên Lăng căn bản là chịu đựng không nổi khi bị cô trêu đùa, cả người ngay lập tức bốc hỏa ra đến.

Hoa Chiêu làm nũng, "Ừ ừ.....Muốn!"

"Em....."

Một âm thanh dịu dàng truyền đến, "Ân tổng, buổi tối hôm nay ngài không có ăn cơm, tôi đi xuống mua cho ngài bữa ăn khuya nhé."

Hoa Chiêu không nói lời nào, tỉnh tề mà nghe.

Ân Thiên Lăng không nhanh không chậm lớn tiếng nói, "Ai cho phép cô tiến vào!"

"Thật xin lỗi, tôi.....nhìn thấy cửa còn chưa có đóng. Ngài làm sao vậy, ngài đang đổ mồ hôi sao, có phải là có chỗ nào cảm thấy không khoẻ hay không?" Giọng nói có hơi mang sợ hãi cùng với nôn nóng.

Giọng nói cất cao của Ân Thiên Lăng đã hoàn toàn không còn kiên nhẫn, "Đi ra ngoài."

Qua hai giây, âm thanh tiếng đóng cửa vang lên.

Tâm tư của Hoa Chiêu thay đổi, người này chắc hẳn là vị nữ thư kí trong lời của Thôi Diệp, giọng nói nhưng thật ra lại khiến cho người nghe sinh ra hảo cảm.

"Âm Âm?"

Hoa Chiêu cười cười, "Ai thế?"

"Một người không liên quan."

"Không biết thương hoa tiếc ngọc, dọa đến người ta."

"Người con trai kia tên là gì?"

Lại vòng trở lại đề tài này! Hoa Chiêu đảo tròn tròn mắt, để tránh gây ra thương vong đến người vô tội, cô thở dài, "Ở bên này, ngoài trừ đóng phim, còn lại tất cả thời gian đều vô cùng nhàm chán, cũng chỉ có thể tìm người khác nói chuyện phiếm, vị sư huynh này còn rất thú vị, người lớn lên cũng khá đẹp trai."

Đầu dây bên kia trầm mặc một chút, mở miệng, "Anh bảo Tiểu Ngư qua đó."

"Vẫn là thôi đi, miễn cho cái tên mặt như khối băng kia ghi hận em trong lòng. Không biết Xuân Lệ đang làm gì trong khoảng thời gian này nhỉ, nếu như hôm nay Giản Dị mang cô ấy đến thì tốt rồi, em cũng không cần nhân đến nỗi tùy tiện tìm người khác nói chuyện phiếm."

Hoa Chiêu cười lạnh trong lòng, Giản Tiểu Dị, ai bảo cậu dám mang đến tai họa cho bà đây!

"Anh biết rồi." Ân Thiên Lăng sao có thể không biết được cô định làm cái quỷ gì, để tiểu nha đầu kia qua đó cũng tốt, cô có việc vui, liền không rảnh để ý đến mấy cái người không liên quan đó.

...

Ngày hôm sau, trên Weibo lại bắt đầu nổi lên bom đạn.

Cuộc chiến lại như cũ là hai bên Hoa Chiêu và Bùi Lị Nhã.

Nguyên nhân gây ra chuyện này là có một nhà báo lớn trong giới giải trí đã đăng trên Weibo, tiêu đề trực tiếp, khiến cho người người tranh luận.

【Độ nổi tiếng của Hoa Chiêu tăng lên nên được đoàn làm phim ưu ái, còn Bùi Lị Nhã trượt xuống khiến cho bị vắng vẻ.】

Hình minh họa đúng là Giản Dị, Hoa Chiêu, Lý Gia Văn ba người ngồi vây quanh trong ảnh chụp, trọng điểm là ở phía xa xa thể nhưng còn xuất hiện thêm cả Bùi Lị Nhã.

Cho nên thực tế là bốn người cùng chen chung trong một tấm ảnh.

Bùi Lị Nhã nhìn thấy tấm ảnh này thì cảm thấy giận sôi máu, cầm lấy chiếc ở trong phòng khách sạn mà đập mạnh xuống sàn. Từ Lâm lập tức gọi điện thoại cho bên nhà báo kia yêu cầu gỡ xuống, bên nhà báo kia bằng mặt nhưng không bằng lời, ngoài miệng thì đáp ứng, nhưng trên thực tế lại không có hành động gì cả.

Fan Bùi Lị Nhã không chịu được, lập tức kết bè kết đội chạy đến Weibo Yêu Diễm Minh Châu mà mĩa mai, chửi chọc, chỉ trích Hoa Chiêu mua được kịch bản, dẫm sư tỷ thượng vị.

Yêu Diễm Minh Châu đã không phải chỉ là một tiểu võng hồng như ngày xưa nữa, theo tiến độ đẩy mạnh tuyên truyền của Thượng Thừa trong khoảng thời gian này, lượng fan đúng thật là đã tăng lên vô số, sức chiến đấu ngày xưa đâu bằng nay.

Hai bên người đến ta đi, tình hình chiến đấu cực kì kịch liệt.

Đến cuối cùng, fan của Lý Gia Văn cũng cảm thêm một chân tham gia vào, càng chiến càng loạn, một nồi hỗn chiến.

Fan Hoa Nhài nói Hoa Chiêu là một cái bình hoa, không luyện tập kỹ thuật diễn cho thật tốt vào, chỉ biết chạy loạn ở phim trường mà lo quyền rũ ông chủ, quyền rũ nam minh tinh.

Fan Minh Châu nói Bùi Lị Nhã là sư tỷ ở trong cùng một công ty, không chỉ không có biết diu dặt sư muội, còn mượn cơ hội xa lánh người mới, không có tính bao dung.

Còn fan của Lý Gia Văn thì đúng kiểu nửa mùa, nửa nọ nửa chai, người thì sợ rằng nam thần của mình sẽ bị một người vừa mới ra mắt quyền rũ cướp đi mất, người khác thì vui quá mà khóc, nam thần nhà mình rốt cuộc cũng đã bước ra khỏi bóng ma của cuộc tình trước đó rồi.

Thêm cả mấy người qua đường, đi ngang qua hóng hót, nào thì khen Hoa Chiêu hoá trang vào vai kiếm khách mặc hồng y quá là xinh đẹp, lần áp toàn trường, giết ra đến tứ phương, nói rất chờ mong bộ phim mới này, người thì cầu nguyện cho kỹ thuật diễn của diễn viên ngàn lần vạn lần là online dùm.

Nhất thời, trên mạng náo nhiệt vô cùng.

Từ Lâm lại gọi điện thoại báo cho công ty, nhưng bộ quan hệ xã hội trong công ty lại đưa ra lý do thoái thác là không cần phải xen vào chuyện này, fan của hai người bọn họ war nhau, càng "véo" càng hot, cả hai đều nổi. Bùi Lị Nhã đã là một người có độ nổi tiếng ổn định, còn là sư tỷ, chỉ cần nói là đây là một trò đùa, tự giễu mà cười, ngược lại càng dễ dàng giành được hảo cảm của mọi người hơn.

Từ Lâm nghĩ vậy cũng cảm thấy có lý, nhưng rồi lại không dám nói cho Bùi Lị Nhã nghe, cô cảm thấy, từ khi tiểu Bùi đụng đến cô gái Hoa Chiêu kia, liền mất hết tất cả bình tĩnh vẫn luôn có từ trước, ngay đầu trận chưa đánh đã tự loạn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Đại Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31

Ngày hôm sau.

Trang điểm, hoá trang, tạo hình, làm tất cả trong một buổi sáng, sau đó ăn sáng, cho đến khi mọi thứ xong xuôi thì sắc trời đã không còn sớm nữa.

Chờ khi Hoa Chiêu đi xuống đại sảnh dưới tầng một, liếc mắt một cái bỗng nhìn thấy Xuân Lệ. Xuân Lệ chính là đang ôm cái túi du lịch siêu lớn của mình, trên người thì mặc một bộ đồ thể thao, hai mắt nhắm nghiền nằm dựa vào trên lưng ghế sofa mà ngủ.

Tức khắc, Hoa Chiêu cảm thấy bầu trời âm u, thời tiết âm trầm ở bên ngoài kia cũng dần trở nên tốt đẹp hơn.

Cô giờ tay đặt đến bên miệng, làm một cái khẩu hình im lặng, "suyt" một tiếng, rồi lặng lẽ đi đến gần sofa.

Đi gần đến nơi, khoảng cách chỉ còn có một bước chân, Xuân Lệ đột nhiên mở to mắt.

Cô ấy rõ ràng giật mình, dường như có chút không hiểu được là mình đang ở chỗ nào, trái phải ngó nghiêng rồi lại quay về phía trước, ngẩng đầu nhìn lên.

Khi này, Hoa Chiêu đã hoá trang xong thành nhân vật Hồng Anh, tạo hình ở bên ngoài cực kì xinh đẹp, mỹ lệ, lại càng có ba phần tư thái oai hùng, ba phần hào phóng, thông dong, một đôi mắt hạnh mang đầy ý cười đang nhìn cô.

Xuân Lệ hồi phục lại tinh thần, không tự chủ được giờ tay lên vẫy vẫy, "Chị thật xinh đẹp."

Hoa Chiêu cong lên khoe miệng, đi đến trước mặt cô, nửa ngồi xổm xuống, vươn tay xoa xoa mái tóc mái trên trán của cô, "Em mới cắt tóc à."

Xuân Lệ cảm thấy có chút không được tự nhiên, sờ sờ mái tóc ngắn ngắn của mình.

Hoa Chiêu khen ngợi cô, "Đẹp lắm."

Xuân Lệ ngay lập tức nhếch miệng cười vui vẻ, "Em cũng thích. Chỉ có mất thẩm mỹ của Giản Dị có vấn đề."

Hoa Chiêu tán đồng, "Mất thẩm mỹ của hần luôn luôn có vấn đề." Dắt tay kéo Xuân Lệ đứng lên, "Hần gọi em đến đây à?"

Xuân Lệ lắc đầu, "Anh ấy không biết em đến đây."

Hoa Chiêu nghi hoặc, "Vậy thì à?"

Xuân Lệ gãi gãi đầu, "Ba của em bảo em đến đây, nói là có người đến mời em làm trợ lý."

Dao Dao nhảy bèn cảm giác được có người chuẩn bị muốn cướp bát com của mình, đứng ở một bên làm bầm, nhỏ giọng nói thầm, "Chị Chiêu có trợ lý rồi."

Tất cả mọi người đều nghe được, chị Vân còn kéo kéo ống tay áo của cô bé.

Hoa Chiêu nhướn miệng cười, nhìn Xuân Lệ vẫn đang dờ dẩn, không hiểu vì sao, "Có muốn đến phim trường cùng với chị không? Chỗ chị có rất nhiều đồ ăn ngon nha."

Đôi mắt Xuân Lệ toả sáng lấp lánh, không thêm nghĩ ngợi liền đáp, "Muốn ạ."

Hoa Chiêu nhìn chiếc túi to đùng kia của cô, lấy thẻ phòng đưa cho Dao Dao, "Vậy đành phải nhờ đại trợ lý giúp tiểu trợ lý mang chiếc túi xách này lên phòng của chị, nhân tiện cầm luôn 2 túi đồ ăn vặt xuống đây."

Dao Dao nghe vậy lập tức tiến lên muốn đưa tay cầm lấy chiếc túi của tiểu trợ lý, đột nhiên không kịp phòng ngừa, chiếc túi quá nặng khiến cho cánh tay của cô trùng cả xuống, cả người đều lung lay một chút.

Xuân Lệ nhìn một cô gái tay nhỏ chân nhỏ, săn sóc mà cầm lại chiếc túi về, "Vẫn là tôi đi cùng cô đi."

Nói xong dẫn đầu đi về phía trước.

Dao Dao nhìn dáng vẻ nhẹ nhàng của Xuân Lệ, cầm lấy chiếc túi một cách đơn giản, không khỏi tặc lưỡi, lại không muốn bị bỏ rơi ở phía sau, vội vàng chạy theo.

Không bao lâu sau, hai người mặt mày hớn hớn xách hai túi đồ ăn vặt đi ra đến.

Bốn người con gái cùng nhau lên xe.

Hôm nay có một phân cảnh diễn khá quan trọng, là cảnh Hồng Anh cùng Yên Kinh phát sinh xung đột, hai người tranh cãi, Hồng Anh không nhịn được nữa mà giơ tay tát một tát lên mặt Yên Kinh.

Trước khi bắt đầu quay, Bùi Lệ Nhã có chủ động đến tìm Hoa Chiêu đối diễn. Hai người đơn giản ghép qua loa một lần lời thoại, Hoa Chiêu lại tạo một cái tát giả vờ.

Khi chính thức bắt đầu quay, hai người kịch liệt tranh chấp, Hồng Anh quá tức giận, không thể kiềm chế được, giơ tay lên tát một cái qua đi, mặt Bùi Lệ Nhã lệch sang một bên, mọi âm thanh đều dừng lại.

"Cát!"

Đạo diễn cầm loa, "Lệ Nhã, vừa rồi cô phản ứng có chút chậm."

Bùi Lệ Nhã xin lỗi mà cười cười, "Tôi làm lại một lần nữa."

Lần thứ hai, đạo diễn vẫn kêu dừng lại. "Lệ Nhã, biểu cảm không đúng, lần này nhanh hơn rồi."

Lần thứ ba, đạo diễn vẫn không hài lòng, cảm xúc có chút nôn nóng. "Sau năm phút nữa lại tiếp tục quay!"

Bùi Lệ Nhã nghĩ ngợi một chút, "Sur muội, lần sau em hãy đánh thật đi, như vậy chị mới có thể cảm được cảm xúc chân thật, chúng ta làm nốt lần cuối này."

Hoa Chiêu hơi cảm thấy kinh ngạc, "Không cần thiết phải như vậy chứ? Chúng ta lại ghép diễn với nhau thêm vài lần nữa chắc là ổn."

Bùi Lệ Nhã kiên định nói, "Lấy kinh nghiệm diễn của chị, đánh thật sẽ càng có hiệu quả chân động hơn, càng dễ dàng khơi gợi lên cảm xúc của người xem, không sao đâu, nghe chị."

"Cô chắc chứ?"

Hoa Chiêu nhìn đạo diễn, đạo diễn lại nhìn xem Bùi Lệ Nhã, Bùi Lệ Nhã gật đầu, giơ tay làm dấu OK, "Tôi không thành vấn đề."

Đạo diễn chần chờ, lại nhìn bầu trời đang dần một tối, nhân viên công tác cũng có chút uể oải.

"Vậy thì được rồi, Hoa Chiêu không chế lực độ lại một chút."

Toàn trường quay an tĩnh, lại một lần nữa bắt đầu quay.

Sau một hồi tranh chấp kịch liệt của hai người qua đi, Hoa Chiêu khó có thể kiềm chế lại được lòng mình, giận dữ vung tay tát một phát.

"Chát!"

Bùi Lệ Nhã bị đánh lệch hẳn đầu qua một bên, tạo ra phản ứng chân thật nhất, không thể tin được, oán giận, khúat nhục, thương tâm, rơi lệ.

Đối với lần diễn lần này đạo diễn thập phần vừa lòng, đối với Bùi Lệ Nhã giơ lên ngón tay cái.

Hoa Chiêu trông thấy khuôn mặt Bùi Lệ Nhã đã đỏ lên, cũng cảm thấy có chút bội phục, chân thành nói, "Vừa rồi xin lỗi."

Bùi Lệ Nhã ngược lại là vẻ mặt cười an ủi cô, "Không sao, một bàn tay mà thôi. Đây là bắt buộc của một diễn viên."

Hoa Chiêu nhiệt tình hứa hẹn, "Phản đảng sau nếu có cơ hội sẽ bồi lại cô".

"Ha ha, sur muội thật là hài hước, vậy phải xem biên kịch viết ra sao."

Hoa Chiêu cười cười, ngồi trở lại góc của chính mình, gia nhập đội ngũ ăn không ngồi rồi, cắn hạt dưa, ăn đồ ăn vặt.

Dao Dao sùng bái không thôi, "Chị Hoa Chiêu, chị diễn hay thật đó!"

Chị Vân thốn thức, "Bùi Lệ Nhã đối với bản thân của mình ra tay còn khá tàn nhẫn."

"Một cái tát kia chẳng đau chút nào." Xuân Lệ phồng mồm, quai hàm đầy đồ ăn.

Dao Dao khó hiểu, "Chính là cô ấy đều gào khóc lên mà."

"Nhưng là đánh như thế sẽ chẳng có chút nào đau cả, chỉ là nhìn thoáng qua thì biên độ động tác khá mạnh mà thôi." Đôi mắt Xuân Lệ mở to, con ngươi đen láy rõ ràng.

Từ Lâm vội vàng chạy đến xem mặt Bùi Lị Nhã, "Còn ổn, không sưng, không ảnh hưởng đến cảnh diễn ngày mai."

Bùi Lị Nhã bước đi từng bước ưu nhã, giọng nói nhẹ nhàng, "Quay được chưa?"

Từ Lâm gật đầu, "Yên tâm."

Bùi Lị Nhã vừa lòng mỉm cười, một cái tát này tất nhiên cô không thể cứ vậy mà ăn không nó được.

Buổi tối, đã có ngay một người trên mạng đăng Weibo, nói rằng chính mình có đến thăm đoàn làm phim.

"Vô cùng kích động! Hôm nay cùng cùng bạn thân đi đến hậu trường dựng cảnh phim ở Lâm Thành, có nhìn thấy đoàn làm phim《Tiêu hành phong vân》. Vì có cảnh tuyến giới ngăn lại, đoàn làm phim không cho đến gần, trăm phương nghìn kế mới trà trộn vào được, rốt cuộc nhìn đến được nam minh tinh Lý Gia Văn mà tôi thích nhất. Văn Văn mặc cổ trang siêu đẹp trai! "

Phía dưới lại kèm theo một tấm hình Lý Gia Văn đang nghỉ ngơi ở phim trường.

Nhất thời mọi người chia sẻ vô số.

Nửa giờ sau, người này lại đăng thêm một tin:

"Còn có, Bùi Lị Nhã cùng với Hoa Chiêu diễn cảnh tát tai. Không nghĩ đến Hoa Chiêu lại đánh thật, làm một người mới ra mắt mà như thế cũng quá trâu bò rồi. Bùi Lị Nhã cũng đều phải bị ăn tát, vậy mà vẫn có thể tiếp tục diễn tiếp."

Là một người qua đường nhìn thôi đều cảm thấy đau, cảm thấy bội phục Bùi Lị Nhã, người qua đường tôi từ đây biến thành fan. "

Phía dưới lại kèm theo một cái video vài giây, đúng là cảnh bị tát.

Trước đó, bài đăng đã được rất nhiều người chia sẻ trên weibo, lại thêm một bài đăng phía sau nữa lại càng hot hơn, hơn nữa bình luận cơ hồ đều là nghiêng về một phía.

Đại khái đều là chỉ trích Hoa Chiêu quan báo tư thù, không nghĩ đến lớn lên xinh đẹp như vậy mà lòng dạ âm ngoan như thế.

Weibo Hoa Chiêu lại một lần nữa trở thành chiến trường.

Fan của Bùi Lị Nhã bắt lấy được chuyện này, càng nắm lấy cái video kia không bỏ, đau lòng thần tượng của chính mình, hận không thể lập tức chạy như bay đến đoàn làm phim để hộ giá, hộ tổng bảo vệ thần tượng, miễn cho lại bị kẻ gian làm hại.

Buổi sáng ngày hôm sau, Tần Văn Trọng cầm di động vội vã chạy đến phòng trang điểm tìm Hoa Chiêu.

"Đọc tin trên Weibo chưa?"

"Rồi."

"Cô tát cô ta thật sao?" Một ngày hôm qua Tần Văn Trọng đều không có ở đây.

Dao Dao nóng nảy, chuyện trên Weibo vẫn là sáng nay cô mới vừa nói cho chị Hoa Chiêu.

"Rõ ràng là Bùi Lị Nhã tự mình bắt chị Hoa Chiêu tát, hiện trường còn có nhiều người như thế có thể làm chứng."

"Đúng thế, tôi làm chứng." Xuân Lệ ngay thẳng mà giơ tay phải lên, tay trái thì vẫn còn đang cầm chiếc bánh bao nhỏ mà cắn một miếng.

Hoa Chiêu phì cười ra tiếng, vờn tay xoa xoa bộ tóc ngắn củn của Xuân Lệ.

Xuân Lệ rụt rụt cổ, bình thường cô cũng hay làm như thế mà sờ sờ con mèo bụi nhà cô, hoá ra cảm giác được vuốt ve là như thế này, chính là cô sẽ không phát ra tiếng kêu nha.

Đầu Tần Văn Trọng đầy vạch đen, "Giờ này mà cô còn cười được? Bây giờ trên mạng cô đã bao thầu tất cả khu hotsearch rồi đó."

"Tự bọn họ vui vẻ là được rồi."

Tần Văn Trọng trừng mắt lườm nguyệt cô một cái, nghi vấn hỏi, "Bùi Lị Nhã thật sự bảo cô đánh thật sao?"

"Đúng thế, ngay từ đầu quay mấy cảnh đều không qua được, đạo diễn đều nóng nảy. Cô ta tự mình yêu cầu diễn thật, rõ ràng là kĩ thuật diễn của cô ta không được." Dao Dao sốt ruột bảo vệ.

Tần Văn Trọng cảm thấy buồn cười, "Kỹ thuật diễn của cô ta cũng được coi như là cấp bậc ảnh hậu, diễn cảnh tát tay một hồi mà cũng không qua được sao?" Nhìn sang Hoa Chiêu, "Uổng cho cô lấy làm thông minh, lại bị người gài bẫy".

Hoa Chiêu không phản bác, chuyện lần này đúng là chính bản thân cô suy xét không cẩn thận, lúc ấy đánh người còn cảm thấy áy náy trong lòng, sớm biết thế cô đã vung tay tát thật mạnh vào rồi, cho đỡ phải uổng công hừng cái nổi oan uổng này.

Nhìn thấy Hoa Chiêu không nói lời nào, Tần Văn Trọng trái lại lại an ủi cô, "Không cần quá lo lắng, tôi đi tìm Trần Sâm Lâm đứng ra nói chuyện cho cô. Chỉ cần hắn chứng minh là Bùi Lệ Nhã chủ động yêu cầu diễn cảnh đánh thật là được."

"Chính là tôi có video mà."

Vẫn luôn chuyên tâm gặm bánh bao nhỏ Xuân Lệ, bỗng nói ra lời kinh người.

Tất cả mọi người động tác nhất trí quay ra nhìn cô ấy, chị Vân cũng dừng chiếc bút vẽ mi trong tay lại.

Tần Văn Trọng mở to mắt nhìn cô, "Cô gái này lại là người nào?" Từ đâu lại bay đến một cái tiểu nha đầu?".

Người này có vẻ rất lợi hại, Xuân Lệ nghiêm túc trả lời, "Tôi là tiểu trợ lý."

Tiểu trợ lý ở đâu ra? Tần Văn Trọng thờ dãi một hơi thật mạnh, "Video gì?"

"Thì chính là video đó." Xuân Lệ lấy ra di động, tìm được video truyền phát tin.

Lại là bản hoàn chỉnh trước và sau khi diễn cảnh kia.

Tất cả mọi người đều nói không ra lời.

Tần Văn Trọng ép hỏi, "Cô quay cái này làm gì?"

"Đây là nhiệm vụ của tôi."

"Nhiệm vụ gì cơ?"

"Nhiệm vụ của tiểu trợ lý." Xuân Lệ cảm thấy chính mình đã nói được đầy đủ rõ ràng rồi mà, sao cái người này còn vẫn cứ hỏi, lợi hại ở chỗ nào chứ?

Quả thực là ông nói gà bà nói vịt, Tần Văn Trọng chán nản, sa mạc lời, hoàn toàn không muốn nói chuyện nữa, quyết đoán từ bỏ câu thông với cô gái này.

Dù sao thì cũng có cái video, làm chuyện gì cũng đơn giản hơn.

Hoa Chiêu lại giống như nghĩ đến cái gì, dẫn dắt từng bước, "Người mời em đến làm trợ lý giao nhiệm vụ này cho em sao?"

Xuân Lệ che miệng, lắc đầu "Không thể nói."

"Đoạn video này em sẽ gửi cho người đó sao?"

Xuân Lệ vẫn là che miệng lắc đầu.

Đại khái trong lòng Hoa Chiêu đã có đáp án.

Vì đã hiểu rõ, Tần Văn Trọng tự mình ra trận, nhờ bộ phận biên tập cắt nối một chút, đăng lên trên Weibo làm sáng tỏ sự thật chân tướng, còn đi vòng sang cả đạo diễn Trần Sâm Lâm.

Trần Sâm Lâm thực nể tình mà chia sẻ lại.

Không bao lâu sau, hướng gió lại thay đổi.

Rất nhiều người cảm khái, quả nhiên không thể chỉ nghe lời từ một phía, không nên tin đồ vật cất câu lấy nghĩa được, người phát tin tức trên weibo trước kia rõ ràng là nghe nhìn lẫn lộn, khiến cho quần chúng lầm lỗi.

Mình Châu fan trước đó vẫn luôn quan sát, dõi theo, cũng vì nữ thần của mình mà nhảy ra ám ức, kích động rằng chính mình không có nhìn lầm người, nhìn Hoa Chiêu là biết cô không phải loại người hẹp hòi, bụng dạ khó lường như vậy, mấy tên cầu bịa đặt kia cút về nhà đi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Đại Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 32

editor: may18 + beta: 96875

Từ sau khi Hoa Chiêu ra mắt, Chu Tiểu Ngư cảm thấy chính mình càng ngày càng có sức mệnh, mỗi ngày đều phải ra sức phát huy năng lực chiến đấu đến bùng nổ, phong phú vô cùng.

Làm một người hâm mộ thâm niên của Yêu Diễm Minh Châu, mới vừa rồi lại đi tham chiến xong một trận, nhịn không được mà gọi điện thoại cho nữ thần kẻ công lao to lớn này.

"Chị Âm Âm, có phải bây giờ chị rất hot rồi phải không?"

"Làm sao thế?" Hoa Chiêu còn đang trong giờ nghỉ ngơi ở phim trường.

"Bởi vì dạo gần đây em đã cùng với rất nhiều người trên mạng tranh luận, mắng chửi lẫn nhau đó, đây gọi là người nổi tiếng thì nhiều thị phi trong truyền thuyết đi."

"Ha ha ha, Tiểu Ngư nói đúng lắm."

"Nếu không, em đến thăm ban chỗ chị nhé?"

"Tên Trần Trì nhà em sẽ để cho em đến đây chắc? Nếu em đến được đây, có một người bạn mới rất đáng yêu muốn giới thiệu cho em làm quen."

"Người bạn nào vậy, nam hay nữ, có đáng yêu giống như em không?" Chu Tiểu Ngư cảm thấy rất hứng thú, trong giây lát lại trở về về mặt oán giận, "Tên đàn ông keo kiệt bủn xỉn kia nếu mà còn dám không cho em đi, thì em sẽ chia tay hắn, đi đến cây nhò chỗ chị."

"Chu Tiểu Ngư, em nói lại một lần nữa xem." Âm thanh buồn bực ở đầu bên kia vang lên.

"Anh làm gì, anh.....A..... Trần a Trì, tin anh mới có quý!"

"Tút." Âm thanh từ điện thoại biến mất, đập máy.

Hoa Chiêu vui vẻ nở hoa trong bụng, đại loại cảnh tiếp theo là chế gục cùng với bị chế gục, rốt cuộc thì người nào bị chế gục, vậy thì phải rửa mặt đón chờ.

Xuân Lệ ghé sát đến Hoa Chiêu, mắt nhìn không chớp, "Chị cười gì vậy? Làn da thật đẹp."

Hoa Chiêu đã quá quen với phong cách nói chuyện của Xuân Lệ rồi, lời trước và lời sau hoàn toàn không có tí liên quan nào cả, Hoa Chiêu sờ sờ cái cằm nhỏ xinh của cô bé, "Của em cũng rất đẹp mà."

Xuân Lệ lắc đầu, "Em rất đen. Giản Dị nói rằng em chính là một hạt đậu đen."

"Đậu đen cũng là đậu tốt, là loại dinh dưỡng cao cấp. Giản Dị là tiểu bạch kiểm, đừng cùng hắn so đo."

Xuân Lệ nghiêm túc nghĩ ngợi, "Tiểu bạch kiểm? Anh ấy giống như thế sao. Vậy về sau em sẽ gọi anh ta như thế luôn."

Hoa Chiêu sùng sốt, "Ha ha ha ha! Giản lão nhị chắc chắn sẽ thích cái tên đấy."

...

Quả nhiên, hai ngày sau liền xuất hiện một biệt đội nhỏ đến thăm ban.

Ai bị chế ngự, ai là người trấn áp, nhìn xem một cái là biết ngay.

Chu Tiểu Ngư vui vẻ tung tăng đi ở đằng trước, nếu có thêm cái đuôi chắc có lẽ giờ nó đã vênh lên tận trời mà vẫy loạn, ở phía đằng sau là tên Trần Trì mặt than, cả người toả ra không khí lạnh lẽo.

Không khí trong phim trường ngay lập tức nóng lên, đây là lần đầu tiên nhân viên công tác ở Thượng Thừa nhìn thấy ông chủ của mình đi đến thăm ban cơ sở.

Thăm ban người nào? Nhìn xem vợ của ông chủ là biết liền, một đường chạy thẳng đến chỗ Hoa Chiêu.

Trần Trì tự giác mà ngồi sang bên cạnh chỗ đạo diễn.

Trong lòng Trần Sâm Lâm xúc động, tuy rằng chính mình thành danh là một người đạo diễn đã lâu, nhưng dựa vào cây đại thụ Thượng Thừa này nhiều năm đến nay, Giản tổng cùng Trần tổng còn chưa bao giờ có tự mình đến thăm ban qua cả, nhà làm phim thì thi thoảng mới đến đây đi dạo.

Trong lòng ông đương nhiên cũng hiểu rõ, người ta đến đây cũng chẳng phải đến thăm ông.

Nhìn tình hình này, lại nhớ đến hôm sửa kịch bản đủ loại lần trước, Hoa Chiêu chắc chắn là người của Ân tổng, lại còn không phải đơn giản chỉ là một tình nhân bình thường.

...

Nơi góc nghỉ ngơi riêng biệt của Hoa Chiêu đúng là càng ngày càng náo nhiệt.

Tần Văn Trọng vừa thấy một bầy toàn con gái, cũng chạy đi đến bên chỗ đạo diễn, đi tiếp nhận lấy đồng khí lạnh rửa tội.

Chu Tiểu Ngư còn mang thêm đến đây hai túi đồ ăn, Xuân Lệ lập tức bắn ra tình cảm nồng nhiệt đến cô.

Vì thế, Chu Tiểu Ngư im thin thít ngồi nhìn chằm chằm Xuân Lệ ăn cả thế giới, nhìn chằm chằm đã hơn 5 phút rồi.

Dao Dao và chị Vân đã được Xuân Lệ mở mang kiến thức từ hôm trước rồi, lúc đó Xuân Lệ chính là một mình ăn tận ba tô cơm, nhìn nhiều rồi cũng quen.

Một hồi lâu sau, Chu Tiểu Ngư ngẩng đầu lên dùng khẩu hình miệng hỏi Hoa Chiêu, "Cô ấy ăn khoẻ thật."

Ba người còn lại không hện mà gắp, tất cả đều cùng nhau gặt đầu thật mạnh.

Xuân Lệ chiếm lấy vị trí bên trái của Hoa Chiêu, Chu Tiểu Ngư nhìn sang vị trí bên phải, Dao Dao.

Dao Dao nhìn thấy bà chủ đích thân đến, có một lúc lâu vẫn chưa nói chuyện, hơi mất tự nhiên hướng sang bên cạnh Hoa Chiêu rụt rụt.

Chu Tiểu Ngư bỗng cảm thấy chính bản thân mình đã bị thất sủng, tâm tình cảm thấy mất mát.

Xuân Lệ giờ lên con mực, đưa đến bên miệng cô, "Tiểu Ngư, cô ăn cá nè."

Tức khắc, Chu Tiểu Ngư cảm thấy vô cùng buồn bực, túi thân mà muốn oà khóc lên.

Hoa Chiêu cười ha ha ha không ngừng.

Mặt Tiểu Ngư ghen đến mức đỏ bừng, "Chị Âm Âm, chị còn như thế, em sẽ không báo tin cho chị."

Hoa Chiêu không cười nữa, "Tin gì cơ?"

"Tôi hôm qua." Chu Tiểu Ngư nhìn xem trái phải, chị Vân cùng Dao Dao vội vàng cúi đầu nhìn đi động, không quan tâm đến chuyện bên ngoài.

Cô nhỏ giọng, "A Trì nói hần nhìn thấy có người nào đó cùng với nữ thư kí ôm ấp ấp."

Ánh mắt Hoa Chiêu hơi lóe, "Thế hả."

...

Đứng dậy đi diễn tiếp một phân cảnh mới nữa.

Xuân Lệ dừng tay đang ăn mấy thứ đồ này lại, tìm khăn giấy lau lau, rồi lấy ra đi động.

Chu Tiểu Ngư lấy ghế dịch đến bên cạnh, ngồi song song cùng cô nhìn xem, xem cô điều chỉnh tiêu điểm ảnh, "Cô quay cái này làm gì? Cô thích Lý Gia Văn?"

Xuân Lệ nghi hoặc, "Lý Gia Văn là ai?"

Chu Tiểu Ngư tròn mắt trắng □, "Chính là chàng đẹp trai mà cô đang quay đó."

"Hần ta là khác phái." Xuân Lệ đọc lại yêu cầu của nhiệm vụ, cùng với những người khác phái nhất định phải quay lại, còn lại thì tự bản thân cô xem nên quay hay không quay mà làm.

Chu Tiểu Ngư: "..... tôi tất nhiên biết hần là khác phái."

Xuân Lệ kỳ quái mà liếc mắt nhìn cô một cái.

Chu Tiểu Ngư không bình tĩnh nổi, vừa rồi cô ấy là có ý gì? Ghét bỏ? Ngu ngốc?

Cô thực bị thương, từ lúc đến đây đến bây giờ vẫn luôn thực bị thương, thế nên lúc buổi tối có bị Trần Trì xách trở về khách sạn, cũng không có phản kháng gì nhiều.

Ở chỗ Hoa Chiêu bên này là cảnh diễn buổi đêm, vẫn luôn liên tục diễn đến 4-5 giờ sáng.

Cùng đoàn người ăn bữa ăn sáng đơn giản, rồi lại trở lại khách sạn tắm rửa, xong xuôi tất cả thì cũng đã hơn 6 giờ.

Hoa Chiêu gọi điện thoại cho Ân Thiên Lăng.

"Chưa ngủ sao?" Giọng nói người nào thật tỉnh táo.

"Anh có vẻ nắm rất rõ giờ giấc làm việc và nghỉ ngơi của em như trong lòng bàn tay nhỉ."

"Hừ!"

"Anh dậy rồi? Sớm vậy."

"Ừ, muốn đến công ty. Ngoan, ngủ đi. Ngủ dậy sau lại nói."

Vốn dĩ trong lòng Hoa Chiêu có ngứa ngáy, muốn hỏi chuyện về nữ thư kí, nhưng vẫn là nghe lời của hắn, cúp điện thoại.

Tuy rằng có tâm sự, nhưng là mắt ríp đến mở không nổi, rất nhanh đã ngủ rồi.

...

"Đùng đùng đùng!" Hoa Chiêu còn đang nằm mơ bỗng bị tiếng đập cửa dồn dập đánh thức.

Cô nhìn di động, mới hai giờ chiều.

Mặc lại quần áo, đi ra mở cửa nhìn xem, là Chu Tiểu Ngư, còn có Trần Trì.

Ở phòng cách vách cũng có cả Xuân Lệ, cả đầu tóc ngắn loạn tung đứng ở cửa, cùng với Chu Tiểu Ngư mắt to trừng mắt nhỏ.

Hoa Chiêu vuốt vuốt lại nếp tóc cho cô, "Không có chuyện gì, em đi vào ngủ tiếp đi."

Xuân Lệ "Dạ" một tiếng, ngoan ngoãn trở về phòng.

Về mặt Chu Tiểu Ngư không được vui, "Chị Âm Âm, em phải về."

Hoa Chiêu ngáp một cái, "Ừm, hoan nghênh lần sau lại đến đây chơi."

Chu Tiểu Ngư túi thân vô cùng, "Chị Âm Âm, có phải chị có tân hoan nên đã quên luôn cũ ái hay không?"

Hoa Chiêu không thèm quan tâm đến Trần Trì đứng ở phía sau đang run rẩy khoe miệng, sắp rút gân đến nơi, hào phóng mà mở ra vòng tay, "Sao có thể thế được? Đền, chúng ta ôm một cái tạm biệt nào."

Mặt mày Chu Tiểu Ngư lập tức hớn hở, một đầu chui thẳng vào trong vòng tay ôm ấp của Hoa Chiêu.

Trần Trì khinh thường mà quay mặt đi.

Chu Tiểu Ngư được một tác lại muốn tiến một thước, "Vậy chị đưa em ra sân bay nhé?"

Hoa Chiêu nghĩ thầm, đứa nhỏ này là không có cảm giác an toàn, thôi được rồi, đành nào cô cũng đã tỉnh ngủ.

Trần Trì ngược lại không từ chối, từ đầu đến cuối cũng không nói một câu.

Lên đến trên xe, Hoa Chiêu và Chu Tiểu Ngư ngồi ở ghế đằng sau.

"Chị hỏi Ân lão đại chưa?"

"Còn chưa có kịp hỏi."

"Trần Trì nói, không có mèo nào lại không ăn vụng cá tanh."

Hoa Chiêu hí mắt nhìn cái gáy của Trần Trì ở phía trước, "Hắn cũng ăn vụng à?"

"Cho nên hần ăn cá."

(Ngư = cá. Ý của Chu Tiểu Ngư là vì thế nên Trần Trì mới đến với cô.=)))

Dm tên reup truyện của bản cô nương)

"....." Hoa Chiêu thế nhưng không có lời gì để nói.

"Tuy nhiên, em vẫn rất tin tưởng Ân tông. Trong ba người huynh đệ bọn họ, em tin tưởng nhất vẫn chính là Ân tông."

"Không phải Trần Trì à?"

Chu Tiểu Ngư chẹp chẹp miệng, "Khó mà nói được."

Trần Trì sâu kín quay đầu lại, liếc nhìn cô một cái.

Cô cũng không cam lòng yếu thế, "Nhìn cái gì mà nhìn? Đừng có cho là em không biết tiền án, tiền sự của anh! Phụ nữ ở bên cũng đủ cay đắng!"

Khoé miệng Trần Trì giật giật, không dám nói tiếp nữa.

Xe ngừng lại ở bên ngoài một toà khách sạn xa hoa.

Hoa Chiêu nhìn ra bên ngoài, "Không phải đi sân bay à?"

"Đưa một nửa đường là được rồi ạ! Chị Âm Âm, sinh nhật vui vẻ." Chu Tiểu Ngư lấy một bộ tranh nhỏ từ trong ba lô ra, "Em mất cả một ngày để vẽ đó."

Trong lòng Hoa Chiêu ấm áp, ôm cô một cái, "Tiểu Ngư, em đúng là mặt trời nhỏ của chị."

"Chị Âm Âm, cố lên, mặc kệ chị làm gì em đều sẽ ủng hộ chị!" Chu Tiểu Ngư cười xán lạn như hoa nở, vươn tay ra đẩy mở cửa xe giúp cô, "Có người đang đợi chị nha, 1806."

Hoa Chiêu cầm bức tranh của Chu Tiểu Ngư xuống xe.

Nhất định là hần.

Buổi sáng lúc gọi điện thoại cũng không tiết lộ ra, Hoa Chiêu oán trách trong lòng, rồi lại ngăn không được trái tim thỉnh thoảng đập nhanh hơn, khoẻ môi cũng không tự chủ được mà cong lên.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Đại Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Hoa Chiêu đeo lên kính râm, đi vào trong khách sạn, đi qua đại sảnh, một đường thẳng đến thang máy.

Vừa vào thang máy mới chợt nhớ ra rằng, hình như cần phải có thẻ phòng.

Lại quay trở về trước quầy lễ tân.

"Xin chào! Xin hỏi chúng tôi có thể giúp gì cho quý khách?"

"Tôi tìm tiên sinh ở phòng 1806."

"Xin hỏi quý khách họ gì ạ?"

"Hoa."

"Vâng, xin quý khách chờ một lát."

Trước quầy lễ tân, nữ nhân viên phục vụ nhắc máy gọi điện thoại đến phòng 1806, "Xin chào, Ân tiên sinh, có một vị nữ sĩ họ Hoa muốn tìm ngài. Vâng."

Nữ nhân viên phục vụ mặt mày mỉm cười, "Đây là thẻ phòng mà quý khách cần ạ, xin mời quý khách."

"Cảm ơn." Hoa Chiêu tiếp nhận thẻ phòng đi đến thang máy.

Hai cô gái nhân viên trước quầy lễ tân liếc mắt nhìn nhau, "Cô gái này giống như là ai đó quen quen?"

"Là đại nỹ nữ từng xích mích với Bùi Lệ Nhã!"

"Đúng đúng đúng, chính là cô ấy!"

"Cô ấy tìm Ân tiên sinh ở tầng 18."

"Wow.....Thật muốn đăng Weibo quá."

"Muốn chết hả! Cô muốn bị cuốn gói ra ngoài?"

"Cái tin tức hot như thế làm sao lại không có ai đi chia sẻ chứ....."

Tìm được phòng 1806, Hoa Chiêu quẹt thẻ phòng.

Vừa mới vươn tay ra đẩy cửa phòng, người ở bên trong cũng kéo cửa ra.

Ngay lập tức cô ngã nhào vào một cái ôm ấm áp quen thuộc.

Ân Thiên Lăng đề cô lên cánh cửa, không nói hai lời lập tức tặng cho cô một cái hôn thật sâu kiểu Pháp, hôn nồng nhiệt.

Cô cũng không cam lòng yếu thế, nhiệt tình đáp lại.

Một hồi lâu sau, hai người đầu chống đầu thở hổn hển cười, hân ngậm cánh môi cô, cắn nhẹ một cái, "Tiểu không lương tâm, chơi vui về đến quên trời quên đất?"

"Ai bảo chứ, Âm Âm vẫn luôn đang đợi anh tới."

"Một chút thiệt cũng đều không chịu ăn! Giờ là em đang oán trách anh đến chậm phải không?" Ân Thiên Lăng đem cô bế lên, dựa trên cánh cửa.

Đôi chân thon dài của cô cũng thuận thế vòng lên, quấn lấy eo hắn, hai cánh tay vờn quanh cổ hắn, "Quà sinh nhật của em đâu?"

"Tham lam! Anh đến còn chưa đủ sao?" Hắn giả vờ tét lên cái mông mượt mà của cô.

Đôi tay cô vuốt ve gương mặt hắn, "Anh thật sự đến rồi! Hôm nay còn mơ thấy anh đâu."

"Mơ thấy anh?"

"Mơ thấy anh cùng một người con gái khác tình chàng ý thiếp nha."

"Thân mật như nào? Như này sao?" Hắn nói xong liền áp sát đến, hôn lên cái cổ trắng nõn của cô, rồi lại dịch dần lên đến phía sau tai, động tác nhẹ nhàng, chậm chạp muốn mê người.

Đó là nơi mẫn cảm của cô, cô không nhịn được mà um~ ngâm ra một tiếng, toàn bộ cả người đều tê dại, mềm mại xuống dưới.

Đã nhiều ngày không có gặp nhau, cả hai đều đã sớm động tình, cùi khô bén lửa, quần áo còn chưa có cởi ra hết, liền vội vàng tới lần đầu tiên.

Lại cùng nhau tắm cái uyên ương, chờ cho đến khi trở về phòng khách, trên người khoác một chiếc áo tắm đi ra, cô mới nhìn thấy ở trên bàn còn có đặt một cái bánh kem nhỏ tinh xảo.

Hắn cầm một ngọn nến lên, châm lửa.

Cô nhắm mắt lại cầu nguyện, rồi lại khề thoỉ nển.

Dùng cái thìa xúc một miếng bánh kem nhỏ, trong miệng nhàn nhạt vị bơ thơm phức, vừa vào miệng liền tan, cô nheo lại đôi mắt, "Bánh kem cửa hàng Thời Quang ư? Ăn ngon."

"Biết em thích ăn bánh ở chỗ đó."

Cô ngủ một mạch đến hơn hai giờ chiều nên còn chưa có ăn cơm, giờ càng ăn càng cảm thấy nỡ mẫn, chỉ trong chốc lát đã ăn hết một nửa.

Nhìn khuôn mặt hắn thò đến, lại múc một miếng đưa cho hắn, hắn không ăn, càng muốn cướp từ trong miệng cô.

Ăn ăn, hai người lại bắt đầu hôn lên, hân ở bên tai cô khẽ nói nhỏ, "Có quà cho em, lấy không?"

"Còn có sao? Quà gì?"

Hắn từ trong góc sofa lấy ra một hộp quà được gói lại bằng dải lụa mỏng, thật nơ xinh đẹp.

Lúc này, Tần Văn Trọng lại gọi điện thoại đến đây.

Đêm nay còn phải tiếp tục đóng phim, lúc 4 giờ buổi chiều nay, Dao Dao có gọi cửa phòng Hoa Chiêu, nhưng lại không thấy có ai đáp, Xuân Lệ tình nguôm cái bụng lép kệp nói mỹ nữ tỷ tỷ đi ra ngoài rồi.

Tần Văn Trọng lúc này mới gọi điện thoại đến đây để tra hỏi hành tung.

Ân Thiên Lăng không nói hai lời, cầm lấy chiếc di động đang đặt trên bàn của cô, đập máy.

Bây giờ không thể để cho bất cứ chuyện gì có thể làm gián đoạn hắn làm chuyện tiếp theo.

Thúc giục cô, "Mở ra nhìn xem."

Cô rất có kiên nhẫn mà tháo bỏ cái nơ con bướm, mở ra, là một bộ quần áo màu trắng?

Cô nghi ngờ mà nhìn hắn, hắn ý vị thâm trường mà cười.

Lấy bộ quần áo mở ra nhìn xem, lúc này mới phát hiện, hoá ra lại là một bộ đồ y tá.

Trong lòng Hoa Chiêu cười thầm, cô có nói lung tung mà, không ngờ hắn thế nhưng lại nhớ rõ như thế.

Cô biết rõ nhưng mà còn cố hỏi, "Làm cái gì?"

Hắn kéo cô đến bên người, ấn cái miệng cô lại, thân thể cả hai người đều gần sát ở bên nhau, "Em nói xem? Nói rồi không được đổi ý."

"Em nói lúc nào?" Hoa Chiêu bắt đầu chối cãi.

Ân Thiên Lăng nâng mặt cô lên, "Có muốn anh giúp em lập tức nhớ ra hay không."

Cô phì cười một cái, chạy nhanh hôn nhẹ lên khoé môi hắn, cầm lấy bộ đồ y tá, "Chờ em một chút."

Chợt loé người vào trong phòng ngủ.

Thay lên bộ quần áo, size có chút nhỏ, khiến cho trước ngực càng căng đầy hơn, cúc áo như là tùy lúc đều có thể bung ra vậy.

Hoa Chiêu hoài nghi, hắn mua cái "món quà" này rốt cuộc là từ đâu, tuyệt đối không phải hắn tự mình mua.

Ở bên ngoài cửa, Ân Thiên Lăng chờ đợi đến miệng khô lưỡi khô, ngay lúc lòng hắn nóng như lửa đốt, cơ hồ sắp có thể muốn phá cửa mà vào thì Tần Văn Trọng lại gọi cuộc điện thoại thứ hai đến.

Nhưng lần này Ân Thiên Lăng lại ấn nhận, gợn găng dứt khoát, ngữ khí không kiên nhẫn, "Chuyện gì?"

Tần Văn Trọng sững sốt hai giây, hắn dám khẳng định hắn đã từng nghe được thanh âm này trong văn phòng của Trần tổng, hít ngược một hơi khí lạnh, mong là chính mình không có làm gián đoạn chuyện gì.

Lắp bắp, "Không.....Không có chuyện gì ạ, ngài, ngài cứ tiếp tục." Nhanh chóng dập điện thoại.

Hoa Chiêu đi ra ngoài, dựa mình vào khung cửa, bày ra một tư thế đáng người cực kì xinh đẹp, ngữ khí điệu đà, "Ân tiên sinh, tiên sinh không thoải mái ở chỗ nào? Âm Âm giúp tiên sinh châm cứu."

Hắn nhìn chằm chằm vào bộ ngực căng chặt kia của cô, hô hấp hơi đình trệ, giọng nói khàn khàn, "Châm chỗ nào ư?"

Hoa Chiêu mị nhãn như tơ, "Tiên sinh muốn châm chỗ nào?"

Hắn cứng đờ thân thể, nhẹ nhàng gọi, "Đến đây. Anh nói cho em chỗ cần châm."

Cô nhìn đôi mắt sáng quắc như ưng của hắn, hơi sợ sợ, không dám động đây, lại nhìn về phía đằng sau, nghĩ xem có nên hay không chạy trốn về phòng.

Hắn nhìn thấu ý đồ của cô, như mãnh thú vọt đi đến, cô sợ hãi hét lên một tiếng lùi lại về sau, đầu có còn kịp, cả người đã rơi vào trong ma trảo của hắn.

Chuyện sau đó chính là hung mãnh mà mất hồn, vạch ra một mảnh ký ức khó có thể xoá nhoà trong đầu Hoa Chiêu, đến nỗi về sau, cô cũng không có dám nói ra hai từ "châm cứu" nữa.

Bình ổn lại sau đó, hai người lại quấn lấy nhau nằm ở trên sô pha, hân ôn cô, để cô nằm ở trong lòng ngực mình, lại gọi phục vụ đồ ăn, chọn một chai rượu vang đỏ.

Bật lên TV, chọn một bộ phim tình cảm lãng mạn, đôi mắt của cả hai người phần lớn đều đang đặt trên người của đối phương, ai cũng không biết trong phim đang nói về cái gì, ngay cả nhân vật nam nữ chính cũng chẳng biết là ai với ai.

Cô hỏi hân, "Bộ đồ này từ đâu ra?"

Biểu tình của hân nhàn nhạt, "Giản Dị nhận được chuyển phát nhanh, nửa đường anh "trần" luôn của hân."

Hai người này đúng là kẻ tám lạng người nửa cân, Giản Dị mua cái này cho ai, Xuân Lệ ư?

Cũng sắp đến giờ, Ân Thiên Lăng chủ động nói, "Anh đưa em đi."

Hoa Chiêu gạt đầu, "Khi nào thì anh trở về?"

"8 giờ bay."

"Sáng mai có một cuộc họp quan trọng."

Trong lòng Hoa Chiêu cảm động, "Ân Thiên Lăng, anh đúng là yêu em đến thâm trầm rồi."

Hân sâu kín mà thờ dài, ngoài miệng nhàn nhạt nói, "Em biết là thế là tốt rồi."

"Tất nhiên là em biết." Hoa Chiêu nói xong bỗng nhớ đến cái chuyện ôm ôm ấp ấp kia.

Chất vấn hân, "Cô nữ thư kí kia là chuyện gì?"

"Trần Trì nói?"

"Yêu thâm anh rất lâu rồi hả?"

Ân Thiên Lăng không nói chuyện.

"Anh biết từ lâu rồi?"

Ân Thiên Lăng cảm thấy có chút đáng tiếc, "Đúng thế. Năng lực của cô ấy không tồi, trước đó cũng rất an phận, không có làm ra điều gì quá đáng. Anh cho rằng cô ta biết chừng mực, chuyện lần này, anh đã giải quyết rồi."

"Giải quyết như thế nào?"

"Điều xuống làm việc ở phía bên dưới, sẽ không bao giờ gặp lại."

Hoa Chiêu còn tính vừa lòng, tuy nhiên trong lòng vẫn cảm thấy có chút không thoải mái, "Ôm vào chỗ nào?"

"Cô ta không đứng vững."

Hoa Chiêu nhướn mày, giọng nói rõ ràng không vui, "Như thế có nghĩa là ôm đầy côi lòng phải không?"

Ân Thiên Lăng không nói chuyện.

Trong lòng Hoa Chiêu hựt hẫng, hừ lạnh một tiếng, chọc chọc ngực hân, ánh mắt sắc bén, "Đừng có lại cho người khác có cơ hội, anh không biết né tránh à?"

"Còn em thì sao? Chàng diễn viên nam chính kia."

Hoa Chiêu lại chọc hân, "Không được nói sang chuyện khác, trước hết phải nói xong chuyện của anh. Anh phải bảo đảm với em."

"Được rồi, anh bảo đảm."

"Bảo đảm như nào?"

Ân Thiên Lăng giơ tay lên, "Anh bảo đảm, anh đối với vợ của mình trước sau như một, không cho những người phụ nữ khác có bất kì cơ hội nào."

Hoa Chiêu vừa lòng gạt đầu.

Ân Thiên Lăng mặt không biểu cảm, "Được rồi chứ? Vậy bây giờ nói tiếp về người đại sư huynh của em đi."

"Phi!" Hoa Chiêu vui vẻ, "Đại sư huynh nào chứ, em lại không phải là Trư Bát Giới. Huống chi, không phải anh đã an bài bên cạnh em một cái nằm vùng chuyên tâm nhìn chăm chăm em rồi à?"

Ân Thiên Lăng cũng cười, "Thế nhưng tại sao anh luôn cảm thấy người bạn nằm vùng kia có thể tùy thời tùy chỗ mà chuẩn bị bị thu mua, xúi giục rồi."

Hoa Chiêu lắc đầu, "Vậy thì anh cũng quá coi thường người ta rồi, người ta Xuân Lệ vẫn luôn là người có nguyên tắc nha."

Lại bị cô đánh lạc hướng, mặt Ân Thiên Lăng ra vẻ nghiêm túc, gõ gõ cái bàn, "Trở về chuyện chính, đối diễn thì đối diễn, đang êm đẹp tại sao hán lại đi vén tóc em làm cái gì?"

Hoa Chiêu tiến lên trước mặt hán trêu chọc, "Xem video rất kỹ nha!"

Ân Thiên Lăng nhướn mày, véo cái mũi nhỏ của cô, "Nghiêm túc nào."

Hoa Chiêu nhú nhú cái mũi, "Được rồi, em cũng bảo đảm, đối với chồng của mình trước sau như một, không cho bất kì người con trai nào khác có cơ hội. Nếu như lần sau lại xuất hiện tình huống như vậy, em nhất định sẽ né tránh đúng lúc."

Không rảnh lại đặt tâm tư của mình lên những người không liên quan kia, hội đàm thảo luận của hai người rất nhanh đã đạt thành nhận thức chung, cả hai nắm chặt thời gian lại quần quýt thêm một lúc nữa.

Hoa Chiêu nhìn xem đồng hồ, thật sự phải đi, đóng phim tắt nhiên vẫn phải diễn cho thật tốt, cô đối với Yêu Diễm Minh Châu, đối với Giản Dị phải phụ trách.

Mặc lại quần áo của chính mình cho thật tốt, hán cũng đã mặc xong rồi.

Đi xe ra từ trong khách sạn, trước tiên Ân Thiên Lăng đưa cô đi đến đoàn làm phim, rồi mới lại đi ra sân bay.

Người nào đó mở ra hình thức lái nha lái nhái, dặn dò cả một đường, "Nhớ phải ăn cơm cho thật tốt, nếu không khi thức đêm sẽ không chịu đựng được đâu. Chăn nhớ phải đắp kỹ, điều hoà bật đừng có để quá lạnh. Uống nhiều nước khoáng, có thời gian thì tranh thủ ngủ nhiều một chút."

Hoa Chiêu nhắm lại mắt, chú ý lắng nghe giọng nói trầm thấp của hán, bỗng cảm thấy thật hạnh phúc, thật thoải mái.

Chỉ có khi ở trước mặt cô, hán mới sẽ bày ra khuôn mặt khác thường ngày kia, cô nghĩ, chờ cho đến khi về già, hán nhất định là một ông lão thích lái nhái.

Hoa Chiêu xuống xe, Ân Thiên Lăng giữ chặt tay cô, "Bà xã, sinh nhật 26 tuổi vui vẻ."

Hoa Chiêu có chút nghẹn ngào, quay đầu lại, ngậm lấy cánh môi hán, hôn hán, ở bên miệng hán nhỏ giọng nói, "Thiên Lăng, đây là lần sinh nhật thứ tám mà anh làm cho em."

Thì ra, bọn họ quen biết nhau đã lâu như vậy rồi.

Vẫy vẫy tay, xe rời đi.

Đêm nay hán sắp trở về An Thành, trong lòng Hoa Chiêu bỗng cảm thấy mất mát.

Hán không xuất hiện còn tốt, hán vừa xuất hiện, cô liền luyến tiếc phải rời xa, ngược lại sẽ càng nhớ đến thật nhiều hơn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Đại Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Sinh hoạt trong đoàn phim thật nhộn nhịp, phong phú, đây cũng coi như là lần đầu tiên Hoa Chiêu một lần chân chính thể nghiệm được ý nghĩa sinh hoạt tập thể, ăn, mặc, ở, đi lại toàn bộ đều cùng một đám người ở cạnh nhau.

Đóng phim đã qua hơn nửa bộ, cô đối với diễn xuất chỉ có tăng chứ không giảm, diễn đến càng ngày càng nghiêm.

Diễn xong trở về khách sạn còn nghiền ngẫm tâm lý nhân vật, xem thêm một ít những bộ phim điện ảnh kinh điển, cùng người nào đó call video, nhìn nhìn rồi lại bắt đầu diễn các nhân vật cho hán xem, làm cho người nào đó dở khóc dở cười.

Bộ phim này diễn viên nam nữ chính đều là những người nổi tiếng, từng người đều có một lượng fan lớn rất ổn định.

Nam phụ là một tiểu sinh mới được công nhận, năm ngoái đã nhận được giải tân binh, cũng là từ từ chậm rãi đi lên.

Nữ phụ thì lại càng không cần phải nói, dung mạo và dáng người đi liền với nhau, xinh đẹp, quyến rũ, tin tức thì có liên tục, bị nghi ngờ bắt hoà với Bùi Li Nhã, lại bị tung tin vệt dây dưa không rõ cùng với Giản tông, Trần tông của Thượng Thừa, trên mạng có các kiểu tin tức hot, thật thật giả giả. Hơn nữa, bên trong đoàn làm phim còn có một nhân viên lộ ra rằng nam chính Lý Gia Văn cũng tựa hồ đối với cô ấy rất có hảo cảm, thường xuyên chủ động tìm cô ấy nói chuyện phiếm.

Hoa Chiêu đã nghiễm nhiên trở thành nhân vật có nhiều đề tài hot nhất trên Weibo năm nay, hơn nữa còn ở trong hoàn cảnh khi mà cô còn chẳng có một tác phẩm nào.

Người thích cô rất nhiều, mà chán ghét cô thì có cả rổ, đặc biệt là fan của Hoa Nhài công chúa, nghiễm nhiên đã trở thành đối thủ một mất một còn với Minh Châu fan.

Vì thế, Chu Tiểu Ngư quả thật cứ giống như là được tiêm thêm máu gà vậy, đi ngủ mà còn nằm mơ thấy mình đang đánh nhau.

Sáng nay Trần Trì đi làm còn mang theo trên mặt một cục u sưng to, tuy rằng thường ngày hắn không có nhiều lời nói cho lắm, nhưng mà vẫn biết rõ là trẻ con phải biết khóc thì mới có sữa ăn, lúc cần khóc lóc kể lể thì vẫn phải biết khóc lóc kể lể.

Đến tầng 15 hắn cũng cũng chả thềm vào, một chút cũng không kiêng dè ôm lấy bên xương gò má sưng u trực tiếp đi thẳng một đường đến tầng 23.

Giản Dị đi đến đây còn sớm hơn, vừa thấy khuôn mặt hiếm khi bị biến dạng của hắn, vui sướng khi thấy người gặp hoạ, cười đến không dừng lại được.

Ân lão đại còn chưa đến, Trương Nham vẫn mở cửa văn phòng tổng tài trước tiên cho hai vị ông chủ này.

Hai người tự giác ngồi xuống hai bên của ghế sofa.

Giản Dị nhìn xem cái đầu sưng như đầu heo của Trần Trì, "Tình tình nôn nóng như vậy thật không giống cậu. Tim lão đại có chuyện gì?"

Trần Trì lườm hắn một cái, "Anh so với em còn gấp hơn."

Giản Dị cười đến cả lộ phát phờ, "Cũng chưa chắc như thế nha, cậu đây đều đã bị bạo lực gia đình. Là cậu bá vương ngành thương cung đi? Chắc chắc chắn, đúng là nhìn không ra là em dâu lại mạnh mẽ như vậy, huynh đệ phải chịu uỷ khuất* rồi."

*đoạn này cũng muốn thay từ uỷ khuất mà bí từ quá, không biết thay từ nào cho hợp...

(Đừng giục ra chương khi bạn đang đọc ở một trang lậu khác.)

Trần Trì châm biếm, "Anh cứ tự lo lắng cho bản thân mình trước đi, vị kia nhà anh còn có thiết quyền chân kim cương được tổ gia truyền, tùy tiện mà đá hai cái thì cũng đủ cho anh vào nằm viện."

Giản Dị cứng lại, sờ sờ cái mũi, không nói nữa.

Ân Thiên Lăng đi đến bãi đỗ xe, vừa đi vừa gọi điện thoại cho Hoa Chiêu.

"Sáng nay có ăn sáng đầy đủ không hả?"

"Ăn. Bây giờ lượng cơm em ăn so với trước kia đều nhiều hơn rất nhiều, đại khái là vì ăn cơm cùng với Xuân Lệ."

Ân Thiên Lăng vừa lòng, mang Xuân Lệ đi đến đó quả thật là có không ít chỗ có lợi.

"Tiểu nha đầu này không tồi, chờ đến khi kết thúc anh sẽ cho cô bé này một bao lì xì thật lớn."

"Vậy thì còn không bằng mua cho cô ấy một phòng đồ ăn, như thế chắc chắn cô ấy càng thích. Aiz, cũng không biết con bé tính tình đơn thuần như thế có thể hay không áp chế được cái đuôi nhỏ Giản Dị kia."

"Vô quýt dầy có móng tay nhọn, đừng nhọc lòng."

"Giống như là em đánh bại được anh sao?"

Ân Thiên Lăng cười nhẹ, "Âm Âm, anh cũng có sĩ diện."

"Phi!" Hoa Chiêu cười vui vẻ ở dưới bóng cây, cô biết, muốn vậy thì cũng phải là do hắn cam tâm tình nguyện đầu hàng, dơ tay chịu cô trói.

"Nếu như buồn chán thì nhớ nói với anh, anh nghĩ cách đem Tiểu Ngư cũng đưa đến đó ở một khoảng thời gian."

"Đừng mỗi tuần Tiểu Ngư còn có khoá dạy, mà em cũng chẳng muốn nhìn đến cái quả khuôn mặt đòi nợ kia của Trần Trì. Không buồn chán, em khá tốt."

"Được rồi, hai ngày nữa anh sẽ lại đến. Có muốn gì không?"

"Chỉ cần có anh."

"Tất cả đều là của em."

Hai người nị nị oai oai nói những lời sến súa, dập điện thoại, Ân Thiên Lăng đi vào trong thang máy.

Tâm tình sung sướng mà ấn tầng 23, ra thang máy.

Trương Nham gọi điện thoại cho sếp mãi mà không được, nên đi đến trước cửa thang máy đứng chờ.

"Chuyện gì?"

Trương Nham có thể nhận ra được tâm tình của sếp mình hôm nay có vẻ rất tốt, "Giản tổng và Trần tổng đã đợi ở trong văn phòng được một lúc lâu rồi ạ."

"Đã biết. Pha cho tôi ly cà phê."

Hắn nện từng bước vững vàng đi đến văn phòng.

Nhìn đến hai người ngồi trên sofa một trái một phải thong thả uống trà, trầm giọng nói, "Nhân rồi như thế cơ à, chạy đến chỗ này của tôi ngồi uống trà?"

Giản Dị vội vàng giải thích, "Em chính là cố bớt thì giờ đến đây thăm anh một chút, đã lâu không có lên đây."

"Đừng có làm bộ làm tịch với anh, có việc thì nói đi."

Giản Dị nhìn sang cái mặt đen của Trần Trì, "Khụ, lão tam nói trước đi."

Ân Thiên Lăng buồn cười mà liếc mắt nhìn Giản Dị một cái, quay đầu nhìn sang Trần Trì, "Mặt cậu bị làm sao thế?"

Trần Trì chỉ chờ đến lão đại hỏi chuyện, giọng nói trầm xuống, "Tiểu Ngư đã thành điên cuồng, vì sự nghiệp vĩ đại của chị dâu mà đấu tranh anh dũng, chỉ còn kém mỗi là chạy đi cùng người ta hẹn đánh nhau."

"Chuyện đó thì có liên quan gì đến mặt của cậu?"

"Tôi hôm qua cô ấy nằm mơ, mơ rằng đang cùng người khác đập đánh nhau, rồi tưởng em là đối thủ mà đánh."

Giản Dị ngồi ở bên cạnh muốn cười mà không dám cười, nghẹn khiến cho bà vai cứ không ngừng run run.

Ân Thiên Lăng hiểu rồi, tên tiểu tử này là đến đây cáo trạng, tổ khổ để được đòi công bằng.

Cũng có chút muốn cười, nhưng thân là một đại ca, khí thế không thể quăng đi được, trên mặt vẫn bảo trì bình tĩnh như bình thường.

Quay đầu nhìn phía Giản Dị, "Còn cậu thì có chuyện gì?"

Giản Dị cười hề hề, "Cha vợ tương lai của em nhớ con gái của mình."

"Thế à? Vậy anh đây sẽ nói chuyện với cha vợ của cậu."

Giản Dị nóng nảy, "Đừng ạ, đại ca. Là em nhớ Xuân Lệ của nhà chúng em."

Nói xong câu cuối cùng, còn có bộ dạng ngượng ngùng xoắn quýt.

Trương Nham gõ cửa đi vào đưa cà phê cho ông chủ, nhìn thấy bộ dạng không bình thường này của Giản tổng, không khỏi sợ hết hồn, run run mà vội vàng chạy đi ra ngoài.

Ân Thiên Lăng lấy cà phê qua uống một hớp, trầm tư, "Xuân Lệ đã ở Lâm Thành khá lâu, vậy thì...", hắn nhìn sang Trần Trì, "Đổi Tiểu Ngư qua đi?"

"Không được." Trần Trì từ chối bay, nhìn đến sắc mặt trầm xuống của lão đại mới phản ứng lại được, vội vàng bổ sung, "Tiểu Ngư còn phải ở hậu phương vì chị dâu mà bảo vệ quốc gia, nhiệm vụ nặng nhọc. Chuyện trước đó vẫn là giao cho chị dâu thứ hai tương lai làm là khá tốt." Nói xong đứng lên, "Ồ bên kia em còn có một đồng chuyện chưa có giải quyết xong, hai anh, em đi trước đây."

Giản Dị tròn mắt há mồm, nhìn thân ảnh bước đi như bay của Trần Trì, cạ lời cứng họng.

Ân Thiên Lăng vừa lòng mà uống mấy hớp cà phê, đã giải quyết xong một tên giờ còn một tên nữa.

Giản Dị hồi phục lại tinh thần, đôi mắt trông mong mà nhìn Ân Thiên Lăng, "Đại ca, em cùng với tiểu Xuân Lệ nhà em còn đang ở trong thời kì cuồng nhiệt của tình yêu, anh có hiểu không, hả?" Một từ "hả" cuối cùng lại còn mang theo chút lực bất tòng tâm.

Về mặt Ân Thiên Lăng khinh thường, cứ làm như chưa có ai từng trải yêu đương ấy, "Bộ đáng đúng là không có tiền đồ! Anh và Âm Âm đều vẫn luôn ở trong cái thời kì cuồng nhiệt của tình yêu từng ấy năm đến giờ."

Giản Dị nghe thấy lời nói âm dương quái khí của đại ca, trong lòng run lên, trong lòng khổ sở không thôi, các người đều tình yêu cuồng nhiệt nhiều năm như thế rồi, cho nên mới càng phải săn sóc cho tình yêu cuồng nhiệt lần đầu của tôi chứ!!

Nhìn về mặt tuyệt vọng của Giản Dị, Ân Thiên Lăng lại nhớ đến đoạn thời gian lúc trước khi kết hôn, ruột gan còn cào dục cầu bất mãn, cũng có chút không đành lòng, an ủi hần, "Xuân Lệ giờ đang phải làm việc, cha của cô ấy sẽ không để cô ấy tự ý trở về."

Giản Dị ngẫm lại tính cách cương trực công chính của người cha vợ, nói một không nói hai, cũng thừa nhận lão đại nói đúng.

Ân Thiên Lăng nghĩ đến tầm quan trọng của Xuân Lệ đối với Âm Âm, đứng lên khỏi ghế ngồi, đi đến bên cạnh Giản Dị ngồi xuống, trấn an hần, "Lâm Thành cũng không có xa, bay dài hơn mấy giờ là đến. Bộ phim cũng sắp kết thúc rồi." Đồng thời cũng là tự an ủi chính mình, rất nhanh sẽ kết thúc.

Giản Dị nhìn về mặt hiềm khi mới tỏ ra ôn hoà của lão đại, không có cách khác. Hơn nữa, cái người không có tâm nhãn kia nếu không có hoàn thành nhiệm vụ sẽ không theo hần trở về, vẫn là chính mình vất vả bay nhiều hơn mấy giờ vậy.

Tiểu tập đoàn bên này của Hoa Chiêu thì lại chẳng có chút bi thương, khổ sở nào, hoàn toàn là cảnh tượng vui vẻ vô cùng mà hưởng thụ cuộc sống.

Hôm nay là ngày truyền thông đến thăm ban, có thể nói bộ phim này được cư dân mạng chú ý, chờ mong nhất trong khoảng thời gian gần đây.

Các nhà giải trí truyền thông ai ai cũng không muốn bỏ xuống cơ hội cho người khác, tất cả đều đến đông đủ.

Dàn diễn viên chủ chốt đứng thành một hàng, Bùi Lệ Nhã và Hoa Chiêu thì được đứng ở chính giữa, Lý Gia Văn chủ động đứng ở bên cạnh Hoa Chiêu, Phương Lực cũng tự nhiên mà đứng sang bên cạnh Bùi Lệ Nhã.

Phóng viên trước tiên cứ theo thông lệ bình thường hỏi một số vấn đề liên quan đến từng diễn viên, các diễn viên cũng theo kịch bản mà nhát nhát đáp lại.

Tiếp theo, vấn đề liên bắt đầu quay xung quanh Hoa Chiêu.

Phóng viên anh một lời, tôi một câu đưa ra vấn đề khá nóng hổi.

"Hoa Chiêu, có tin đồn rằng bạn và vợ của Trần tổng là bạn bè rất thân thiết, đây có phải sự thật không?"

"Đúng thế."

"Vậy bạn diễn bộ phim này là do vợ của Trần tổng đề cử bạn vào đây sao?"

"Xem như vậy đi."

"Bạn và Giản tổng có quan hệ gì với nhau vậy? Trước kia Giản tổng cũng đã từng đến thăm ban bạn."

"Cái này hần là có rất nhiều người đều biết, anh ấy là anh họ của tôi. Hơn nữa, tôi và vị hôn thê của anh ấy cũng là bạn thân."

Xuân Lệ đang đứng ở bên cạnh hóng, cắn cắn ngón tay, chị Hoa Chiêu là đang nói đến mình sao?

"Cho nên khi bạn vừa mới ra mắt, là đã có tài nguyên tốt như thế sao."

"Đúng. Rất cảm ơn nhóm bạn thân của tôi." Hoa Chiêu nửa thật nửa giả nói đùa.

Bùi Lệ Nhã làm nữ chính của bộ phim đứng ở một bên bỗng có chút xấu hổ, như này còn phỏng vấn cái gì? Phỏng vấn đơn độc cá nhân cho rồi.

Truyền thông mới không nghĩ nhiều như thế, từ trước đến nay đều là nơi nào có tin hot, tin khiến nhiều người muốn đọc thì sẽ nhắm vào nó.

"Có rất nhiều cư dân mạng sẽ tò mò, bạn có điều kiện tốt như thế, sẽ thích kiểu đàn ông như thế nào, bạn có hình mẫu người đàn ông lý tưởng trong lòng không?"

"Có."

"Có thể tiết lộ ra cho mọi người biết một chút không? Là ở trong giới hay là ngoài giới giải trí này?"

Hoa Chiêu nói ra câu kinh người, "Ân Thiên Lăng."

Phóng viên đã sợ ngây người, cô căn bản không nghĩ đến cô ấy sẽ trực tiếp trả lời cô bằng một cái tên.

Hơn nữa vẫn là lần đầu nhìn thấy có đối tượng phỏng vấn dễ dàng như thế, cùng với Bùi Lị Nhã hoàn toàn là thái cực, vô cùng khác nhau, hỏi gì đáp nấy, không che không dấu.

Hơn nữa cả người cô ấy chính là phát ra một loại cực kì tự tin, thông dong, cùng chẳng có chỗ nào sợ hãi.

Ba người còn lại được phỏng vấn dù sao cũng là diễn viên, tuy rằng trong nội tâm đã sớm sóng gió mãnh liệt, nhưng trên khuôn mặt vẫn là bình tĩnh như thường.

Bùi Lị Nhã cười lạnh trong lòng, cô ta đúng thật là to gan, có bao nhiêu người cũng chỉ dám trộm nghĩ, cô ta thế nhưng liền nói thẳng ra như thế, xem ra thật đúng là gấp không chờ nổi mà muốn chủ động leo lên đến bên cạnh trên người Ân Thiên Lăng. Cũng đúng thôi, chuyện ở Yến Xảo lần trước đó đều đã có thể làm, so với lúc này còn to gan hơn nhiều, chẳng phải là vẫn có hiệu quả đấy thôi.

Trong lòng Lý Gia Văn lại là có chút thất vọng, khó trách, cô ấy đối với mình vô tình, mục tiêu của cô ấy là phải gả vào hào môn sao?

Phượng Lực thì vô cùng bội phục, in đậm viết hoa trong lòng, chị Chiêu thật đúng là nữ thần, dám nói dám làm.

Tần Văn Trọng đứng ở bên cạnh, nếu là một người nghệ sĩ khác ở chỗ này đang bị khơi lên đến trên đầu ngọn gió mà bị hỏi cái loại vấn đề như này, là một người đại diện, hẳn tất nhiên sẽ nhảy ra ngăn cản.

Nhưng đối lại là Hoa Chiêu, ngược lại, hẳn thật ra lại cảm thấy chẳng có chút lo lắng nào, thậm chí, hẳn cũng muốn nghe xem cô gái này sẽ trả lời ra sao.

Phóng viên tiếp tục đặt ra câu hỏi, "Ở thời điểm trước khi mà bạn được ra mắt, bạn đã từng bởi vì Ân tiên sinh mà cùng với Bùi Lị Nhã xảy ra chút hiểu lầm, xem ra, khi đó bạn cũng đã rất chú ý đến Ân tiên sinh có phải không?"

Hoa Chiêu thoải mái, hào phóng tuyên bố, "Đúng vậy, tôi đã ngưỡng mộ Ân tiên sinh từ lâu rồi."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Đại Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35

Kết thúc phỏng vấn, suất diễn trong ngày hôm nay của Hoa Chiêu cũng đã quay xong.

Cô dắt lấy một đoàn các bạn nhỏ đi trở về khu căn cứ.

Về mặt Dao Dao sùng bái vô cùng, "Chị Hoa Chiêu, chị thế mà cũng dám nói như vậy?"

"Chị chỉ nói thật mà thôi."

"Vậy nếu như mà.....em chỉ nói là nếu như thôi, chị công khai thổ lộ như thế, nhờ đâu Ân lão bản nói không thích chị, như vậy không phải sẽ thật mất mặt sao?"

Hoa Chiêu nhú nhú mày tựa như là rất suy nghĩ về vấn đề này, "Ồm, chị còn chưa có từng nghĩ đến loại khả năng này, nếu mà như thế, vậy thì hẳn sẽ rất thảm."

Dao Dao kinh ngạc, "Tại sao lại thảm?"

Chị Vân thúc giục, "Tiểu nha đầu sao lại có nhiều vấn đề như thế, nhanh nhanh dọn dẹp đồ đạc đi, chuẩn bị đi rồi."

Nói xong lôi kéo Dao Dao làm thật nhiều việc lên.

Hoa Chiêu vỗ vỗ bả vai Xuân Lê, "Phát video chưa?"

Xuân Lê hoàn toàn không cảm thấy quẫn bách, nhai nhai lát khoai tây giòn, "Đang gửi ạ, video có chút nặng."

Hoa Chiêu nhắc nhở thiện ý, "Lưu lượng có đủ dùng không? Nơi này không có wifi."

Xuân Lê rất là tự hào, "Ông chủ cho em dùng lưu lượng thoải mái, phí đều do ngài ấy chi trả."

Bối môi xem thường, Hoa Chiêu nói thảm một câu, "Tên ngốc này." Bên miệng lại không cất giấu được ý cười.

Xuân Lê từ nhỏ đã tập võ, thính lực so với người bình thường tốt hơn nhiều, nghe được Hoa Chiêu nói xong, cười hi hi không ngừng, "Ồ trên trán của

chúng em có một cái địa chủ thổ hào, ông ấy chính là coi tiền tài như rác, ba em cũng nói hần là cái đại ngốc tử."

Hoa Chiêu giận liếc mắt cô một cái, "Hần mới không ngốc."

Xuân Lệ thỉnh linh bị lườm, đầu óc có chút mông lung, gãi gãi đầu, "Nhưng mà vừa rồi chị nói hần ngốc mà."

Hoa Chiêu nhin không được cười cười, xoa xoa mái tóc ngắn của cô, bắt đầu cảm thấy có chút đồng tình cho Giản Dị.

Từ Lâm và Bùi Lị Nhã cũng ở trong một góc mà nói chuyện phiếm, "Đừng nhìn cái bộ dáng thần nhiên, "cái gì cũng không sao cả" của cô ta, thật ra cô ta cũng rất lạnh lợi! Các loại lăng-xê, mặc kệ là Ân tiên sinh và mọi người ở bên ngoài có nghĩ như thế nào, thì mục đích của cô ta cũng đã đạt được. Sân si lên được độ nổi tiếng."

"Đúng vậy, là tôi xem thường cô ta. Thật là thâm tàng bất lộ, tự biến tự diễn, một mình một vai cũng có thể diễn đến High như thế."

Từ Lâm lo lắng sốt ruột, "Chúng ta phải ngấm lại biện pháp, Thượng Thừa bây giờ đang nâng đỡ cho cô ta, nếu như cứ trong tình trạng như này, sớm muộn gì cô ta cũng sẽ đạp lên đầu em mà đi lên."

"Bây giờ tôi còn có thể có biện pháp gì chứ?" Bùi Lị Nhã đã có chút tức đến muốn học máu, "Tôi lại không có các cô bạn thân như thế!"

"Chẳng lẽ cô liền như vậy tro mắt nhìn cô ta đi lên như điều gặp gió?"

Bùi Lị Nhã nắm chặt đôi tay giấu ở trong ống tay áo rộng, "Tôi thật không cam lòng! Cô ta tại sao có thể không biết xấu hổ như vậy, ngay cả Ân tổng cũng muốn lấy ra để lăng-xê! Ngay cả lời nói của tôi mà cô ta cũng nói!"

Từ Lâm khó hiểu, "Câu nói gì cơ?"

Bùi Lị Nhã tức giận mà trừng mắt liếc Hoa Chiêu một cái, không nói lời nào.

Từ Lâm tâm tư xoay chuyển, bưng tỉnh, kinh ngạc mà nhìn Bùi Lị Nhã, "Cô là nói..... Cô ngưỡng mộ Ân tiên sinh?"

Bùi Lị Nhã ở trong giới giải trí mấy năm nay, bên ngoài tuy nói là làm khá tốt, tạo được rất nhiều mối quan hệ tốt, nhưng lại chưa từng chân chính thổ lộ tình cảm với bạn bè, từ lúc ra mắt đến bây giờ Từ Lâm vẫn luôn đi theo cô, cũng có thể xem như là người thân cận với cô nhất.

Hôm nay chứng kiến Hoa Chiêu như thế, nó như là một liều kích thích đến cô, tâm tư đã chôn dấu bao nhiêu năm nay đã không thể kiềm chế được mà nói, "Tôi mới là người thật lòng chú ý đến anh ấy từ rất lâu trước kia. Tôi sao có thể giống như người con gái không biết xấu hổ như cô ta kia, cô ta là vì muốn nổi tiếng đi lên, còn tôi mới là thật tình ngưỡng mộ Ân tiên sinh."

Cuối cùng cũng đem được những lời từ trong đáy lòng nói ra, nhất thời cô cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

"Chuyện ở bãi đỗ xe lần đó chẳng lẽ là?"

Bùi Lị Nhã có chút xấu hổ buồn bực, "Tôi đã chờ đợi ở đó hơn hai giờ đồng hồ mới có thể nhìn thấy được anh ấy. Nhưng ngay cả tên tôi là gì anh ấy cũng không biết, chưa nói hai câu đã gấp rút đi rồi."

Từ Lâm an ủi cô, "Ân tiên sinh trăm công ngàn việc, có lẽ thường ngày cũng chẳng hề chú ý đến chuyện trong giới giải trí, nhất thời không biết tên cũng là chuyện bình thường. Nếu không cô lại tìm lấy một cơ hội đến tiếp cận hần, chủ động một chút xem?"

"Lần trước ở Yến Xảo, Hoa Chiêu cũng rất chủ động đi! Không thì cũng không có truyền xuống dưới nhiều tin tức như thế?" Khuôn mặt Bùi Lị Nhã mờ mịt.

"Nữ theo đuổi nam cách một tầng sương mỏng. Năm lần bảy lượt, một người nữ nhân nũng nịu đứng ở trước mặt tôi cũng không tin là có người đàn ông nào có thể từ chối cho được!"

Bùi Lị Nhã như là suy tư gì, chẳng lẽ Ân Thiên Lăng thích người phụ nữ nhiệt tình, lớn mật sao? Lần trước Hoa Chiêu ở Yến Xảo làm ra hành động thân mật, hần cũng không cự tuyệt.

Từ Lâm nhắc nhở cô, "Còn nữa, khi cần phải lấy lòng fan thì cũng nên phải lấy lòng!"

Mặt Bùi Lị Nhã hiện ra vẻ không kiên nhẫn, "Bọn họ thì có lợi ích gì! Sẽ chỉ biết ở trên mạng ồn ào, nói điều ầu trĩ!"

"Sao lại có thể vô dụng được! Mắng cô ta, bôi đen cô ta, tẩy chay cô ta cũng tốt, tôi cũng không tin cô ta còn trẻ như thế mà đã có nhiều tài cán tốt như vậy, con người khi lâm vào tức giận sẽ dễ dàng làm ra chuyện ngu xuẩn nhất."

Từ sáng sớm Bùi Lị Nhã đã đăng một cái một cái trạng thái trên weibo:

"Tiến vào làm cái công việc này cũng đã khoảng sáu năm, mỗi một bước đi đều chẳng hề dễ dàng, để có được tôi của ngày hôm nay có thể nói là phải dùng mồ hôi và nỗ lực để đổi lấy, cùng với một vài bản chất xấu xa trong hiện thực, sẽ thật bất đắc dĩ, thậm chí bắt đầu này sinh ra ý định muốn từ bỏ, khi đó tôi bỗng nghĩ đến các bạn, những bông hoa nhài nhỏ của tôi, cảm ơn các bạn vẫn luôn ở bên cạnh tôi không rời, không bỏ. Mãi mãi yêu các bạn!"

"

Sáng sớm, fan đọc được đến bài đăng này trên Weibo, lòng đều mềm nhũn, sôi nổi spam, hỏi xem thần tượng của mình có chuyện gì sao.

Có phải là gặp được điều gì bất công hay không? Có phải là bị người khác bắt nạt rồi hay không? Có phải là có liên quan đến cái Yêu Diễm Minh Châu kia hay không?

Bùi Lệ Nhã reply lại một số fan

"Không có chuyện gì, chỉ là cảm khái một chút thôi.

Mất ngủ, nên ngủ không được.

Không nói nữa, may là còn có các bạn. "

.....

Ân Thiên Lăng có một tiểu nằm vùng hết sức tận tâm làm việc.

Ở khi các nhà truyền thông đều còn chưa có thả ra tin tức phỏng vấn thăm ban, thì buổi chiều Xuân Lệ đã trực tiếp lấy đoạn video gửi cho hần.

Video còn chưa có được trải qua xử lý, người có trong hiện trường rất đông, thanh âm ồn ào, hần phải tăng âm thanh lên mức lớn nhất thì mới có thể nghe thấy từng chữ một của cô một cách rõ ràng. Cứ như thế, hần đóng lại cửa trong văn phòng, nghe đi nghe lại cho đến tận hơn 10 lần. Nhìn cái người mà mình nhớ thương ngày đêm, lông mày dài đến mí tóc, mái tóc đen láy được buộc lên, lộ ra cái trán trắng nõn mà no đủ, trên trán còn buộc một đoạn dây vải màu đỏ, cả người toát ra sạch sẽ lưu loát, rồi lại quấy rầy động lòng người.

Trong một đám người, nhưng trong mắt hần lại chỉ có cô.

Trái xem phải nhìn đều thấy đẹp, sao hần lại thích cái dáng vẻ khi cô nhấc mắt hơi mỉm cười đến vậy cơ chứ, dáng vẻ ấy thật không ai có sánh bằng! Cũng không biết là do trời sinh hay vẫn là do hần thường ngày huấn luyện ra đến!

Càng nhìn lại càng nhớ, đã hơn mười ngày không gặp, ngày nào cũng đều nhớ, thân thể và cả trái tim đều khát đến kịch liệt.

Mấy ngày gần đây tâm tình của Trương Nham khá vui vẻ, Đan Ninh bị điều xuống làm ở tầng 16, hơn nữa theo như sự giao phó của Ân tổng, sắp xếp cho cô một chức vị có thể để cho cô có không gian phát huy. Người khác cũng không biết tình hình thực tế, trong công ty cũng chỉ đưa ra lý do thoái thác là điều động nhân sự như bình thường.

Lúc trước người cổ vũ cô đi thăm dò Ân Thiên Lăng cũng là Trương Nham, hần đã tận mắt nhìn thấy ông chủ của mình chuyên tâm ăn cần chăm sóc cho vợ ra sao, vậy không bằng cứ để cho Đan Ninh tiến lên một bước kia, không thể cứ sống mãi trong cái hy vọng xa vời ấy được, muốn thoát ra khỏi mộng tưởng vậy thì dứt ra đến dứt khoát.

Mà rốt cuộc cô ấy bây giờ cũng thanh tỉnh, tất cả tâm tư giờ đều đặt lên ở trong công việc mới. Trương Nham hẹn cô hai lần, cô cũng không có từ chối, hần biết cô đã hiểu tâm ý của hần từ sớm, đồng thời đang thử chậm rãi tiếp nhận hần.

Hần thu hồi lại suy nghĩ, bẻ cà phê, gõ cửa phòng của tổng tài.

"Vào đi."

Ân Thiên Lăng cất di động đi, biểu tình nhàn nhạt, hỏi Trương Nham, "Hai ngày tới còn chuyện gì quan trọng không?"

"Giữa trưa ngày mai có Quảng Nguyên Đình tổng có hẹn ngài ăn cơm, tối ngày mốt, hiệp hội xí nghiệp ở An Thành tổ chức một bữa tiệc từ thiện, có mời ngài tham gia."

Ân Thiên Lăng cân nhắc hai giây, rất nhanh đã đưa quyết định, "Bữa cơm trưa mai để Giản tổng đi tiếp, tối ngày mốt tôi sẽ trở về gấp. Bây giờ giúp tôi đặt một vé máy bay đến Lâm Thành trước đêm nay đi."

Trong lòng Trương Nham đã hiểu rõ, tháng này ông chủ nhà mình đã từng có lịch trình cá nhân có bay đến Lâm Thành, đây là lại muốn đi thăm ban bà chủ mà.

Hoa Chiêu ăn cơm xong rồi lại trở về khách sạn, ở trong phòng Xuân Lệ nhìn cô bé mạnh mẽ oai phong tập quyền, sau khi cảm thấy mỹ mãn mới quay về phòng của mình.

Đêm nay, không thấy tin nhắn của Ân Thiên Lăng, ngay cả điện thoại cũng đều không thấy có đến một cuộc gọi, Hoa Chiêu chủ động gửi tin nhắn Wechat cho hần.

"Đã xem video sao?"

Đợi một lúc, Ân Thiên Lăng không có trả lời lại.

Hoa Chiều gọi điện thoại qua, di động tắt máy.

Không mở máy, vẫn đang mở hộp sao?

Tâm tình có chút uể oải, tắm rửa rồi lên giường ngủ.

Ở phòng cách vách, Xuân Lệ tập xong một bài quyền, cả người đều tràn ra đầy mồ hôi.

Di động mở loa ngoài, Giản Dị kêu rên nửa giờ.

Cuối cùng, nhìn nhìn thời gian, Xuân Lệ ngáp một cái chặn họng hắt, làm một hồi tổng kết cuối cùng, "Nói tóm lại là, ngày mai anh không đến."

Giản Dị uể oải khẽ gọi, "Không phải là anh không đến, là không đến được. Ân lão đại...."

"Ồm, đến giờ em đi ngủ, em cúp máy đây."

Thật sự dập máy.

Giản Dị há miệng, lòng đang dấy máu, từ lúc nghe được Trương Nham nói cho hắt một tin dữ là giữa trưa ngày mai đi dự tiệc, từ lúc đó đến bây giờ tâm trạng của hắt trở nên xấu đến cực hạn, vừa rồi hắt đau lòng, khổ sở nửa ngày đều không quan trọng bằng mất một phút giấc ngủ của cô sao?

Hoa Chiều thường quay phim vào ban đêm, không phải cô cũng phải thức suốt đêm theo cô ta hay sao? Cái đối đãi phân biệt người cũng quá kém đi!

Hoa Chiều nằm lăn qua lộn lại, không ngủ được, nhìn thời gian cũng mới đến 10 rưỡi.

Hắt vẫn chưa có trả lời tin nhắn Wechat của cô, gọi điện thoại thì vẫn như cũ đã tắt máy.

Tâm thần của cô bỗng cảm thấy có chút không yên, lại càng không ngủ được.

Bấm điện thoại gọi cho Giản Dị.

Chỉ mới vừa vang 1 tiếng, Giản Dị đã nghe máy.

"Làm sao?"

Hoa Chiều nghe giọng nói không vui của hắt, kỳ lạ hỏi, "Tâm tình không tốt?"

Giản Dị hung tợn, "Có thể tốt được mới là lạ ấy!"

Rất ít khi Giản Tiểu Dị trở nên tức giận, Hoa Chiều suy đoán, "Cãi nhau với Xuân Lệ à?"

"Nếu như có thể cãi nhau với cô ấy thì cũng đã tốt rồi! Người ta căn bản còn không hề biết rằng tôi tức giận, càng đừng nói gì đến tức giận với cô ấy, bây giờ còn đang vui đầu vào gối mà ngủ thật ngon ấy!"

Giản Dị càng nói thì trong lòng lại càng huyệt huyệt.

Hoa Chiều quả trách hắt, "Xứng đáng! Báo ứng!"

Giản Dị nghĩ lại thấy cũng đúng, từ 16 tuổi trở lên đường tình của hắt vẫn luôn đặc ý, thay đổi không biết bao nhiêu là người bạn gái, cuối cùng ông trời nhìn không được, thế nhưng để hắt thua ở trên tay một cái căn bản còn không biết tình yêu là cái gì, một cô gái vừa không hiểu phong tình vừa ngốc nữa.

Ngay lập tức bị thương trào ra, Giản Dị tìm lấy người bạn thân mà kể khổ đến hơn một tiếng điện thoại.

Hoa Chiều nhẫn nại tình tình nghe hắt lải nhải, thật vất vả mới được dập máy, sau đó bỗng nhớ đến gọi cho hắt vốn là để chuyện về Ân Thiên Lăng.

Lại thử gọi điện thoại thêm một lần nữa cho Ân Thiên Lăng, lần này nhưng thật ra lại có người nhận.

"Âm Âm"

Cô nghe được giọng nói của hắt, lòng bỗng bình tĩnh hơn, ngữ khí oán trách kèm theo một chút mềm mại, "Anh đi đâu thế? Muốn tìm anh cũng tìm không thấy."

Buổi đêm vắng lặng, giọng nói trầm thấp từ tính của hắt đập thẳng vào trong lòng cô, "Ở trước cửa của em, vợ yêu mở cửa."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Đại Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 36

Edit: may18 + _tclg_

Nguồn: wattpad Tuyệt Vời Team!

.....□.....

Hoa Chiêu bỗng sững sờ, vội lấy lại tinh thần, gấp gấp gấp gấp xoay người nhảy xuống giường, dép cũng không đi, vừa đặt chân xuống đất đã chạy thật nhanh đi mở cửa.

Quả đúng vậy, cái người khiến cho cô lo lắng cả đêm này đang đứng ở trước cửa phòng.

Chỉ mặc một chiếc áo thun ngắn tay màu đen, cổ áo khoét hình chữ V trễ xuống khiến cho cơ ngực rắn chắc như ẩn như hiện, vừa gợi cảm lại vừa đẹp trai, thật giống như một thiên thần giáng xuống trước cửa nhà cô.

Đáy lòng vui sướng mà hò reo, tựa như có thứ gì đó đã đầy ắp muốn vỡ oà mà tràn ra, cô reo hò một tiếng, giang rộng hai tay bắt cả người nhào vào người hắn, hai chân quấn quanh, giống như một con gấu koala mà ngóng trông hắn.

Hắn bị cô bỏ nhào vào người khiến cho lùi lại một bước, ném đi chiếc túi trong tay, một tay đỡ lấy hông cô.

Nhìn đến trên mặt cô không chút nào che giấu được vui vẻ nhảy cẫng, Ân Thiên Lăng không khỏi cười ra tiếng, "Vui đến vậy cơ à?"

Cô nằm ở trong lòng ngực của hắn gật gật đầu, lại nhồm dẩy ôm lấy cổ hắn, thơm chụt một cái ướn nhẹp, "Vui muốn chết!"

"Nói hươu nói vượn!" Sờ sờ bàn chân để trần của cô, ngửi hương thơm trên người cô, hắn nâng người cô lên, vùi đầu vào trong chiếc cổ của cô, "Vợ thật thơm!"

Hoa Chiêu cũng cúi đầu hít ngửi, "Có sao? Sao em không ngửi thấy?"

Ân Thiên Lăng gật đầu khẳng định, "Có. Là hương thơm có thể câu đi hồn phách của anh."

Nói xong, một tay hắn ôm lấy cô, xoay người một chút cầm lên chiếc túi rồi đi vào phòng, thuận chân đá cánh cửa đóng sập lại.

Trước tiên đề cô lên giường mà hôn một hồi, giẫy dụa cả nửa ngày mới đứng dậy, "Anh đi tắm."

Cô chống tay đỡ đầu, nghiêng người nằm trên giường, trên mình chỉ mặc một chiếc váy ngủ rộng thùng thình nhưng cũng có thể toát ra vẻ phong tình vạn chủng, "Được, tắm đi, em chờ anh."

Hắn nhìn cô có ý bày ra bộ dáng câu dẫn, lòng ngứa ngáy đến khó nhịn, quả thật bước đi không nổi, một tay lại vươn đến cô, "Vẫn là đừng đợi, chúng ta cùng nhau tắm."

Nhón nháo tắm rửa một hồi, ngay ở phòng tắm đã gấp không nhịn nổi mà chấp nhận đến một lần, hai người thơm tho mà quay trở lại giường.

Trong phòng tắm quá nhỏ, vừa rồi đều không có tận hưởng.

Tiểu biệt thắng tân hôn, ở trên giường thi triển là tốt nhất, hai người tất nhiên là không tránh được lại giẫy vò nhau tiếp một trận.

Khách sạn này chỉ là nơi nghỉ ngơi, điều kiện của đoàn làm phim không phải là rất tốt nên tất cả đều chỉ là phòng ở phổ thông, hiệu quả cách âm không tốt được là bao nhiêu.

Mà hắn còn cố tình hết lần này đến lần khác ở trên cao nhìn xuống, hung hăng hỏi, "Âm Âm ngưỡng mộ anh như thế nào? Không thể chỉ cứ nói ngoài miệng như vậy."

Cô khó nhịn động dẩy, kiềm chế không được mà rên rỉ thờ dốc, "Âm Âm mới không phải chỉ nói ngoài miệng một chút.....Tất cả từ thân.....Đến tâm đều ngưỡng mộ."

"Hửm?" Hắn châm từng ngọn lửa trên người cô, khơi dậy sự thèm ăn của cô, nhưng lại luôn chậm rãi lẽ mề cọ xát, không có làm đến một bước cuối cùng, "Tâm thì về sau lại bàn lại, trước tiên chúng ta nhìn xem là thân ngưỡng mộ như thế nào đi."

Nói xong, hắn liền bất động, cười như không cười mà nhìn cô.

Cô nóng nảy, gấp gấp khó nhịn mà râm rì, nắm hắn cào hắn, hắn thì căng chặt thân thể, hung hăng hôn cô, cái gì khác cũng không làm.

Càng hôn cô càng khó chịu, đến cuối cùng, cô thật sự chịu không nổi, lật người nắm giữ quyền chủ động, tiếp theo là một trận lộn xộn, làm bậy làm bạ động đây loạn xoạn, biểu hiện triệt để cho hấn xem là cô chú tâm ngưỡng mộ hấn ra sao.

Trở mình làm kẻ đi cày ngâm nga, từ bên trên nhìn xuống quả nhiên thật tốt, một mảnh phong cảnh thật đẹp.

Cô rất mang thù, cũng bắt đầu điều võ giường oai, sờ sờ nơi này, hôn hôn chỗ kia, dày vò chết hấn.

Trước đó vốn dĩ Ân Thiên Lăng chỉ miễn cưỡng chịu đựng, cô làm lung tung một hồi, chỉ là món điểm tâm ngọt trước lúc ăn cơm, càng làm cho hấn muốn ngừng lại mà không được, hấn làm sao chịu được, lập tức trở mình để cô xuống, bắt đầu thoả thích mà hưởng thụ bữa ăn chính.

Hai người đều đem sự nhớ nhung của bao nhiêu ngày qua trút xuống trong trận nồng nhiệt vận động trên giường này.

Vui sướng tràn trề, cho đến khi "yêu" đạt đến lúc tận cùng của cao trào, Hoa Chiêu thật sự kiềm chế không được, cắn lên bả vai hấn thét lên một tiếng.

Thật lâu sau, Hoa Chiêu sức cùng lực cạn nằm ở trong lòng ngực hấn, giọng nói cũng đã khàn khàn, "Bại hoại!" Cánh tay mệt mỏi đập hấn một chút.

Hấn trầm thấp cười, xoa bóp bên eo cho cô, "Như chồng đây này mới được gọi là chú tâm ngưỡng mộ, học hỏi một chút."

"Hừ!" Cô từ chối lại thảo luận cái vấn đề này với hấn.

Hấn thở dài, hôn lên trán cô, thoả mãn vô cùng, "Có thể ôm vợ đi ngủ thật tốt!"

Hoa Chiêu ngửa đầu cắn cái cằm hấn, trấn an hấn, "Bộ phim sắp quay xong rồi."

"Ừ, nếu mà còn chưa xong thì chồng em chuẩn bị thành oán phu."

Hoa Chiêu lườm hấn một cái, "Có người oán phu nào hung hăng như vậy à?"

Về mặt Ân Thiên Lăng cợt nhả, "Vợ yêu, vừa rồi em cũng rất lợi hại."

Hoa Chiêu cầu nhẹ hấn một cái, "Bây giờ em còn lợi hại hơn đấy."

"Au." Ân Thiên Lăng khoa trương mà kêu lên.

Thân hình mềm mại của Hoa Chiêu chui tọt trong lòng ngực hấn, "Làm sao mà anh biết chắc chắn là em ở trong phòng này? Nhớ đâu gọi sai người."

Hấn nói lỏng cánh tay, để cô được ngủ thoải mái, "Em đã quên là anh có một người nằm vùng à?"

"Nha đầu này đúng là kín miệng, buổi tối em còn ở phòng con bé chờ một hồi mà một chút cũng không lộ ra, đồ ăn cũng đều cho con bé ăn hết."

Ân Thiên Lăng đối với Xuân Lệ rất vừa lòng, "Ừm, Giản gia nhưng thật ra rất thân thiết với nhau."

Hoa chiêu cũng đồng ý, "Hỏi cho tên Giản Tiểu Dị."

Hai người nhỏ giọng nói có chút ẻo ỏi, dần dần đi vào giấc ngủ.

Không có bất ngờ gì xảy ra, ngày hôm sau lên topsearch lại là Hoa Chiêu.

Trong khi hai người còn đang trong giấc mộng, các nhà truyền thông lớn đã làm choáng ngợp trời đất bằng những đoạn clip được biên tập cắt nối và các video tin tức tương tự.

Nhưng thật ra có vô số các loại tiêu đề, ví dụ như:

【 Yêu Diễm Minh Châu bày tỏ tình yêu với Ân tổng tài Thượng Thừa 】

【 Hoa Chiêu yêu thầm Ân Thiên Lăng đã lâu 】

【 Nữ minh tinh mới của Thượng Thừa khát vọng gả vào hào môn 】

.....

Trong phần bình luận cũng có lật trời kinh ngạc, có nhạo báng cô mới ra mắt được không bao lâu đã muốn một bước lên trời, có phần tán dương nghệ con mới sinh không sợ cộp, cũng có người thuần túy chính ăn dưa quần chúng vào xem náo nhiệt.

Còn có luôn cả bất động sản Thượng Thừa cũng đều share, chuẩn thái độ chạy đi xem náo nhiệt không thêm sợ lớn chuyện.

Quần chúng vây xem đều phỏng đoán xem Ân Thiên Lăng có thể đưa ra điều gì đó đáp lại hay không. Nhưng đáng tiếc Ân Thiên Lăng hoàn toàn không

có dùng Weibo.

Một ít chủ blog nổi danh trong giới kinh doanh cũng đăng bình luận, tỏ vẻ Thượng Thừa Ân tổng vẫn luôn luôn thật điệu thấp, rất không có khả năng để ý tới những tin tức rêu rĩa không đáng nói này.

Còn nhân vật chính của sự kiện bất quải này thì còn đang ôm nhau ngủ, Dao Dao gọi điện thoại tới kêu rời giường.

Hoa Chiêu còn buồn ngủ mà đi rửa mặt, rồi trở lại phòng thay quần áo.

Quay đầu nhìn lại thì thấy Ân Thiên Lăng đang gối đầu cánh tay dù bận những vấn ung dung thường thức cô thoát ý.

Hoa Chiêu bỗng cảm thấy có chút không được tự nhiên, cảm quần áo vừa cời ném thẳng vào mặt, "Phi lễ chó nhìn."

Ân Thiên Lăng ha ha mà cười, bắt lấy quần áo, "Đã chạm qua hết rồi còn sợ anh nhìn?"

Hoa Chiêu cảm thấy có chút thẹn thùng, "Nó không giống nhau."

"Nơi nào không giống nhau, đến, chúng ta lại đến thâm nhập giao lưu nào." Vừa nói vừa chỉ chỉ bả vai phải của mình.

Hoa Chiêu nhìn xem, đêm qua cắn nơi đó đều đã thành xanh tím, không khỏi liền có chút đau lòng, dùng tay xoa xoa, "Em làm sao lại dùng sức mạnh như vậy."

"Không đau, nếu không em cũng cho anh một cái bên này?" Nói xong liền đem vai trái cho cô.

Hoa Chiêu liếc xéo hấn liếc mắt một cái, thật sự nhào tới, mạnh mẽ mút một ngụm, lưu lại một dấu ấn hồng hồng.

"Được, hai bên đã đều được em đóng dấu!" Nói vỗ vỗ mặt hấn, "Anh là của em!"

Ân Thiên Lăng cười nhẹ, "Sao bây giờ lại giống như anh là tình nhân của em vậy?"

"Như thế thì có cái gì không tốt? Vừa là tình nhân vừa là chồng."

Ân Thiên Lăng gạt đầu từ đáy lòng, "Được, lời giải thích này cũng không tệ."

Dao Dao lại gọi điện thoại tới thúc giục, Hoa Chiêu xô giày vào, cầm túi xách lên.

"Chồng à, khi nào thì anh đi?"

"Xế chiều ngày mai. Tối hôm qua anh đặt phòng 602, kết thúc công việc em đi lên tìm anh."

"Được, anh tự mình đi ăn chút gì đi, em đi đây!"

Hoa Chiêu quay đầu lại hôn hấn, lắc eo nhỏ ra cửa.

...

Từ Lâm ngồi trên ghế sofa ở trong đại sảnh mà chờ Bùi Lệ Nhã, Bùi Lệ Nhã nói rằng lúc này ra khỏi cửa quên không mang theo điện thoại, nên đi lên cầm.

Bởi vì diện mạo của cô rất bình thường, là loại người qua đường phổ biến, lại núp ở trong sofa lớn, nên cũng không ai chú ý tới cô.

Cô ngồi trong một góc ở trên sofa mà lướt Weibo, Hoa Chiêu lại chiếm giữ tin hot ngày hôm nay, tùy tiện nhìn lướt một cái thì toàn là tin tức liên quan đến cô ta thổ lộ, ngay cả mảng tài chính và kinh tế cũng đều có hình ảnh của cô ta.

Trước bàn có hai tiểu cô nương một bên chuyển giao công việc, một bên nhỏ giọng nói chuyện phiếm.

"Đêm ngày hôm qua Ân tổng của Thượng Thừa đến đây đặt một gian phòng xa hoa."

Tiểu cô nương giật mình kinh hãi, "Không thể nào! Một người?"

"Chính là hấn. Thật là đẹp trai lại rất man, so với mình tính một chút cũng không kém!"

"A a a, tại sao ca đêm lại không phải là tôi!"

"Dù sao hấn vẫn còn ở đây, phòng 602. Nếu không cô cải trang thành di quét dọn vệ sinh đi lên nhìn xem. À? Cô nói hấn đến đây là làm gì?"

"Làm sao lại trùng hợp như vậy! Sáng nay mới vừa có tin tức hoa đại mỹ nữ kia thổ lộ với hấn trước mặt mọi người trong lúc phỏng vấn."

"Hoa Chiêu cũng thật dám nói, cũng không nhất định là bởi vì cô ấy, lúc trước không phải cũng truyền ra scandal cùng Bùi Lệ Nhã hay sao, cũng có thể là tới thăm Bùi Lệ Nhã."

"Đó là giả, trước đó không phải đã làm sáng tỏ sao."

"Ai biết được, giới giải trí thật thật giả giả, không hiểu được. Có điều là Ân Thiên Lăng thật sự rất đẹp trai nha!"

Trong lòng Từ Lâm chợt nhảy, Ân Thiên Lăng tới?

Lại đứng ở trong cái thời điểm máu chốt thế này! Là trùng hợp hay vẫn là?

Mặc kệ là như thế nào, cơ hội lần này Lệ Nhã nhất định phải bắt lấy!

Cô ngay lập tức lặng lẽ đi lên lầu tìm Bùi Lệ Nhã.

Hoa Chiêu và Xuân Lệ đi xuống dưới, Xuân Lệ vẫn luôn nhìn chăm chăm Hoa Chiêu không biết là cố ý hay là vô tình nữa, một bộ dáng rất muốn nói nhưng lại thôi.

Hoa Chiêu sinh lòng nghi hoặc, tiểu nha đầu này vừa rồi lúc ăn cơm có chút không thích hợp.

Nhìn không được hỏi cô bé, "Em nhìn chị làm cái gì?"

"À..... Có phải tối ngày hôm qua hai người bắt chuột cả đêm đúng hay không?"

"Hả? Cái..... Sao?" Hoa Chiêu có chút ghen lời.

"Động tĩnh hơi lớn, một hồi chi chi chi, một hồi a a a, chị Hoa Chiêu, có phải chị rất sợ chuột không?"

"..... Ừ." Ho nhẹ một tiếng, Hoa Chiêu gật đầu thật mạnh.

Xuân Lệ đồng tình mà nhìn quãng thân dưới mắt cô, "Tối hôm qua, ban đầu em định đi qua giúp hai người cùng nhau bắt, nhưng lại sợ ông chủ cảm thấy mất mặt, bắt lâu như vậy còn không có bắt được."

"Đúng là sẽ thật mất mặt....."

(Tuyetvoi: =)))))) cười ngất)

"Lão Giám Dị nói em có nhãn lực thật đặc biệt. May mà em không có gõ cửa, em đứng ở bên ngoài canh cửa, do dự mãi một hồi lâu lại trở về phòng. Nhưng mà em bắt chuột thật sự rất lợi hại đó, trước kia ở quê em thường xuyên giúp bà nội bắt, bắt một cái rất chuẩn."

Hoa Chiêu lại lần nữa gật đầu thật mạnh, "Ừ, lần sau nhìn thấy sẽ kêu em."

"Vâng ạ."

Hoa Chiêu đeo lên kính râm, hất hất mái tóc không tồn tại ở trên trán, đảng hoàng nghiêm trang ngồi lên trên xe.

Giữa ban ngày ban mặt cùng tiểu cô nương xuân manh[1] thảo luận chuyện bắt chuột, thật đúng là khiến cho cô có chút đỏ mặt mà.

[1] xuân manh 蠢萌(chunmeng): ngốc ngốc đáng yêu. Từ "manh" phát âm gần giống từ moe tiếng nhật. Moe moe: đáng yêu ấy ^^

~~~~~

Hiện tại có thêm hai bạn editor làm cùng mình nên truyện sẽ không drop nha~

Mình sẽ là beta nên khi nào các bạn editor có chương là mình sẽ đăng luôn! Nhanh chậm tùy thuộc vào các bạn ấy (*≥▽≤*)

Các cậu hãy ủng hộ hai bạn hi sinh vì thế giới đi nào *vỗ tay*

Thế giới cần những người như các thím(^ω^)

Editor _tclg_ và NhungNhung0803

□□□

Chúc mọi người nghỉ lễ vui vẻ~

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Đại Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 37

Editor: _tclg_

Beta: tuyetvoi_

#Team edit: Tuyệt Vời Team~

Từ Lâm vừa bước ra khỏi cửa thang máy ở tầng ba đã bắt gặp ngay Bùi Lị Nhã.

"Lị Nhã," cô ghé sát vào, thì thầm nói nhỏ những điều vừa mới nghe thấy được vào tai Bùi Lị Nhã.

"Cái gì?" Bùi Lị Nhã kinh ngạc không thôi, "Anh ấy đang ở tầng sáu ư?"

"Này, nói nhỏ chút."

"Tại sao anh ấy lại xuất hiện ở đây? Lẽ nào đúng là vì Hoa Chiêu sao? Không, không thể nào."

"Có lẽ chỉ là trùng hợp, đi công tác?"

"Làm sao mà đi công tác chỉ đi một mình, trợ lý cũng không mang theo?"

"Cái này....." Từ Lâm cũng kinh hãi.

Từ Lâm chần chừ: "Chẳng lẽ tối hôm qua Hoa Chiêu cũng ở tầng sáu?"

Bùi Lị Nhã lắc đầu: "Không phải, buổi sáng nay em nhìn thấy cô ta từ tầng ba đi xuống."

"Cũng có thể chỉ là thủ thuật che mắt, ai biết cô ta khi nào quay trở về."

"Cô ta dám..... Thật không biết xấu hổ!"

Từ Lâm cười châm biếm: "Loại chuyện này ở trong giới còn ít sao?"

"Nhưng Ân Thiên Lăng không phải loại người coi trọng sắc đẹp." Bùi Lị Nhã căn bản không muốn tin rằng có loại khả năng này.

Từ Lâm tin tưởng không chút nghi ngờ, "Mấy loại chuyện này ai biết đâu được. Hoa Chiêu xinh đẹp động lòng người như vậy, lại dùng thêm chút thủ đoạn, có dám đàn ông nào chịu được dụ hoặc cơ chứ!"

"Vậy em nên làm gì bây giờ?"

"Cô ta làm mừng một, em làm ngày mười lăm. Không vào hang cọp sao bắt được cọp con! Huống hồ, em còn thích cậu ta thật lòng....."

Bùi Lị Nhã trầm tư, nhớ tới cái gì, "Kỳ Vệ bên kia thế nào?"

"Chỉ chờ em trả lời thôi."

"Vâng." Bùi Lị Nhã hạ quyết tâm.

"Đứng ở cửa thang máy bàn bạc cái gì thế? Cảnh diễn đầu tiên của buổi sáng nay là cô à? Lị Nhã?"

Bỗng có một giọng nói vang lên làm cho hai người bọn họ giật nảy mình.

Hai người vẫn luôn nhìn nhau nên chẳng hề hay biết Tần Văn Trọng đã đến đây từ khi nào.

Tần Văn Trọng liếc mắt nhìn nét mặt chưa kịp thu hồi của Bùi Lị Nhã lấy một cái, thuận miệng nói: "Còn chưa đi xuống à? Để Trần đạo diễn mà đợi thêm chút nữa là hấn ta sẽ nổi điên lên đấy."

Bùi Lị Nhã miễn cưỡng cười cười: "Có một số thứ để quên trên tầng nên đi lên lấy, đang chuẩn bị đi xuống."

Tần Văn Trọng bĩu môi, ấn thang máy đóng cửa lại, Bùi Lị Nhã cùng Từ Lâm đành phải đi xuống tầng cùng hấn.

Xe được đoàn làm phim cung cấp bắt đầu xuất phát đến địa điểm quay.

Từ sáng sớm ngày hôm nay Bùi Lị Nhã vẫn luôn thất thần, hoàn toàn không tập trung để nhập vào trong trạng thái diễn xuất được, cảnh diễn đầu tiên phải mất hơn hai mươi mấy lần mới xong.

Rất nhanh đã đến giữa trưa, Bùi Lị Nhã với dáng vẻ yếu ớt mệt mỏi đi đến trước mặt Trần đạo diễn.

Trần Sâm Lâm chủ động hỏi: "Lị Nhã, hôm nay cô có chuyện gì à, có phải cảm thấy trong người không được khoẻ hay không?"

Bùi Lị Nhã ho khan hai tiếng, "Có lẽ là tối hôm qua bị cảm lạnh, cả người mệt mỏi không có sức. Cảnh diễn buổi chiều nay cũng không biết có diễn được không."

Trần Sâm Lâm nhú mày, đang đứng lúc chạy nhanh đuổi theo tiến độ, gặp phải diễn viên sinh bệnh cũng không có cách nào.

"Vậy cô vẫn là trở về uống thuốc nghỉ ngơi trước đi, tôi để phó đạo diễn đem lịch diễn của cô lùi lại sau này, sức khoẻ quan trọng."

"Tôi lại gây thêm phiền toái cho anh rồi. Trần đạo diễn, chờ sức khoẻ của tôi hồi phục, tôi nhất định sẽ đuổi theo tiến độ thật nhanh, tuyệt không kéo chân khiến cho đoàn phim bị chậm trễ."

"Chờ cô khoẻ lại hãy nói, bảo người đại diện đưa cô trở về trước đi!"

"Cảm ơn đạo diễn."

Từ Lâm lại đỡ Lị Nhã lên xe.

Hoa Chiêu nhìn chiếc xe dần đi xa lại như nghĩ ngợi điều gì đó, vừa quay đầu đã đối diện ngay về mặt cười như không cười của Tần Văn Trọng.

Tần Văn Trọng ngây ra, nét mặt hơi thay đổi giả bộ như không có việc gì xảy ra mà nhấc chân lên bắt chéo, miệng ngâm nga khẽ hát.

Hoa Chiêu trong lòng nghi ngờ, không hề báo trước thỉnh linh vỗ mạnh một cái xuống bả vai hắn. Tần Văn Trọng đang ung dung không hề phòng bị bất ngờ bị đánh một cái làm cho cả người lao đảo suýt chút nữa thì ngã chổng vó.

Chị Vân và Dao Dao nín cười, Xuân Lệ suy nghĩ một chút, trịnh trọng lắc đầu: "Chân không ổn."

"Sao tôi lại không ổn," Tần Văn Trọng không phục, vén ống quần của mình lên: "Cô nhìn xem, bắp chân này rất chắc khoẻ!"

Xuân Lệ đứng là có liếc qua một cái, thẳng thắn không chút cố kỵ nói, "Hàng lớn."

Tần Văn Trọng tức điên người muốn chạy đến tranh luận với cô, nhưng ngấm lại hai người căn bản không cùng một mạch não, vẫn là dừng tự tìm đến cho rồi.

Xoay mặt nhìn về phía tên đầu sỏ gây tội, nhưng Hoa Chiêu thì lại đang nâng tay chống má, không chớp đôi mắt mà nhìn chăm chăm hắn, thôi bỏ đi, vẫn là im lặng là vàng.

Hoa Chiêu lại vỗ nhẹ bả vai hắn, "Anh Trọng, anh là người đại diện của em, không phải là mấy người quần chúng ăn dưa[1]."

[1]: quần chúng ăn dưa: ngôn ngữ mạng, ý chỉ những thành phần hóng hớt ngồi lê uống trà đá cắn hạt dưa buồn chuyện. Ở bên Us-uk thì là uống trà =)))
"làm một tách trà buổi sáng nào" ~ hít hà Drama~ (* $\geq$ $\forall$ $\leq$ *)

Tần Văn Trọng cả kinh, trên khuôn mặt hiện lên một nét xấu hổ.

Hoa Chiêu càng thêm xác định, "Xem ra đúng là đã có chuyện gì đó mà em không biết. Có liên quan tới em?"

"Chuyện này," Tần Văn Trọng nhìn sang bên cạnh đang có hai đôi tai dựng thẳng đứng lên mà hóng hớt, ý bảo Hoa Chiêu lại đây chút.

Hoa Chiêu đem ghế dịch về phía bên phải của hắn, Tần Văn Trọng nghiêng đầu qua cùng Hoa Chiêu thì thà thì thầm một phen, vụng trộm để ý xem về mặt của Hoa Chiêu.

"Ồ, còn có một màn này." Nét mặt Hoa Chiêu cũng không mấy kinh ngạc, hơi hơi suy tư tiếp, nói nhỏ: "Việc này vẫn là muốn phiền toái anh đi quan sát kỹ một chút, như vậy....."

...

Bùi Lị Nhã trở lại khách sạn, vừa về đến phòng đã lật trái lật phải, thay một bộ váy liền áo bó sát làm nổi bật dáng người, xịt chút nước hoa, sau đó make up lại một lần nữa, rồi mới quay đầu lại hỏi Từ Lâm, "Thế nào?"

Từ Lâm giơ ngón tay cái lên, "Rất tốt".

Bây giờ Ân Thiên Lăng đúng là đang ở phòng 602.

Hắn mở ra đóng sỏ sách số liệu để xử lý công việc, bỗng nghe được tiếng gõ cửa.

Hắn đứng dậy đi đến mở ra cửa, nhìn thấy người đứng ngoài cửa thì cảm thấy có hơi kinh ngạc, "Bùi tiểu thư?"

Bùi Lệ Nhã có chút kích động, hoá ra anh ấy vẫn còn nhớ rõ mình.

Ngay lập tức lòng tin tăng gấp bội, mỉm cười dịu dàng: "Ân tiên sinh, em có việc muốn quấy rầy anh một chút."

Ân Thiên Lăng mặt không biểu cảm, lơ đãng nhìn thoáng qua cánh cửa hơi hé mở ở phía đối diện, giễu cợt: "Chuyện gì?"

Lệ Nhã nháy nháy mắt: "Trước tiên có thể cho em vào rồi lại nói có được không?"

Ân Thiên Lăng không hề nghĩ ngợi, trực tiếp trả lời, "Chỉ sợ không tiện lắm, mời nói ngay ở chỗ này."

Bùi Lệ Nhã ngây người, không nghĩ đến anh ấy lại không cho mình mặt mũi như vậy, tức khắc cảm thấy có chút xấu hổ.

"Chuyện này....."

Ân Thiên Lăng nhíu mày, "Có chuyện gì không? Không có vậy thì xin lỗi."

Nói xong ngay lập tức muốn đóng cửa lại.

"Chờ một chút, em muốn nói cho anh về chuyện của Hoa Chiêu." Bùi Lệ Nhã bật thốt ra.

Ân Thiên Lăng dừng lại, dứt khoát đóng cửa ở đằng sau lại, đứng ở bên ngoài cửa: "Chuyện gì?"

Lúc này lòng Bùi Lệ Nhã đã nguội lạnh, hoá ra anh ta đến đây đúng thật là vì Hoa Chiêu, trong lòng chua xót, "Anh thích Hoa Chiêu?"

"Chuyện này không liên quan đến Bùi tiểu thư."

"Hoa Chiêu có gì tốt? Cô ta chỉ lợi dụng anh, cô ta đã tính toán chuyện này từ lâu rồi, từ lúc trước khi bước chân vào giới giải trí đã nhắm vào anh!"

Ân Thiên Lăng cười cười, "Vậy ư? Vậy chuyện bãi đỗ xe lần trước không phải cô cũng đã tính toán chứ?"

Bùi Lệ Nhã ánh mắt lập loè, thề thốt phủ nhận: "Em không phải. Em khác với cô ta, em là thật sự thích anh, từ ngay lần gặp đầu tiên gặp anh ở trong công ty em đã thích anh rồi."

Ân Thiên Lăng càng cảm thấy mất kiên nhẫn, "Chuyện này thì liên quan gì đến tôi?"

Hắn không có ý định vì cô ta mà lãng phí thời gian, xoay người muốn đi về phòng.

Bùi Lệ Nhã nhìn thoáng qua khúc quẹo ở hành lang phía trước, khóc nức nở nhào tới, từ phía sau giang tay ôm chặt lấy eo Ân Thiên Lăng: "Thiên Lăng, em thật sự thích anh."

Ân Thiên Lăng cũng không quay đầu lại, giật phắt cánh tay của cô ta ra, đóng sầm cửa lại.

Về phòng liền gửi một tin nhắn lên WeChat: 【 VỢ Ạ, anh đã phạm sai lầm 】

Hoa Chiêu không trả lời.

Hắn ảo não không thôi, lại lập tức gửi một cái nữa: 【 VỢ Ạ, anh có lẽ lại bị người ta ăn vạ rồi. 】

Hoa Chiêu vẫn không trả lời.

Gọi điện thoại cô ấy cũng không bắt máy.

Ân Thiên Lăng bắt đầu có chút nôn nóng, gọi điện thoại cho Giản Dị, "Video lần trước trong Tô Yến còn ở đó không?"

Giản Dị sửng sốt, "Video nào cơ?"

"Video tôi cùng Âm Âm uống rượu."

"Làm sao mà cậu biết tôi quay được?"

"Giao cho lão tam, để cho cậu ta xem tình huống rồi phát ra đi." Muốn truyền ra scandal cũng phải là cùng với vợ mình.

Ngoài cửa Bùi Lệ Nhã nán lòng thoái chí, hợp đồng của cô với Thượng Thừa chẳng mấy chốc sẽ đến kỳ hạn. Tình cảnh của Ưông Nhã Minh đã đi lên, cô ta trẻ tuổi xinh đẹp, có kỹ thuật diễn tốt hấp dẫn khán giả, sắp tới rất có thể còn vượt xa cả cô. Bây giờ lại còn ngang nhiên mọc thêm một Hoa Chiêu, chuyện tương lai trước mắt không thể khinh thường.

Thượng Thừa thì liên tục đón nhận vô vàn những thực tập sinh, người mới đến, sự cạnh tranh vẫn luôn kịch liệt như thế, chỉ cần hơi lơ là một chút là rất có thể sẽ bị loại bỏ ngay lập tức. Vốn dĩ còn đang do dự xem có nên gia hạn hợp đồng tiếp hay không, nhưng thái độ của Ân Thiên Lăng ngày hôm nay đối với mình như thế, bản thân càng không nên tiếp tục ở lại Thượng Thừa.

Còn may, cô để lại một đường lui cho mình, đối thủ cạnh tranh của Thượng Thừa - truyền thông Kỳ Vệ. Biết được hợp đồng của cô và Thượng Thừa rất nhanh sẽ chấm dứt, một lòng một dạ muốn đào cô về, đã từng cùng cô lên nói chuyện hai lần, hứa hẹn sẽ cung cấp tài nguyên, điều kiện có lợi nhất trong công ty cho cô. Cô để Từ Lâm nói rằng cần phải suy nghĩ về đề nghị này của đối phương, chưa đưa ra câu trả lời chắc chắn. Quy mô của Kỳ Vệ tuy rằng không bằng Thượng Thừa, nhưng lại được chỗ là vẫn luôn tập trung vào mảng điện ảnh. Trong hai năm qua, có không ít những tác phẩm tinh phẩm, tự tạo dựng cho mình một danh tiếng riêng.

Lúc này là thời điểm nên tỏ rõ thái độ.

Từ Lâm bước ra từ chỗ quẹo đi tới, nhìn cô một cách thông cảm

Lệ Nhã chớp chớp đôi mắt ngập nước, cười lạnh, "Tình yêu cùng sự nghiệp, em phải có được cả hai! Đây là lúc đáp ứng Kỳ Vệ."

"Chị đã sớm khuyên em, còn không bằng đi đến Kỳ Vệ, một người độc đại, có tài nguyên tốt nào sẽ đều là của em."

Bùi Lệ Nhã biểu tình lạnh lùng, "Vừa rồi quay được chưa?"

Từ Lâm gật đầu.

"Hừ, Hoa Chiêu có thể lấy hấn để tạo danh tiếng thì em cũng có thể, đủ để sáng tác một câu chuyện xưa đặc sắc."

Hoa Chiêu mới vừa quay xong một vở diễn, quay về chỗ nghỉ ngơi cảm đi động.

Nhìn thấy Ân Thiên Lăng gửi tin nhắn trên WeChat, không khỏi phì cười.

Lúc mà Tần Văn Trọng nói cho cô về cuộc đối thoại giữa Bùi Lệ Nhã và Từ Lâm, cô đại khái có thể đoán được hai người họ muốn làm gì.

Hoa Chiêu cũng không lo lắng Ân Thiên Lăng sẽ bị cô ta quyến rũ, đối với người nào đó cô vẫn là luôn có lòng tin tưởng, nhưng chỉ là có chút đề phòng là Bùi Lệ Nhã sẽ dùng chút thủ đoạn.

Gọi điện thoại cho hân.

Một tiếng chuông còn chưa vang xong hân đã nghe máy, nhanh chóng giải thích: "Vợ à, anh thật sự không nghĩ cô ta sẽ nhào tới."

Hoa Chiêu làm bộ chất vấn hân, "Chạm vào nơi nào?"

Luôn luôn âm thanh chém đinh chặt sắt có chút chột dạ, "Vào eo, chỉ một giây đồng hồ."

"Anh còn chê quá ngắn à?"

"Không ngắn, thật sự là quá dài."

"Trở về em tính sổ với anh!"

Còn không đợi Hoa Chiêu kết thúc công việc, trên mạng đã tung ra mấy tấm ảnh dây dưa không rõ ở ngay trước cửa phòng của Bùi Lệ Nhã và Ân Thiên Lăng, ảnh chụp có phần mờ màng, tiêu đề là: Thật thật giả giả cùng người yêu cũ diễn cảnh chia tay trước cửa khách sạn.

Năm phút sau khi tin tức xuất hiện trên Weibo, bộ phận truyền thông giải trí của Thượng Thừa cũng đăng một tin tức lên Weibo.

Hình minh họa là ảnh Hoa Chiêu cùng Ân Thiên Lăng thân mật dựa vào nhau cùng uống rượu giao bôi, còn cực kì có tâm mà làm thêm một cái GIF hình ảnh của hai người đang nhu tình mật ý.

Ngay sau đó, có người biết chuyện đã đăng lên một tin vạch trần rằng ba người này trước mắt lại còn đang ở trong cùng một khách sạn, nghi ngờ Ân Thiên Lăng đến nơi đây là để thăm một trong người nào đó trong đây.

Trên Weibo được một trận nhốn nháo mà ồ lên, rốt cuộc ba người này có khúc mắc yêu hận tình thù như thế nào vậy?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Đại Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38

#Editor: NhungNhung0803 + _tclg_

Beta: @tuyetvoi_

#Team dịch: Tuyết Vời Team~

Bỗng nhiên dùng một cái phát ra hai bài Weibo khiến cho người ta giật mình khiếp sợ như vậy, kết quả không cần đoán cũng biết.

Các phóng viên truyền thông thì nhau chen lấn tranh đoạt muốn phỏng vấn đôi nam nữ nhân vật chính, sau đó cũng đã có các phóng viên của hai, ba toà soạn lớn đã chạy nhanh đến trước khách sạn chỗ ba người họ ở để canh chừng.

Nghe nói lúc này Ân Thiên Lăng và Bùi Lệ Nhã vẫn đang ở trong khách sạn, nhưng phóng viên lại bị một loạt bảo vệ ngăn chặn không thể vào được.

Người tự xưng là biết chuyện còn đưa ra thêm thông tin về một nhân vật chính khác nữa là Hoa Chiêu, hiện tại đang quay phim ở trong phim trường 《Tiêu hành phong vân 》, chẳng mấy chốc nữa sẽ kết thúc công việc. Các phóng viên lại tiếp tục ôm cây đợi thỏ chờ ở trước cửa khách sạn.

Ngay khi mọi người đã gần như mất hết kiên nhẫn để mà chờ đợi thì bỗng nhiên Bùi Lệ Nhã xuất hiện với hai mắt sưng đỏ, cô ta và người đại diện đi ra từ trong khách sạn.

Phóng viên nhao nhao vây lại, đèn flash đang không ngừng loé sáng.

Bùi Lệ Nhã dường như không hề ngờ tới sẽ có nhiều người như vậy chặn ở trước cửa, lại thêm có vô số người đang chen chúc lấn áp để nhào lên phía trước nên cảm thấy có chút hoảng hốt bất an.

"Bùi Lệ Nhã, có thể giải thích một chút về quan hệ giữa cô và Ân Thiên Lăng là như thế nào không?"

"Có phải Ân Thiên Lăng vì Hoa Chiêu nên mới vứt bỏ cô không?"

Từ Lâm ngăn cản lại phóng viên: "Thật xin lỗi, sức khoẻ của Lệ Nhã không được tốt, chúng tôi phải đi bệnh viện, xin nhường đường một chút!"

"Có phải cô là người thứ ba xen vào cuộc tình giữa Ân Thiên Lăng và Hoa Chiêu không? Ân Thiên Lăng và Hoa Chiêu hiện tại đang có quan hệ yêu đương phải không?"

"Chuyện bãi đỗ xe lần đó, có phải hai người đã bí mật yêu đương không?"

"Weibo chính thức của Thượng Thừa đã đăng ảnh Hoa Chiêu cùng Ân Thiên Lăng có mập mờ, có phải là ám chỉ cái gì không? Đối với việc này cô có ý kiến gì?"

Bùi Lệ Nhã che lại khuôn mặt tái nhợt, đôi mắt ngấn nước chỉ chực là chảy rơi, như vậy lại càng thêm lộ ra vẻ điểm đạm đáng yêu.

"Bùi Lệ Nhã, cô có muốn nói gì không?"

"Thật xin lỗi, bây giờ tôi đang rất khó chịu, tôi coi cô ấy giống như em gái mình mà đối đãi, thấy cô ấy là người mới, còn nhờ vả người khác chiếu cố, không nghĩ tới cô ấy vậy mà lại....."

Bùi Lệ Nhã nói không được, nhẹn không được khóc ra thành tiếng. Từ Lâm bận bịu che chở cho cô từ trong đám đông đi ra, lên một chiếc xe rồi lái đi.

Ngay lập tức, đã có phóng viên biên tập lại ảnh chụp và văn bản ở tại chỗ rồi đăng Weibo: Chị em lâu năm vì yêu thành hận, Bùi Lệ Nhã cảm xúc suy sụp bật khóc trước mặt công chúng.

Truyền thông vẫn tiếp tục chờ, rốt cục cũng đợi được đến khi xe của đoàn làm phim trở về. Từng người rồi từng người từ trên xe bước xuống, nhưng lại không có Hoa Chiêu.

Phóng viên cũng bắt đầu trở nên mất kiên nhẫn, khi trời trở tối thì dần dần giải tán.

Mà lúc này, Hoa Chiêu chính là đang cùng Ân Thiên Lăng ngồi ở trong rạp chiếu phim tối đen như mực.

Khoảng ba giờ trước đó, Ân Thiên Lăng đã rời khỏi khách sạn, hắn cùng Hoa Chiêu một lần nữa hẹn lại địa điểm hẹn.

Sau khi công việc của Hoa Chiêu kết thúc, cô thay quần áo và trực tiếp đón xe đi tới chỗ hẹn.

Nơi này khá xa, lại không phải ngày cuối tuần nên không có nhiều người lắm.

Tim được tới sảnh rạp chiếu phim VIP, có một cô nhân viên xinh đẹp hỏi tên của cô.

Cô buột miệng thốt ra: " Âm Âm".

Nhân viên kiểm chế lại sự hiếu kỳ của mình, khẽ khom người, mời cô đi vào, rồi nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Cái sảnh này không lớn lắm, bên trong rất tối, đèn lớn đều đã tắt hết chỉ còn lại một chiếc đèn nhỏ.

Hoa Chiêu đứng tại chỗ nheo mắt lại để thích ứng với ánh sáng ít ỏi này.

Chậm rãi đi lên phía trước.

Rất nhanh

Cô đã nhìn thấy hắn, cả rạp phim chỉ có một mình hắn. Hắn ngồi ở vị trí trung tâm, cả người ngả về sau mà tựa sát lên chiếc đệm ở sau lưng, đầu thì cúi gằm nhìn điện thoại.

Dẫm giày cao gót đi trên thảm nên chẳng có một tiếng động, cô chậm rãi từng bước đi lên.

Có lẽ là do quá chuyên tâm nhìn điện thoại nên hắn vẫn không phát hiện ra cô.

Hoa Chiêu lặng lẽ đi đến phía sau, vờn tay che lại đôi mắt hắn.

Cả người Ân Thiên Lăng có chút cứng đờ, sau đó cười nhẹ ra tiếng, nắm lấy tay cô kéo xuống rồi nhẹ nhàng đặt lên một nụ hôn dịu dàng.

Hoa Chiêu rướn người ghé sát vào lưng ghé ở sau hắn, ôm lấy hắn, khẽ hỏi: "Đợi em lâu không?"

Cảm nhận được hơi thở của cô quấn quanh ở bên tai: "Chờ em thì bao lâu cũng được".

Cô cười, nhẹ nhàng đánh hắn một cái: "Nói năng ngọt xớt!", ngừng lại một chút rồi lại hỏi: "Xem phim gì thế?"

Hắn quay đầu hỏi lại, "Em có muốn xem không?"

"Ừm..... " Hoa Chiêu nghiêm túc ngẫm nghĩ về vấn đề này.

"Bộ lần trước!" Hai người trăm miệng một lời nói ra, nói xong lại cùng nhau cười.

Ân Thiên Lăng ôm lấy cổ cô khẽ kéo xuống một chút, rồi hôn lên làn môi mềm của cô, khen ngợi: "Ngoan, vợ anh thật ăn ý".

Hắn đứng dậy, vòng qua chỗ ngồi mình đã sắp xếp, đi đến hàng ghế phía sau, ngồi xuống bên cạnh cô.

Trong mắt mang theo ý cười, "Muốn mời em ăn một bữa thật lớn".

Hoa Chiêu hoài nghi nhìn hắn: "Ồ đây á?"

Ân Thiên Lăng nhú mày, hơi nhướn người lên phía trước, lấy ra một cái túi từ ghế đằng trước.

Cô mở ra nhìn một chút, một mùi đồ ăn thơm phức bay vào mũi, chính là Hamburger, cánh gà cùng CocaCola.

Cô reo hò ra tiếng, trong nháy mắt thềm ăn nhỏ dãi. Từ sau khi tốt nghiệp, cô chưa chạm qua loại đồ ăn này.

Hắn đúng là luôn luôn biết cách lấy lòng cô, mặc dù đây chỉ là một túi đồ ăn vặt cực kỳ đơn giản.

Đặt bao hết rạp chiếu phim nên không cần lo lắng mùi đồ ăn sẽ ảnh hưởng đến người khác. Hoa Chiêu ăn uống thoải thích, uống CocaCola đá mát lạnh, quả thật là rất đã nghiền.

Hắn ngồi cạnh bên cô, nhai kỹ nuốt chậm mà ăn cùng với cô trong màn đêm mờ mờ ánh sáng.

Vẫn là xem bộ phim lần trước ở trong khách sạn. Bởi vì không biết tên phim, cũng không biết nam nữ diễn viên chính, hắn miêu tả cả một hồi lâu thì nhân viên mới hiểu là đó là bộ phim nào. Cũng nói rằng cần phải kiểm tra lại một chút xem có còn băng ghi đầy đủ của bộ phim này không đã.

Hoa Chiêu gật đầu tán thành, "Một dạ đến già.[1]"

从一而终 /cóng yī ér zhōng/: ý chỉ chung tình, một nữ không thờ hai chồng, trung thần không thờ hai chủ.

Ân Thiên Lăng bộ dáng đương nhiên nói: "Đó cũng là quan điểm của anh về tình yêu và hôn nhân".

Sau khi đánh chén no say xong cô lau tay và miệng, liếc nhìn hẩn một cái: "Cho anh chút thuốc nhuộm là tưởng mình mở được cả một xưởng nhuộm rồi đấy! [2]"

[2]: 给你三分颜色，你就开染房: Cho người ba phần màu sắc, người liền khai phường nhuộm. Ý là khen hai câu đã vênh mặt lên trời kiêu ngạo, vênh mặt với đời~

Ân Thiên Lăng giả bộ không vui, duỗi cánh tay ra khoác lên cổ cô, cổ ý ôm chặt một chút: "Không tin anh sao?"

Cô cử động không thoải mái: "Nếu không tin anh thì em đã không ngồi ở đây rồi".

Hẩn nói lỏng cánh tay, bàn tay thả lỏng rũ xuống ở ngực cô. Bàn tay không đứng đắn khê xoa bóp chỗ mềm mại của cô: "Không phải em nói là muốn tính sổ với anh sao? Sao lại không hỏi chuyện ngày hôm nay?"

Cô không chút lưu tình gạt phắt tay hắn ra: "Chẳng phải anh nói là bị ăn vạ à? Nghĩ thôi cũng biết đại khái câu chuyện là ra sao." Hơn nữa Tần Văn Trọng có video hoàn chỉnh, muốn thì tìm hắn là được.

"Bà xã anh minh(*)." Trong giọng nói còn mang theo ý cười, hắn ôm cô thật chặt, thỏa mãn mà hôn cô một cái.

(*)Anh minh: sáng suốt

Không lâu sau, nhân viên công tác thực sự đã tìm được bộ phim kia.

Phim bắt đầu chiếu, hai người cũng không nói thêm gì nữa, ngồi sát lại gần nhau, cùng nhau chăm chú thưởng thức câu chuyện chưa kể xong của lần trước.

Trong lúc nhất thời, trong rạp ngoại trừ giọng nói đối thoại giữa các nhân vật trong phim thì còn có cả âm thanh hô hấp hoà quyện của cả hai người, mọi thứ còn lại đều lặng yên.

Xem xong hết bộ phim thì đã hơn mười giờ nên hai người quay trở lại khách sạn, trước cửa đã không còn chó săn.

Hai người thoải mái nắm tay nhau đi vào trong thang máy, hoàn toàn không thêm đề ý đến đến sự kinh ngạc không thôi của em gái tiếp tân.

Hai người trở về căn phòng của Hoa Chiêu, cùng nhau trải qua một đêm tuyệt vời.

...

Sáng hôm sau, Ân Thiên Lăng tạm thời có việc phải thay đổi lịch trình nên đã đi ra sân bay từ sớm để trở về An thành.

Có chút ngoài ý muốn, ở trước cửa khách sạn thế nhưng cũng không có chó săn. Hoa Chiêu vẫn quay phim như bình thường, Bùi Lệ Nhã cũng đứng giờ đến phim trường, trạng thái vẫn tốt lành.

Tổ phim dường như nhận được chỉ thị từ cấp trên nên trường quay được bảo vệ rất là cẩn thận, hơn nữa còn từ chối truyền thông đến phòng vấn.

Trần Sâm Lâm hôm qua đã xem qua tin tức ảnh chụp Bùi Lệ Nhã cùng một chỗ với Ân Thiên Lăng trên báo, mới giật mình biết ý đồ thật sự hôm qua cô ta viện cớ bị bệnh mà quay trở lại khách sạn.

Hắn mơ hồ biết rõ Ân Thiên Lăng có quan hệ thân mật với Hoa Chiêu, chỉ là không thể biết rõ đó là loại quan hệ nào.

Hắn và Bùi Lệ Nhã đã hợp tác hơn hai lần, mặc dù không thân thiết lắm nhưng thực sự không đành lòng nhìn cô hăm sâu vào trong đó.

Giữa lúc quay phim, hắn nhân cơ hội cố ý ám chỉ cô: "Lệ Nhã, cô là người thông minh, có một số vị trí không phải là của cô, cũng đừng có cưỡng cầu."

Bùi Lệ Nhã sắc mặt cứng đờ, cười cười: "Đạo diễn Trần, tôi không rõ ông nói cái gì."

Trần Sâm Lâm thờ dãi: "Cô leo tới vị trí ngày hôm nay cũng đã giẫm lên không ít người, dùng một tí thủ đoạn. Có điều chuyện này cũng không có gì, ở trong ngành giải trí mà nói thì những việc này là bình thường. Nhưng cô đụng phải người so với cô còn lợi hại hơn, sử dụng những thủ đoạn đó có vẻ rất ngu ngốc, hơn nữa người chịu thiệt cuối cùng cũng là cô."

Trần Sâm Lâm nói một chút rồi dừng lại, gọi diễn viên tiếp theo quay.

Bùi Lệ Nhã giận tái mặt nhưng trong lòng không cho là đúng.

Cô suy tư một lát, đã nói qua cùng với người đại diện bên Kỳ Vệ rồi, lúc này không thể để giảm độ "hot" được.

Thương lượng với Từ Lâm một chút, cô cầm điện thoại của mình phát trên Weibo một tin:

[Em tin tưởng một ngày nào đó anh sẽ biết rõ tấm chân tình của em, cô ấy chỉ là giả dối. Em sẽ chờ anh quay đầu lại.]

(Tuyệt vời: □ một mình một vai mà diễn đến hăng say. thua =)))

Từ Lâm tìm một người quen cũ đã từng hợp tác để mua một đám thủy quân.

Trên mạng đã sớm là một bãi chiến trường. Ngay tại thời điểm mấu chốt như thế này, tin Weibo này vừa phát ra không thể nghi ngờ gì nữa nó chả khác nào là đổ thêm dầu vào lửa.

Fan Bùi Lị Nhã cùng Hoa Chiêu vì bảo vệ thần tượng của mình, khí thế bùng bùng, ở giữa còn tràn ngập thủy quân trà trộn trong đó, đen trắng hòa lẫn thành một hồi ác chiến.

Quần chúng buồn đưa hưng phấn lại mờ mịt, không biết mình rốt cùng là đứng về phía nào mới là đúng. Nhưng điều đó không phải là quan trọng, chỉ cần vừa buồn đưa lẽ, vừa cảm thán thể giới của người khác thật đặc sắc là vui rồi.

Hai ngày nay Dao Dao cũng vô cùng nghiền xem cuộc vui.

Cầm điện thoại lên, liu rít nói: "Mau nhìn Weibo của Bùi Lị Nhã, à ta cùng chị Hoa Chiêu thật sự là ai thiệt ai giả? Em bị hồ đồ rồi, Bùi Lị Nhã thật sự là một lòng si tình thì chẳng lẽ chị Hoa Chiêu là người đến sau sao?"

Vân tỷ đánh cái ót cô một cái: "Ngu xuẩn chết rồi! Tại sao ở bên cô ấy mà em cũng không nhìn ra? Hèn gì tới giờ chỉ là một trợ lý nhỏ."

Tần Văn Trọng đi tới nhìn điện thoại, thương tiếc lắc đầu: "Người phụ nữ này thật là điên rồ, nếu đem phần tâm tư này mà rèn luyện bản thân thì sẽ không tốt hơn sao?"

Hoa Chiêu đang diễn thì nhận được điện thoại của Chu Tiểu Ngu.

"Chị Âm Âm!"

Âm thanh gào thét phát ra, Hoa Chiêu vội vàng đưa di động cách xa tai.

Cô thở dài, đỡ trán nói: "Làm sao thế?"

"Nhanh phản kích!"

"Tức chết em rồi! Lại bắt đầu diễn cuộc tình đau khổ, lại dám nói mình là chân ái! Quả thực không đem em để vào mắt...Ách không phải, là không đem chị để vào mắt!"

Hoa Chiêu bị cô chọc cười: "Ai? Bùi Lị Nhã?"

"Chính là cô ta! Chị mau nhìn Weibo, giờ thì tốt rồi, không nói nhiều nữa, em đi gia nhập chiến đấu đây!" Nói xong nhanh chóng cúp điện thoại.

Hoa Chiêu bật cười, mở Weibo ra, không cần tìm kiếm cũng thấy cái tiêu đề nằm trên trang đầu.

Trong lòng có hơi bức mình, thật đúng là như kẹo da trâu, bám dính không tha.

Nha, vậy thì chậm chậm chơi đi!

Vì vậy 10 phút sau, một tin Weibo mới xuất hiện:

Yêu Diễm Minh Châu tự phát ra:

【Đã quên không nói với mọi người, tôi đã kết hôn rồi. Có điều, trước đó hình như cũng không có ai hỏi tôi đã kết hôn hay chưa.】

Cái Weibo này hoàn toàn nổ tung chảo, nó vừa ra thật chả khác nào ném shit...à phi phi...ném bom vào hội nghị.

Cái cô Hoa Chiêu này tiến vào giới giải trí để đập phá quán đấy à? Quả thật đúng là không nói thì thôi, một khi nói ra không làm người ta chết vì kinh ngạc thì không thôi!

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Đại Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39

_Beta: Tuyệt Vời

Tần Văn Trọng vừa cầm chén trà của mình vừa ngồi vào bên cạnh Trần Sâm Lâm.

Vì vẫn chưa đến giờ quay nên các diễn viên còn đang diễn tập ghép lời thoại với nhau.

Trần Sâm Lâm ngắm nhìn chén trà trên tay Tần Văn Trọng, "Bích Loan Xuân?"

"Ồ, mắt tinh ghê? Hàng cất giấu lâu năm của tôi đó! Có muốn nếm thử một chút không? Vừa mới pha."

Trần Sâm Lâm chủ động gơ ra cái chén của chính mình.

Tần Văn Trọng quay đầu há to miệng gào, "Dao Dao, mang cái ấm trà anh vừa mới pha qua đây!"

Hắn nhấp một ngụm trà, ra vẻ sâu xa nói, "Có nhìn thấy tin Weibo mới đây không?"

Trần Sâm Lâm lắc lắc đầu, "Weibo gì cơ? Tôi cũng đâu phải người nhàn rỗi không có việc gì làm như thế."

"Vậy hôm nay ông còn khuyên Bùi Lị Nhã kia làm gì?"

Trần Sâm Lâm trêu đùa hắn, "Người đại diện đúng là người diện, mắt nhìn bốn phương tai nghe tám hướng."

"Trùng hợp nhìn thấy được. Có điều, theo tôi thấy thì ông khuyên phí công vô ích."

Trần Sâm Lâm khẽ lắc đầu, không nói gì.

Tần Văn Trọng cảm thán, "Haiz, lại còn đúng phải là bà chủ nữa chứ....."

"Bà chủ nào? Ai là bà chủ? Úp úp mờ mờ thần bí cái gì thế?"

"Ài!" Tần Văn Trọng hất cằm chỉ chỉ cái thân ảnh yếu điệu uyển chuyển đang cầm kịch bản cách đó không xa.

Trần Sâm Lâm quay đầu nhìn sang.

Dao Dao chạy đến rót nước trà, tiện thể vênh tai nghe hai người nói chuyện. Tần Văn Trọng lườm nguyệt cô một cái, nhưng cũng không có đuổi cô đi.

Trần Sâm Lâm trong lòng đầu tiên là giật nảy mình, sau đó thì bỗng hiểu ra, "Ân Thiên Lăng?"

Tần Văn Trọng nâng chén trà cộng nhẹ một cái, "Nãy số nhanh đó! Hay là ông đã sớm biết rồi?"

Trần Sâm Lâm nhấp một hớp phẩm trà, gật đầu, "Trà ngon." Rồi sau đó từ từ kể cho hắn về chuyện sửa kịch bản lúc trước.

Tần Văn Trọng ngậy người, "Khó trách".

Dao Dao một mặt thì hưng phấn như là trúng được độc đắc chạy như bay đến chỗ chị Vân, nhỏ giọng kể cho cô ấy chuyện trọng đại mà mình vừa hóng hót được.

Trái lại, chị Vân chẳng kinh ngạc chút nào "Trước đó chị cũng đoán được tám chín phần rồi."

"Hử? Làm sao mà chị có thể đoán được?"

"Buổi sáng hôm nay chị nhìn thấy Ân tổng từ trong phòng Hoa Chiêu đi ra."

"....." Dao Dao hít vào một ngụm khí lạnh, "Wow quá shock! Cùng nhau trải qua một đêm đẹp! Em thế mà là trợ lý của bà chủ, nước lên thì thuyền lên, như thế có phải là giá trị con người của em cũng phải tăng lên không?"

Chị Vân không chút lưu tình đẩy đầu cô, "Nông cạn!"

Bùi Lị Nhã có một vài cảnh quay nhỏ, Từ Lâm mặt vui mừng tung búng đi đến bên cạnh cô, ân cần cầm chiếc quạt điện mini quạt mát giúp cô.

Bùi Lị Nhã liếc nhìn cô một cái, đi thẳng đến chỗ nghỉ ngơi riêng của chính mình, "Có chuyện gì thế?"

Từ Lâm bước nhỏ đi theo ở đằng sau, vui vẻ vô cùng, "Hai ngày này đã có không ít công ty gọi điện thoại cho tôi, muốn hẹn để đàm phán cho vị trí người đại diện cho sản phẩm."

Hai ngày này, đúng là cảm xúc của Bùi Lị Nhã không tốt cho được. Giờ đây nghe được tin tức như thế, khuôn mặt vẫn luôn căng cứng mấy ngày nay

không khỏi nở một nụ cười, "Rốt cuộc cũng có một tí tin tức tốt. Xem ra tôi còn phải đi cảm ơn Hoa Chiêu."

Từ Lâm "Xì" một tiếng mỉa mai, "Cảm ơn cô ta làm gì? Đây chính là công lao của em."

Bùi Lệ Nhã ngồi trên ghế trúc, vẻ mặt thả lỏng, nghĩ nghĩ rồi nói với Từ Lâm, "Chọn lựa kỹ càng, đừng tìm cho tôi mấy cái sản phẩm không đâu vào với đâu."

"Em cứ yên tâm, những công ty không có chút danh tiếng nào chắc chắn tôi sẽ trực tiếp pass, chỉ chọn những nhãn hiệu sản phẩm lớn. Nếu không như vậy làm sao mà xứng với giá trị bản thân con người của em chứ! "

"Biết vậy là được, tôi chỉ là nhắc nhở cô một chút. So với Kỳ Vệ dù sao nhận vẫn là tốt nhất, tài nguyên của bên đó có hạn."

"Tôi biết rồi, cô cũng đừng quá lo lắng. Hai năm nay Kỳ Vệ phát triển cũng rất mạnh. Mà lại, về sau ở trong công ty, các nghệ sĩ cũng đều phải nghe em nói mà làm thôi."

Bùi Lệ Nhã cười lạnh, "Nếu không phải nhìn chúng cái đây thì tôi thêm chọn nó chắc?"

"Đúng vậy." Từ Lâm che giấu không được đắc ý, "Còn có hai nhà tạp chí muốn phỏng vấn em, nói để em làm gương mặt trang bìa của tháng này. Những nghệ sĩ khác đã lên lịch sẵn trước đó cũng đều phải nhường đường cho em, bị đẩy lùi lại ở phía sau đi."

Nói đến đây, Từ Lâm cười đến đắc ý: "Một trong số đó là Uông Nhã Minh."

Nghe đến đây, Bùi Lệ Nhã tâm tình đã khoan khoái dễ chịu hơn nhiều, khóe miệng không tự chủ được bắt đầu vênh lên.

"Cứ theo đà này nhận thêm hai cái hợp đồng làm đại diện phát ngôn, cộng thêm một kịch bản tốt nữa. Như vậy Kỳ Vệ dám không nịnh bợ em sao?"

Nội tâm Bùi Lệ Nhã cũng nghĩ như vậy nhưng nét mặt vẫn bình thường: "Đừng cứ Kỳ Vệ Kỳ Vệ mãi, chuyện này còn chưa xác định có thành công không."

"Chuyện này đừng ở trước mặt người khác mà lỡ miệng nói ra."

Từ Lâm vội vàng gạt đầu đồng ý.

"Bây giờ dư luận đang có lợi đối với chúng ta, thủy quân đã có tác dụng. Lúc này trên mạng đều nói Hoa Chiêu là hồ ly tinh, vong ân phụ nghĩa, câu dẫn người yêu của đàn chị đồng nghiệp. Có một đoàn thủy quân chỉ mới đăng lên Weibo đã bùng nổ, để chị tìm cho em xem."

Bùi Nhã Ly cười lạnh: "Đáng đời."

Từ Lâm lấy điện thoại di động ra, vẻ mặt đắc ý mà mở xem Weibo. Đột nhiên, sắc mặt cô quai dị, ngẩn người.

"Làm sao vậy?" Đợi vài giây cũng không nghe thấy Từ Lâm trả lời. Bùi Lệ Nhã phát hiện cô khác thường, quay đầu nhìn.

【Hoa Chiêu tự nhận mình đã kết hôn】

Không thể nào!

Cô giật lấy điện thoại để nhìn kỹ hơn, nhưng đúng là những lời này, cô hoàn toàn không có nhìn lầm.

Click vào ảnh chụp màn hình phía dưới tiêu đề, là Weibo của Yêu Điểm Minh Châu vừa mới đăng lên hơn 20 phút trước.

Cô tỉ mỉ nhìn kỹ từng chữ một lần nữa.

Cô ta đến cùng là muốn làm gì? Cô ta thực sự công bố chính mình đã kết hôn?

Thật sự đã kết hôn hay là chiêu trò để lăng xê?

Nội tâm cô giật thót kinh động, chẳng lẽ cô ta thật sự đã kết hôn? Làm sao có thể?

Tuổi cô ta vẫn còn trẻ, lại là lứa tuổi tốt nhất để theo đuổi làm diễn viên, có nhan sắc có kĩ xảo diễn, có tài nguyên, làm sao có thể sớm như vậy đã kết hôn!

Dù có cho là sự thật đi nữa thì hiện tại sự nghiệp lúc này của cô ta đang trên đà phát triển vô hạn, phải hận không thể giấu đi cho rồi. Nhưng sao cô ta lại chủ động nói ra? Hơn nữa lại là ngay thời điểm này khi mà còn đang có scandal với Ân Thiên Lăng, cô ta điên rồi à?

Sao?

Chẳng lẽ.....Trừ khi là?

Tâm tình vừa mới tốt lên được một chút của Bùi Lị Nhã đã nhanh chóng bị quét sạch, tim đập thình thịch, cả người đều trở nên khẩn trương.

"Lị Nhã! Lị Nhã?"

Từ Lâm sắc mặt phức tạp đẩy bả vai cô, cô tức khắc phục hồi tinh thần lại.

"Nhanh, đến lượt em rồi! Đạo diễn Trần đang gọi!"

Bùi Lị Nhã nhìn phía trước, Hoa Chiêu đã quay xong, tất cả mọi người đều đang nhìn chính mình, phó đạo diễn đang gọi cô.

Cô đồ dẫn mà đi qua.

Đạo diễn hô "diễn"

Khinh Yên và Hồng Anh chậm chậm bước từng bước nhỏ trên con đường hẹp trong từ hoa viên. Hai người đi đến bên cạnh một cây mẫu đơn đỏ ầu, Khinh Yên dừng bước, muốn nói rồi lại thôi.

Hồng Anh kéo cánh hoa tươi đẹp đến gần gương mặt nàng, hít sâu một hơi.

Dung nhan mỹ lệ xinh đẹp hoà quyện với sự rực rỡ nở rộ của đóa hoa kia lại càng khiến cho nàng thêm quốc sắc thiên hương. Khinh Yên nhìn chăm chú nàng mà có chút ngẩn người.

Hồng Anh thoáng nhìn qua, cũng không gọi nàng, phối hợp thưởng thức vườn hoa. Khinh Yên tâm huyết dâng trào muốn mời sư nương và nàng cùng đến ngắm hoa. Nhưng nàng chỉ là người trong giang hồ, đối với hoa cũng không có nhiều yêu thích, mà sư nương lại muốn nàng cùng đi. Khinh Yên vừa mới tìm cơ tách sư nương cùng một đám người ra khỏi, cũng void nàng một mình đi đến đầu con đường nhỏ này, có lẽ là có lời muốn nói.

Khinh Yên khẽ cắn bờ môi, tựa hồ hạ quyết tâm: "Hồng Anh, lần này ta trở về là vẫn luôn có một vấn đề muốn hỏi ngươi?"

"Vấn đề gì?" Hồng Anh có chút nghiêng đầu.

"Hai năm trước hần vẫn luôn nghĩ rằng ta đã chết, vậy vì sao khi đó ngươi không đi đến bên cạnh hần?"

Khinh Yên liếc nhìn nàng một cái, nội tâm có chút chua xót: "Ta có thể cảm giác được hần đối ngươi cũng không phải là không có tình cảm, chỉ cần ngươi ngăm ra hiệu, hần có lẽ sẽ..."

Hồng Anh cười cười: "Ngươi suy nghĩ nhiều rồi. Cho đến bây giờ chúng ta cũng chỉ là tình nghĩa huynh muội, hơn nữa, hần không xứng với ta."

Khinh Yên kinh ngạc, trong nội tâm cũng có chút cho là không đúng: "Không xứng với ngươi?" Hần phong lưu phóng khoáng, tuổi trẻ tài cao, mà nàng chỉ là một nữ giang hồ, phiêu bạc bên ngoài, vào Nam ra Bắc, những lời này không khỏi có chút vô lễ.

Hồng Anh nhìn phía xa, thần sắc tự nhiên: "Người yêu ta tự nhiên phải toàn tâm toàn ý đối với ta, mà ta cũng sẽ một lòng một dạ đối với người đó. Trong lòng hần đã có ngươi, như vậy thì sao có thể xứng đôi với ta?"

Khinh Yên im lặng.

Đạo diễn hô "cut", một lần qua.

Hoa Chiêu lắc nhẹ ống tay áo chuẩn bị rời đi, Bùi Lị Nhã không tự chủ được giữ chặt cánh tay cô. Hoa Chiêu dừng lại, cúi đầu nhìn bàn tay nắm cánh tay mình, cười mĩa mai, nhẹ nâng mí mắt lên.

Bùi Lị Nhã trong lòng run lên, tự giác thả tay, nhẹ giọng nói: "Cho nên, cô cùng hần... Là toàn tâm toàn ý?"

"Đương nhiên." Hoa Chiêu khẽ hé đôi môi đỏ mọng, "Tôi chỉ nói cho cô biết một lần này, cô muốn xưng bá ngành giải trí thì đó là chuyện của cô. Còn những thứ khác, mặc kệ cô có thật lòng hay là giả ý gì đó thì đều dẹp ra chỗ khác cho tôi."

Khẽ nhếch khoé miệng nhìn cô ta một cái rồi quay người rời đi.

Bùi Lị Nhã đứng nguyên tại chỗ, chỉ cảm thấy yết hầu khô khốc, không nói ra lời. Thời tiết đang nóng lên, cô ăn mặc đồ hóa trang ba tầng mà vẫn toát mồ hôi lạnh.

...

Buổi tiệc từ thiện tối của các xí nghiệp An Thành vẫn tiến hành đúng giờ. Những người được mời đều là những tai to mặt lớn trong giới kinh doanh, gia thế hiển hách. Những buổi tiệc từ thiện thì tất nhiên không thể thiếu những chuyện gia tin tức truyền thông.

Buổi tiệc năm nay cũng như trước kia. Ánh đèn thủy tinh chói lóa chiếu sáng cả căn phòng, những món ăn được bày biện tinh xảo, những quý ông khoác trên mình bộ âu phục trắng thớm, những vị phu nhân cùng với các tiểu thư sang diện những bộ lễ phục dạ hội rực rỡ.

Đối với một số người mà nói, buổi tiệc này còn là cơ hội để kết thông gia. Lúc ba người cùng nhau đến tự nhiên hấp dẫn ánh mắt của đông đảo mọi người. Buổi tiệc lần này cơ hồ có chút khác so với những lần trước. Trần tổng cũng như trước lạnh như băng. Giản tổng lại không hề lưu luyến bụi hoa, tùy ý đến gần, lại ngồi an ổn trên ghế salon cùng nhau nói chuyện. Khác biệt lớn nhất là phải nói đến Ân tổng. Ân Thiên Lăng không gần nữ sắc mà gần đây lại lên trang đầu của tin tức giải trí, hai người phụ nữ vì hắn mà tranh giành, việc này đã lan truyền khắp An thành.

Ân Thiên Lăng xem ra đã động phạm tâm(*) rồi, vì vậy đêm nay các vị phu nhân cùng tiểu thư tham gia rõ ràng là nhiều hơn những năm trước. Bao nhiêu truyền thông đều tìm mọi cách để phỏng vấn được nam nhân vật chính này, sẵn tiện đã có ngay cơ hội lần này đây, ngay cả tạp chí tài chính và kinh tế cũng không tránh được một trận bát quái.

Trong bữa tiệc xen kẽ là đấu giá từ thiện, số tiền thu được từ cuộc đấu giá sẽ được quyên góp dưới tên của cá nhân.

Ân Thiên Lăng đấu giá được đôi bông tai lục phi thúy đáng mơ ước, bước lên đài tiếp nhận truyền thông chụp ảnh.

Có phóng viên nhân cơ hội liền hỏi: "Xin hỏi Ân tiên sinh vật đấu giá này ngài có ý định tặng cho ai sao?"

Ân Thiên Lăng lạnh nhạt trả lời: "Tất nhiên là người tôi yêu."

Phóng viên xem hắn bề ngoài hình như tâm tình không tệ, đánh bạo hỏi: "Không biết nó phù hợp với Bùi tiểu thư hay là Hoa tiểu thư?"

Dưới khán đài lặng nhất như tờ, chờ câu trả lời của hắn.

Có một số cô gái bắt đầu cảm thấy bất an.

Ân Thiên Lăng bình tĩnh đứng lại, rất kiên nhẫn trả lời: "Bùi tiểu thư? Tôi không quen."

"Nói cách khác ngài có quen biết với Hoa tiểu thư?"

Ân Thiên Lăng cười cười không nói gì.

Phóng viên có chút khiếp đảm, nhưng vẫn dũng cảm nói ra: "Hoa tiểu thư nửa giờ trước đã lên mạng tuyên bố rằng cô ấy đã kết hôn. Có người trên mạng suy đoán trước kia cô thổ lộ với ngài, có khả năng chỉ là mượn ngài để lăng xê chính mình."

Đại sảnh lập tức hoàn toàn yên tĩnh, bầu không khí hết sức khó xử.

Ngay lúc mọi người tưởng hắn sẽ bước xuống thì Ân Thiên Lăng lại ở trên đài đánh vỡ yên lặng: "Phu nhân tôi nói cái gì thì chính là cái đó."

Nói xong tâm tình vui sướng cảm chiến lợi phẩm đi xuống đài.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Đại Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

#edit: NhungNhung0803 +_tcI_ + Tuyết Vời

Ân Thiên Lăng vô tình trở thành đối tượng bị phóng vấn. Nhìn sang đám Giản Dịch mà ra hiệu bằng mắt một cái, sau đó thì không trở lại chỗ ngồi nữa mà trực tiếp đi ra khỏi đại sảnh.

Dưới đài như cũ vẫn một mực im ắng, hai mặt nhìn nhau, bọn hắn vừa rồi không nghe nhầm chứ?

Người MC lúc này mới kịp phản ứng, ngữ khí hưng phấn: "Nếu như tôi không có hiểu sai thì... hai chữ 'phu nhân' mà Ân tổng vừa mới nói ra là Hoa tiểu thư chẳng?"

Lập tức có phu nhân che miệng lại, lại không nhịn được tiếc nuôi.

Giản Dịch cùng Trần Trì cộng ly, khó giấu vui vẻ: "Cheers! Vì đại ca, chờ đến mây tan loé ánh mặt trời, cũng vì chúng ta sớm thoát khỏi cảnh khổ!"

Trần Trì hiếm khi cùng Giản Dịch có chung một ý kiến, nâng chén uống cạn.

Giản Dịch cảm xúc nối tiếp liên tục, tràn đầy mong mỏi: "Rốt cuộc cũng công bố. Lão tam đạo gần đây cậu có vẻ thông minh hơn tôi. Cậu đoán xem cái trò chơi này, Hoa nữ vương có thể chơi được mấy ngày?"

Hiếm khi được lão nhị khen hắn thông minh, Trần Trì vẽ mặt đồng tình, ý tốt mà an ủi huynh đệ: "Nhanh thôi, kiên trì một tí, rất nhanh ngươi có thể cùng

chị dâu tương lai đoàn tụ rồi."

Nhân vật chính đi rồi, phóng viên cũng không dám truy hỏi.

Giản Dị gần đây cùng truyền thông quan hệ khá tốt, các phóng viên cũng rất có mắt nhìn mà chuyển đối tượng sang bàn Giản Dị.

Microphone liền đưa tới: "Xin hỏi hai vị có biết rõ Ân tổng kết hôn không? Kết hôn vào lúc nào?"

Trần Trì đặt ly rượu xuống, thân mật vỗ bả vai Nhị ca: "Lão nhị, giao cho anh rồi."

Nói xong nhìn thoáng qua phóng viên truyền thông, mọi người tự giác đưa Microphone sang người kia. Trần Trì thỏa mãn gật đầu nói cảm tạ, nghênh ngang rời đi.

Chỉ còn lại Giản Dị bị camera quây quanh.

"Giản tổng có thể trả lời câu hỏi của chúng tôi được không? Có phải Ân tổng cùng Hoa tiểu thư bí mật kết hôn? Bùi Lị Nhã là đại diện phát ngôn sản phẩm của công ty ngài, cô ấy cùng Ân tổng có quan hệ như thế nào, tại sao trước đó có ảnh chụp mập mờ giữa hai người?"

Giản Dị nội tâm kêu khổ, đại ca đi thì cũng thôi đi. Nhưng hai nhân vật nữ chính đều là nghệ sĩ của lão tam, hần thì hay rồi, bỏ bê mà chạy trước, cục diện rối rắm ném toàn bộ cho hần.

Giản Dị bất đắc dĩ, chỉ có thể tiếp nhận sự thật.

Với tư cách là người phát ngôn tạm thời, hần hắng giọng: "Anh ấy cùng chị dâu đã quen biết nhiều năm, hơn nữa sớm đã kết hôn. Chị dâu vừa xinh đẹp lại thông minh, giúp chồng chăm con, à không bọn họ còn chưa có con."

Giản Dị uống một hớp nước.

"Khụ, về phần Bùi tiểu thư, đại khái chính là hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình. Những chuyện khác trước mắt tôi không tiện nhiều lời, xin mọi người hãy chú ý đến Thượng Thừa, sắp tới chắc có lẽ sẽ có một tin tức quan trọng muốn thông cáo cho tất cả mọi người."

....

Ân Thiên Lãng ra khỏi đại sảnh ngay lập tức gọi điện thoại cho Hoa Chiêu.

Còn Hoa Chiêu thì đang cùng mọi người trong đoàn phim mở tiệc liên hoan.

Gần trường quay có một tiệm cơm nhà, phòng không rộng rãi nên phải chen lấn ngồi hết ba bàn lớn. Khi này bộ phim cũng chuẩn bị đến hồi kết thúc, hôm nay nhà sản xuất đến đây kiểm tra tiến độ, sau đó nhân tiện mời mọi người ăn cơm.

Một bàn của Hoa Chiêu chủ yếu là diễn viên, còn có đạo diễn, nhà sản xuất, phía sau là các nhân viên công tác.

Điện thoại cô đặt trên bàn vang lên, Tần Văn Trọng ngồi ở bên cạnh lia mắt nhìn sang, thấy điện thoại hiển thị người gọi đến là "Người đàn ông của tôi" (*), không khỏi một trận buồn nôn.

(*) nguyên văn là "my man" nhưng "Người đàn ông của tôi" thì buồn nôn hơn, hợp với về sau.

Hoa Chiêu ngồi ở bên trong, đi ra cũng không thuận tiện, điện thoại lại vẫn luôn vang, cô dứt khoát nhận điện thoại.

"Alo"

Tâm tình Ân Thiên Lãng lúc này rất khoan khoái dễ chịu: "Công việc kết thúc rồi sao?"

"Ừ. Không phải anh có tiệc xã giao vào buổi tối nay à?"

Ân Thiên Lãng nói lỏng cavat, cời bỏ nút trên cùng: "Đã xong, vừa đi ra. Nhìn thấy một đôi bông tai, thấy nó rất thích hợp với em. Mượn vật này bày tỏ tấm lòng nhỏ cảm tạ phu nhân đã cho vì phu nhân thấy ánh nắng mặt trời (**)."

(**) Ý nói là đem chuyện tình cảm của hai người công bố, không phải hẹn hò mập mờ.

"Đa tạ phu quân, vài ngày trước phải khiến cho phu quân chịu áp lực rồi."

Ân Thiên Lãng thấp giọng cười cười, "Âm Âm, gọi một tiếng "chồng yêu" anh nghe."

Hoa Chiêu cũng cười, đưa mắt đánh giá xung quanh một chút, cũng nghe lời hần nhỏ giọng gọi, "Chồng yêu".

(Tuyệt Vời: tình bề bình~ (o"▽"o))

Tất cả mọi người trên bàn mới ban nãy còn nhỏ giọng nói chuyện phớt lờ bàn tán xôn xao, bây giờ thì lặng yên không một tiếng động đồng tai lên nghe ngóng, rồi sau đó không hẹn mà cùng gấp tất cả đều ngồi im thin thít.

Mặc dù Hoa Chiêu đã nhỏ giọng hết cỡ nhưng mà tất cả mọi người ở đây đều nghe được rõ ràng. Cô ấy gọi hai chữ kia cùng với giọng điệu ngọt ngào như vậy đều không cần nói cũng biết bọn họ thân mật với nhau ra sao.

Có người bắt đầu xì xào thầm thì, đoán xem vị "ông xã" vừa lộ ra mặt nước này đến cùng là thần thánh phương nào.

Ấn theo bọn họ cho rằng, mấy cái tai tiếng scandal của Hoa Chiêu và Ân Thiên Lăng truyền đến rộng rãi ở trên mạng cũng chỉ là lãng xê. Người theo nghề này như bọn họ đối với mấy loại thủ đoạn âm mưu như này đều chẳng có gì kinh ngạc. Hơn nữa, bọn họ đây cũng đều thuộc Thượng Thừa, tất nhiên biết chuyện Hoa Chiêu chơi trò chơi Truth or Dare trong buổi liên hoan Tô Yến hôm đấy.

Chỉ là không biết tại sao lần này công ty lại cam chịu nghệ sĩ dưới trướng nhà mình dám lấy Ân tổng ra làm lãng xê, so với trước kia thì vụ chơi này hơn lớn.

Có người thì không hiểu là có tình hay vô ý mà nhìn thoáng qua chỗ ngồi của Bùi Lệ Nhã. Vị hoa nhài công chúa này chắc cũng là kéo vào lãng xê đi.

Bùi Lệ Nhã làm như chẳng hề biết đến xung quanh đang xảy ra chuyện gì chỉ chăm chú cúi đầu chơi điện thoại.

Nhưng nếu có người để ý thì sẽ nhận thấy ngón tay đang cầm di động của cô ta đang dần trắng bệch, bởi vì dùng sức quá lớn mà dường như có hơi run rẩy.

Ân Thiên Lăng phát giác giọng nói của Hoa Chiêu nhỏ đi rất nhiều, nên âm điệu so với lúc nãy cũng bắt đầu thu liễm đi không ít, không khỏi hỏi, "Đang làm gì thế?"

Hoa Chiêu ho nhẹ, "Nhà sản xuất đến nên mời mọi người một bữa cơm."

Ân Thiên Lăng nhắc nhở, "Uống ít rượu thôi, anh không yên lòng."

"Biết mà, ngày mai còn phải khởi công mà!" Giọng điệu này còn mang theo phần làm nũng, toàn bộ mọi người ngồi trên bàn đều không dám liếc mắt nhìn Hoa Chiêu, chỉ hiểu ý mà cười thầm trong bụng.

Ân Thiên Lăng lại hỏi, "Trần Sâm Lâm có ở đây không?"

"Có, sao vậy?"

"Đưa điện thoại cho hắn."

Hoa Chiêu cầm di động đưa cho Trần đạo diễn ngồi ở bên phải.

Trần Sâm Lâm nhận lấy điện thoại, "Chào ngài, Ân tổng."

Một vài người vốn không biết rõ chân tướng, đang tưởng tượng suy đoán các loại trong đầu nghe được như vậy bỗng ngây ngẩn cả người.

Bọn họ vừa mới tiếp nhận được sự thật rằng Hoa Chiêu đã kết hôn, còn đang đoán đông đoán tây xem là ai thì đúng một cái kết quả đã công bố luôn rồi. Thế mà lại chính là ông chủ của bọn họ Ân Thiên Lăng.

Dù cho Bùi Lệ Nhã đã biết được chân tướng chuyện này nhưng đến giờ phút này, chính tai nghe được đáp án thì vẫn cảm thấy không thể nào tin nổi. Trong nháy mắt, sắc mặt đều trở nên trắng bệch.

Từ Lâm cũng không thể nào tốt hơn, tay cầm ly nước run run, không may đụng vào cánh tay của người ngồi bên cạnh. Vì thế mà nước ở trong ly đều sánh ra, Bùi Lệ Nhã ngồi cạnh cô ta cũng không tránh khỏi kiếp nạn này, có chút nước tràn ra chiếc bàn dọc theo mặt bàn trực tiếp chảy xuống đùi cô.

"A! Cô làm gì!" Bùi Lệ Nhã khó kiềm chế được bỗng nổi điên.

Từ Lâm mặt xấu hổ vội vàng hốt hoảng cầm khăn tay lau giúp cô. Lúc này Bùi Lệ Nhã mới ý thức được là mình đã làm ra phản ứng quá lớn, vội vàng làm dịu lại bầu không khí, "Không sao, để tôi tự làm là được."

Những người khác tất nhiên là mang theo tâm tình chờ xem náo nhiệt, trong lòng cũng tự hiểu lấy vài điều.

Trần Sâm Lâm và Ân Thiên Lăng khách khí hàn huyên vài câu, "Tôi hiểu rồi, không phiền không phiền, đây là việc nhỏ."

"Ân tổng khách khí, được, tạm biệt."

Trên bàn ăn bỗng nhất thời lặng im, không ai dám lơ đãng.

Nhà sản xuất đảo mắt nhìn quanh một vòng, bắt đầu kéo lại bầu không khí, "Mọi người nhân lúc còn nóng hay mau dùng bữa, nên uống thì cứ uống, cứ tự nhiên thoải mái ăn hết sức."

Bùi Lị Nhã đã không còn có tâm tình để mà để ý sắc mặt của người khác, sắc mặt u ám, không nhúc nhích chỉ cúi đầu ngồi.

Có cùng về mặt như vậy còn có Lý Gia Văn, hẳn vốn cho rằng mình đã tìm thấy tình nhân trong mộng, còn chưa có bắt đầu yêu đương thì đã thất tình.

Từ lúc nhìn thấy tin tức Hoa Chiêu đã kết hôn, hẳn đã bắt đầu sầu não mà buồn bực, không nghĩ đến mới chỉ có một ngày, cô ấy đã trở thành bà chủ của Thượng Thừa.

Không khí nhất thời có phần lúng túng.

Hoa Chiêu chủ động nâng ly rượu lên, khẽ nở nụ cười, "Đạo diễn Trần, tôi kính ngài một ly. Tôi là người mới, chưa có kinh nghiệm, có làm điều gì không phải thì mong ngài hãy cứ phê bình, tôi sẽ cố hết sức sửa đổi."

Đạo diễn Trần vội nâng lên cái ly, "Àn.....". Trong lúc nhất thời không biết nên xưng hô ra sao.

Hoa Chiêu mỉm cười ra hiệu ông, "Tiểu Chiêu."

Đạo diễn Trần rất hiểu tình hình, "Tiểu Chiêu khiêm tốn rồi! Tôi ăn ngay nói thật, cô đã làm rất tốt, so với nhiều diễn viên khác thì hiệu suất làm việc còn cao hơn nhiều. Cùng với cô hợp tác đều rất vui vẻ. Văn Trọng, cậu nói có đúng không?"

Tần Văn Trọng ngồi ở một bên mà đắc ý, "Tất nhiên, người của tôi dẫn dắt làm sao có thể là loại phế vật được. Đạo diễn Trần, ông cứ ngồi đợi bộ phim này bán chạy đi! Có điều, dù có diễn viên lợi hại đi chăng nữa thì cũng không thể bỏ qua được sự vất vả cố gắng của tất cả nhân vật làm việc ở đằng sau hậu trường, mọi người nói có đúng hay không?"

Đám người có người khiêm tốn, có người phụ họa theo.

Vì thế, bầu không khí cũng dần dần trở nên sinh động nóng chảy hơn, người người tiếp tục chạm chén giao lưu, cùng nhau hoàn thuận vui vẻ.

Ngày hôm sau.

Không thể nghi ngờ, đầu đề của các bản tin tài chính và kinh tế cùng với cả giải trí, tất cả đều đã bị Ân Thiên Lăng và Hoa Chiêu chiếm đoạt.

Ân Thiên Lăng và Giản Dị phát biểu trong bữa tiệc từ thiện tối qua cũng bị đưa lên tin tức, một chữ cũng không bỏ sót.

Trên mạng cũng đều nhao nhao tranh luận đến khí thế ngất trời, ngay cả nhân viên trong tập đoàn cũng bị tin tức này làm cho khiếp sợ không thôi. Ngàn vạn đều không nghĩ đến, cô gái Hoa Chiêu bên văn phòng mỹ phẩm quậy đến tung trời tung đất kia ấy thế nhưng hoá ra lại chính là bà chủ của bọn họ.

Sáng nay Ân Thiên Lăng đi làm, cái mông còn không có ngồi xuống ghế đã gọi Trương Nham đến, bắt hắn đăng kí một cái tài khoản Weibo.

Trương Nham sững sờ, chờ khi kịp phản ứng lại thì tức khắc chạy đi làm việc, trong lòng thì cảm thán: ông chủ của mình đây là muốn "vợ hát chồng khen hay" đi.

Thế là, mới mười giờ sáng, trải qua các loại công đoạn chứng nhận cuối cùng Ân lão đại cũng đã đăng kí xong cái tài khoản Weibo đầu tiên của hắn.

Tài khoản vừa mới đăng kí nên không có bất kì cái gì, chỉ có một tấm ảnh mà thôi. Tấm ảnh là chụp giấy chứng nhận kết hôn của Hoa Chiêu và Ân Thiên Lăng, ngày đăng kí kết hôn là vào khoảng 3 năm rưỡi trước kia.

Vừa mới bắt đầu nên còn có không ít người hoài nghi là có phải người ta chơi ác, sân si tạo độ hot hay không. Nhưng lại nhìn đến tài khoản là Vip (V), chỉ follow có mỗi người là Yêu Điểm Minh Châu.

Ngay sau đó, bất động sản Thượng Thừa cũng repost lại bài đăng Weibo này. Giải trí truyền thông Thượng Thừa và Mỹ phẩm Thượng Thừa cũng đều follow và repost theo.

Chân tướng rốt cuộc cũng chiêu cáo thiên hạ, quần chúng ăn dưa vô cùng phấn khích buông dưa đang cầm trong tay, trở mất há mồm kinh ngạc không thôi.

Những người nói Hoa Chiêu là kẻ đến sau, cướp đoạt bạn trai của Bùi Lị Nhã thì triệt để bị vả mặt. Đông đảo fan hâm mộ của Bùi Lị Nhã ngẩn ngơ không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Trên Weibo của Yêu Điểm Minh Châu thì lại là một cảnh tượng khác, đám fan hâm mộ vui mừng hớn hờ, cuối cùng mở mồm mở mắt.

Lập tức có rất nhiều người chú ý đến Weibo của Ân Thiên Lăng. Trong ba mươi phút kế tiếp đã làm ra một loạt sự kiện phát rồ, quá phận làm cho người khác giật sùi máu.

Ân Thiên Lăng đem những bài viết trên Weibo của Yêu Điểm Minh Châu từ bốn năm trước đến bây giờ đều chia sẻ lại một lần, mỗi một bài đều viết một bình luận.

Mỗi bình luận, câu chữ thì ít mà ý thì nhiều, đơn giản dễ hiểu, lại không chút chất xám.

Đơn giản chính là:

Vợ nói đúng.

Vợ vẽ rất đẹp.

Vợ làm bánh bích quy rất ngon.

Vợ cắm hoa.

Vợ đẹp.....

Fan hâm mộ của Ân lão đại đã không chịu nổi nữa, nhao nhao chạy đến đầu trang Weibo của anh để lại lời nhắn: Lão đại, không cần bình luận nữa!! Tất cả các trang đều là anh! Không, tất cả đều là vợ anh!!!

(Tuyệt Vời: làm mì bống nhớ đến Top-ssii BigBang □ thánh spam íntagram.)

Còn có một số người đã có thành tựu trong sự nghiệp, một số bạn trẻ đang có ý định hướng nghiệp và một nhóm người muốn lập nghiệp cầm điện thoại trên tay mà run run do dự có phải là nên đóng lại hay không. Ngàn chờ vạn đợi vân vân mây mây mới chờ đợi được Ân Thiên Lăng dùng mạng xã hội. Vốn là muốn đến thành kinh, nhưng mới được nửa giờ này thôi đã bị đập vỡ mộng, vô cùng thê thảm.

Hôm nay Hoa Chiêu phải quay nốt các cảnh để đuổi kịp theo tiến độ, mãi đến thời điểm ăn cơm trưa mới được Tân Văn Trọng nhắc nhở, nên cô mới nhìn Weibo.

Vừa vào trang cá nhân của người nào đó, suýt chút nữa là cô phun hết cơm ra. Quả thật, hình tượng cơ trí trầm ổn của Ân lão đại này thật đúng là có hơi sai lầm rồi.

Được hoy, dù sao cũng ăn no cơm rồi, nhàn rồi không có việc gì làm, cô đành đi like từng bài viết trên Weibo mà Ân Thiên Lăng đã share lại.

Fan của Yêu Diễm Minh Châu cũng bó tay rồi, ồn ào đòi học máu, nữ vương đại nhân, chị nhàn rồi đến vậy sao?

Cứ như vậy, fan hâm mộ của hai nhà đều có chung chí hướng mà ở chung hoà thuận vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Đại Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41

Editor: _tclg_

#Beta: Tuyệt Vời!

Bộ phim « Tiêu hành phong vân » càng ngày càng được nhiều người biết đến, mà ở khu phim trường này còn phải tiếp đón một lượng lớn du khách mỗi ngày, bởi vậy nên thường xuyên có người qua đường và fan hâm mộ chờ trước cửa khách sạn để được nhìn thấy các minh tinh.

Đặc biệt là sau khi mối quan hệ giữa Hoa Chiêu và Ân Thiên Lăng được hé lộ ra ngoài ánh sáng, những lời bình luận không tốt trước đó về cô tự cũng động sụp đổ. Sau đó thì có rất nhiều fan hâm mộ đã đến phim trường để ủng hộ cho cô đồng thời cũng muốn xin chữ kí và cùng chụp ảnh chung.

Mặt khác, sự hiện diện của Bùi Lệ Nhã cũng càng ngày càng xấu hổ. Những tin tức, bình luận tiêu cực có liên quan đến cô chợt xuất hiện nhiều như măng mọc sau mưa.

Cũng có thể là đông người đẩy thì tường đổ, mấy nữ nghệ sĩ hạng hai, hạng ba lúc trước đã từng hợp tác với Bùi Lệ Nhã sôi nổi ủa ra, như có như không ám chỉ cô nàng là người hai mặt, ý vào Thượng Thừa đẩy mạnh nâng đỡ cho mình mà đi bắt nạt người mới, ở trước ống kính thì toàn giả vờ, ra vẻ đối trá mà thôi.

Giờ đây, ngoại trừ lúc quay phim ra thì mỗi khi kết thúc công việc Bùi Lệ Nhã đều tránh ở trong phòng, phòng ngừa chạm mặt với người trong đoàn làm phim, nhất là nhóm Hoa Chiêu.

Vì để đuổi kịp theo tiến độ, đạo diễn phải chia ra làm hai tổ quay phim cùng một lúc, khi không có cảnh diễn chung thì Hoa Chiêu ở tổ 1, Bùi Lệ Nhã ở tổ 2.

Sáng sớm, cả đoàn làm phim đến phòng ăn dưới tầng một để ăn sáng.

Giờ Bùi Lị Nhã đã không ăn com chung một chỗ với đoàn làm phim nữa mà toàn là để Từ Lâm đóng gói lại cho.

Đạo gần đây, Từ Lâm thường xuyên nhìn thấy cảnh Hoa Chiêu ở đại sảnh kí tên và chụp ảnh chung với các fan hâm mộ.

Một đám người tùm tùm vây xung quanh Hoa Chiêu, mà ở trong góc khuất bên cạnh lại có một cậu thanh niên khoảng hai mươi tuổi đứng lẻ loi một mình ở đó. Từ Lâm thoáng lia mắt nhìn qua nhưng cũng không mấy để ý, chuẩn bị lên lầu.

Cậu thanh niên kia lại nhanh mắt nhận ra Từ Lâm, cất tiếng gọi tên cô một cách chuẩn xác, rồi đi tới dò hỏi: "Bùi Lị Nhã có ở đây không?"

Hoa Chiêu nghe thấy có tiếng gọi cũng quay đầu nhìn lại. Ánh mắt Từ Lâm và ánh mắt của cô chạm nhau, không khỏi xấu hổ mà cười: "Ân phu nhân".

Hoa Chiêu hơi gật đầu, tầm mắt lại nhìn lướt qua cậu thanh niên kia. Trước đó cô cũng đã chú ý tới cậu ta, cậu ta luôn đứng ở trong góc mà thỉnh thoảng ngược hai mắt nhìn cô. Cô cũng không nói ra được đó là cảm giác gì, nhưng ánh mắt ấy làm cô cảm thấy có chút không thoải mái.

Từ Lâm hoài nghi nhìn người trước mặt, cậu ta đeo một cái balo màu đen trên vai, màu da có phần ốm yếu nhợt nhạt, giọng nói sắc nét và tinh tế, có vẻ thiếu hơi: "Tôi là fan của Bùi Lị Nhã, tôi đã cố ý ngồi xe lửa hơn hai mươi mấy tiếng từ Ngô thành để tới đây. Tôi rất muốn được gặp mặt cô ấy, tôi có thể chụp chung một tấm với cô ấy không?"

Dáng vẻ thỉnh cầu hiện trên mặt cậu ta, Từ Lâm nghĩ ngợi: "Hay là cậu đợi thêm một lát, cô ấy ăn sáng xong sẽ đi qua nơi này, đến lúc đó xem cô ấy có thời gian hay không".

Cậu thanh niên hưng phấn gật đầu.

Hoa Chiêu hiểu ra, thì ra là fan hâm mộ của Bùi Lị Nhã, khó trách đối với cô lại có địch ý, dù sao thì cô cũng không để trong lòng.

Tần Văn Trọng thúc giục cô lên xe, cô cùng fan hâm mộ vẫy tay chào tạm biệt rồi rời khỏi khách sạn. Từ Lâm lên tầng ba, đi về phòng của Bùi Lị Nhã.

Đem đồ ăn sáng được đóng gói đưa cho cô. Bùi Lị Nhã mở ra com hộp nhìn một chút, nhíu mày: "Tại sao lại là cháo bánh quẩy và bánh bao? Không thể có món nào khác sao? Khó ăn chết đi được!"

Từ Lâm nghĩ thầm, bữa sáng không ăn những thứ này thì ăn cái gì? Huống chi trong đoàn làm phim, diễn viên lớn hay nhỏ cũng đều ăn những này.

Bờ môi gật gật không nói.

Bùi Lị Nhã ngồi vào bàn trang điểm và nhìn mình trong gương, cầm lược chải lấy phần tóc mái được cắt ngang trán: "Nhìn thấy Hoa Chiêu à?"

"Phải, nhìn thấy cô ấy ăn sáng ở tầng một".

Bùi Lị Nhã hừ một tiếng, âm dương quái khí: "Loại đồ ăn sáng này mà ngày nào cô ta cũng ăn được thì quá là dễ nuôi rồi, xem ra cũng không phải là loại giàu sang gì, thật sự là tốt số mà, có thể câu được con cá lớn Ấn Thiên Lăng này."

Từ Lâm lần này không có phụ họa theo cô ta. Hằng ngày ăn sáng, cô thật sự chưa bao giờ nhìn thấy Hoa Chiêu bắt bẻ cái gì, người ta và người đại diện, trợ lý bên cạnh đều com nước giống nhau.

Vẫn là không nên đề cập đến Hoa Chiêu thì tốt hơn, nếu không lát nữa Lị Nhã lại tức giận. Cô nhớ tới cậu thanh niên trẻ tuổi ở dưới tầng, để thay đổi chủ đề, "Dưới lầu có một fan từ rất xa đặc biệt tới đây để gặp em, muốn chụp ảnh cùng em."

Bùi Lị Nhã không nói chuyện, xích lại gần tấm gương, phát hiện tóc mái có mấy cọng dựng lên, làm thế nào cũng không xẹp xuống.

Từ Lâm cho rằng cô ấy không nghe thấy, bèn lại lặp lại một lần.

Bùi Lị Nhã nhíu mày, cầm lược gõ vào bàn trang điểm, không kiên nhẫn nói: "Chị không thấy tôi đang bận sao? Không có ở không mà đi chụp ảnh chung với cậu ta!"

Từ Lâm im như ve sầu mùa đông, không dám nói nữa.

Trầm mặc một hồi, Bùi Lị Nhã nhớ tới cái gì đó: "Chuyện làm đại diện cho những thương hiệu kia đàm phán thế nào rồi? Đừng kéo dài quá lâu, các thương hiệu nào được trước thì giải quyết nhanh."

Trên mặt Từ Lâm có chút khản trương, chớp nháy, "Có một thương hiệu áo ngực....."

Bùi Lị Nhã ngắt ra, hoài nghi mà nhìn Từ Lâm, "Bùi Lị Nhã tôi từ khi nào mà đã phải lưu luyến đến nỗi đi tiếp nhận thương hiệu áo ngực rồi?"

Từ Lâm vội phủ nhận, "Chưa đồng ý tiếp nhận, trước đây chị đã từ chối rồi, nhưng đối phương vẫn luôn gọi lại" Từ Lâm nhìn sắc mặt của Lị Nhã, nhỏ giọng bổ thêm một câu, "Bọn họ trả tiền không tồi chút nào."

Bùi Lị Nhã lập tức nổi giận, hung hăng trừng mắt với chị ta, "Từ trước cho tới nay, tôi đi con đường nào chẳng lẽ chị còn không biết sao? Đây là chuyện

tốt chị làm?"

Từ Lâm muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn là duy trì trầm mặc.

"Những thương hiệu khác thì sao? Còn có tạp chí kia, không phải muốn chụp ảnh làm trang bìa sao?" Bùi Lệ Nhã gắt gao nhìn chăm chăm Từ Lâm, trong lòng mơ hồ có dự cảm không lành.

"Bọn họ nói..... Kế hoạch sản phẩm tạm thời có chút điều chỉnh, tháng tiếp theo sẽ lấy Uông Nhã Minh lên làm ảnh bìa, đã báo trước ra ngoài, lại sửa lại sẽ không tốt."

"Loảng xoảng!"

Bùi Lệ Nhã dưới con tức giận hung hăng ném cây lược trong tay xuống, đập thẳng vào gương trên bàn trang điểm, trong nháy mắt tạo ra vài vết nứt.

Giọng căm hận tức giận mắng, "Đúng là bọn tiểu nhân gió chiều nào liền theo chiều ấy!"

Bùi Lệ Nhã thở hỗn hển, nhìn vết nứt trên gương bị phá bởi chính mình, mặt mày cau có, ngoài mạnh trong yếu.

Lệ Nhã sợ hãi mà lắc đầu, đây không phải cô, cô là công chúa hoa nhài ưu nhã.

Hít một hơi thật sâu, cố gắng đè nén cảm xúc của bản thân xuống, nhẹ giọng hỏi, "Cậu ta ở nơi nào?"

"Ai?" Từ Lâm không rõ ràng cho lắm.

"Người fan kia kia."

"À, ở đại sảnh tầng một."

Bùi Lệ Nhã cầm lấy túi xách và chủ động đi ra ngoài, "Đem đồ ăn sáng mà chị đã gói lại cầm lên đi."

Xuống tới tầng một, đã không còn người nào, hôm nay đoàn người tổ một quay trước, xem ra là đã xuất phát đi phim trường.

Có một cậu thanh niên gầy yếu ngồi một góc ở trong sofa.

Bùi Lệ Nhã nhìn thoáng qua Từ Lâm để dò hỏi, Từ Lâm gật gật đầu.

Bùi Lệ Nhã chủ động đi qua, dịu dàng thân thiện chào hỏi, "Xin chào!"

Cậu thanh niên thụ sủng nhược kinh, cuống quýt đứng lên, biểu tình kích động, mặt đỏ bừng: "Lệ Nhã..... Xin chào!" Còn đưa tay phải.

Bùi Lệ Nhã nhìn cậu ta một bộ dáng run run lấy bầy chưa hiểu sự đòi, trong mắt hiện lên một tia ghét bỏ, hơi do dự một chút, vẫn là đưa tay trái ra.

Ngón tay cậu ta lạnh buốt, cô kinh ngạc, chạm nhẹ vào liền muốn rút tay mình về.

Cậu thanh niên này tuy rằng gầy yếu, nhưng lực tay lại rất lớn, nắm chặt tay cô không buông, nói năng lộn xộn, "Lệ Nhã, em thật sự thích chị, chị là người nổi tiếng duy nhất mà em thích. Không, chị là người con gái duy nhất mà em thích!"

Bùi Lệ Nhã bị ánh mắt đăm đăm của cậu ta hù dọa cho sợ hãi, càng muốn dùng sức rút tay mình về.

Cậu ta bắt lấy tay Lệ Nhã, biểu hiện có phần điên cuồng và tức giận, "Chị không phải sợ! Có phải cái cô Hoa Chiêu kia bắt nạt chị không? Cô ta chiếm đoạt người mà chị thích đúng không? Chị nhất định muốn cùng người đàn ông kia ở bên nhau, giống như em muốn cùng chị ở bên nhau!"

Trong lòng Bùi Lệ Nhã sợ hãi, tức giận mà trừng Từ Lâm, từ chỗ nào mà lại kiếm ra một người bị bệnh thần kinh như thế này!

Từ Lâm cũng khẩn trương, tiến lên muốn gỡ ngón tay cậu ta ra.

Cậu ta rút cuộc cũng buông lỏng tay mình ra, đôi mắt nhìn chăm chăm vào nữ thần trong mộng của mình, tổ chất thần kinh mà lâm bậm tụt nói, "Em sẽ giúp chị, em sẽ thành toàn cho chị. Em biết Hoa Chiêu, vừa rồi em nhìn thấy cô ta, chỉ cần cô ta không tồn tại, chị sẽ liền vui vẻ đúng hay không?"

Trong lòng Bùi Lệ Nhã giật nảy, đồng tử co rút lại, cùng Từ Lâm liếc nhau.

Trong lòng Từ Lâm nổi trống, không khỏi gục đầu xuống tránh đi ánh mắt như muốn thiêu đốt của cô ấy.

Bùi Lệ Nhã cảm thấy tổ chất điên cuồng trong cơ thể mình đang lên men, cô gạt gạt mấy sợi tóc rồi nhìn về phía quầy lễ tân. Quầy lễ tân và nơi này cách nhau một khoảng cách, có hai nhân viên đang bận đối chiếu sổ sách, đối với chuyện minh tinh và fan hâm mộ gặp nhau đã không còn gì đáng ngạc nhiên nên cũng không chú ý tới nơi này.

Bùi Lệ Nhã quay đầu lại, lông mi run rẩy, cười dịu dàng với cậu thanh niên ở đối diện, thanh âm lướt nhẹ, "Cậu nói rất đúng."

"Thật vậy sao?" Trên mặt cậu ta hiện lên ý cười hạnh phúc, vừa rồi còn hung ác nham hiểm giống ma quỷ, giờ phút này lại giống như một đứa trẻ.

"Đương nhiên!" Bùi Lị Nhã lấy hộp com trong tay Từ Lâm và đưa cho cậu ấy, "Không phải vẫn chưa ăn sáng sao? Đây là đặc biệt tặng cho cậu."

Cậu thanh niên kích động không thôi, đôi tay tiếp nhận com hộp, liên tục nói nhỏ, "Chị là thiên thần của em, em nhất định sẽ giúp chị."

"Được, tôi tin tưởng cậu!" Nói xong, Bùi Lị Nhã chủ động tiến lên ôm cậu ấy, nhỏ giọng ở bên tai nói một câu nói gì đó, sau đó xoay người rời đi khách sạn.

Từ Lâm không dám nhìn xung quanh, cũng không dám lung tung nói một câu, đi theo rồi đi.

Tiến độ quay của《 Tiêu hành phong vân 》đã bắt đầu đếm ngược, phân đoạn của Hoa Chiêu cũng không còn nhiều lắm.

Cô cùng Bùi Lị Nhã hai người cũng coi như bình an không có việc gì, cũng không bởi vì ân oán cá nhân mà làm ảnh hưởng đến tiến độ quay phim.

Buổi tối sau khi đã kết thúc các cảnh quay, Hoa Chiêu và mấy người xung quanh mình đều cùng nhau lên chiếc xe của tổ một.

Bùi Lị Nhã không lên xe của tổ hai, ngược lại, lại cùng Từ Lâm cũng chui vào chiếc xe này.

Sắc mặt những người khác trên xe nhất thời có chút kinh ngạc.

Hoa Chiêu ngồi vào ghế bên trong ngay sát cửa sổ, Xuân Lệ ngồi ở ghế ngoài bên cạnh.

Bùi Lị Nhã đi đến bên cạnh Xuân Lệ, khách khí hỏi: "Em gái nhỏ, có thể đổi chỗ ngồi với em được không?"

Xuân Lệ nhìn cô ta một cái, chỉ chỉ một chiếc xe khác ở ngoài cửa sổ, tốt bụng nhắc nhở cô, "Chị lên nhầm xe rồi."

Bùi Lị Nhã hơi xấu hổ, nhưng vẫn như cũ duy trì mỉm cười: "Không phải lên nhầm xe, chị là muốn nói mấy câu với chị Chiêu của em."

Xuân Lệ quay đầu nhìn Hoa Chiêu - người mà từ lúc lên xe đến giờ vẫn luôn nhắm mắt dưỡng thần, về mặt tiếng nói nói với Bùi Lị Nhã: "Chị ấy không muốn nói chuyện cùng chị nha."

(Tuyệt Vời: Xuân Lệ tiểu muội làm tốt lắm haha =)))

Trong lòng Bùi Lị Nhã bức bối cực kì, nhưng lại không thể phát cáu với cô ta, bởi vì ai cũng đều nhìn ra đó là lời nói chân thành của tiểu cô nương này, tuyệt đối không có ý muốn chế nhạo cô. Nếu không thì là do kỹ thuật diễn xuất của cô ta quá xuất sắc.

Về sau bản thân vẫn còn phải ở trong cái vòng hỗn loạn này để sinh tồn, nên vốn dĩ đến đây để tỏ ý tốt với Hoa Chiêu. Chạm mặt bày tỏ thái độ, đúng lúc quan trọng thì tỏ lời xin lỗi cũng đúng.

Hoa Chiêu với cái danh bà chủ phu nhân này thì cũng đành làm trò trước mặt người khác mà giả vờ rộng lượng tha thứ cho cô thôi. Nhưng bây giờ tất cả mọi người trong xe đều chăm chú nhìn vào như thế mà cô ta lại giả bộ ngủ, đến nhìn cũng chẳng thèm liếc mắt nhìn cô lấy một cái.

Lị Nhã quay đầu nhìn Tần Văn Trọng đang ngồi ở hàng ghế phía sau, kêu một tiếng "Anh Trọng." Hắn lấy mũ che kín mặt cái, tựa lưng vào ghế ngồi gầy o o.

Cô miễn cưỡng duy trì biểu hiện bình tĩnh, không phát tác của mình, rõ ràng vừa rồi còn thấy mắt hắn quay tròn quan sát động tĩnh bên này.

Tài xế được thuê là dân bản địa, cũng mặc kệ ngôi sao lớn hay ngôi sao bé gì, có phần không kiên nhẫn nói thảm một câu, "Có đi hay không đây, chờ đi ăn com đây!"

Không còn cách nào, Bùi Lị Nhã thấy hàng ghế sau cùng còn chỗ ngồi, tính toán ngồi vào đó.

Chị Vân thức thời với tình hình mà đỡ eo, "Ai da, dạo này bệnh cũ lại tái phát, Dao Dao em ngồi xích qua một chút đi, chị phải nằm xuống."

Dao Dao lập tức phối hợp mà đỡ chị Vân nằm xuống, dịch chuyển sang bên cạnh.

Bùi Lị Nhã tức giận lập tức xoay người xuống xe, Từ Lâm cũng vội nhảy xuống.

Hai người nghiêm mặt chuẩn bị lên xe của tổ hai, không nghĩ tới xe đã khởi động, không biết là không thấy được hai người hay là cố ý, nhanh như chớp đã chạy đi rồi.

Xe của tổ một xuất phát ngay sau đó.

Còn lại đầy bụi đất, sắc mặt Bùi Lị Nhã âm trầm, nắm chặt hai nắm đấm, không còn giống với hình tượng hoa nhài nhỏ mềm mại tươi mát.

Quay phim cả ngày, mọi người trong đoàn phim trở về khách sạn ăn com rồi tất cả đều lại về phòng nghỉ ngơi.

Hoa Chiêu cũng rất mệt mỏi, mấy ngày nay quay cảnh đánh nhau tương đối nhiều, yêu cầu phải treo dây cáp.

Cũng may là cơ thể cô còn khá linh hoạt, tuy nhiên có rất nhiều phân cảnh đánh nhau, có đôi khi đạo diễn cảm thấy có thể qua, nhưng cô vẫn cảm thấy không hài lòng và yêu cầu làm lại một lần nữa, vì thế mà chẳng tránh khỏi bị một ít va đập.

Va đập để lại một ít dấu vết tím tím xanh xanh trên cánh tay, ở đùi, ở eo.

Lúc ở phim trường, cô vẫn cảm thấy rằng đây chỉ là vết thương nhỏ mà thôi, không có gì ghê gớm. Khi trở về phòng và nằm xuống, mới cảm thấy chỗ này cũng đau mà chỗ kia cũng đau, toàn thân giống như bị ai đó phanh thây vậy.

Cảm thấy có chút tủi thân, muốn tìm người nào đó làm nũng.

Vừa định gọi điện thoại, Ân Thiên Lăng đã gửi một yêu cầu kết nối video tới đây.

Sau khi chấp nhận yêu cầu trò chuyện video, Ân Thiên Lăng nhìn thấy cô bĩu môi, vội hỏi làm sao vậy.

Hoa Chiêu liền đem điện thoại đưa tới chỗ vết thương mấy ngày nay cho hắn xem.

Sau một lúc lâu bỗng không thấy Ân Thiên Lăng nói chuyện.

Hoa Chiêu nhìn điện thoại và tự nói, "Này? Đứt mạng rồi sao? Sao tín hiệu lại kém vậy?"

"Âm âm, chúng ta không quay nữa, bây giờ anh đi đón em về." Ân Thiên Lăng nói xong liền đứng lên đi ra khỏi thư phòng.

Hoa Chiêu cảm giác được hắn đang đi rất nhanh, há hốc mồm, "Bây giờ anh đang làm gì?"

Ân Thiên Lăng đã đi xuống lầu thang, "Anh kêu chú Trương đưa anh đi sân bay, mua chuyến bay nhanh nhất đi đến chỗ em."

Hoa Chiêu bật cười, mắng một câu, "Đồ ngốc." Rồi trong lòng lại cảm thấy ấm áp vô cùng, từ trước đến nay hắn đều nâng niu cô trong lòng bàn tay.

Giọng của Ân Thiên Lăng lại tràn ngập vội vàng, "Âm Âm!"

Hoa Chiêu cũng nóng nảy, sợ hắn thật không để ý mà bay suốt đêm tới, "Em thật sự không có việc gì, chỉ là nhớ đến anh một chút, nên muốn làm nũng với anh, kỳ thật một chút cũng không đau đâu. Thật đó."

"Đồ lừa gạt. Làm sao có thể không đau chứ!" Ân Thiên Lăng thoáng bình tĩnh lại.

Vừa rồi nhìn những chỗ đó tím tím xanh xanh, hắn đau lòng muốn chết. Tuy rằng từ lúc còn nhỏ trong nhà cô đã phát sinh biến cố, nhưng vẫn là được nuông chiều từ bé đến lớn. Tối tay hắn, cô càng được nuông chiều hơn, làm sao mà chịu được những nỗi khổ này.

Ngược lại, Hoa Chiêu đành phải an ủi hắn, "Đừng lo lắng cho em, nếu đã quyết tâm làm thì em sẽ làm tốt. Huống chi chỉ còn có hai ngày nữa là đóng máy."

"Anh biết, không cần phải cố quá." Hắn không an tâm mà dặn dò cô.

"Cốc cốc cốc!"

Có tiếng đập cửa vang lên, Hoa Chiêu nhảy xuống đi dép, nói vào trong điện thoại, "Có lẽ là Xuân Lệ đến đây, em đi mở cửa."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Đại Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42

Editor: NhungNhung0803

Beta: Tuyệt Vời!

Hoa Chiêu mở cửa, quả nhiên là Xuân Lệ.

Xuân Lệ nâng tay đỡ lấy cái hộp giấy: "Chị ơi, bên quầy lễ tân nói chị có bưu phẩm".

Hoa Chiêu kỳ quái, hỏi vào trong điện thoại: "Thiên Lăng, anh gửi cho em cái gì à?"

"Không có." Ân Thiên Lăng phủ nhận.

Hoa Chiêu nhìn hộp giấy, ở mặt trên cũng không có ghi người gửi đến, hỏi Xuân Lệ: "Lễ tân có nói là ai gửi không?"

Xuân Lệ gật đầu lại lắc đầu: "Không nói. Có phải là fan hâm mộ gửi không nhỉ?"

Hoa Chiêu suy nghĩ: "Có khi là vậy". Hai ngày trước cũng có fan hâm mộ gửi tới hai túi đồ ăn vặt, còn có album của mình.

Xuân Lệ mặt đầy hi vọng: "Có phải bên trong là đồ ăn không? Để em giúp chị mở ra".

Hoa Chiêu cười: "Được, nếu là đồ ăn thì sẽ cho em".

Xuân Lệ mặt mày hớn hờ, đứng ở cửa xé băng dính và mở hộp ra luôn, nhưng vừa mở ra đã chột kinh hãi, ngay lập tức đóng hộp lại.

Hoa Chiêu nghi hoặc: "Cái gì vậy?" Vươn tay đến bên chiếc hộp.

"Cẩn thận, đừng nhúc nhích!" Xuân Lệ vội vàng che hộp lại.

Ân Thiên Lăng nghe thấy tiếng động từ bên này kỳ lạ, cảm thấy có chút không đúng, vội hỏi: "Có chuyện gì thế?"

Xuân Lệ né tránh Hoa Chiêu, mở hộp lên rồi cầm điện thoại của Hoa Chiêu quay cho Ân Thiên Lăng xem.

Hoa Chiêu thừa dịp cô ấy không chú ý, cũng ngóc đầu lên xem. Ở bên trong là một con rắn đã bị chặt vài đoạn và mấy cái lưỡi dao đầy máu.

Cô hít một hơi khí lạnh, tóc gáy đều dựng cả lên, trong lòng chỉ cảm thấy buồn nôn.

Trong lòng Ân Thiên Lăng không khỏi căng thẳng, thần sắc nghiêm nghị, vội vã đi ra bên ngoài: "Chú Trương, đi ra sân bay".

Chú Trương vội vàng gọi: "Ông chủ, ngài còn chưa thay quần áo".

Lúc này Ân Thiên Lăng mới phát hiện mình còn mặc đồ ngủ và đi dép lê, giao phó cho thám tử Trương đang đi tới: "Giúp tôi chuẩn bị hai bộ quần áo cùng giày, tôi sẽ thay trên xe".

Thám tử Trương nhìn bộ dạng vội vã của ông chủ, lập tức khẳng định có liên quan tới phu nhân, cũng không dám hỏi nhiều, vội vàng đi.

Ân Thiên Lăng vừa đi vừa nói: "Âm Âm, không có việc gì, anh sẽ đến nhanh thôi".

Lại dặn dò Xuân Lệ: "Em đâu, bây giờ em đưa Âm Âm tới phòng em đi, không cho phép cô ấy đi ra ngoài. Anh sẽ bay chuyến đêm qua đó, tạm thời giao cô ấy cho em, nhớ phải khóa chặt cửa!"

Xuân Lệ gật đầu: "Được, ông chủ". Bộ dáng xoa tay hằm hè biểu lộ hưng phấn.

Hoa Chiêu nghe theo và cầm đồ dùng quen thuộc của mình đi tới phòng Xuân Lệ.

Xuân Lệ còn bê cái hộp kia, tự lẩm bẩm: "Đây chính là đại bổ nhá, đáng tiếc bố không ở đây, nếu không sẽ đem đi ninh nhừ ngay lập tức".

Ngồi trên xe, lòng Ân Thiên Lăng nóng như lửa đốt, gọi điện thoại cho Trần Trì: "Lão tam, bây giờ lập tức liên hệ với khách sạn và đoàn làm phim cho tôi, làm tốt các biện pháp bảo vệ, nếu như Âm Âm thiếu một sợi tóc, tôi sẽ hỏi tội cậu!"

Trần Trì còn đang đổ vợ lên giường ngủ, giờ bỗng bị cảnh tỉnh như vậy, cả người đều sửng sốt.

Chu Tiêu Ngư cũng nghe được lời nói trong điện thoại, giật mình một cái từ trên giường nhảy dựng lên, mồm miệng kêu gào: "Chị Âm Âm bị làm sao thế? Anh đã làm gì chị Âm Âm?"

Làm sao tự nhiên lại thành "hắn làm gì chị Âm Âm" rồi? Trần Trì cũng mặc kệ giải thích, vội vàng gọi điện thoại cho Giản Dị muốn hỏi một chút xem chuyện gì, nhưng bên trong lại máy bận.

Đổi sang gọi cho Tần Văn Trọng, mấy hồi chuông vang lên bên kia mới kết nối, hắn giữ vững tinh táo: "Đoàn làm phim xảy ra chuyện gì?"

Tần Văn Trọng ban đêm uống rượu nên đi ngủ sớm, hắn bị điện thoại đánh thức, trong đầu trống rỗng: "Chuyện gì vậy Trần tổng? Đêm hôm khuya khoắt thế này rồi".

Trần Trì cũng rùng rục bốc hỏa lắm chứ. Hai ngày nay Tiểu Ngư nhà hắn vẫn luôn giận dữ hắn, chạm cũng không cho chạm. Vất vả lắm đêm nay mới có thể lừa cô ném lên giường, nhưng đại ca lại gọi điện thoại tới đây. Chưa hiểu ra làm sao đã gất giọng lại quát lớn. Mà Tiểu Ngư bây giờ cũng không buông tha cho hắn, nói muốn đến Lâm Thành ngay lập tức.

Vì thế giọng nói cũng trở nên lạnh lùng: "Bây giờ anh lập tức đi qua nhìn xem chị dâu của tôi đã xảy ra chuyện gì, rồi tranh thủ thời gian báo cáo lại cho tôi".

Tần Văn Trọng nghe xong cũng khản trương, lập tức mặc vào quần áo đi tìm hiểu tình huống.

Lúc này, Giản Dị đang trò chuyện cùng với Xuân Lệ, nghe xong câu chuyện cũng rất khản trương.

Xuân Lệ nói cho hẳn biết Ân Thiên Lăng đang trên đường tới đây.

Giản Dị lập tức thu dọn đồ đạc chuẩn bị xuất phát, dặn dò Xuân Lệ: "Cũng không cho phép em chạy loạn, cùng chị dâu yên ổn đợi trong phòng, cũng không cho phép đi đâu hết".

Xuân Lệ đã đợi chờ nhiều ngày như thế ở trong đoàn làm phim, nên giờ là lúc có tinh thần nhất: "Anh biết thân thù của em mà, cái loại rùa đen rút đầu ấy, chỉ sợ rằng hẳn không đến, vừa vặn cho em luyện tập một chút!"

"Không được, hiện tại còn không biết đối phương là ai, em nghe lời, không cho phép rời khỏi chị dâu nửa bước. Anh và đại ca sẽ đến nhanh thôi."

"Oh" Xuân Lệ miễn cưỡng đáp ứng, lại nghĩ tới cái gì: "Đồng răn kia anh có ăn không? Em đã kiểm tra qua rồi, vừa mới giết không bao lâu, vẫn còn tươi mới. Hay là em bảo khách sạn đem đi ninh như cho anh bồi bổ nhé. Anh đến là vừa vặn có canh ăn, đỡ cho ba em vẫn luôn ghét bỏ tấm thân yếu đuối kia của anh."

Giản Dị: "....."

Rốt cuộc bố vợ đã dạy khuê nữ của mình như nào thế? Giản Dị thở dài một hơi, cố gắng xây dựng tâm lý vững chắc cho bản thân. Xuân Lệ nhỏ bé nhà hẳn tốt bụng, khó có được một lần chủ động quan tâm hẳn như thế.

Vì thế nên cố gắng nhỏ nhẹ khuyên nhủ cô: "Vẫn là đừng nấu, đề phòng cảnh sát muốn giữ nó lại làm bằng chứng!"

"Ừ". Xuân Lệ cảm thấy đáng tiếc, nói thảm một câu: "Vậy thì con răn này chết vô ích rồi".

Hoa Chiêu phun một ngụm nước ra ngoài, ngã xuống giường cười sằng sặc.

Cười cười rồi cũng cảm thấy con răn kia chết có phần đáng tiếc, cảm giác khản trương khi vừa nãy nhìn thấy chủng loại kia cũng dần dần tan thành mây khói.

Tần Văn Trọng tới hỏi tình hình, cũng không dám trì hoãn, việc này có thể coi là lớn cũng có thể là nhỏ, ai cũng không biết là đùa ác hay là uy hiếp đe dọa, lập tức gọi điện thoại báo cáo cho Trần Trì.

Trần Trì thần sắc ngưng trọng: "Trước hết anh bảo khách sạn và đoàn làm phim tăng cường bảo vệ, đại ca tôi đang chạy tới, chờ cậu ta đến rồi tính".

Giản Dị ở rất gần với sân bay nên khi Ân Thiên Lăng đến thì hẳn đã lấy vé máy bay.

"Đại ca, em đã liên hệ với Nghiêm Cảnh Thâm bên phía Lâm Thành rồi".

Ân Thiên Lăng gật đầu.

Hai người bọn họ mất một tiếng đồng hồ bay trong đêm để đến khách sạn.

Hoa Chiêu và Xuân Lệ mỗi người dựa vào một bên cạnh giường đang ngủ say.

Xuân Lệ mở cửa, bị Giản Dị hung hăng trừng mắt.

Cô gãi gãi đầu không biết chuyện gì xảy ra, vị hôn phu này tâm tình càng ngày càng âm tình bất định.

Suốt đoạn đường này sắc mặt Ân Thiên Lăng đều chưa từng thả lỏng. Một lần nữa mở cửa phòng ra, cầm lấy đồ đạc, rồi trực tiếp bế Hoa Chiêu từ trên giường ôm đi.

Đại khái trước đó đúng là có phần bị hù dọa, nên hẳn vừa ôm cô lên, Hoa Chiêu đã theo phản xạ có điều kiện mà giật mình sợ hãi một phen.

Tim hẳn cũng vì thế mà thất chặt, vội vàng trấn an cô: "Là anh, đừng sợ Âm Âm"

Hoa Chiêu hơi hé mở mắt "um" một tiếng, cả người trầm tĩnh lại, yên ổn tựa ở trong lòng của hẳn.

Hôn trán của cô, hẳn ôm cô đến căn phòng mới đặt.

Bên này Giản Dị còn đang lên mặt giáo huấn Xuân Lệ: "Vừa rồi, hỏi cũng không hỏi thế mà đã mở cửa rồi, có phải em thiếu thông minh không thế?"

Xuân Lệ hai mắt tinh táo: "Đúng nha, bố em cũng hay nói thế"..

(Tuyệt vời: Quý =))))))

Giản Dị đỡ trán, bình ổn lại sắc mặt: "Cho nên, nếu như người gõ cửa là cái kẻ đưa cái hộp kia thì em định xử lý thế nào? "

Xuân Lệ không sợ hãi chút nào, dáng vẻ đương nhiên: "Vậy trước hết em sẽ trực tiếp đâm một quyền vào mặt hắn, ngay sau đó gạt chân quật ngã hắn, ba giây đồng hồ liền chế ngự hắn!"

Giản Dị hít một hơi thật sâu, từ bỏ việc dạy dỗ, đi ngủ.

"Ồ, không đưa". Xuân Lệ chuyển dời sự chú ý sang túi đồ ăn vặt mà hắn mua được ở sân bay lúc chờ Ân Thiên Lăng.

Giản Dị làm như không nghe thấy, không cời áo nằm ưỡn xuống giường vờ ngủ.

Xuân Lệ do dự mãi, vẫn luôn nhìn đồng hồ ăn vặt, cuối cùng quyết định sáng mai lại ăn.

Quay đầu ngơ ngác nhìn hắn: "Em ngủ chỗ đó?"

Trong lòng Giản Dị có âm mưu mờ ám, nhưng bên ngoài mặt vẫn biểu lộ chừng chặc đàng hoàng, "Anh đã hỏi rồi, không còn phòng trống nữa. Nếu không, chúng ta ngủ cùng nhau?"

Xuân Lệ không chút nghĩ ngợi chỉ lắc đầu: "Bố em đã nói, khi chưa kết hôn thì không thể ngủ chung giường".

"Vậy chúng ta ngày mai lập tức kết hôn".

"Vậy thì ngày mai ngủ tiếp".

"Không sao, bố em sẽ không biết".

"Vậy em qua phòng chị Chiêu ngủ."

"Không được, không an toàn".

"Em không sợ".

"Lại đây! Đừng ép anh dùng vũ lực!"

"A!" Một tiếng hét thảm.

Giản Dị bị đập một cước xuống giường chưa đến 1 giây.

(TV: này thì bạo lực gia đình:)))

...

Sáng sớm hôm sau, Hoa Chiêu nhất quyết muốn đi đến phim trường, hôm nay là ngày quay cuối cùng của cô.

Ân Thiên Lăng không lay chuyển được cô nên tự mình cùng với cô đi đến phim trường.

Đi đến đại sảnh tầng một, đại đội trưởng cảnh sát hình sự Lâm Thành- Nghiêm Cảnh Thâm đã tự mình mang theo mấy người cấp dưới đi tới, đi cùng còn có một mỹ nữ trẻ tuổi.

Giản Dị đi lên trước vỗ xuống bả vai Nghiêm Cảnh Thâm chào hỏi: "Đã lâu không gặp".

Nghiêm Cảnh Thâm cũng cười đánh Giản Dị một quyền.

Ân Thiên Lăng dắt Hoa Chiêu khách khí nói: "Làm phiền Nghiêm đại đội trưởng tự mình dẫn người tới rồi, Ân mạo vô cùng cảm kích".

Nghiêm Cảnh Thâm nhìn thoáng qua đôi vợ chồng son: "Ân tổng khách khí, chúng ta cũng coi như là bạn bè cũ, huống hồ là lại xảy ra chuyện như vậy ở trong khu tôi quản lý, Nghiêm mạo càng không thể đẩy cho người khác".

Mỹ nữ ôm cánh tay ở phía sau đội một hồi, thấy không ai quan tâm đến mình thì có chút buồn bực mà tiến lên đẩy Giản Dị một cái, mắng: "Đây là thật lòng của anh á? Nhìn thấy tôi mà còn chả cất tiếng chào hỏi lấy một câu."

Giản Dị cười đến cả lợ phát phờ: "Tôi còn tưởng ai chứ? Nhìn thấy thật quen mắt mà chẳng dám nhận, à hoá ra là Triển Nhan Chân nhà chúng ta. Đúng là con gái lớn lên thay đổi 180 độ, càng lớn càng xinh đẹp!"

"Cất!" Triển Nhan Chân giễu cợt: " Còn tôi thì thấy anh một chút cũng không thay đổi! Nói chuyện vẫn ngọt xớt như xưa."

Cô ta lại ngấm ngĩa Xuân Lệ bên cạnh hần một chút: "Đổi sang loại khẩu vị này từ lúc nào rồi? Không giới thiệu à?"

Giản Dị nhú mày lại, che chắn Xuân Lệ, trịnh trọng tuyên bố: "Đây là vị hôn thê của tôi, Xuân Lệ".

"Phi!" Triển Nhan Chân cười ra tiếng: "Vị hôn thê? Thật hay giả! Xuân Lệ nào? Trong nhà cô ấy sao lại đặt tên tùy tiện như vậy chứ!"

Hoa Chiêu nghe xong cảm thấy có hơi khó chịu trong lòng. Triển Nhan Chân này từ nhỏ đến lớn đều để cô cảm thấy không thể nào thích cho nổi.

Cô quay mặt đi nơi khác, âm thanh không lớn không nhỏ: "Thật cho rằng bản thân mình hể nhoen miệng cười là có thể khuynh đảo chúng sinh đấy? Mặt to xấu tính đến bây giờ còn không chữa khỏi."

Triển Nhan Chân nghe xong liền nổi giận tam bành, nhưng từ hồi ở trường học cho tới bây giờ cô vẫn luôn bị Hoa Chiêu đánh bại, cũng không muốn cứng đối cứng với cô ta.

Giậm chân một cái nhìn về phía Ân Thiên Lăng: "Ân đại ca, anh nhìn xem!"

Ân Thiên Lăng lại không nhìn cô ta, chỉ chú tâm với Nghiêm Cảnh Thâm: "Rất xin lỗi, vợ của tôi chút nữa còn phải đi quay phim. Chúng ta vẫn nên tìm một chỗ để tiến hành điều tra vụ án được chứ?"

Nghiêm Cảnh Thâm gật đầu.

Mọi người cùng nhau đi tới phòng Hoa Chiêu, cảnh sát tiến hành thẩm vấn ghi chép vụ án kỹ càng.

Tình huống cũng không phức tạp, chỉ là có người uy hiếp đe dọa, hồi cung rất nhanh.

Mấy người thuộc hạ của Nghiêm Cảnh Thâm liếc mắt nhìn nhau, còn tưởng rằng là vụ án lớn hay trọng án gì đó mà làm như lơ đãng long trời lên vậy.

Ân Thiên Lăng muốn cùng Hoa Chiêu đến phim trường.

Hắn mắt nhìn Nghiêm Cảnh Thâm, quay người bàn giao cho Giản Dị: "Bên này giao cho cậu, nhất định phải hỗ trợ nghiêm đại đội trưởng tìm ra kẻ kia".

Giản Dị gật đầu: "Yên tâm".

Hoa Chiêu đi được vài bước thì quay đầu lại: "Xuân Lệ, muốn đi cùng chị không?"

Xuân Lệ xoay mặt nhìn Giản Dị, Giản Dị sờ sờ đầu cô: "Tạm thời em ở chung một chỗ với chị dâu đi, làm xong việc anh sẽ đi tìm em".

"Ừ" Xuân Lệ gật đầu, đi ngang qua Triển đại tiểu thư mà đến bên Hoa Chiêu.

Không biết làm sao mà chân lại mất thăng bằng, Xuân Lệ lập tức có chút lảo đảo, một cước liền dẫm lên chân Triển Nhan Chân.

"A!" Sau đó là tiếng rít lên của Triển Nhan Chân.

Xuân Lệ in vết chân đen xỉ trên đôi giày trắng của Triển Nhan Chân, thấy vậy xấu hổ cười: "Xin lỗi ạ." Cũng không dừng lại lâu mà đi theo Hoa Chiêu xuống tầng.

Giản Dị giả bộ như chẳng hề hay biết, kéo Nghiêm Cảnh Thâm bàn chuyện.

Mấy người cấp dưới ở cạnh bên nhìn cười đến nội thương, Triển đại tiểu thư này là cần phải giáo huấn.

Tác giả có lời muốn nói: Phải, ta gửi cho nữ chính lưỡi dao...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Đại Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43

Editor: NhungNhung0803

Beta: Tuyệt Vời!

Xuân Lệ chủ động ngồi sang ghế phụ, ôm điện thoại chuyên tâm chiến đấu với trò chơi.

Ân Thiên Lăng ôm Hoa Chiêu ngồi xuống hàng ghế sau.

Tần Văn Trọng dẫn chị Vân và Dao Dao ngồi xe của tổ phim xuất phát trước.

Ân Thiên Lăng vuốt ve vành tai Hoa Chiêu: "Ngày hôm qua đi vội quá, quên mang bông tai cho em."

Hoa Chiêu hôn hân: "Về nhà rồi đeo, dù sao cũng không đeo được ở đây."

Đêm qua, trong lúc hân cời giấy, cô lơ đãng lia mắt nhìn xuống chân hân. Hân thế nhưng một chân mang chiếc tất trắng, một chân mang chiếc tất xám.

Một người vẫn luôn cẩn thận như hân vậy mà lại phạm loại sai lầm như này. Chỉ vậy thôi cô cũng biết lúc hân đến nơi đây là có bao nhiêu gấp gáp, tâm trạng của hân hân là nôn nóng hơn rất nhiều so với vẻ bề ngoài luôn cố tỏ ra trấn định như vậy.

Hoa Chiêu trấn an hân: "Không sao đâu, đừng quá lo lắng. Có lẽ chỉ là trò đùa dai của mấy người không thích em, muốn hù dọa em thôi. Cho dù hân ta có ý định làm gì thật đi chăng nữa, thì cũng có anh bên cạnh em, còn có Xuân Lệ, còn có cả đoàn quay phim. Có nhiều người như vậy sẽ không có chuyện gì đâu."

Xuân Lệ nghe cô nhắc đến mình, lập tức quay đầu, chỉ vào trò chơi trên điện thoại: "Không phải sợ, em qua màn rồi."

Hoa Chiêu sờ sờ đầu cô, trịnh trọng nói: "Đúng, chị tin tưởng Xuân Lệ vô địch."

Ân Thiên Lăng gật đầu nhưng trên thực tế thì làm sao có thể yên tâm.

Cho dù khả năng gây tổn thương cho cô có tỷ lệ là một trên ngàn vạn thì hân cũng sẽ không cho phép khả năng này xảy ra, nhất định phải nghĩ cách xóa sạch tận gốc.

Xuân Lệ nhìn sắc mặt lạnh lùng của Ân Thiên Lăng, nhẫn nhịn thật lâu, rốt cục cũng nói ra: "Ông chủ, lần sau ngài cũng có thể thuê tôi bắt chuột giúp ngài."

"Khụ!" Hoa Chiêu bị sắc nước bọt đến ho khan.

Ân Thiên Lăng một bên vỗ lưng cho Hoa Chiêu, vừa nghi vấn: "Bắt chuột gì vậy?"

"Là lần trước..."

"Xuân Lệ à, sau khi trở về chị sẽ nói với anh ấy." Hoa Chiêu cướp lời, nháy nháy mắt: "Cái đó, mặt mũi!"

"À." Xuân Lệ tỉnh ngộ, vỗ lên trán mình, quay đầu lại lầm bầm lầu bầu: "Tinh táo một chút, mình thiếu chút nữa lại kém thông minh rồi."

Vì vậy, mãi cho đến địa điểm quay phim, Hoa Chiêu đều nhìn cười đến nội thương. Ân tổng giám đốc anh minh uy phong vẻ mặt mù mịt chẳng hiểu gì.

Ở trên phim trường, Bùi Lệ Nhã và Lý Gia Văn vẫn đang quay.

Sáng nay cô ta có ba cảnh quay, đây là cảnh thứ hai, nhưng bị NG cũng đã ba lượt rồi.

Lần quay thứ tư này, cô ta lại không nhớ được lời thoại. Lý Gia Văn vẫn luôn có tính tình tốt cũng phải lộ ra sắc mặt chẳng dễ coi.

Trong giọng nói có hơi trách cứ: "Lệ Nhã, cô trước tiên cầm lời thoại học thuộc lòng đi, cứ như bây giờ chỉ thêm lãng phí thời gian cùng sức lực của mọi người thôi."

Từ hôm qua đến giờ trong đầu óc Bùi Lệ Nhã vẫn luôn tâm thần không yên, nếu như bình thường thì cô ta còn có kiên nhẫn cười trừ cho qua, nhưng hôm nay lại vô cùng nóng nảy.

"Ý anh là sao?"

Lý Gia Văn nhún mày: "Tôi chỉ hy vọng cô có thể chuyên nghiệp hơn."

Bùi Lệ Nhã lập tức bị kích thích: "Bây giờ cũng đến phiên anh chỉ trích tôi rồi hả? Anh đối với Hoa Chiêu cũng chẳng nói như thế đâu! Cho dù anh có ân cần bao nhiêu thì người ta cũng chẳng buồn nhìn anh lấy một cái đâu."

"Cô! Tôi bây giờ đang nói về tính chuyên nghiệp của cô, mong cô đừng nói đến những người không liên quan khác."

"Chuyên nghiệp? Cô ta có chuyên nghiệp sao? Chẳng qua cũng chỉ là một người mới debut."

"Tính chuyên nghiệp trong công việc của cô ấy còn tốt hơn cô lúc này nhiều, ít nhất cô ấy đã học tập và chuẩn bị từ trước, sẽ không kéo chân mọi người."

"Tôi là tiền bối của anh mà anh còn dám nói như thế với tôi!"

...

Trần Sâm Lâm nhìn màn hình lác đầu, Bùi Lệ Nhã thật sự đã tự hủy hoại chính mình, cô ấy của bây giờ cùng với hình tượng người con gái hoàn mỹ trong mắt mọi người trước đây đúng là quá khác nhau.

Hắn lấy tay ấn huyết Thái Dương, ruốc cục chuẩn bị đi tới khuỷu nhũ. Đúng lúc này Ân Thiên Lăng nắm tay Hoa Chiêu đến trường quay, đi theo đằng sau là Tiểu Xuân Lệ.

Bùi Lệ Nhã bỗng chốc không nói nữa.

Hôm qua đến hiện giờ cô ta làm cái gì cũng không bình tĩnh được, vừa chờ mong có thể phát sinh chút gì nhưng cũng lại sợ hãi có thể phát sinh vấn đề gì khác.

Bốn, năm giờ sáng cô đã có cảnh quay, trời còn chưa sáng thì phải đi ra ngoài rồi.

Khi đó khách sạn còn rất yên tĩnh, nhưng mà lúc ra cửa, rõ ràng cô nhận thấy số nhân viên bảo an khách sạn so với thường ngày đã nhiều hơn. Hồi Từ Lâm, Từ Lâm cũng cảm thấy như vậy.

Khi ấy trong nội tâm cô đã nghĩ rằng, đã có chuyện gì xảy ra ư? Vì thế nên càng không dám ở trong khách sạn đợi, một mạch đến địa điểm quay thật sớm.

Cho nên, ngay lúc này đây, khi cô nhìn thấy Hoa Chiêu vẫn như cũ xinh đẹp loá mắt mà xuất hiện ở nơi đây thì chợt trong lòng cảm thấy thật thất vọng.

Đặc biệt là đi ở cạnh bên còn có Ân Thiên Lăng, trong lòng cô càng thêm hụt hẫng.

Đúng là đồ vô dụng, thấy cô đã run lẩy bẩy, cô đây đã sớm biết hắn chẳng làm nên trò trống gì rồi.

Hôm nay, ở bên ngoài phim trường đều tăng cường bảo vệ, vài mét là có một người, còn có không ít nhân viên bảo an đứng canh.

Đạo diễn và những tổ quay phim đều đã biết chuyện tối hôm qua từ trong miệng Trần Văn Trọng. Nghĩ đến mà phát sợ, nhìn thấy Ân Thiên Lăng hôm nay tự mình tới, nên sôi nổi đến chào hỏi hắn.

Ngoài ra, các nhân viên công tác tổ phim thì không cần phải nói, rất nhiều người đều là lần đầu tiên nhìn thấy chân chính diện mạo của Ân lão đại.

Quả là phu thê tình thâm, xem ra hôm nay đây là cố ý đến để nhìn bà xã đóng máy kết thúc cảnh quay phim.

Trước đó truyền thông đã biết rõ hôm nay là buổi quay cuối cùng của Hoa Chiêu nên sáng sớm đã chạy tới rồi, không nghĩ đến Ân tổng cũng tới, vì thế lại càng thêm hứng khởi không thôi.

Ngoài hai người đang bắt máy quay cảnh diễn thì những người quay phim khác trong phim trường đều cố ý vây quanh cặp đôi vợ chồng đang nổi tiếng này.

Sau khi hoá trang thật tốt và thay trang phục diễn xong thì Hoa Chiêu đi thẳng đến đây.

Đạo diễn đích thân đến thảo luận cảnh diễn với Hoa Chiêu, cẩn thận quan sát lớp hóa trang, rồi lại dặn dò thợ trang điểm trang điểm lại cho cô thật tỉ mỉ hơn so với bình thường, hôm nay là một cảnh quay khá quan trọng.

Ân Thiên Lăng mặc chiếc áo sơ mi trắng cùng quần đen dài ngồi ở bên cạnh chiếc ghế gấp nhỏ. Chiếc ghế quá nhỏ làm đôi chân dài của hắn duỗi cũng không được mà gấp cũng không xong.

Hắn một bên xem chị Vân chải tóc, trang điểm cho cô lại một lần nữa, một bên chú ý những người xung quanh.

Đại boss lặng im không một tiếng động ngồi ở bên cạnh, nhân viên công tác xung quanh đều nơm nớp lo sợ, ngay cả người nói năng hoạt bát mỗi ngày như Dao Dao cũng không có hé miệng.

Người duy nhất không bị ảnh hưởng có lẽ cũng chỉ là Xuân Lệ, hôm nay ông chủ tự mình đến rồi, cô cũng không cần lo cái này lo cái kia, chỉ chịu trách nhiệm lấp đầy cái bụng của mình thôi.

Đã là cuối tháng năm, lại ở trong phòng, một lớp hóa trang lại một lớp áo ngoài rồi cả nội y, Hoa Chiêu ngồi im không hoạt động gì mà cũng đổ những giọt mồ hôi trên trán.

Cô và Ân Thiên Lăng cũng không có nói chuyện với nhau, chuyên tâm nghĩ đến cảnh quay, để cho mình nhanh chóng hoà nhập vào trong nội tâm nhân vật.

Ân Thiên Lăng cầm lấy chiếc quạt điện nhỏ, gợn cho cô mát.

Chị Vân cùng Dao Dao yên lặng ngồi ở phía xa, không dám quấy rầy.

Cố gắng điều chỉnh cảm xúc thật bình tĩnh lại, nhưng Bùi Lệ Nhã vẫn bị NG.

Một lần lại một lần nữa, kéo dài tới 11 giờ rớt cục cũng qua, kế tiếp là cảnh quay của Hoa Chiêu.

Đoàn phim đặt com hộp đã được đưa tới.

Hoa Chiêu buổi sáng dậy quá sớm nên không có khẩu vị, chỉ ăn có một chút điểm tâm, Ân Thiên Lăng lo lắng cô phải chờ đợi thật lâu, đề nghị đạo diễn: "Nếu không thì ăn com trước rồi quay."

Trần Sâm Lâm đương nhiên sẽ không cự tuyệt, tập tức thông báo phát com.

Trong hộp com có rất nhiều món, Hoa Chiêu tìm khay có món tôm chiên bột cho Ân Thiên Lăng, hần vừa vận cũng đưa phần com sườn qua.

Lại nhìn sang Xuân Lệ. Một người ôm lấy hai suất ăn, ăn đến ngon lành, nhìn thấy cô như vậy Hoa Chiêu cũng có chút thèm ăn.

Buổi chiều chính thức bắt đầu quay.

Đây cũng là cảnh cuối cùng của Hồng Anh

Sư huynh rơi vào cảnh nguy hiểm, Kinh Yên cầu xin nàng ra tay tương trợ, từ trước đến nay nàng vẫn luôn hiệp nghĩa can đảm, không chút do dự tự nguyện dâng thân mình vào hiểm nguy.

Giống như lúc đầu của kịch bản, nàng cùng sư huynh một lần nữa kề vai chiến đấu, tạm thời bức lui phản tặc. Nàng để sư huynh mang theo Kinh Yên không biết võ công đi trước, chính mình sẽ đuổi theo sau.

Nhưng ở một hồi ác chiến sau đó, nàng đã bị một kẻ gian nhất kiếm xuyên tim. Hồng y tung bay, tóc phát trong gió, bên miệng tràn ra những giọt máu đỏ tươi, nàng ngã nằm trên nền đất rải đầy lá khô.

Lá khô xào xạc lay lắt trong làn gió, mái tóc đen nhánh toát loạn trải dài trên nền đất đối lập với dung nhan điểm lệ tuyết trắng của nàng.

Nàng ngẩng đầu ngược nhìn bầu trời bao la, nàng vẫn yêu hần, cho tới bây giờ đều yêu hần.

Ở trước mặt sư huynh, trước mặt Kinh Yên, nàng che dấu tốt như vậy, khiến cho bọn họ đều tin rằng nàng đã sớm buông tay.

Nàng lại nhớ những khi còn bé, nàng cùng sư huynh đứng tấn, cùng nhau đuổi bắt nô đùa. Nếu như có thể mãi mãi không lớn lên như vậy thì thật tốt biết bao...

Khoé miệng nàng khẽ nhếch nở một nụ cười bi thương, đôi mắt đã từng sáng ngời như những vì tinh tú chậm rãi khép lại, khoé mắt chảy ra một giọt nước mắt.

Ân Thiên Lăng ngồi ở bên cạnh màn quay mà cảm giác trái tim của chính mình đã không có cách nào chịu được.

Ngay khi cô bị người ta đâm trúng ngực, trái tim hần như bóp chặt, nhện không được muốn đứng lên đi đến, vẫn là Trần Văn Trọng bên cạnh phản ứng nhanh đuổi cánh tay ngăn hần lại.

Nhìn cô nhắm mắt lại ở màn cuối cùng, đáy lòng hần càng đau đớn vô cùng.

Bất kể là ở trong phim hay ở bên ngoài, hần tuyệt đối không để bất luận kẻ nào có thể làm tổn thương đến cô.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Đại Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

#edit: Tuyệt Vời

#wattpad: Tuyệt Vời Team!

Trong phim trường lặng ngắt như tờ, có người thì đã ẩm ướt hốc mắt. Đạo diễn đi đầu hô "cut" một tiếng thì mọi người mới phản ứng lại được, nhiệt liệt hoan hô vô tay, chúc mừng cô đã đóng máy.

Ân Thiên Lăng đứng dậy đi đến đỡ cô lên. Hoa Chiêu liếm liếm "huyết tương" bên khoé miệng, trong mắt vẫn còn lấp lánh nước mắt, mỉm cười nhìn hắn, "Mật ong hoà quện với rượu vang đỏ hoá ra là có vị như này, có muốn nếm thử không?"

"Được." Giọng nói của hắn nhẹ nhàng, nói rồi thì lập tức cúi đầu xuống hôn cô. Mỗi một lúc sau hắn mới kết thúc nụ hôn dài này mà nhướn mày bình xét, "Hương vị cũng không tệ lắm."

Nhân viên đoàn làm phim tròn tròn mắt, miệng há hốc, không nghĩ đến một Boss vẫn luôn cao cao tại thượng, trầm ổn kín tiếng như thế mà lại làm ra hành động như vậy ở trước mắt bao nhiêu người.

Và truyền thông tất nhiên cũng không thể bỏ qua một màn như thế. Bạch y hồng sam, quần quýt thân mật, đầu đề ngày mai chính là nó.

Bọn họ cùng nhau trở về nơi nghỉ ngơi, điện thoại của Giản Dị cũng vừa lúc gọi đến đây.

"Đại ca, Nghiêm Cảnh Thâm ngày hôm qua đã tra băng ghi hình nơi đại sảnh khách sạn. Người đưa đồ đến là người được thuê, không phải chủ đồ, là một đứa bé chưa đến mười tuổi giao đồ đến đại sảnh. Ngoài ra, bọn em cũng nhìn băng ghi hình mấy ngày gần đây thì phát hiện ra một người rất khả nghi. Hắn đã từng xuất hiện ở trước đại sảnh, vẫn cứ luôn nhìn chăm chăm vào chị dâu, càng quan trọng hơn nữa là, người này còn từng đứng trước cửa phòng chị dâu, loay hoay đi đi lại lại tận vài phút."

Ân Thiên Lăng cau mày, "Người này trông ra sao?"

"Góc quay cameras không tốt lắm, thoát nhìn hắn mới hơn hai mươi tuổi, đội mũ, đầu luôn cúi thấp nên không nhìn rõ được diện mạo của hắn. Em chụp ảnh lại rồi gửi qua cho anh." Giản Dị hơi ngập ngừng, "Còn có, buổi sáng ngày hôm qua người này đã nói chuyện cùng Bùi Lệ Nhã và đại diện của cô ta."

Sắc mặt Ân Thiên Lăng lập tức trở nên lạnh lùng, mãi một lúc sau mới nói, "Âm Âm bên này đã hoàn thành xong, chúng ta về khách sạn ngay bây giờ."

"Vâng, vậy đến rồi lại nói."

Hoa Chiêu nghi vấn, "Sao thế? Tìm ra rồi sao?"

Giản Dị gửi hình ảnh đến di động Ân Thiên Lăng, hắn click mở ra xem. Người này đứng ở nơi tương đối khuất, cameras cũng chỉ chụp lại được sườn mặt của hắn.

Hoa Chiêu rúc đầu qua nhìn, "Hử?"

"Sao thế?"

Hoa Chiêu không trả lời hắn, cô cố gắng nhớ lại, linh quang chợt lóe, "Em đã gặp người này!"

"Ở đâu?"

"Buổi sáng ngày hôm qua ở dưới đại sảnh tầng 1, cậu ta nhìn em vài lần. Sau đó cậu ta còn nói mấy câu với người đại diện của Bùi Lệ Nhã." Hoa Chiêu quay đầu hỏi Tần Văn Trọng, "Anh có nhớ không?"

Tần Văn Trọng cũng ghé mắt nhìn qua bức ảnh, nghĩ nghĩ rồi gật đầu, "Đúng là có chút ấn tượng, lúc ấy tôi còn thúc giục cô đi lên xe."

Khuôn mặt Ân Thiên Lăng dần trở nên lạnh lẽo, nhìn thoáng qua "Khinh Yên" đang oà khóc thút thít ở phía xa xa, trầm giọng nói, "Chúng ta về khách sạn trước."

wattpat tuyệt vời

Buổi chiều, bảo an trước cửa khách sạn và dưới tầng một đều đã rút bớt, tất nhiên đây cũng chỉ là vẻ bề ngoài.

11 giờ đêm.

Trong phòng an ninh, các cấp dưới của Nghiêm Cảnh Thâm đều chăm chú nhìn từng màn hình theo dõi, họ đã nhìn chăm chăm như vậy suốt từ buổi trưa đến giờ.

Nghiêm Cảnh Thâm trêu ghẹo ông bạn, "Sao thế? Định từ bỏ làm hoa hoa công tử rồi à?"

Giản Dị cười cười, nghịch chiếc bút trong tay, "Chuyện duyên phận này nên đến rồi cũng sẽ đến, muốn cản cũng không cản được." Lại khó có được mà trở nên nghiêm túc, "Ngày chính tôi cũng chẳng hề nghĩ đến mình sẽ thua ở trong tay một tiểu nha đầu cái gì cũng không biết như vậy."

Nghiêm Cảnh Thâm gật gù, "Lần này phẩm vị của ông đúng là có phần độc đáo."

"Biến!" Giản Dị ném chiếc bút trong tay, bộ dáng rất là bênh vực, "Nha đầu của nhà tôi rất tốt đấy."

Nghiêm Cảnh Thâm bắt lấy chiếc bút, nhìn hắn một cái, "Ân tổng và Hoa tiểu thư thật sự đã kết hôn?"

Giản Dị không đáp mà hỏi lại, "Ông thật thích cô Triển kia à? Sao tôi chợt cảm thấy, lúc trước giới thiệu hai người cho nhau này là làm hại ông nhỉ."

Nghiêm Cảnh Thâm ho khan một tiếng, quay đầu nhìn sang cấp dưới.

Cấp dưới gãi tay, "Lão đại, em chưa nghe thấy gì cả."

Mới vừa nói xong là ăn ngay phát đập vào đầu.

Nghiêm Cảnh Thâm lấy điều thuốc ra, sờ sờ túi quần, không thấy bật lửa. Hơi hất đầu bảo Giản Dị châm lửa.

Giản Dị không nhúc nhích, Nghiêm Cảnh Thâm bắt mắt, "Làm sao? Nhờ châm điều thuốc cũng không chịu đúng không?"

Giản Dị lật lật túi quần, "Tôi không có, đã cai thuốc hơn một tháng nay."

"Đạch!" Nghiêm Cảnh Thâm cầm lấy điều thuốc trong miệng, "Người anh em đúng là thay đổi rồi!"

"Chuyện! Tôi còn định sang năm nay đến bãi kiến nhạc phụ xin cưới vợ tôi đây!" Về mặt Giản Dị đầy ý cười, rồi lại đổi thành đồng tình, "Ông làm sao lại nhìn trúng nha đầu thú vị Triển Nhan Chân kia đâu?"

Nghiêm Cảnh Thâm rũ mắt, cũng không kiêng kỵ cấp dưới đang có ở đây, "Cô ấy cười rộ lên rất xinh đẹp, ngay từ ánh mắt đầu tiên nhìn thấy cô ấy thì tôi đã thích cô ấy rồi."

Giản Dị có thể hiểu được loại cảm giác ấy, cũng giống như lần đầu tiên hắn nhìn thấy Xuân Lệ, hắn thế nhưng rung động. Hy vọng Triển Nhan Chân có thể quý trọng thôi!

Cấp dưới vẫn luôn nhìn chăm chăm theo dõi bóng hô lên, "Đội trưởng, có phải người này không?"

Trong màn hình cameras, một người con trai gầy yếu mặc áo trắng đi vào khách sạn, rồi ngồi xuống sofa trong đại sảnh.

Nghiêm Cảnh Thâm đi đến nhìn màn hình, "Rất giống, hẳn là hắn. Tên ngu ngốc, đến chui đầu vào lưới, còn tưởng là tên gia hỏa nào rất thông minh chứ." Quay đầu nhìn Giản Dị, "Chẳng tính khiêu chiến nào cả, đi bắt?"

Giản Dị sờ sờ cằm, "Chờ một lát, nhìn xem hắn định làm gì, vậy thì chơi đùa cùng với hắn chút đi."

...

Nhân viên trực ca đêm nay là một đôi nam nữ.

Người con trai mặc bộ quần áo bình thường để nguy trang.

Người con trai hỏi hắn có phải muốn đặt phòng không, tên thanh niên không trả lời.

Hắn đứng dậy đi về phía thang máy.

Nghiêm Cảnh Thâm nói vào trong bộ đàm, "Mọi người vào vị trí của mình, kẻ tình nghi đã xuất hiện, chờ lệnh tôi."

Mà ở bên kia, trong phòng Vip của tầng 6.

Trước cửa phòng là hai người vệ sĩ mặc vest đen đứng một trái một phải.

Trong phòng, Hoa Chiêu vừa mới tắm xong, cuốn tóc lên ngồi trên sofa cùng với Xuân Lệ, vừa ăn đồ ăn vặt vừa xem TV chiếu hoạt hình Anime.

Tiếng đập cửa vang lên.

Xuân Lệ và Hoa Chiêu quay mặt nhìn nhau, Xuân Lệ xuống đất đi mở cửa.

Ân Thiên Lăng đi từ trong thư phòng ra, đưa mắt ra hiệu cho cô.

Đi đến gần cửa hỏi, "Ai vậy?"

"Là em, Thiên Lăng ca ca!"

Hoa Chiêu liếc mắt xem thường, kéo Xuân Lệ trở về tiếp tục hành trình nuôi dạ dày.

Ân Thiên Lăng mở cửa cho Triển Nhan Chân đi vào.

Triển Nhan Chân đi vào, nhìn xem hai người trong phòng vẫn ăn uống hoàn toàn lơ đãng cô, giang cánh tay đối với Ân Thiên Lăng cười duyên, "Anh Thiên Lăng, đã rất lâu không gặp rồi, nào ôm một chút!"

Ân Thiên Lăng chạm một chút, "Có chuyện gì?"

Triển Nhan Chân bĩu môi, "Ở dưới nhàm chán quá nên đi lên đây tìm các anh chơi!"

Ân Thiên Lăng gật đầu đóng cửa lại, "Tự mình tìm chỗ ngồi đi."

Quay đầu lại nhìn Hoa Chiêu, rồi đi về phòng cầm lấy máy sấy đi ra.

Ngồi xuống bên cạnh Hoa Chiêu, "Ngồi sang đây chút."

Hoa Chiêu xê dịch mông, hai mắt vẫn nhìn chăm chăm TV

Giống như Ân Thiên Lăng đã luyện tập mãi thành thói quen, thuận thực mà bật máy sấy, sấy tóc cho cô.

Triển Nhan Chân nhìn xem đến sững sờ, cô đứng ở một bên, không thể tưởng tượng nổi Ân Thiên Lăng sẽ có một mặt như này.

Tựa hồ đã sấy thật lâu sau, Ân Thiên Lăng sờ sờ tóc cô, cảm thấy đã ổn ổn.

Hắn cất máy sấy đi, chỉnh lại cổ áo cho cô, "Có chuyện gì gọi anh."

"Ừ." Hoa Chiêu quay đầu có lệ mà thơm hắn một cái, lực chú ý lại trở về với màn hình TV.

Ân Thiên Lăng lại cười đến thoả mãn, ngẩng đầu nhìn về mặt ngây người của Triển Nhan Chân. Dường như mới nhớ đến cô ấy có mặt ở đây, đứng dậy ho nhẹ một tiếng, "Đến đây ngồi." Đi thẳng một mặt về thư phòng, lại bổ sung thêm một câu, "Đừng làm phiền đến chị dâu."

Triển Nhan Chân tròn mắt há mồm định phản bác, nhưng ngẫm nghĩ lại thì đành nhịn xuống, đi đến sofa ngồi xuống bên cạnh Hoa Chiêu.

Lúc này, Hoa Chiêu mặc áo ngắn tay quần đùi, lớp trang điểm đã được tẩy sạch, đầu tóc rối tung.

Triển Nhan Chân dựa vào lưng ghế sofa mà nghiêng đầu nhìn cô ấy. So với lúc ban ngày nhìn thấy cô ấy xinh đẹp kiêu sa là khác xa, nhưng kể cả bây giờ cô ấy có để mặt mộc thì vẫn như cũ xinh đẹp. Làn da trắng nõn, cái trán no đủ, tròng sinh môi hồng răng trắng, đẹp đến loá mắt, quả thật là làm cho cô ghen ghét rồi lại không rời nổi mắt.

Triển Nhan Chân nhớ lại, cô cũng là thiên kim tiểu thư, gia thế tốt, lớn lên cũng không tệ, những nam sinh trong lớp cũng không dám trêu chọc cô. Nhưng từ khi Hoa Chiêu đến, mọi thứ đều thay đổi.

Trong lớp có bao nhiêu người như thế cũng đều xúm xít chung quanh cô. Những tiểu đồng bọn có gia đình bình thường vẫn luôn tự chơi với nhau thì cũng bắt đầu chuyển sang hoà mình cùng với cô ấy.

Giản Dị từ bé vẫn luôn cãi nhau âm ỉ với cô cũng chạy đến mà dỗ ngọt cô ấy chơi, ngay cả Trần Trì thường ngày không phản ứng với bọn con gái cũng đi theo cô ấy.

Cô thích nhất là oán giận trước mặt anh Thiên Lăng, nói ngoa về cô ta, nhưng Giản Dị và Trần Trì lại rất bênh vực cô ta, ngược lại lại gieo lên hạt giống ở trong lòng anh Thiên Lăng.

Sau này cô lại thường thường vì vậy mà hối hận không thôi, nếu như cô không thường hay nhắc đến cô ta thì có lẽ anh Thiên Lăng đã không sinh ra về tò mò với cô ấy.

Hoa Chiêu liếc người ngồi bên cạnh, hiếm khi Triển Nhan Chân lại yên tĩnh như thế khi ở gần cô, cô đúng là có chút không quen.

"Không trở về An Thành à?"

"Có cái gì hay ho mà về?"

"Cũng đúng, cái Nghiêm gì đó ở chỗ này."

Triển Nhan Chân lập tức biện giải, "Tôi và hắn không có gì, hắn chỉ là cánh tay đắc lực của ba tôi thôi."

Hoa Chiêu buồn cười mà nhìn cô, khoé miệng cong lên, "Gấp gấp gì chứ? Tôi lại chưa nói cái gì, đâu cần phải giải thích cho tôi."

Triển Nhan Chân có phần bực bội, buột miệng thốt ra, "Hoa Chiêu, từ bé tôi đã không thích cô."

Hoa Chiêu nhún vai không sao cả, cũng chẳng nhìn cô, "Tôi biết"

"Từ khi còn bé tôi và anh Thiên Lăng đã quen biết nhau, bác trai và bác gái cũng rất thích tôi. Nếu cô không xuất hiện, tôi rất có thể đã là vợ của anh ấy."

Hoa Chiều ngẫm lại loại khả năng này, lắc đầu, "Cô không phải gout của Thiên Lăng."

"Vậy thì cũng chưa chắc. Chỉ cần anh ấy không chán ghét tôi là được, ba mẹ của tôi, ba mẹ của anh ấy không phải cũng đều là như thế?"

Hoa Chiều nghiêm túc nhìn cô, "Đó là hôn nhân mà cô muốn à? Cho nên? Cô đến đây là để nói những điều này với tôi?"

"Đúng thế." Có phải vậy không? Cô tự hỏi chính mình. Ba mẹ của cô cho tới bây giờ đều chưa từng có kiểu thân mật như khi nãy mà cô được nhìn thấy, cô cũng không biết nữa.

"Được, tôi đã nghe thấy." Hoa Chiều gật đầu, vân đạm phong khinh, "Khi nào trở về An thành, tôi làm bánh quy cho cô ăn."

Triển Nhan Chân lập tức khăn trương mà lấp bắp, "Cô.....Làm sao cô biết?"

Hoa Chiều cúi đầu, ghé sát vào nhìn cô làm mặt cô không khỏi nóng lên, "Mỗi lần tôi mang bánh quy đến lớp học, cô đều mang bộ đáng khinh thường nhưng ánh mắt lại rất khao khát."

Triển Nhan Chân nhấp miệng, "Tôi.....mới không phải, ngoài kia đều bán đầy bánh quy, ai thèm của cô!"

"Tôi thèm." Vẫn luôn không hé răng - Xuân Lệ bỗng quay đầu giờ tay.

Hoa Chiều vươn tay, ngón tay thon dài gõ nhẹ đầu cô, "Được rồi, không thể thiếu phần của em, chờ trở về An thành, chúng ta cùng với Tiểu Ngư đến nhà chị đi."

Mặt Triển Nhan Chân bày ra bộ ghét bỏ, rồi lại không nhìn được mà cực kỳ hâm mộ.

Trong lòng Hoa Chiều thở dài, nha đầu chết tiệt kia, tính cách kia vẫn chẳng làm cho người ta thích được, lười đến quan tâm cô ta.

Triển Nhan Chân không chịu được người ta bỏ lơ mình, duỗi tay túm lấy cánh tay Xuân Lệ, "Có phải sáng nay cô cố ý dẫm lên chân tôi không?"

Xuân Lệ nhét khoai tây lát đầy miệng, phồng mồm mở to đôi mắt vô tội, "Đúng vậy."

Triển Nhan Chân khó chịu, rồi lại không biết chút giận ra sao.

Hoa Chiều cười thâm không thôi.

Ân Thiên Lăng ở thư phòng gọi điện thoại cho Giản Dị, "Sao rồi?"

"Mới vừa vào trong thang máy, bây giờ đang ở tầng 3."

"Một người?"

"Chỉ là một tên yếu ớt. Yên tâm, người đầu đã mai phục xong."

"Bây giờ tôi đi xuống."

Ân Thiên Lăng đi đến phòng khách, "Âm Âm, anh đi xuống tìm Giản Dị."

Hoa Chiều đảo con ngươi, nhướn mày, "Người đó đến thật ư?"

Ân Thiên Lăng gật đầu.

Hoa Chiều có hơi không yên lòng, "Có cảnh sát ở đó, anh đừng làm xằng bậy."

"Anh biết rồi." Trong mắt hắn hiện lên ý cười, Âm Âm đang lo lắng cho hắn.

Ân Thiên Lăng đi ra ngoài cửa, lại giao phó cho hai gã vệ sĩ, "Bất kì ai đến cũng không được cho vào."

Xuân Lệ bỏ khoai tây lát trong tay xuống, trong mắt hiện lên sự hưng phấn, rất nóng lòng muốn thử.

Tên thanh niên mặc áo trắng kia đi ra khỏi thang máy, chậm rãi đi đến trước cửa phòng 303 của Hoa Chiều.

Hắn xoắn chặt đôi tay, bồi hồi chần chừ đi tới đi lui ở trên hàng lang.

Trong chốc lát hắn lại đi đến cửa phòng 307, hơi do dự.

Trong phòng an ninh, Giản Dị nghi hoặc, "Phòng này của ai?"

Nghiêm Cảnh Thâm bấu môi, "Bùi Lị Nhã."

Thanh niên áo trắng gõ cửa phòng 307.

Bùi Lị Nhã mới vừa tắm xong, mặt nạ của cô đã dùng hết rồi, mà hai hộp lớn thì đều đã để trong vali của Từ Lâm. Cô mới vừa gọi điện thoại bảo cô ta mang sang đây.

Mới vài giây trước, Từ Lâm vừa mở cửa đã nhìn thấy gã thanh niên kia đi đi lại lại trên hàng lang, sợ quá lập tức đóng lại cửa, không dám đi ra ngoài.

Bùi Lị Nhã cũng bối rối mà tưởng Từ Lâm đến, nên khoác trên mình áo tắm mà mở cửa.

Lại là gã fan của ngày hôm qua, tức khắc giật nảy mình nhanh tay muốn đóng cửa lại.

Gã thanh niên đuổi chân ra chặn lại, biểu tình gấp gáp, "Lị Nhã, tôi có lời muốn nói với chị."

Bùi Lị Nhã không muốn kinh động đến người khác, miễn cho lại để cho chính mình lại bị liên quan đến gã bệnh tâm thần này, trầm giọng gắt lên, "Cút ngay! Nếu không tôi gọi người đến!"

Trên mặt gã thanh niên hiện lên sự nghi hoặc cùng thương tâm, "Tại sao? Ngày hôm qua chị còn ôm tôi, chị nói chị tin tưởng tôi."

Bùi Lị Nhã đè thấp giọng nói, dùng sức đẩy cửa, "Tôi không biết anh đang nói gì cả, tôi không quen anh, anh là kẻ điên."

Gã thanh niên có bệnh thần kinh lắc đầu, "Không phải. Tôi không phải kẻ điên. Tôi thích chị như vậy, tại sao lại nói tôi là kẻ điên?"

Bùi Lị Nhã lúc này mới thực sự sợ hãi, thật gặp phải tên điên.

Cô nghĩ nghĩ, giọng nói nhẹ nhàng hơn, "Không sao, vừa rồi nói đùa với anh thôi."

Gã thanh niên mê mẩn nhìn cô.

Bùi Lị Nhã dỗ hấn, "Anh tìm tôi có chuyện gì sao?"

Gã thanh niên lắc đầu, "Tôi cũng chỉ muốn gặp chị, chờ chút nữa tôi phải đi làm một chuyện lớn, tôi đã hứa với chị rồi."

Trong lòng Bùi Lị Nhã cảm thấy hối hận thật sự, ngày hôm qua thật không nên bị ma quỷ ám ảnh nhất thời, nhờ đâu thật gây ra án mạng thì khẳng định sẽ có liên quan đến chính mình, hơn nữa, Ân Thiên Lăng cũng ở trong phòng.

Cô muốn cứu gỡ lại, "Tôi không cần anh làm chuyện lớn gì cả. Anh ngoan ngoãn trở về nhà không phải tốt hơn sao?"

"Không tốt, chị đã nói chị tin tưởng tôi. Chị không tin tôi ư?"

Bùi Lị Nhã không dám gạt đầu, mà cũng chẳng dám lắc đầu.

Gã thanh niên thu chân, "Bây giờ em đi làm đây."

Nói xong móc một con dao từ trong lòng ngực ra, đi đến căn phòng 303.

Bùi Lị Nhã sợ hết hồn đóng sập cửa lại, trái tim run rẩy sắp nhảy ra khỏi cổ họng, bàn tay run lẩy bẩy cảm lên điện thoại di động, còn may, vẫn có lưu số Hoa Chiêu.

Điện thoại vừa bắt máy, Bùi Lị Nhã lập tức hô, "Gã điên kia bây giờ đang ở trước phòng cô, trăm ngàn lần đừng mở cửa, hấn..... Hấn có dao."

Hoa Chiêu cảm di động, như suy tư gì, "Được rồi, tôi đã biết."

Gã thanh niên quả thật đã gõ cửa phòng 303, trên tay cầm một con dao gọt hoa quả.

Trong cửa có hai cảnh sát cải trang mặc quần áo bình thường liếc mắt ra hiệu cho nhau, trong đầu đếm 1 2 3, vừa định mở cửa đã nghe thấy "Ruỳnh" một tiếng.

Cả người đập mạnh lên cánh cửa, cùng với một tiếng kêu rên thảm thiết.

Cửa phòng đã bị phá mở ra.

Hai người cảnh sát một trái một phải phản ứng nhanh, chạy đến bên cạnh mà né ra, tránh được một kiếp.

Quay lại nhìn thì thấy kẻ tình nghi đã nằm sõng soài trên nền đất, nửa sống nửa chết mà âm ỉ kêu rên, con dao cũng bị gạt ra một bên.

Hai cảnh sát mai phục ở phòng đối diện vừa lúc mở cửa ra cũng tròn mắt sửng sốt.

Trong phòng an ninh, Giản Dị và Nghiêm Cảnh Thâm hai mặt nhìn nhau, trong mắt người kia lộ ra vẻ không thể tin nổi.

"Đầu moá!" Giản Dị mắng một tiếng, cất bước chạy đi.

Trước cửa đứng hai người đang giờ chân thật cao mà đá. Lúc này cũng chưa hạ chân xuống.

Ân Thiên Lăng nhìn Xuân Lệ ở phía đối diện thu hồi chân, vẻ mặt khen ngợi, "Công phu của em dâu rất tốt."

Xuân Lệ thẹn thùng ôm quyền, "Ông chủ trở về An thành nhớ ghé qua vũ quán nhà bọn em luận bàn một chút." So với Giản Dị thì không phải là mạnh hơn chút chút thôi đâu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Đại Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45

#Edit: _tclg_

#Beta: Tuyệt Vời!

Giản Dị chạy nước rút lên thẳng tầng ba với tốc độ trăm mét nhanh như gió của mình, thở hồng hộc, vẻ mặt chất vấn, "Tiểu tử tông, ai cho em chạy xuống đây?"

Xuân Lệ tốt bụng chờ anh thở đều mới trả lời, "Chính em."

Giản Dị một hơi trên không ra trên dưới không ra dưới, suýt chút nữa thì bị sặc, lắc đầu đổi cách hỏi, "Em có biết vừa rồi rất nguy hiểm không?"

"Nguy hiểm chỗ nào?" Cô chỉ vào cái thang xui xẻo trên mặt đất kia, "Lực chiến bằng không."

Trán Giản Dị nổi gân xanh rần rần, nhưng lại không tìm được lời nào để phản bác.

Nghiêm Cảnh Thâm cũng tới đây, quan sát hiện trường, giao phó cho cấp dưới: "Dùng hung khí để hành hung nhưng chưa thành, chứng cứ vô cùng xác thực, đem người mang đi. Chắc chắn," anh thương hại mà lắc đầu, "Vẫn nên đưa đến bệnh viện trước đi."

"Rõ." Hai người mặc thường phục nhặt hung khí lên thu lại rồi lùi người kia đi.

Nghiêm Cảnh Thâm nhìn lại cửa phòng đóng chặt bên kia, nhàn nhạt ra lệnh, "Mời cả Bùi Lệ Nhã cùng người đại diện của cô ta đến Cục Công An để hỗ trợ phá án."

Hai người mặc thường phục khác nghe lệnh đi gõ cửa phòng 307 và 309.

Nghiêm Cảnh Thâm nhìn chăm chú vào Ân Thiên Lăng, "Thân thủ của Ân tổng thật là tốt, một cước vừa rồi kia thật là....." đến xương cũng chả còn nguyên vẹn.

"Không dám nhận. Vừa vặn đi ngang qua, gặp người hành hung, với lại tình huống cấp bách, thật sự là xuất phát từ bản năng không dừng được chân." Ân Thiên Lăng đưa ra lời lẽ cực kì thoải đáng.

Nghiêm Cảnh Thâm tặc lưỡi, thương nhân đúng là thương nhân, trợn mắt nói dối, còn nói đến sắc mặt không đỏ tim không nhảy.

"Có phải đã gây trở ngại cho các anh phá án không? Chân bị thương không nhẹ." Ân Thiên Lăng tràn đầy thành ý, "Như vậy đi, tiền thuốc men tôi sẽ đưa."

Như thế thì hẳn đây lại có thể đập thêm 2 cước cho bồ con giận trong lòng, để tên ngu xuẩn kia vĩnh viễn nằm liệt trong bệnh viện.

Nghiêm Cảnh Thâm ngoài cười nhưng trong không cười, "Ân tổng nói đùa, làm sao có thể để ngài bồ tiền thuốc men được, đó là do hần gieo gió gặt bão."

"Đội trưởng Nghiêm anh minh." Trên mặt Ân Thiên Lăng tán thưởng, trong lòng lại tỏ vẻ tiếc nuối, coi như tên hỗn đản kia tránh được một kiếp.

Nghiêm Cảnh Thâm quay đầu lại nhìn Giản Dị đang buồn bực đến sắp khóc trên mặt, còn trên mặt Xuân Lệ lại làm như không có việc gì. Hắn không khỏi cảm thấy mấy tính nết tiểu thư kia của Triển Nhan Chân cũng phải phải chuyện gì đáng nói, hẳn chịu được.

Anh vỗ bả vai Giản Dị, tươi cười mang theo ba phần đồng tình, bảy phần vui sướng khi bạn mình gặp họa, "Em dâu đây là đã từng luyện võ à? Người anh em, đường còn dài, từ từ đi."

Giản Dị ha hả cười hai tiếng, "Vợ tôi đây gọi là một thân chính nghĩa."

Xuân Lệ nhìn dáng vẻ rất đặc ý của Giản Dị, cái này hình dung, liên tục gật đầu.

Nghiêm Cảnh Thâm lại đồ thêm ít lửa, "Em dâu thử xem xét xem có muốn gia nhập hàng ngũ của bọn anh không, vì nhân dân phục vụ."

Xuân Lệ một thân chính nghĩa đúng là rất nghiêm túc suy nghĩ về vấn đề này.

Trong lòng Giản Dị kêu thầm không ổn, tiểu nha đầu này nhà mình là một cái đầu gỗ, nói cái gì thì biết cái đó. Năm nay hấn đây còn có đại sự cưới vợ, không thể để cảnh mẹ đẻ ra cảnh con được.

Anh hùng hăng đẩy Nghiêm Cảnh Thâm, quát Xuân Lệ, "Dù cho có ở nơi đâu, chỉ cần có tấm lòng là được. Mở võ quán cũng là vì nhân dân phục vụ."

Ân Thiên Lăng nhìn tình hình rồi lại hát đệm thêm một câu, "Nếu em dâu phải vì nhân dân mà phục vụ thì sẽ không có thời gian để thưởng thức bánh quy của chị dâu em làm đâu. "

Xuân lệ bưng tỉnh, lập tức nghĩ thông suốt, "Em đây không làm."

Ân Thiên Lăng vừa lòng gật đầu, với lực đạo của cú đá vừa rồi kia, đi theo ở bên cạnh Âm Âm là không gì tốt hơn.

Giản Dị vỗ về trái tim nhỏ bé của mình, nhẹ nhàng thở ra.

Trời đã gần sáng, mà tiếng động ban nãy lại rất lớn nên khiến cho mấy vị khách ở các phòng xung quanh đều mở cửa thò đầu ra nhìn, mấy phòng này chủ yếu đều là nhân viên công tác của đoàn làm phim.

Có người lớn mật còn bèn hỏi đã có chuyện gì xảy ra.

Giản Dị tiến lên, mỉm cười nói, "Không có chuyện gì. Ân tổng của chúng tôi thấy việc nghĩa hăng hái làm, giúp cảnh sát bắt được tên ăn trộm, tất cả mọi người đều trở về phòng ngủ đi."

Mấy người nhân viên công tác trong lòng tuy có nghi ngờ, nhưng đều hiểu một nguyên tắc: nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, vẫn nên về phòng đóng cửa lại.

Bùi Lệ Nhã ở gần tự nhiên cũng nghe thấy có động tĩnh, lại không biết đã xảy ra chuyện gì, trong lòng sợ hãi nên trốn ở trong phòng.

Đội có người gõ cửa, thì lại càng giật mình, tim đập nhanh như muốn bay ra khỏi cổ họng.

Lại nghe thấy Từ Lâm ở cửa gọi cô, cô mở cửa, Từ Lâm đứng ở cửa cùng hai người đàn ông trẻ tuổi.

Hai người tự xưng cảnh sát, hơn nữa còn nói lý do mình đến đây

Bùi Lệ Nhã sợ tới mức cứ tưởng rằng đã xảy ra án mạng rồi, cô quay đầu nhìn Ân Thiên Lăng về mặt không có biểu hiện gì, vẫn bình thản đứng ngoài hành lang. Hoa Chiêu thì lại không thấy đâu, cũng không thấy được bóng dáng cái tên bệnh tâm kia, nhất thời cô không biết đến cùng là đã xảy ra chuyện gì.

Rốt cuộc là tình huống như thế nào.

Cô theo bản năng nhìn về phía Ân Thiên Lăng, trong ánh mắt tràn ngập sợ hãi có ý cầu xin.

Nhìn đến bên này động tĩnh, ánh mắt Ân Thiên Lăng ánh nhìn lướt qua cô ta, sau đó rất nhanh đã thu lại. Chỉ là một ánh mắt lướt qua mà thôi, nhưng cô bỗng cảm thấy cả người đều sồn cả tóc gáy, ánh mắt quá lạnh.

Từ Lâm so với cô cũng chẳng tốt hơn được là bao nhiêu, vẫn luôn run run, hai người đều bị đưa về tổng cục cảnh sát.

Cảnh báo giải trừ, ai về nhà nấy.

Triển Nhan Chân ăn vạ trong phòng Hoa Chiêu, Nghiêm Cảnh Thâm vất vả lắm mới dỗ được cô ta đi, Giản Dị cũng kéo Xuân Lệ theo mình về phòng. Rốt cuộc trong phòng cũng chỉ còn có hai người Ân Thiên Lăng và Hoa Chiêu.

Cả không gian phẳng phất chỉ còn lại sự im lặng.

Đã là rạng sáng ngày thứ hai, hai người lại không hề buồn ngủ.

Ngã người ở trên sô pha, Hoa Chiêu cuộn mình trong lòng ngực hấn, thoải mái mà thở dài một hơi, "Khi này Bùi Lệ Nhã có gọi điện thoại cảnh báo cho

em, nói đừng mở cửa."

Ân Thiên Lăng vuốt tóc cô, không muốn nói nhiều về người này, "Có ý đồ xấu xa, cảnh sát sẽ xử lý."

Hoa Chiêu gạt đầu, ôm chặt cánh tay hắn, "Có phải em đã khiến cho anh lo lắng không?"

Anh hôn trán cô, chải chuốt những lọn tóc của cô, "Cũng may chỉ là sợ bóng sợ gió một hồi, anh nghĩ cả đời này anh đều không an tâm đối với em."

Hoa Chiêu mỉm cười, "Thảm như thế sao..... Em cũng không phải người gây họa."

"Là vương bận, vương bận cả đời."

"Ân Thiên Lăng!" Hoa chiêu cười nhìn hắn, đôi mắt sáng lấp lánh.

"Sao vậy?"

Về mặt Hoa Chiêu bốn cột, "Em nhớ rõ lúc anh hai mươi bảy tuổi cũng không có lời ngon tiếng ngọt như vậy."

"Ai bảo thế? Nếu như miệng anh không ngọt, thì làm sao có thể dỗ em gả cho anh!"

Nghe còn rất xuôi tai, Hoa Chiêu ngẫm lại thì lại thấy không đúng, "Rõ ràng là em dỗ anh cưới em, như vậy xem ra, vẫn là em theo đuổi anh trước."

"Không đúng," Ân Thiên Lăng lắc đầu, "Lúc ở trong phòng bệnh của ông ngoại, lần đầu tiên nhìn thấy em, anh đã xem em như vợ tương lai rồi."

"Vậy cơ à?" Hoa chiêu cười đến ý vị thâm trường, mặt mang uy hiếp, "Vậy mà lúc ấy em lại nghe nói vợ tương lai của anh được chọn là một người khác cơ mà?"

"Ai? Nghe ai nói?" Về mặt Ân Thiên Lăng kinh ngạc.

Hoa Chiêu hừ lạnh một tiếng, "Triển đại tiểu thư của chúng ta."

"Sao có thể!" Ân Thiên Lăng thề thốt phủ nhận, đối mặt với Hoa Chiêu cố ý xích lại gần đôi mắt có chút chột dạ, "Đó chính là lời nói khi còn nhỏ ở trong nhà nói vui thôi."

Hoa Chiêu vừa nghe đã cảm thấy có chút ghen, "Xem ra là đúng như vậy thật? Vậy em đúng là gây chia rẽ rẽ thủy rồi?"

Ân Thiên Lăng vội vàng giải thích, "Tuyệt đối không phải. Anh vẫn luôn đối đãi với Nhan Chân giống như là em gái, con bé không phải loại mà anh thích."

"À" Hoa Chiêu nheo mắt lại, "Nếu là loại mà anh thích, thì sẽ chẳng có chuyện gì liên quan đến em đúng không?"

Ân Thiên Lăng không biết nên giải thích ra sao, nhưng vừa ngước mắt nhìn thì thấy đôi mắt cô cong cong mỉm cười và về mặt kiểm chế cố nín cười của cô, nhìn thế mới biết được là cô cố ý làm hắn cuống lên.

"Chát!" Bàn tay to đánh vào mũi cô, "Trêu đùa anh, lá gan không nhỏ nhỉ!"

"Nào có? Rõ ràng là vừa rồi anh tự mình thừa nhận." Hoa Chiêu bị anh đánh vào mũi, trong lòng không phục muốn há miệng cắn anh.

Ân Thiên Lăng bắt được tay cô, để mặc cô gặm cắn trên cổ, nghiêm túc nói, "Thật không có. Là bố của Nhan Chân khai ra trò đùa này, không ai xem là thật cả."

"Anh không xem là thật, nhưng người ta xem là thật!" Đôi mắt đẹp của cô khẽ chớp, hé miệng nhả ra, cái miệng nhỏ hơi hơi chu lên.

Ân Thiên Lăng nhẹ nhàng xoa lỗ tai cô, thấp giọng mà cười, "Âm Âm ghen?"

Hoa Chiêu hừ một tiếng thừa nhận, "Ghen giúp cho thể xác và tinh thần khỏe mạnh."

Ân Thiên Lăng gạt đầu, "Vợ nói rất đúng, làm chồng cũng ha ha xem."

Nói xong liền đẩy ngã cô một phen, ngâm cần chiếc cổ của cô.

Nơi đó là nơi mẫn cảm của cô, vừa ngứa lại vừa đau, cô tức khắc chịu không nổi, cả người rụt lại, hai tay ôm lấy cổ hắn, gắt gao cuộn mình dán sát trong lồng ngực hắn.

Trong lòng hắn cũng mềm thành nước, hơi hơi thả lỏng cánh tay, vừa trao cho cô từng nụ hôn nồng nhiệt vừa kéo xuống từng lớp vải quần áo của cô. Dịu dàng triền miên, yêu như trên bảo.

Cô cũng đáp lại từng nụ hôn của hắn, chỉ là nhỏ nhẹ như chú gà con mổ, chạm chút là dừng, như này hoàn toàn không đủ hắn "ăn".

Hắn tức khắc mất kiên nhẫn, ngay lập tức "đẩy ngã" cô.

(Tuyệt Vời: □.....phần còn lại tác giả để độc giả tự phát huy tưởng tượng.)

.....

Lâm Thành là thành phố du lịch nổi tiếng, lúc trước Hoa Chiêu vì phải đóng phim nên cũng không thể đi dạo quanh Lâm Thành, trước khi đi, cô chỉ đơn giản lôi kéo Xuân Lệ đi chơi, Ân Thiên Lăng và Giản Dị cũng tự nhiên đi theo làm sứ giả bảo vệ.

Mấy người bọn họ ở lại Lâm Thành vài ngày, sau đó mới bay trở về An Thành.

Trần Trì và Chu Tiểu Ngư tới sân bay đón.

Từ xa, Hoa Chiêu đã thấy Chu Tiểu Ngư ở kia tung tăng nhảy nhót, liêu mạng vẫy tay sang bên này, không khỏi cười cảm thán, "Vẫn là An thành tốt."

Ân Thiên Lăng liếc nhìn cô một cái, ý cô là: Vẫn là ở nhà là tốt nhất ư?

Chu Tiểu Ngư vui vẻ chạy tới, ôm lấy Hoa Chiêu, một bên mặt héch lên nhìn Xuân Lệ bằng ánh mắt có phần đặc ý.

Xuân Lệ thì vẫn luôn vô tâm vô phổi, căn bản không thấy cô ấy khoe khoang.

Giản Dị nhìn Chu Tiểu Ngư với vẻ mặt khinh thường, Trần Trì liếc mắt lườm Giản Dị một cái, nhin không được đỡ trán. Hắn chỉ cảm thấy về sau sẽ càng ngày càng đau đầu.

Trong lòng vợ có người khác còn chưa tính, sau này còn phải giúp đỡ vợ tới trước mặt nữ thần tranh sủng, thử hỏi anh có uất ức hay không.

Mấy người bọn họ đứng chung một chỗ thật sự quá gây chú ý, huống chi còn có không ít fan tới đón. Vì vậy nhóm người nhanh chóng rời khỏi sân bay, đi ra bãi đỗ xe.

Trong biển xe tìm được xe của Trần Trì, Giản Dị ngăn người, "Lão nhị, cậu mà cũng có lúc tính sai cơ đấy? Nhiều người như thế này thì sao có thể ngồi xe năm chỗ để đi được, cậu có phải bị ngốc không vậy?"

Trần Trì phảng phất giống như không nghe thấy, xoay mặt sang nhìn Ân Thiên Lăng, "Đại ca, anh ngồi phía trước."

Tiếp theo Chu Tiểu Ngư lôi kéo Hoa Chiêu, Hoa Chiêu lại nắm Xuân Lệ, tương thân tương ái ngồi vào theo thứ tự.

Trần Trì ngồi vào ghế lái, giật nhẹ khóa miệng ngấm vẻ mặt giật mình của Giản Dị ở bên ngoài xe, "Vừa vặn đủ."

Nói xong thật sự khởi động xe rồi đi.

Giản Dị đứng sững sờ ở tại chỗ, không thể tin được là mình lại bị ném xuống một cách vô tình như vậy.

Nhưng điều làm hắn đau lòng nhất không phải chuyện này, mà là Xuân Lệ nhà hắn đã hoàn toàn đắm chìm trong nhóm chị em. À, là hội chị em dẫu khó kiếm soát này, căn bản chẳng hề chú ý tới việc hắn lên xe hay không.

Ngay lúc Giản Dị cảm giác sống không còn gì lý thú, chuẩn bị đi đón xe đuổi theo thì bỗng có một âm thanh vang lên ở ngay đằng sau.

Quay đầu lại xem, Kiều Lực ở trong xe kêu: "Giản tổng, mau lên xe."

Giản Dị tức khắc cảm động không thôi, coi như lão tam còn có chút lương tâm.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Đại Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46

#Editor: NhungNhung0803 + Tuyệt Vời

#Tuyệt Vời Team!

Trên xe Trần Trì tràn ngập tiếng nói tiếng cười, cái gọi là "ba người phụ nữ thêm một con vịt thì thành cái chợ" thì chính là như này đây.

Hai người đàn ông ở hàng phía trước lặng im không một tiếng động, Xuân Lệ vẫn như cũ một mực yên tĩnh, Hoa Chiêu rất hứng thú vừa cổ vũ vừa nghe Chu Tiểu Ngư nói, thỉnh thoảng lại chêm vào một vài câu.

Cho nên, không khí vui vẻ này 99% là do Chu Tiểu Ngư tạo ra.

Sau đó Chu Tiểu Ngư bắt đầu đề xuất muốn qua nhà nữ thần ở, Xuân Lệ cũng rất vui vẻ gật đầu theo, nhưng hàng phía trước lại ngồi không yên.

Ân Thiên Lăng đã sớm nhìn ra Hoa Chiêu đang mệt mỏi, mấy ngày nay vẫn luôn ngủ không đủ giấc, trên đường đi đã ngáp không biết bao nhiêu lần rồi.

Hắn trầm mặt liếc mắt trao đổi với Trần Trì.

Trần Trì cũng không muốn phòng không gỏi chiếc(1), tranh thủ thời gian khuyên bà xã: "Chị Âm Âm vừa mới trở về, trong khoảng thời gian này quay phim ngày đêm cũng vất vả, em trước hết để cho chị nghỉ ngơi hai ngày đi."

(1) phòng không gỏi chiếc: chỉ có một mình.

Xuân Lệ ở bên hiểu chuyện, ra sức gật đầu, Chu Tiểu Ngư quẹt miệng không nói gì.

Hoa Chiêu cũng cảm thấy rất mệt mỏi, bây giờ cả người hoàn toàn thả lỏng nên càng muốn nằm trên giường.

Cô sờ sờ tóc Xuân Lệ: "Xuân Lệ nhà chúng ta đánh quyền trông rất 'đẹp trai', có thể dạy chị được không?"

Xuân Lệ cao hứng gật gật đầu.

Chu Tiểu Ngư di chuyển bờ mông.

Hoa Chiêu nhìn ở trong mắt, xoay mặt đề nghị: "Tiểu Ngư là thông minh nhất, em đi theo Xuân Lệ học quyền pháp rồi lại về dạy cho chị có được không?"

Chu Tiểu Ngư đã xem qua video Xuân Lệ đánh quyền do Hoa Chiêu gửi đến, rất hâm mộ, hiện tại cậu còn không được: "Được, được!"

"Được rồi, Tiểu Ngư ngoan ngồi dịch lại đây, trước hết em trao đổi với Xuân Lệ xem có muốn đến võ quán để báỉ sư không."

Chu Tiểu Ngư cao hứng bưng bưng dịch đến đôi chỗ cho Hoa Chiêu, quay mặt sang nhìn Xuân Lệ: "Xuân Lệ muội muội, từ nhỏ chị đã mơ ước mình có võ công, gặp chuyện bất bình thì rút sao tương trợ...."

Hoa Chiêu thỏa mãn tựa lên cửa sổ chớp mắt.

Trần Trì nhìn đại ca bên cạnh đang nhắm mắt dưỡng thần thì nội tâm thầm kêu khổ không thôi.

...

Ở trong một chiếc xe khác.

Giản Dịch mở cửa lái phụ muốn đi lên.

"Ngồi ở đâu vậy? Ngồi ở đây này."

Giản Dịch trong đầu vang lên còi báo động, hai chân không chế không cho chính mình quay lưng bỏ chạy.

Âm thanh phía sau tràn đầy bức bối: "Làm gì mà lè mề vậy?"

Giản Dịch tuyệt vọng liếc nhìn Tiểu Kiều, ngồi vào chỗ phía sau.

"Chú, sao chú lại tới đây?"

"Không phải hôm nay Xuân Lệ trở về sao? Cậu Đại Lực gì đó ngồi ở đằng trước kia đến đón tôi."

"Xuân lệ đang ở trên xe Tam đệ, vừa lái đi rồi."

"Ừ, tôi đây coi như đến đón cậu. Đi thôi!"

"Yes Sir!" Kiều Lục khởi động xe.

Ba Xuân Lệ nhìn thoáng qua Giản Dịch ngồi dựa vào cánh cửa, dạy bảo chân thành.

"Đứng như tùng, ngồi như chuông(2). Cậu nhìn xem cậu ngồi thành kiểu gì kia, sống lưng phải thẳng tắp, bả vai giữ thẳng bằng!"

(2) Đây là một câu thành ngữ về tư thế cơ thể. Câu đầy đủ của nó là: Lập như tùng, tọa như chung, hành như phong, ngọa như cung". Nghĩa là: Đứng (thẳng) như cây tùng, ngồi (vững) như cái chuông, đi (nhẹ) như gió, nằm (cong) như cánh cung.

Giản Dịch thận trọng dè dặt, sống lưng thẳng tắp.

"Ủm, thân thể của cậu và tổ chất của cậu đúng là giống y như nhau, cũng may còn nghe lời. Đợi lát nữa trở về võ quán, phải luyện tập kiến thức cơ bản cho thật tốt, cũng chẳng trông cậy vào cậu có thân thủ tốt, chỉ là muốn rèn luyện gân cốt, thân thể cường tráng cho cậu. Chứ như tấm thân thể như bây giờ của cậu, xi! Làm sao có thể cùng Xuân gia nhà chúng ta khai chi tán diệt(3)!"

(3) Khai chi tán diệt: khai hoang, khánh thành,... Ý ở đây là mở rộng chi nhánh,..., làm ăn thành công.

Lái xe Tiểu Kiều hai mắt nhìn thẳng phía trước, trong nội tâm thì cười ha ha.

Giản Dịch trong nội tâm đã đem Trần Trì chặt thành nhiều mảnh, ngoài miệng thì cười ha ha đáp lời: "Cha nói rất đúng."

Bố Xuân Lệ dưng râu tròng mắt: "Gọi quá sớm!"

Giản Dịch ngay lập tức đổi giọng: "Sự phụ đại nhân giáo huấn rất đúng."

Ông Xuân khinh bỉ: "Tôi cũng không có học trò yếu như cậu, một chút cũng không đánh được! Có cái Tiểu cái gì Kiều so với cậu còn cường tráng hơn!"

Giản Dịch hít sâu một hơi, bảo trì mỉm cười, "Chú!"

Ngoài miệng tươi cười nhưng trong nội tâm đã sớm lệ chảy thành sông, âm thầm gào thét: "Xuân Lệ! Mau tới cứu phụ quân đi!"

...

Lâm Thành.

Tên nghi phạm kia quả nhiên đã chặt hai đoạn đầu rắn. Trong phòng bệnh của bệnh viện, gã thanh niên nằm trên giường bệnh tiếp nhận thăm vấn điều tra, trên mặt hằn lổ ra biểu tình hoảng sợ, lời nói lung tung lộn xộn, lòng vòng cả hồi lâu, cuối cùng người thăm vấn cũng đã hiểu rõ được toàn bộ mọi chuyện đã xảy ra.

Bùi Lệ Nhã càng không có bất kỳ kháng cự nào, một năm một mười khai hết tất cả, huống chi Từ Lâm còn có mặt ở đây, cho dù cô không nói thì cũng cô ta cũng nói.

Cha mẹ của nghi phạm đưa ra chứng nhận là con trai mình có vấn đề về tinh thần, không thể tự khống chế được hành vi của mình.

Nhưng bác sĩ lại đưa ra giám định rằng bệnh nhân là mắc chứng tâm thần gián đoạn, ở lúc gây án khi ấy thần trí của bệnh nhân hoàn toàn bình thường, có thể chịu trách nhiệm vì hành vi mà mình đã gây ra.

Cha mẹ nghi phạm nản lòng thất vọng với con trai của mình, từ lâu ở trong nhà mọi người cũng không có quản hấn, cũng chỉ còn cách chấp nhận và tuân theo phán quyết.

Bùi Lệ Nhã có hành vi xúi giục nghi phạm gây án, nhưng cuối cùng không có tạo thành thương tổn trên thực tế, hơn nữa trong quá trình đã có sự hối cải, nên phán định hành vi không cấu thành phạm tội, nhưng cũng bị giam giữ mấy ngày nên nhận không ít khổ sở.

Sau khi cô ra ngoài thì cũng không ai làm khó cô.

Trần Sâm Lâm gọi điện thoại đến thúc giục cô mau nhanh đến quay nốt cách cảnh quay, còn oán giận hai câu, nói có chuyện gì quan trọng mà còn làm Trần tổng phải tự mình gọi điện thoại đến xin nghỉ giúp chứ.

Nhân viên làm việc cũng vẫn biểu hiện ra thái độ bình thường như mọi ngày đối với cô, chỉ cho rằng nhiều ngày như vậy là cô có lịch trình khác mà thôi.

Trong lòng cô cảm thấy quá kỳ lạ, chuyện của cô, thể nhưng không có bị công khai ra ngoài, thậm chí công ty còn nghĩ một lý do thật tốt để thoái thác giúp cho cô.

Chuyện này rốt cuộc là sao?

Rất nhanh, 《Tiểu Hành Phong Vân》 đã đến ngày đóng máy.

Hơn nữa, bộ phim này là vừa quay vừa chỉnh sửa song song nên chỉ sau một tháng đóng máy, hậu kỳ chế tác của toàn bộ phim cũng đã hoàn thành.

Một số đài truyền hình nắm bắt được tin tức thì nhanh chóng muốn ký kết hợp đồng mua bản quyền, phát sóng vào khung giờ vàng, đồng thời có thêm thật nhiều video quảng cáo trên trang chủ.

Dẫu vậy, đầu tháng sáu, mỹ phẩm Thượng Thừa bỗng nhiên tuyên bố đã thay đổi người đại diện phát ngôn cho thương hiệu, người đại diện lần này là một thần tượng đang nổi tiếng Ưông Nhã Minh, mong mọi người hãy tiếp tục ủng hộ.

Về mặt khác, cũng có một vài vị tự xưng là tiểu đạo tin tức đã đưa tin rằng Bùi Lệ Nhã và Giải trí Thượng Thừa chuẩn bị chấm dứt hợp đồng, mang theo người quản lí của mình đầu quân sang công ty Kỳ Vệ.

(Tiểu đạo tin tức này là chỉ mấy blogger bát quái ý. Đọc mấy tin này cũng rất thú vị)

Hoa Chiêu về nhà nghỉ ngơi hai ngày, thật ra là ăn ngon uống tốt, nên cũng chẳng đề ý đã ngủ hết hai ngày.

Khoảng thời gian trước ở đoàn làm phim kia, mỗi ngày đều phải dậy từ sớm để trang điểm thay trang phục hoá trang. Buổi tối lại có không ít cảnh diễn vào ban đêm, chẳng thể nào nghỉ ngơi cho tốt, cân nặng đều giảm xuống tận 1,5 kg.

Gây 1,5 kg chính là lúc người nào đó ôm cô, đôi bàn tay không thành thật chạm lên nơi nào kia sau đó đưa ra được đến kết luận.

Cô không tin, lúc ấy còn bật dậy rời giường đi tìm chiếc cân điện tử ở trong nhà, vừa đứng lên thì đúng thật, gây 1,7 kg.

Người nào đó trưng ra cái vẻ mặt đau lòng, rồi lại giấu không được đắc ý, lại duỗi tay ước lượng, miệng lầm bầm lâu bâu, "Thiếu mất hai lạng phồng chừng chính là nơi này. Ngày mai để thím Trương hầm canh đu đủ ngon ngọt bồi bổ trở lại, uống trong vòng một tháng."

Cô cảm thấy ngạc nhiên, thật là không thể không phục.

Lại nghi ngờ mà nhìn hấn, "Sao em cảm thấy anh bây giờ đặc biệt giống một tên "đạo tặc hái hoa" đã duyệt qua vô số người. Anh mau khai rõ ra cho em, trước em rút cuộc anh có người khác không?"

"Em không biết?" Về mặt Ân Thiên Lăng lộ biểu tình kì lạ.

"Biết gì?"

"Là ở lần đầu tiên."

"Hửm?"

Trên mặt Ân Thiên Lăng khó có dịp hiện lên chút xấu hổ, còn có.....Xấu hổ buồn bực.

Hoa Chiêu híp mắt hồi tưởng lại.

Lần đầu tiên hôn môi là sinh nhật hấn, cô hôn trộm hấn.

Lần đầu tiên "lăn" giường là hấn vượt biển bay đến, đêm hôm khuya khoắt gõ vang cửa phòng cô, cô cất lời cầu hôn hấn, sau đó hấn đeo nhẫn lên giúp cô.

Buổi đêm hôm ấy, cô chỉ nhớ rõ sự đau đớn của lần đầu tiên, rồi sau đó là những cảm giác tuyệt vời, còn có chuyện gì khác xảy ra nữa sao?

Cô lắc đầu, "Không biết, lần đầu tiên có chuyện gì sao?"

"Khụ, đó là lần.....anh làm nhanh nhất. Bởi vì quá kích động, còn có.....Không có kinh nghiệm."

Hoa Chiêu sùng sốt, sau đó thì "Phi" cười ra tiếng.

Cô đúng là chẳng có chút ấn tượng nào với chi tiết nhanh hay chậm này, lần đầu tiên lúc ấy chỉ nhớ rõ sự đau đớn.

Người chủ động thì đúng là cô thật, nhưng cô nào có biết sẽ đau như vậy, mới vào một chút thì đã chịu không nổi. Cô vẫn luôn liều mạng đẩy hấn ra, không cho hấn đi vào, loay hoay cả hồi khiến cho hấn thở hồng hộc, mồ hôi đầy đầu.

Cuối cùng đỡ giành khiến cho cô phân tâm, rồi nhân lúc cô không chú ý thì đi vào thật nhanh. Lúc ấy cô đau muốn chết, tay chân miệng đều căng chặt, khi đó nào có còn quan tâm đến hấn nhanh hay chậm chứ.

Đêm đó, lần thứ hai, lần thứ ba cô đều đặc biệt nhớ rõ, bởi vì dần dần thích ứng mà cảm thấy thích thú, cô chỉ cảm thấy bọn họ phù hợp tựa như thiên y vô phùng, vô cùng hài hoà.

天衣無縫 Thiên Y Vô Phùng: Nghĩa đen là áo tiên không một đường may.

Nghĩa bóng là những gì tự nhiên chưa có tác động của con người đều hoàn hảo và hoà hợp với tổng thể.

Hoa Chiêu ngẩng mặt, chớp đôi mắt long lanh nhìn hấn, "Nhanh ra sao?"

Bên tai Ân Thiên Lăng đổ lự,捏o mắt về mặt nguy hiểm mà nhìn cô, "Thử rồi sẽ biết?"

Về mặt Hoa Chiêu khiêu khích, "Anh Thiên Lăng, không được quá nhanh đâu đó!"

Có thể nhẫn lại nhưng không thể nhẫn nhục, giờ còn không nhào đến thì làm sao lấy lại quyền uy?

Ân Thiên Lăng tự mình ra trận, khí thế vô cùng mà mạnh mẽ trấn áp tiểu yêu tinh dám coi thường phu quân nhà mình.

Sau một trận chiến khiến đất rung núi dịch, vị sơn đại vương nào đó từ trên cao nhìn xuống, thấy tiểu yêu tinh nhà mình vô lực mềm nhũn thờ dốc không ngừng thì trung ra về mặt thoả mãn, "Đừng tùy tiện khiêu khích địa vị của phu quân ở trên giường."

Đôi mắt tiểu yêu tinh quyến rũ long lanh như muốn ngâm ra nước, "Ồ dưới giường thì được?"

"Ừm, còn lại đều phải đặt chồng lên trước tiên."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Đại Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47

#Edit: Tuyệt Vời!

~~~~~\$~~~~~

Ở ngay lúc hai người quấn chặt lấy nhau thì bỗng có một cuộc điện thoại gọi đến, người gọi đến không ai khác chính là Tần Văn Trọng.

Hoa Chiêu thờ lay lắt, cả người mềm nhũn không còn sức lực nên người nhận điện thoại vẫn là Ân Thiên Lăng.

Giọng nói tất nhiên chẳng thể nào dễ chịu cho được, "Có chuyện gì?"

Tần Văn Trọng giật thót, "Ân tổng?"

"Ồ."

"Hoa Chiêu có đó.....không?"

Ân Thiên Lăng nhìn Hoa Chiêu mặt mày ửng hồng ghé trong lồng ngực mình, lập tức muốn đập máy.

Hoa Chiêu lờm nguýt hần một cái, đoạt lại di động, "Alo!"

Lắng nghe một tiếng "alo" này, thật làm người ta có phần suy nghĩ sâu xa, âm cuối có chút thờ thệ nói không ra hơi, nếu không nghe kỹ thì cũng chẳng thể nào phát hiện ra.

Làm một người từng trải, Tần Văn Trọng lại cẩn thận nhớ lại cảnh Ân tổng nói chuyện với giọng khó chịu vừa ban nãy, thì lập tức bừng tỉnh, không phải mình đã quấy rầy đến người ta đi?

Ho nhẹ một tiếng, "Ngày mai bắt đầu quay quảng cáo cho Minh Châu, đến công ty trước 9 giờ sáng."

"Đã biết."

Nhận được câu trả lời, Tần Văn Trọng vội vàng cúp điện thoại.

Ân Thiên Lăng nhìn chằm chằm đôi mắt cô, thông thả đẩy mạnh, "Chuyện gì thế?"

Cô kim không được khê rên rí ra tiếng, "Ngày mai đến công ty quay quảng cáo."

"Với ai?" Hần khắc chế không dùng quá nhiều sức.

"Không biết, có lẽ một người."

"Tốt nhất là như thế." Trong lòng vừa lòng, hần bắt đầu phập phồng mà đẩy nhanh hơn.

Cô có phần chịu không nổi tần suất động tác của hần, rất nhanh cả người đều xơ lụi, không chút sức lực oán giận, "Đồ bụng dạ hẹp hòi."

...

Sáng sớm ngày hôm sau, Ân Thiên Lăng cả thể xác và tinh thần đều vô cùng thoải mái mà rời giường.

Từ khi Ân Ân trở lại An Thành thì hẳn cảm thấy sinh hoạt lại trở nên mỹ mãn, nhìn cái gì cũng thuận mắt hơn nhiều.

Hoa Chiêu cũng giầy giụa ngồi dậy, trên người quần chiếc chần mỏng.

Hắn đang kéo tủ quần áo ra để tìm đồ mặc, quay đầu lại thì nhìn thấy cô vợ nhà mình đang ngồi bàn thần trên giường, vì thế lập tức đòi cô phải chọn áo somi cho mình.

Hoa Chiêu vừa ngủ dậy, vẻ mặt đăm đăm khó chịu, tức giận lườm hắn một cái, "Lúc em không ở đây chẳng phải anh vẫn ăn mặc tốt đấy thôi?" Còn cả một đồng áo somi đen với trắng, khác nhau chỗ nào mà chọn!

Ân Thiên Lăng nhìn tủ quần áo rồi lại quay đầu nhìn cô, thật cẩn thận hỏi, "Hôm nay em mặc gì?"

"Cái nào thoải mái thì mặc." Dù sao đến công ty cũng phải thay quần áo để quay quảng cáo.

"Ồ." Ân Thiên Lăng tự nhận mất mặt, không nói thêm nữa.

Hoa Chiêu thấy hắn hiềm khi có bộ dáng tội nghiệp như vậy, liệu có phải ngữ khí mới vừa tỉnh dậy của mình đã quá kém rồi hay không, mềm giọng nói, "Áo thun quần jean."

Ăn sáng xong thì cùng nhau đi đến Thượng Thừa.

Hai người đều mặc trên mình một bộ áo thun quần jean, tay trong tay tiến vào công ty.

"Mọi người buổi sáng tốt lành."

Vẫn luôn luôn trầm ổn, khí phách ở trước mặt mọi người, Ân Thiên Lăng dường như vì để hợp với bộ quần áo trên người mình mà chủ động gật đầu chào hỏi cấp dưới.

Mấy người quản lý của các bộ phận đang đứng trước cửa thang máy suýt thì không nhận ra, mới vừa thấy còn chột tưởng rằng đây là cặp đôi mình tình nào đã công khai tình yêu, ăn mặc một đen một trắng cặp đôi, không hề kiêng dè ở trước mặt mọi người như vậy.

Nhìn kỹ lại, hoá ra là ông chủ của mình và vị mình tình đạo gần đây đang rất nổi tiếng Hoa Chiêu, không đúng, hẳn là bà chủ.

Vội vàng chào hỏi, "Ân tổng, Ân phu nhân!"

Tâm tình Ân Thiên Lăng đúng là rất vui vẻ, khoe miệng rõ ràng đều hơi vênh lên.

Cấp dưới bọn họ thế nhưng cảm thấy ông chủ hôm nay vô cùng thân thiện, phá lệ khiến cho người ta cảm thấy giống như có ảo giác tắm mình trong gió xuân vậy.

Hoa Chiêu bất động thanh sắc lia mắt qua khuôn mặt của từng người, khoe miệng cong cong, cười đến kinh tâm động phách, "Luu tổng, Vi giám đốc, đã lâu không gặp."

Có người chưa gặp qua Hoa Chiêu, nhìn thấy cô cười như vậy tức khắc nhìn xem đến ngây ngẩn, lại cuống quýt dời đi tầm mắt.

Luu Duy thụ sủng nhược kinh, "Hoa.....Ân phu nhân!"

Vi Chính cũng nhỏ giọng gọi một tiếng, "Ân phu nhân!", thân thể không tự giác lùi về phía sau Luu Duy.

Ân Thiên Lăng nheo mắt, liếc nhìn khoe miệng cong cong của Hoa Chiêu một cái.

Thang máy đến, Ân Thiên Lăng ôm lấy eo Hoa Chiêu bước vào trong thang máy, mọi người ở bên ngoài hai mắt nhìn nhau, rồi lại nhìn về mặt âm trầm sa sầm xuống của Ân tổng, ai cũng không dám bước thêm một bước đi vào.

Cửa thang máy đóng lại, Ân Thiên Lăng ấn tầng số 15 giúp cô.

"Hai người vừa nãy là ở bộ phận mỹ phẩm?"

"Ừ."

"Người họ Vi kia là làm sao?"

Hoa Chiêu khó hiểu, "Làm sao là làm sao? Đồng nghiệp cũ."

Ân Thiên Lăng nhú máy, "Âm Âm."

Hoa Chiêu thờ dài, xoay người đối mặt với hắn, ấn ấn cơ ngực như ấn ấn hiện dưới lớp chiếc áo thun màu đen của hắn, "Anh không biết vợ anh người gặp người thích sao? Quý hẹp hòi."

Rất nhanh đã đến tầng 15, cửa thang máy mở ra.

Hoa Chiêu nhấc chân định đi ra, nhưng vòng tay của Ân Thiên Lăng lại siết chặt lấy eo cô, không chịu buông ra, giờ tay ấn tầng 23.

Hắn ôm chặt, "Chúng ta vẫn chưa nói xong."

Hoa Chiêu tròn mắt trắng, "Được, anh tiếp tục."

Ân Thiên Lăng trịnh trọng ra chỉ thị, "Không được tùy tiện cười với mấy người không liên quan."

Hoa Chiêu không chút khách khí đẩy hắn một cái, "Về sau bớt đi cùng với tên Trần Tri kia đi, có độc, lây bệnh."

Ân Thiên Lăng chán nản, "Vừa rồi em cười với người ta như thế làm gì?"

"Không phải bình thường em vẫn luôn cười như thế à?"

"Không phải, em chỉ cười như vậy đối với mình anh."

"Ân Thiên Lăng!" Lòng mày Hoa Chiêu nhíu cao, trong ánh mắt bắt đầu xuất hiện chút tức giận.

Thang máy dừng lại tại tầng 23.

Hoa Chiêu đề lại cửa thang máy, mắt hạnh lạnh lùng, "Đi ra ngoài."

Ân Thiên Lăng không dám lên tiếng, mặt mày tối sầm đi ra khỏi thang máy, đi đến cửa lại nhìn không được quay đầu lại nói: "Có chuyện gì thì gọi điện thoại cho anh."

"Ừ." Hoa Chiêu miễn cưỡng ậm ừ trả lời lại hắn.

Cuối cùng Hoa Chiêu cũng thoát khỏi tên gia hỏa càng ngày càng dính người của nhà mình kia, một lần nữa trở lại tầng 15.

Tần Văn Trọng đang ngồi ở trên sôpha đối diện với cửa thang máy trong đại sảnh, vừa uống trà vừa chờ đợi cô.

Nhìn thấy cô tới, đứng dậy báo cho cô, "Trong một tuần này có không ít thương hiệu muốn mời cô làm người đại diện quảng bá cho họ, tôi đã lên danh sách, sau khi sàng lọc kỹ càng thì còn hai cái tên, cô nhìn xem."

Bước chân Hoa Chiêu không dừng, "Không cần nhìn, bọn họ nguyện ý chờ thì để cho bọn họ chờ. Minh Châu chưa thành công nổi danh thì tôi không tiếp nhận thương hiệu nào khác."

Tần Văn Trọng sững sốt, tiếp tục nói, "Trần tổng đang đợi cô."

Hoa Chiêu gạt đầu, "Tôi cũng đang muốn tìm hắn."

Đi đến gặp Trần Tri, vừa lúc Giản Dị cũng có mặt.

Công việc hôm nay là quay quảng cáo cho bộ sản phẩm son môi Minh Châu.

9 giờ sáng, mỹ phẩm Thượng Thừa đã công bố sắp ra mắt bộ sản phẩm trang điểm cao cấp hoàn toàn mới với tên gọi: Minh Châu.

Người đại diện cho thương hiệu lại đúng là nhân vật đang vô cùng hot trong khoảng thời gian gần đây Hoa Chiêu, cũng vừa vặn là bà chủ phụ nhân của Thượng Thừa.

Giản Dị đưa cho cô một phần nội dung quảng cáo, "Đọc trước xem. Chuẩn bị một chút đợi lát nữa sẽ bắt tay vào quay."

Hoa Chiêu đọc kịch bản, nhú máy, "Chưa đạt, điểm nhấn chưa đủ để làm nổi bật sản phẩm."

Giản Dị và Trần Tri liếc nhau, "Bà cô của tôi ơi, cô còn muốn điểm nhấn mạnh ra sao? Tôi còn sợ đại ca lột da đây."

Hoa Chiêu bĩu môi, "Minh Châu là loại sản phẩm gì?"

Giản Dị nhanh chóng trả lời, "Sản phẩm cao cấp, sang trọng, nháy mắt hạ gục hết thầy tiểu yêu tinh."

"OK! Tôi có thể hiểu và lý giải các từ mầu chốt là: Yêu điểm, nữ vương, khí chất, mị lực dụ hoặc."

Trần Trì đồng ý, không khỏi tò mò, "Cô có đề nghị gì không?"

Hoa Chiêu sắp xếp lại ý nghĩ trong đầu một chút, "Phần mở đầu không khác nhau lắm, làm theo kịch bản này là được. Phần sau tôi đề nghị thêm một vài người nữa."

Cô chậm rãi diễn giải ra ý nghĩ của bản thân mình.

Giản Dị lắc đầu, "Ý tưởng không tồi, nhưng mà đại ca không đồng ý đâu."

"Vậy thì các cậu có thể không nói cho hắn, hơn nữa cũng không có cảnh thân mật quá chón nào với bạn diễn nam cả, sợ cái gì?"

Trần Trì gật đầu, "Tôi cũng thấy vậy." Còn có thể nhân tiện chọn hai tiểu thịt tươi lãng xê một chút.

Hoa Chiêu hiếm khi có cùng ý kiến với Trần Trì, "Vậy đừng làm mất thời gian, bây giờ đi tìm bạn diễn cho tôi đi. Tôi đến quay phân cảnh đầu trước."

Anh hùng cùng chung chiến lược, Trần Trì rất phối hợp mà bắt đầu sắp xếp công việc.

Một phiếu thuê hai phiếu, Giản Dị cũng chỉ có thể cùng làm theo.

Lần này, ekip anh Khoan từ phòng làm việc của Hoa Chiêu bắt tay vào quay cho quảng cáo này.

Hoa Chiêu đi đến studio gặp mặt làm quen với nhân viên công tác, thảo luận về các chi tiết thật tỉ mỉ.

Nhân viên công tác nào có dám ho he bất bẻ, một đám đều cực kì tích cực chủ động mà làm, một mặt thì sợ mình làm không tốt sẽ khiến bà chủ không vui, một mặt khác lại muốn thể hiện bản thân mình thật tốt trước mặt bà chủ, sao có thể uống công công ty cho mình cơ hội thể hiện tốt như vậy chứ.

Ánh sáng, đạo cụ, máy quay, tất cả đều đã xong, bắt đầu quay.

Cảnh quay đầu tiên vô cùng thuận lợi.

Hoa Chiêu để mặt mộc, không có trang điểm, không đánh mắt, đứng trước ống kính tô lên son môi, nhấp môi một chút, trong nháy mắt toát ra khí thế kinh người, cả người đều tràn ngập tự tin, yêu mị.

Cuối cùng khẽ nhếch môi cười tà mị, đặt một nụ hôn lên thỏi son trong tay, nói ra câu kịch quảng cáo: Nụ hôn Minh Châu, 5 sắc của tôi!

Phản quảng cáo thứ hai có chủ đề là Nữ vương yêu điểm dạy cho bạn biết tán trai là như thế nào, cuối cùng không cần tốn nhiều nhiều sức mà tóm gọi đối tượng.

Trần Trì làm việc hiệu suất thật cao, ba bạn diễn nam đã đến nơi.

Một em trai tiểu thịt tươi, một anh chàng đẹp trai hiền lành ấm áp, một nam thần đẹp trai cool ngầu.

Tiểu thịt tươi là người mới vào nghề, chàng trai hiền lành là Lý Gia Văn đã từng hợp tác cùng nhau, nam thần cool ngầu là "nhát ca" Thượng Thừa Tiêu Ngan.

Chị Vân trang điểm cho Hoa Chiêu, chỉnh lại mái tóc xoắn một chút, thay đổi trang phục quay.

Ở ngay khi Hoa Chiêu và mọi người thảo luận về các chi tiết cho màn quay tiếp theo thì Ân Thiên Lăng đến đây.

Cả trường quay lập tức an tĩnh lại.

Hoa Chiêu nheo mắt nhìn Trần Trì và Giản Dị đang đi theo ở đằng sau.

Hai cái tên "hồ" người này.

Ân Thiên Lăng cũng chưa nói gì, im lặng ngồi một bên nhìn.

Hoa Chiêu cũng mặc kệ hắn, cùng mọi người bắt tay vào chuẩn bị quay.

Mọi người chần chờ, nhìn về mặt boss nhà mình vẫn như bình thường, bà chủ cũng đã lên tiếng, vậy thì quay đi!

Cảnh quay là một buổi party vô cùng sôi động.

Mở đầu là Hoa Chiêu bị một tiểu thịt tươi tiếp cận tán tỉnh, cô cũng hào phóng trêu đùa lại. Sau đó không thấy thú vị mà bước qua, chủ động tiến đến bắt chuyện với chàng trai hiền lành ấm áp Lý Gia Văn. Cuối cùng xác định chuẩn con mồi là nam thần cool ngầu Tiêu Ngan. Đầu tiên đẩy ngực hắn, lại khơi nhẹ cảm hắn, tiếp theo là môi đỏ câu hôn khẽ hé, chuẩn bị đặt lên một nụ hôn.

Ở ngay khi Hoa Chiêu vừa mới khơi cảm Tiêu Ngan, đang chuẩn bị làm bước tiếp theo thì Ân Thiên Lăng vốn vẫn đang ngồi im không một tiếng động bỗng giờ dân dầm mạnh sang chân của người bên cạnh.

"Ai da!" Giản Dị số phận bị thảm há mồm kêu một tiếng, cảnh quay bị gián đoạn.

Tiêu Ngan cũng là người tinh ranh, bằng không cũng không thể đánh bại bao nhiêu người mà leo lên được đến vị trí "nhất ca" này.

Lập tức cho thấy lập trường của mình, "Chị Chiêu, tôi cảm thấy cảnh cuối cùng phải sửa lại, nếu không mọi người cùng nhau bàn bạc thêm một chút?"

Hoa Chiêu biết là chẳng thể nào quay xong được, trong lòng buồn bực, tên gia hỏa kia lại ăn bậy ăn bạ dầm, cũng không phải hôn thật!

Về mặt hơi khó chịu, nếu lần này theo hấn thì các cảnh quay sau này phải làm sao?

Muốn phát tác nhưng lại không thể ở trước mặt mọi người mà làm hấn mất mặt mũi.

Hoa Chiêu dầm giày cao gót, yếu điệu đi đến trước mặt hấn, ghé sát đến bên tai hấn, nói thật nhỏ nhưng trong giọng nói lại tràn đầy lửa giận, "Ân Thiên Lăng! Hoặc là hấn diễn hoặc là anh đến mà diễn!"

"Được, anh diễn."

Ân Thiên Lăng trả lời như vậy

#Mỗi ngày một câu nói~

Một đôi giày,

Nhãn hiệu A có giá trên 600.

Nhãn hiệu B có giá trên 400.

Không có nhãn hiệu chỉ cần hơn 200.

Cho nên, xuất thân rất quan trọng.

Một đôi giày,

Đặt trong quán trên mặt đất chẳng qua chỉ mấy chục ngàn.

Tiến vào trong thương mại, tại cửa hàng chuyên buôn bán sẽ tăng tới một trăm thật chí là mấy trăm.

Cho nên, đứng ở vị trí nào rất quan trọng

Một đôi giày,

Chỉ có vừa chân, hợp ý,

Mới có thể bán đi.

Cho nên, thông thái hiểu biết rất quan trọng.

Một đôi giày,

Thiếu một chiếc,

Thì đã thành không đáng tiền.

Cho nên, một nửa kia rất quan trọng.

Một đôi giày,

Bề ngoài đã cũ,

Nhưng bên trong lại rất tiện lợi.

Cho nên, trau dồi tri thức cho bản thân rất quan trọng.

Một đôi giày,

Đã đi qua nhiều năm,

Nên chỉ có thể đem đi xử lý.

Cho nên, nắm chắc thời cơ kết hôn rất quan trọng.

Một đôi giày,

Có người dù cho là ba, bốn năm đều vẫn như mới,

Nhưng có người đi chưa đến một năm đã hỏng.

Cho nên, có một người cấp trên tốt rất quan trọng.

Một đôi giày,

Mặc kệ xuất xứ có ở nơi nào,

Có thể đồng hành trên đường là điều khó có được.

Cho nên, duyên phận rất quan trọng.

Một đôi giày,

Mặc kệ bề ngoài có mới ra sao,

Sau khi đi vào rồi cũng sẽ đều trở nên cũ đi.

Cho nên, quý trọng rất quan trọng.

Một đôi giày,

Dù cho kiểu dáng thiết kế có hoàn mỹ như thế nào,

Thì tổng vẫn có thể tìm được một chút tí vết.

Cho nên, bao dung rất quan trọng.

Một đôi giày,

Mặc kệ có buộc cẩn thận chắc chắn bao nhiêu đi nữa,

Không kiên nhẫn đi vào thì cũng như không.

Cho nên, nội hàm rất quan trọng.

Một đôi giày,

Mặc kệ giá cả có đắt đỏ bao nhiêu,

Nếu không vừa chân thì cũng mất đi ý nghĩa.

Cho nên, thích hợp rất quan trọng.

Một đôi giày,

Mặc kệ có được đánh giá nói tốt bao nhiêu đi chăng nữa,

Chỉ có tự mình thử qua thì mới biết được.

Cho nên, ở chung rất quan trọng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Đại Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

#Edit: _telg_

#Beta: Qing Er

Nghĩ tới thể diện của anh, Hoa Chiêu cố ý nhỏ giọng uy hiếp, Giản Dịch ở gần nhất còn có thể nghe được, Ân Thiên Lăng trả lời giọng không lớn không nhỏ, nhưng thật ra mọi người đều nghe thấy.

Giản Dịch đứng một bên không khỏi cảm thán, đại ca này đúng là muốn sủng Âm Âm lên tận trời mà!

Nhân viên công tác xung quanh còn kinh ngạc đến trợn mắt há mồm, thật sự không nghĩ tới trong đời mình lại có thể nhìn thấy ông chủ lớn chụp quảng cáo, từ khi việc hôn nhân được đưa ra ánh sáng cách ăn mặc của ông chủ càng ngày càng bình dân.

Trên mặt Hoa Chiêu cũng hơi biến sắc, lùi về phía sau một bước, "Anh nói thật?"

"Anh đã bao giờ lừa em chưa?" Không phải chất vấn, ngữ khí của anh chỉ là trần thuật bình thường, còn mang tính thỏa hiệp.

Hoa Chiêu khoanh tay nhìn anh hai giây, quay đầu hỏi hai người đã hâm hại nàng, "Hai vị ông chủ cảm thấy thế nào?"

Trần Trì trăm lần cũng không nghĩ tới, nháy mắt một cái lão đại đã sắp trở thành nam chính được tín nhiệm, chỉ có thể tự nhắc nhở bản thân mình thêm lần nữa, về sau không nên chọc Hoa Chiêu, đừng tự tìm đường khổ.

Từ tận đáy lòng, anh trả lời nữ vương bệ hạ, "Vai nam chính lớn nhất hiện vẫn còn trống, ngài có cảm thấy hài lòng không?"

Hoa Chiêu vuốt vuốt cằm, "Nhân sắc có giá trị, khí chất tạm ổn, không biết kỹ năng diễn xuất thế nào?"

Thần sắc Ân Thiên Lăng càng thêm ôn hòa.

Trần Trì vô cùng cung kính, nói: "Muốn thử một chút không?"

Giản Dịch theo sau gật đầu liên tục.

"Được" Hoa Chiêu quay đầu lại liếc mắt từ trước ra sau, đánh giá nam chính mới ở tuyến trên một cái, vượn ngón trở ngoắc ngoắc, "Tới đây với tôi, chúng ta trao đổi một số chi tiết."

Quần chúng vây xem tự giác lui về phía sau, chừa ra một con đường.

Ân Thiên Lăng đi theo cô, đến dựa vào góc tường cách đó không xa.

Hoa Chiêu chấp tay sau lưng, nhón mũi chân, vượn tay sờ chán anh, "Không phát sốt chứ? Tại sao lại nói mê thế?"

Tay cô hơi hơi lạnh, thậm chí còn mang hương thơm mà anh quen thuộc, anh nhất thời cảm thấy đây thật sự là một cơ hội hữu ích, cảm xúc buổi sáng trong thang máy bị đè nén lập tức liền biến mất không còn dấu tích.

Anh cầm tay cô, trong lòng có chút sợ hãi, "Không giận chứ?"

Cô có thể chi phối mạnh mẽ tới cảm xúc của anh, buổi sáng một mực làm lơ mọi cảm xúc của anh khiến anh vô cùng sốt ruột, vào văn phòng thì thất thần, làm gì cũng không xong.

Gọi điện thoại cho Trần Trì nghe ngóng xem cô đang làm cái gì, quay quảng cáo có thuận lợi hay không.

Trần Trì nói đang quay, rất thuận lợi.

Tới lúc cúp điện thoại vẫn đứng ngồi không yên, lại muốn đến xem cô thế nào mới an tâm.

Lúc tới nơi, rõ ràng cô cũng thấy anh, nhưng lại lơ đãng, không để ý tới anh.

Ngắm lại thấy cô đang vội nên cũng bỏ qua, dứt khoát ngồi một bên xem cô quay, bất chợt anh liền cảm thấy có gì đó không thích hợp.

Cảnh đầu tiên, cảnh thứ hai, hai người vai kề vai, liếc mắt đưa tình gì đó, anh có thể nhìn nhận, nhưng còn cái cảnh này là thế nào?

Lại sờ cằm, lại còn tiếp xúc gần như vậy, chắc chắn sẽ hôn, nếu anh còn ngồi yên được thì anh không phải Ân Thiên Lăng.

Nhưng cũng không dám nổi giận, hơn nữa nhìn ý tứ của cô, nếu không diễn đạt chắc chắn sẽ không bỏ qua, chỉ có thể nhượng bộ, anh không thể nhìn thấy người đang chụp ảnh cùng cô, chỉ có thể nhắm mắt đến cùng.

Anh nhìn cô mặc bộ quần áo cổ chữ V, trong lòng lại có chút hụt hẫng, không nhịn nổi, liền cao giọng: "Ai tìm quần áo vậy? Không có bộ nào khác sao?!"

Người phụ trách trang phục cách xa bảy tám mét liền mà co rúm lại.

Hoa Chiêu đảo mắt, bóp xuống eo anh, "Vẫn còn đùa, không phải chuyện đùa đâu?"

Lần này cô nhéo anh một cái, Ân Thiên Lăng bị đau, kêu lên một tiếng, thấy cô cứ hờn dỗi như vậy lại khiến anh có chút tức giận, cảm thấy trong lòng không yên, nhưng đây lại không phải đất của anh, nhất thời cũng chỉ có thể lặng lặng nhìn.

Hoa Chiêu nhìn ánh mắt ngây dại của anh là biết ngay trong lòng anh muốn gì.

Không có biện pháp, suy tư hai giây, đảo mắt liếc đám người kia một cái.

Đại gia rất có mắt thấy, tự giác từng người lên nói, nên thảo luận một chút, cũng không dám liếc mắt sang nhìn.

Trong lòng thoải mái, cô xích lại gần anh, nhanh chóng hôn anh một hơi rồi ghé vào tai anh nói câu gì đó.

Mí mắt anh khẽ rung, đôi mắt đen sâu không thấy đáy, thanh âm thấp chỉ đủ cho cô nghe thấy, "Có thật anh nói cái gì thì sẽ làm cái đó?"

Hoa Chiêu ngẩng đầu, rất lạnh lùng: "Em cho anh ba giây để suy nghĩ. Một, hai,..."

Ân Thiên Lăng lập tức gật đầu, "Nói lời giữ lời."

Nói xong liền vội vàng kéo cô đi qua tìm đạo diễn: "Trong vòng mười phút, ông dạy cho tôi cách làm thế nào để có thể quay."

Bây giờ, người vui vẻ nhất chính là Khoan Ca, trước đây phải anh ta đến phòng làm việc dành cho nhân viên mới, ai có thể nghĩ tới cô chính là bà chủ, hiện tại còn có thể đóng chung vai ông chủ với bà chủ trước ống kính, thật đúng là chờ bao nhiêu cũng không chờ nổi!

Anh ta cùng đạo diễn chủ động giúp đỡ, cẩn thận dắt tay ông chủ từng li từng tí, chỉ anh cách đi như thế nào, làm sao để tiết chế cảm xúc, nói cho anh biết màn ảnh cần con người ra sao.

Ân Thiên Lăng nghe, cảm thấy vô cùng phức tạp, nhú nhú mày.

Đạo diễn và nhiếp ảnh gia nhanh chóng liếc nhau, lập tức đưa ra quyết định, "Ngài không cần diễn, bình thường ngài thế nào thì bây giờ cứ làm như thế."

Thế còn tạm được! Ân Thiên Lăng tỏ ra rất hài lòng với quyết định này của đạo diễn.

Rất nhanh, toàn thể nhân viên sau vài lần phối hợp, quảng cáo chính thức bắt đầu quay.

Trong party, tổng giám đốc Ân từ công ty đi tới, mặc áo somi đen kết hợp với quần tây, cà- vạt nói lòng tùy ý ngồi trên ghế sa lon, tay cầm ly rượu đỏ, nói chuyện với bạn bè.

Hoa Chiêu mặc trên mình bộ váy màu đỏ bước lên sân khấu, cô khom lưng về phía tấm thủy tinh ở cửa, tô thêm chút son môi, tự tin cười, bước đi trên đôi giày cao gót, đi ngang qua tiểu thị tươi thứ nhất, thứ hai là người đàn ông âm áp rồi tới trước ghế sa lon, tia về phía con mèo, nháy mắt mấy cái.

Tổng giám đốc Ân còn chưa kịp đặt chén rượu xuống, đã bị cô lôi cà- vạt, thân thể như hoàn toàn bị cuốn theo.

Anh bị lôi kéo thuận thế cúi đầu, Hoa Chiêu yêu diễm, môi đỏ mọng chậm rãi tới gần miệng anh, khẽ cười hỏi: "Có thể mời em nhảy một điệu không?"

Đạo diễn kêu "Kết!" Toàn bộ máy ảnh chuẩn bị sẵn sàng.

Giản Dịchch ngây người, không thể không cảm thán, "Âm Âm thật đúng là không ăn chén cơm này không được!" Song kiểm hợp bích, mình châu đẳng cấp này, tám tác, nếu không là lừa, trời đất không tha.

Trần Trì gật đầu đồng ý, đại ca vì mỹ nữ Âm Âm này, không có gì là không thể.

Nhìn lại những nhân viên nữ đang công tác, mỗi khuôn mặt mê người đều như một ngôi sao.

Ngắm lại những khuôn mặt mới của công ti, lựa chọn ra hai người trở thành gương mặt thương hiệu, chắc chắn sẽ rất thu hút.

Quay phim kết thúc thuận lợi. Mới một chút mà đã một giờ, Trần Trì cho nhân viên công tác nhanh tới nhà ăn ăn cơm.

Giản Dịchch nhìn hai người kia không xem ai ra gì, vô cùng hâm mộ, không khỏi cảm thán, Xuân Lệ nhà bọn họ lúc nào mới có thể có chút phong tình như vậy? Hiện tại, sờ tay một chút cũng phải tốn sức.

Trần Trì không bỏ qua khuôn mặt đục cầu bất mãn của Giản Dịch, trong lòng bỗng nhiên hiếu kỳ, "Các người cũng không phải chưa từng hôn môi?"

Giản Dịch theo phản xạ có điều kiện, lập tức phủ nhận, "Đồ ăn của tôi sao có thể như vậy? Hối như anh đúng thật là làm nhục danh tiếng Giản công tử đây!" trong lòng không yên ổn, cũng xem như là đã nhận, mới vừa chạm tới môi cô ấy đã bị cho một quyền bay thẳng ra ngoài...

Hai người bên kia còn chưa dứt.

Hoa Chiêu giúp Ân Thiên Lăng thất lại cà-vạt cho thật chắc chắn một lần nữa.

Ân Thiên Lăng nhìn từ trên cao xuống, trong mắt đều là cô. Bên ngoài, làn da trắng như tuyết, cứ không vừa mắt lại bảo cô kéo đồ lên, trùm mặt, "Đi thay quần áo bị tụt đi."

"Được." Hoa Chiêu nghe theo, chuẩn bị vào phòng trang điểm.

"Từ từ đã, anh thay giúp em."

Hoa Chiêu nường mày nhìn anh.

Ân Thiên Lăng nghiêm túc bổ sung, "Đằng sau có khóa kéo, anh sợ em bất tiện."

Hoa Chiêu không chút nào che dấu mà cười, "Giấu đầu lòi đuôi."

Hai người cùng nhau vào phòng trang điểm.

Anh đứng sau lưng cô, chăm chú kéo áo giúp cô, "Biểu hiện vừa rồi của anh thế nào?"

Hoa Chiêu gạt đầu, "Được, từ đầu anh đã diễn rồi, cũng không kém."

"Công việc kết thúc rồi chứ?"

"Ừm."

"Cùng xuống ăn cơm không?"

Hoa Chiêu mềm giọng nói, "Chồng em nói cái gì chính là cái đó."

Ân Thiên Lăng cười nhẹ, anh thật sự thích tính cách của cô, lúc cần cứng rắn có cứng rắn, lúc nên mềm có thể mềm, cô có đầy đủ mọi dáng vẻ mà anh mong muốn.

Chậm rãi đưa mắt xuống khóa kéo, hai mắt anh không thể nhúc nhích mà cứ nhìn chăm chăm vào vùng gáy trắng như tuyết của cô.

Chờ vài giây, cô không nhìn được nên quay đầu lại, cười như không cười nhìn hắn, thanh âm yêu kiều phát ra, "Làm sao? Còn không nhanh lên! Muốn ăn cơm rồi!"

Tìm anh nhất thời tê cứng, vươn cánh tay qua eo nàng, dựa mạnh, hôn lên cổ cô, trong miệng lẩm bẩm, "Vợ thơm quá."

Anh dính sát vào cô, rõ ràng cô có thể cảm nhận được sự thay đổi của thân thể anh, nhìn lại nơi này, cô uốn éo một cái, nhỏ giọng dỗ anh, "Chờ buổi tối về nhà nhé."

Anh đè cô càng chặt hơn, miễn cưỡng nói, "Đáp ứng anh trước đã."

"Được." Cô nhẹ nhàng đồng ý với anh.

Lúc này anh mới vừa lòng, đừng quá mà được voi đòi tiên, ngộ nhờ lại chọc giận cô, một chút cơ hội ăn năn cũng sẽ không có.

Ổn định tâm trạng, tập trung giúp cô cởi bộ váy ra.

Nửa ngày nay, Hoa Chiêu đi giày cao gót không ngừng nghỉ, chân vừa đau vừa cứng.

Cô đá đôi giày ra, đứng chân trần trên đất, thoải mái mà thở dài.

Ân Thiên Lăng đỡ cô, giúp cô mặc quần jean, mặc chiếc T-shirt.

Hôm nay cô đem giày thể thao tới, anh vịn tay ghế ngồi xuống, nửa ngồi nửa quỳ trên mặt đất, sờ sờ lòng bàn chân, đi giày vào, rồi buộc dây giày lại cho cô.

Cô yên lặng nhìn anh làm, cuống người xuống hôn nhẹ lên đỉnh đầu anh, vô cùng thỏa mãn.

Đi tới khu nhà ăn.

Mới hơn một giờ đồng hồ, người ăn cơm cũng chỉ có mấy nhân viên chụp ảnh vừa xong.

Đồ ăn có sẵn không nhiều lắm, Giản Dịch và Trần Trì gọi thêm vài món ăn làm ngay nữa, đang ngồi chờ bọn anh.

"Âm Âm, bên này!" Giản Dịch ngồi cùng với Trần Trì, trước đây đã từng chào hỏi.

Người làm của phòng ăn vốn tưởng rằng giờ tan sở sẽ không sai lệch lắm, đột nhiên ông chủ lại bỏ thời gian tới đây.

Điều này trước chưa bao giờ có, còn chưa bao giờ có một lần, là ba người cùng đến đông đủ.

Càng chưa từng có lần Ân tổng còn dẫn theo một đại mỹ nữ.

Giám đốc điều hành nhà ăn chưa thấy qua Hoa Chiêu bao giờ, không khỏi suy đoán, không biết là thần thánh phương nào.

Lúc nhiếp ảnh gia Khoan Ca đi lấy chén canh đã bị quản lý nhà hàng chặn lại hỏi, "Người bên cạnh Ân tổng là ai vậy? Là một đại minh tinh nào hả?"

Khoan Ca có chút vinh dự, rất là tự hào mà nói: "Đó là bà chủ của tôi."

Chị gái lấy đồ ăn chung với anh rất quen, không khỏi bĩu môi, "ông chủ của anh không phải Trần tổng sao?"

"Xời, lão đại này không giống, Khoan Ca tới gần, nhỏ giọng nói: "Bà chủ của Ân tổng!"

"Oh....." Mọi người búng tỉnh, "Cô ấy chính là....Hoa Chiêu!"

Tì mĩ làm vài món thức ăn, giám đốc tự mình bê lại đây.

Bốn người sớm đã đói meo, đều cầm đũa lên ăn.

Nhớ tới trước đây Thôi Diệp đã nói, Hoa Chiêu khen, "Quả thực tay nghề nơi này không tồi."

Ân Thiên Lăng nhìn bà xã ăn một cách hài lòng như vậy cũng hiểu được đồ ăn hôm nay ngon thế nào, cẩn thận hỏi, "Âm Âm, còn muốn ăn gì không? Nói bọn họ trưa mai làm, chúng ta sẽ tới đây ăn."

Hoa Chiêu suy nghĩ một chút, "Xương sườn."

Ân Thiên Lăng gật đầu, lập tức vẫy tay kêu giám đốc lại đây.

"Ân tổng, còn có yêu cầu gì ạ?"

"Có," Ân Thiên Lăng suy nghĩ cẩn thận một lúc, "Ngày mai hầm canh xương sườn đủ đủ."

"Khụ!" Hoa Chiêu đang uống nước liền sặc sụa.

Ân Thiên Lăng vội quay đầu lại, vỗ nhẹ lưng cô.

Hoa Chiêu cúi đầu, nhìn ngang liếc liếc bộ ngực của mình, "Em không sao."

Ân Thiên Lăng tiếp tục giao cho quản lý, "Ngày kia hầm canh đu đủ cá trích, ngày kia..... Đu đủ còn có thể hầm canh gì, một tháng này phải thay phiên."

Quản lý không cần nghĩ ngợi, cẩn trọng nhận lời "Được, Ân tổng."

Giản Dịch ngồi đối diện, hai mắt liếc trộm Hoa Chiêu một cái, "Phụt" bật cười thành tiếng.

Ân lão đại liếc mắt cảnh cáo cậu ta một cái, bả vai Giản Dịch run rẩy, một tay che mặt, một tay miễn cưỡng xúc cơm.

Ánh mắt Ân lão đại lại lướt qua mặt Trần Trì ba lần, ba lần không cẩn thận nhìn nhau, không kịp che dấu ý cười trên môi, liền nhanh tay che mặt.

Hoa Chiêu kìm nén bức mình, lại không muốn nói câu nào, chỉ có thể cố ăn hết những đồ ăn trước mặt.

Ân Thiên Lăng thấy vợ mình hôm nay ăn uống tốt như vậy, vô cùng vui mừng, gấp thức ăn cho cô.

Anh bắt đầu ảo tưởng về một cuộc sống tốt đẹp, ngày ba bữa nhìn chăm chăm bà xã ăn cơm canh, bồi dưỡng cô trở thành cô gái trắng trắng mập mập xinh đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Đại Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 49: □ Late Christmas □

tclg: quà giáng sinh muộn cho các thím đây, rất xin lỗi vì tuần vừa rồi ko có chương nào hết, cho nên tuần này sẽ bonus thêm một chương mới vào một ngày nào đó nha □□

#edit: NhungNhung0803

#beta: min, _tclg_

Một bàn bốn người đã ăn cơm xong, mỗi người một suy nghĩ.

Trần Trì tuy ngoài mặt lạnh nhạt nhưng trong lòng đang vô cùng đắc ý. Tiểu Ngư nhà anh căn bản không cần đu đủ hay bí đỏ, trời sinh phát triển tốt, hơn nữa còn có bí kíp mát xa độc nhất vô nhị của dòng họ Trần, vô cùng trắng trắng mềm mềm.

Giản Dịch cười cười, giấu lại cảm thấy mình có chút buồn bã, nhắc nhở mình qua một tháng nữa phải hỏi Âm Âm hiệu quả, nếu hữu dụng, anh cũng phải nấu cho Xuân Lệ mỗi ngày mới được.

Nghĩ đến điều này, anh lại nhìn Âm âm, lấy mình là bạn bè lâu năm mà quan sát, lại thêm con mắt biết nhìn phụ nữ, Âm Âm cũng không nhỏ nha, khẩu vị của đại ca thực sự quá lớn rồi, đúng là đàn ông không biết no.

Gần đến giờ ăn, quán lý nhà hàng đặc biệt bê tới một mâm hoa quả đủ màu sắc, ân cần nói: "Ân phu nhân, vừa mới được đưa tới vào buổi sáng đây ạ, rất tươi và mới."

Hoa Chiêu nhìn qua, lấy đĩa trái cây có đu đủ, mỉm cười: "Cảm ơn ông."

Quản lý thụ sủng nhược kinh(1), kích động trở về phòng bếp, triệu tập đầu bếp tỉ mỉ nghiên cứu món tráng miệng trong một tháng tiếp theo, phải làm cho nữ thần hài lòng.

(1)Thụ sủng nhược kinh: được sủng ái mà lo sợ.

Ân Thiên Lăng gấp một miếng dưa đến miệng bà xã. Hoa Chiêu ngoan ngoãn mà ăn hết.

Nhìn lại đĩa đu đủ còn một nửa, làm nũng với Thiên Lăng: "Vừa rồi ăn cơm nhiều quá, những thứ này gói lại đem về đi, em sẽ ăn sau."

Ân Thiên Lăng gạt đầu, liếc Giản Dịch, lại để cho người phục vụ đem tất cả hoa quả cất hết vào hộp, một hộp không đủ, phải tận hai hộp.

Giản Dịch lặng lẽ rút tay muốn cầm một miếng dưa Ha-mi(2) về.

(2)Dưa Ha-mi: một loại dưa ngọt ở vùng Tân Cương, Trung Quốc. Dưa này còn có cái tên khác thân thuộc hơn là dưa vàng, dưa lưới, có nguồn gốc từ Ấn Độ và Châu Phi.

Tất cả quay trở lại văn phòng.

Thời điểm thang máy đến tầng mười lăm, Ân Thiên Lăng còn muốn tự mình tiễn cô vào văn phòng.

Hoa Chiêu hí mắt nhìn anh, bên ngoài mỉm cười nhưng bên trong thì không: "Anh rất rảnh rỗi sao? Ngành bất động sản đang trì trệ? Hay anh không có đất xây dựng?" Trần Trì rụt cổ, không dám quay đầu nhìn mặt lão đại, bước nhanh đi rồi biến mất như một con gió.

Khoe miệng Ân Thiên Lăng hơi co rút, thu hồi bước chân, đứng thẳng tắp, trầm giọng nói: "Còn một cái hộp đồng đang đợi anh kì, anh lên trước."

Cửa thang máy đóng lại lập tức lại được mở ra.

Ân Thiên Lăng bước vào thang máy, tay dài vươn ra, đủ đến tay cô: "Vợ, đừng quên ăn cái này."

Hoa Chiêu hừ một tiếng, mang theo hộp hoa quả trở về Studio của mình.

A Khoan đã trở về, mấy người ngồi quây quần, uống trà trò chuyện.

Nhìn thấy Hoa Chiêu trở về liền lập tức lặng ngắt như tờ.

Hoa Chiêu đem hộp hoa quả tùy ý đặt trước mặt Văn tỷ: "Mọi người ăn trái cây đi."

Vân tỷ đặt túi xuống, về mặt kín đáo: "Hừm...Đề chị đoán xem...là đủ đủ?"

A Khoan ho nhẹ một tiếng: "Tôi đi xem hôm nay làm như thế nào rồi."

Tranh thủ thời gian chuồn mất.

Nơi đây không nên ở lâu, Trần Văn Trọng cầm chén trà cũng rút lui.

Trước khi đi còn nhấn nhủ một câu: "Tiếp theo có một kịch bản phim, một chương trình tạp kỹ nổi tiếng, tài liệu anh đã gửi vào hòm thư rồi, em chọn muốn nhận hay không nhận, cuối tuần cho anh một câu trả lời chính xác. Còn có, sáng mai chín giờ chụp hình tạp chí."

Hoa Chiêu nhìn hai cô nàng còn ở lại: "Là em cố ý mang về cho các chị ăn, đừng lãng phí."

Ngọc Ngọc cũng không khách khí cầm một miếng: "Nhìn xem, đều là loại thượng hạng, vừa vặn chị cũng cần bồi bổ."

"Cũng?" Hoa Chiêu giống như cười mà không, giọng điệu mang theo vẻ uy hiếp: "Chị mà cần bồi bổ?"

Ngọc Ngọc cùng Vân tỷ nhìn nhau, đồng thời lắc đầu.

Ngọc Ngọc càng nhỏ giọng, cảm thán: "Đã có B, còn giống C nha. Lão đại còn thấy chưa đủ?"

Vân tỷ cũng cầm một miếng, khê huých bả vai cô, cười sâu xa: "Con bé này không hiểu rồi!! Đàn ông mà...."

Lông mày Hoa Chiêu hơi dật dật, người kia thật đúng là dám ngai cô? Anh sẽ không có quả ngon để ăn.

Tan việc, vợ chồng cùng nhau về nhà

Ăn tối xong, hai người việc ai người đấy làm, không can thiệp lẫn nhau.

Ân Thiên Lăng ở trong thư phòng làm việc.

Hoa Chiêu tắm rửa, leo lên giường mở laptop xem tài liệu Tần Văn Trọng gửi tới.

Phim là một bộ phim văn nghệ(3), đạo diễn là người có địa vị trong nước, ông còn có giải thưởng quốc tế, một trong hai nữ chính, cơ hội khó có được.

(3) Phim chiếu rạp, phim điện ảnh.

Chương trình tạp kỹ là chương trình có tổ sản xuất lớn, hoàn toàn là ngôi sao mới, nền tảng rất tốt, thời gian quay hình lại ngắn, tỉ lệ nổi tiếng lại cao.

Hoa Chiêu xem xong hết tư liệu thì trong lòng đã có quyết định, nhìn thời gian, công việc tạm thời để qua một bên.

Cô bước xuống giường, đi vào phòng chứa quần áo, lấy ra bộ đồ nội y sexy mặc vào.

Nằm trên giường, bày ra bộ dạng trêu người, nhìn người nào đó mới vừa từ thư phòng đi vào hôn gió, âm thanh nũng nịu: "Chồng ơi, tới đây."

Ân Thiên Lăng rất sẵn lòng phục tùng mệnh lệnh.

Anh không tự chủ bước đến gần cô, nuốt ngụm nước miếng, hô hấp trở nên dồn dập: "Vợ, em thật tốt." Âm Âm nhà anh nói lời giữ lời, được lợi liền không quên trả nợ.

Hoa Chiêu cười cười, ý hữu sở chỉ(4): "

(4) Ý hữu sở chỉ có nghĩa là ngoài ý nghĩa trên bề mặt câu chữ, bên trong còn ẩn chứa một hàm nghĩa khác.

Trong lòng Ân Thiên Lăng chỉ muốn nhào tới.

Hoa Chiêu giơ chân ngăn anh đang muốn đề lên người, ngón tay đung đưa: "Em cho anh 10 phút đi tắm rửa."

Anh thờ ơ, sờ soạng cặp đùi trắng như tuyết của cô: "Được, chờ anh." Hiện tại cô muốn anh làm gì, anh đều sẽ không cự tuyệt.

Nói xong liền cởi quần áo đi vào phòng tắm.

Hoa Chiêu cười lạnh một tiếng, tao nhã đứng dậy, đến gần kéo bên cạnh giường, lấy toàn bộ BCS ra.

Người nào đó trong phòng tắm lòng như lửa đốt, trong đầu đã hiện lên vô số cảnh, chỉ tốn năm phút tắm rửa, người thom ngào ngạt đi ra.

Hoa Chiêu nằm lỳ ở trên giường bấm điện thoại, nhìn anh: "Đúng là thật nhanh."

Ân Thiên Lăng đóng cửa phòng, leo lên giường, ôm cô.

Hoa Chiêu phối hợp với anh, mặc anh ôm, tay chân không an phận ở trên người anh sờ mó lung tung. Ngay sau đó lại tránh né môi anh, dọc theo tai anh đến lồng ngực, xuống chút nữa...

Mạch máu người nào đó như muốn vỡ tung, thân thể căng cứng.

Ngay đúng lúc anh gần như cực hạn, không cách nào chịu đựng loại dày vò này nữa, định hành động thì Hoa Chiêu lấy đầu gối chặn anh, không cho anh làm thêm một động tác nào nữa.

Mắt cô mê ly: "Chồng, mang đồ bảo hộ."

"Được." Ân Thiên Lăng đáp, lập tức mở ngăn kéo ra, lại không tìm được một cái nào, nghi hoặc: "Dùng hết rồi à?"

Hoa Chiêu cũng nhìn qua: "Nhanh như vậy sao? May mà em có mua một cái mới bỏ vào ngăn kéo thư phòng rồi, anh đi lấy đi."

"Bà xã thật chu đáo." Ân Thiên Lăng đứng dậy, chạy vào thư phòng.

Chờ anh kích động cầm một hộp đi tới thì phát hiện cửa gian phòng đóng lại, chìa khóa dự phòng còn lại cũng đều bị lấy đi rồi.

Anh bắt đầu nóng nảy, gõ cửa: "Vợ ơi!"

Trong phòng truyền tới âm thanh: "Phòng khách hoặc sô pha, tùy anh chọn."

"Vì sao?"

Không có âm thanh vang lên.

Ân Thiên Lăng bắt đầu nghĩ lại, hôm nay anh đâu có chọc tới cô.

Bất kể như thế nào, trước tiên vẫn là nhận lỗi.

"Vợ ơi, anh sai rồi! Trước tiên em mở cửa, có vấn đề gì chúng ta ở trước mặt nhau nói."

Bên trong vẫn không có phản ứng.

Ân Thiên Lăng đứng trước cửa gõ gõ, la hét không ngừng. Đứng 20 phút, Hoa Chiêu vẫn không có mở cửa.

"Ah...Hất xì..." Đại tổng giám đốc anh mình hắc hơi một cái, tội nghiệp: "Vợ ơi, anh không có đồ mặc. Em lấy một bộ cho anh đi."

Năm phút sau, Hoa Chiêu đã thay đồ ngủ đi mở cửa, lộ ra một khe nhỏ, cầm quần áo đưa anh.

Làm sao Ân Thiên Lăng có thể bỏ qua cơ hội này, chân chặn cửa lại, bước vào.

Hoa Chiêu biết rõ, với tính cách của anh, thật sự nếu để cho anh ngủ ở phòng khách, thì anh sẽ đứng ở trước cửa một đêm, khẳng định là cô không nở.

Hơn nữa sau này công việc bẽ bộn, càng ngày càng bận, càng không muốn cùng anh giận đối, chốc lát cũng sẽ để anh vào.

Nhưng mà trên mặt đương nhiên còn giả vờ giả vịt, không cho sắc mặt tốt.

Anh vừa bước vào, liền xoay người nâng cô lên, ném lên giường, nhào tới đè lên cô: "Anh sai ở chỗ nào?"

Hoa Chiêu hừ một tiếng, nghiêng mặt: "Em hôm nay cực kỳ bị mất mặt."

Ân Thiên Lăng nhớ lại, hôm nay ở đâu không cho cô mặt mũi? Anh cũng đã xuống biển quay quảng cáo rồi, còn chưa đủ nể mặt à?

Không muốn đem thời gian lãng phí ở vấn đề này, anh nhiu mày: "Nói rõ đi, anh sẽ sửa."

Hoa Chiêu cũng không sĩ diện đối với anh, ưỡn ngực của mình: "Anh đối với nó chỗ nào không hài lòng."

Ân Thiên Lăng nhìn theo ánh mắt của cô, lúc này mới chợt hiểu ra, giải thích: "Anh cảm thấy rất tốt, perfect."

Hoa Chiêu nhìn anh: "Perfect? Vậy em cần ăn đu đủ?"

"Đương nhiên là không, chỉ ăn chơi thôi, không phải để chăm sóc dung nhan sao?"

"Haha! Không cần trợn mắt nói mấy lời bịa đặt. Qua ngày mai toàn bộ người của công ty biết tâm tư của anh, biết anh ghét bỏ bà xã anh ngược nhò!!!" Cô

không có sĩ diện à? Ngẫm lại còn rất khó để đứng chính.

Ân Thiên Lăng thật sự oan uổng, ngồi dậy, lại dùng tay đo.

"Không nhỏ, không nhỏ, Âm Âm chăm sóc tốt, gầy vẫn vậy, chỉ là so với trước kia nhỏ hơn một chút." Anh không tự giác mà còn nhéo nhéo, cảm xúc vẫn tốt như trước kia.

Hoa Chiêu chụp được bàn tay của anh, mắt sáng quắc trừng anh: "Anh vẫn nói em nhỏ?!"

Ân Thiên Lăng còn bắn khoản phúc lợi đêm nay đâu rồi, tranh thủ thời gian dụ dỗ: "Anh nói gì cơ? Anh vẫn chưa hề nói gì. Ý anh nói là gần đây tay anh lớn lên rồi."

Hoa Chiêu nhin không nổi nữa, "Phốc" cười ra tiếng, nhẹ nhàng đánh mặt anh một cái: "Càng ngày càng không đứng đắn."

Ân Thiên Lăng cũng cười, cúi đầu hôn ngực cô, nói bóng gió: "Anh còn muốn không đứng đắn nữa."

Biết rõ suy nghĩ của anh, hai chân cô choàng eo anh, kéo đầu anh xuống, nhẹ giọng câu dẫn: "Em thích anh không đứng đắn."

Anh cười cười, nói một câu bên tai cô.

Cô gần đây lớn mật nhưng cũng ngượng ngùng, nhin không được muốn đánh anh: "Anh học ở đâu đấy?"

"Chồng em luôn có tính thần nghiên cứu, đặc biệt là ở trên giường." Anh tao nhã cười đồ của cô, bắt đầu hưởng thụ đại tiệc.

Đêm dài đằng đẵng, đúng là thời gian thích hợp cho những cặp đôi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Đại Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Happy new year □

#edit: _tclg_ NhungNhung0803

#beta: _tclg_ may18

Buổi sáng, trên đường đi tới công ty.

Chú Trương lái xe ở phía trước.

Về mặt Ân Thiên Lăng thoả mãn ngồi tựa lưng vào ghế đằng sau, chân bắt chéo, ôm vợ yêu.

Giống như lúc này quả là không tồi, có thể kéo theo vợ cùng đi làm.

Hoa Chiêu quyết định vẫn cứ tạt một bát nước lạnh cho anh đã: "Sau đây có một tin tức xấu và một tin tức tốt muốn nói cho anh. Anh muốn nghe cái nào trước?"

Trong lòng Ân Thiên Lăng vang lên hồi chuông cảnh báo, "Hử."

"Một khoảng thời gian nữa em muốn tham gia chương trình truyền hình thực tế."

"Ồ đâu?"

"Không biết, có lẽ là mấy nơi trong nước."

Mặt Ân Thiên Lăng nháy mắt khó coi, ôm chặt cô, mặt trầm xuống, "Không được đi."

"Anh nói thật?"

Ân Thiên Lăng không trả lời, hỏi lại, "Tin tức tốt là gì?"

Hoa Chiêu ở trong lồng ngực ngáp một cái, "Em định quay tiếp một bộ phim điện ảnh."

Ân Thiên Lăng nhú mày, "Anh không đồng ý." Đây mà là tin tức tốt gì cơ chứ?

Hoa Chiêu đã sớm đoán được kết quả này, cô chủ động thỏm anh, trấn an anh: "Bộ điện ảnh này sẽ quay ở An Thành."

"Hừ!" Điều này miễn cưỡng xem như tin tức tốt.

Ân Thiên Lăng trầm mặc vài giây, tỏ vẻ nhượng bộ, "Điện ảnh có thể quay, chương trình thực tế thì không được".

Hoa Chiêu hơi không vui, "Tại sao chứ? Chương trình thực tế cũng chỉ mất một tháng thôi."

Ân Thiên Lăng dỗ dành cô: "Nhận nhiều công việc như vậy để làm gì? Tự hành bản thân mệt như vậy, nhờ đâu lại gầy đi, trước đó gầy vẫn còn chưa tằm bổ lại đâu" Hơn nữa một tháng này anh sẽ lại phải phòng không gối chiếu.

Mắt Hoa Chiêu tròn trố. Ngẫm lại trả lời anh: "Nhân lúc em còn nhiệt tình, thừa dịp còn có chút bốc đồng, muốn thử xem nếu em nghiêm túc đi làm một chuyện thì có thể làm được tới trình độ nào. Hơn nữa tài nguyên tốt như vậy, không đi làm thì quá lãng phí."

Ân Thiên Lăng nhìn biểu tình nghiêm túc khó có được của cô, bắt đầu tỉnh lại, không phải anh vẫn luôn bao bọc cô dưới đôi cánh của anh để cô có thể tự do tự tại bay nhảy trong phạm vi hay sao, muốn để cho cô có thể làm điều mà chính bản thân cô muốn làm? Vậy thì tại sao lại phải ngăn cản cô!

Sao có thể nhẫn tâm làm cô thất vọng, chỉ có thể thỏa hiệp, "Anh chỉ là sợ thân thể em không chịu nổi mức công việc nặng như thế này thôi. Nếu mệt mỏi, nhất định phải nói cho anh."

"Biết rồi. Anh tưởng em sẽ là người nhẫn nhịn chịu khổ sao? Em không có rãnh rồi nhảm chán đến mức căng mình chịu ngược như thế." Hoa Chiêu gác chân lên đùi anh: "Mà quan trọng nhất là, sau này ở trước mặt trẻ nhỏ em cũng cần phải có chút mặt mũi nữa, rốt cục cũng làm được một vài chuyện, chứ không lẽ lại thành chẳng làm nên trò trống gì."

Ân Thiên Lăng khẽ cười, nghĩ đến cảnh tượng đó, trong lòng tràn đầy mong chờ, nhẹ nhàng ôm lấy cả người cô, đặt cô ngồi trên đùi mình. Ở bên tai cô nói: "Anh muốn sinh hai đứa."

Hoa Chiêu gật đầu, quàng tay ôm lấy cổ anh, "Một trai một gái."

Ngẫm lại, Ân Thiên Lăng thấy không được liền vội vàng đề nghị: "Hay là đừng đi quay cái chương trình thực tế gì đó nữa, đêm nay chúng ta sinh luôn."

Hoa Chiêu bật cười, "Nói gió chính là mưa! Muốn có con luôn như vậy ư?"

Ân Thiên Lăng gật đầu, "Muốn hai đứa con của chúng ta."

Hoa Chiêu theo hân, "Được thôi, chúng ta sinh con, sau đó mình dẫn con cùng tham gia chương trình thực tế, không phải bây giờ có rất nhiều người mang theo mấy bạn nhỏ cùng tham gia chương trình hay sao?"

Biết là cô nói đùa, Ân Thiên Lăng phối hợp với cô, "Vậy thì không bằng em mang theo anh cùng tham gia chương trình thực tế đi."

Hoa Chiêu sững sờ, chương trình thực tế kia là kết hợp hai người một đôi, quay đầu nhìn anh, "Có vẻ cũng rất thú vị..... Cũng không phải không thể."

Ân Thiên Lăng: "....."

Hoa Chiêu càng nghĩ càng cảm thấy rất hay, bắt đầu tẩy não hân, "Không phải quay liên tục, thời gian được sắp xếp xen kẽ trong lúc quay bộ điện ảnh, mỗi lần quay trong hai ba ngày, tổng cộng không đến ba mươi ngày. Như vậy chúng ta sẽ không phải tách ra, còn có thể coi như là du lịch, nói không chừng ngày nào đó thiên thời địa lợi nhân hoà, còn có thể tạo cái bảo bảo ra tới."

Ân Thiên Lăng bắt đầu động tâm, ngoại trừ những gì cô vừa nói, thì còn có thể tuyên bố chủ quyền trước mặt người xem cả nước, sẽ không còn lo lắng đến người khác mơ ước đến vợ anh nữa.

Cuối cùng Hoa Chiêu lại công một kích, "Bọn họ cũng rất có thể sẽ sắp xếp cho em một đồng nghiệp nam"

Sắc mặt Ân Thiên Lăng lập tức trầm xuống: "Ai sắp xếp? Trần Tri? Hay vẫn là Tần Văn Trọng kia?"

Hoa Chiêu nói ba phải, cái nào cũng được, "Bây giờ vẫn chưa xác định, em nói là có lẽ mà thôi, dù gì trong công ty có nhiều người muốn tham gia như vậy, tất nhiên cũng phải cho người khác có cơ hội."

Ân Thiên Lăng nhìn vào mắt cô, nhưng quả thật, anh không đoán được chút tâm tư nào trong lòng cô, đành thờ dài, "Muốn anh tham gia thật sao?"

Hoa Chiêu khẳng định: "Em muốn cùng anh đi để trải nghiệm một vài việc chúng ta chưa từng làm."

"Được, anh tham gia."

Hoa Chiêu vui vẻ mà hôn anh một cái, mặt mày đều cười, "Em biết là anh sẽ đáp ứng mà!"

Thấy bộ dáng vui vẻ của cô, Ân Thiên Lăng có chút khinh thường sự nhượng bộ không đáy của chính mình, chậm rãi lắc đầu, "Thật là không có cách

nào bắt buộc được em." Nói rồi trong giọng lại mang theo vui mừng vô tận.

Hôm nay trước khi đến công ty, Hoa Chiêu chụp bản tạp chí thời trang, nhận một cuộc phỏng vấn ngắn, 11 giờ thì kết thúc.

Trở lại văn phòng, cô vào trong phòng nghỉ tháo trang sức trước.

Đi ra, Dao Dao rót cho cô một chén nước.

Tần Văn Trọng đang chờ cô: "Thấy tài liệu rồi chứ?"

"Đã thấy." Hoa Chiêu lấy mỹ phẩm dưỡng da, vỗ nhẹ nhàng lên mặt.

Tần Văn Trọng không nhìn ra ý tứ của cô: "Nhận hay không nhận? Nhưng mà hai cơ hội này đều là hai cơ hội tốt khó có được, rất nhiều người tranh giành đến rách da vẫn tranh không được đấy."

Hoa Chiêu thuận tiện bắt tay cũng sát sát, "Nhận bộ điện ảnh kia, mà trong chương trình tạp kỹ đồng nghiệp chung nhóm với em là ai thế?"

Tần Văn Trọng nghe được đáp án khẳng định thì vui mừng thật sự, anh chỉ sợ là cô chỉ chơi đùa nhất thời, từ chối lời mời tốt như vậy: "Sẽ tìm một ca sĩ trẻ tuổi trong công ty."

"Không cần tìm, em chọn được một người rồi."

Tần Văn Trọng nghi hoặc: "Ai?"

"Vợ chồng có thể lên sóng không?"

Tần Văn Trọng: "....."

Anh nhất thời sững sốt, vài giây mới phản ứng lại được.

"Em nói Ân tổng?" Không thể nào? Nghĩ cũng không dám nghĩ để chuyện này.

Hoa Chiêu cho anh đáp án khẳng định: "Đúng vậy."

Tần Văn Trọng vừa mừng vừa sợ, lập tức buông chén trà gọi điện thoại, "Tôi phải đi thương lượng lại giá cả với bên đơn vị sản xuất kia. Không được, tôi phải tự mình đi đến đài truyền hình một chuyến."

Vừa nói vừa vội vàng đi tới cửa, sát trụ chân, "Không phải nói đùa đúng không? Xác định chứ? Ân tổng đã đồng ý thật?"

Hoa Chiêu thay dép lê, thoải mái ngồi trên sofa, "Yên tâm, chỉ cần anh đừng giảm giá trị con người Ân tổng của chúng ta xuống là được."

"Đó là điều đương nhiên." Về mặt Tần Văn Trọng chắc nịch.

Hoa Chiêu lại thuận miệng hỏi một câu, "Hôm nay em không còn lịch trình nào khác phải không?"

Tần Văn Trọng ân cần khom lưng, "Đúng vậy, phu nhân có thể nghỉ ngơi."

Nói xong hớn hờ đi ra cửa. Không ngoài dự kiến, đài truyền hình cầu mà không được, trước đó người chế tác chương trình cũng đã nghĩ về vấn đề này rồi, nhưng cuối cùng vẫn cảm thấy hy vọng quá xa vời nên không dám đề cập tới.

Thế mà bây giờ đối phương lại chủ động nói ra, người chế tác quá đổi vui mừng, nói thẳng giá cả có thể thương lượng tốt đẹp, không những vậy còn yêu cầu nhanh chóng ký hợp đồng, sợ đôi vợ chồng này nhất thời đổi ý.

Hoa Chiêu nghĩ, thừa dịp hôm nay không có lịch trình nào khác, gọi Tiểu Ngư và Xuân Lệ đến nhà mình, lúc trước đã đồng ý làm điểm tâm cho các cô ăn, chờ đến lúc khởi công, lại không biết là khi nào.

Dẫu vậy, trước khi đến đây, cô còn có thứ khác muốn chiêu đãi các cô ấy.

Xem đồng hồ, đã 11 giờ rưỡi rồi, giờ cơm của công ty là 12 giờ.

Gọi điện thoại cho Chu Tiểu Ngư, một lúc lâu mới bắt máy.

Bên kia truyền đến âm thanh thờ hồn hèn của Chu Tiểu Ngư: "Chị Âm Âm!"

Hoa Chiêu thấy kỳ lạ: "Em đang làm gì đó?"

"Đánh quyền nha, không phải chị kêu em học cùng Xuân Lệ hả? Thật là quá ngẫu, học giỏi rồi em sẽ dạy cho chị."

Lúc này Hoa Chiêu mới nhớ tới gốc rễ của việc này: "Cho nên, bây giờ mỗi ngày em đều chạy tới chỗ Xuân Lệ à?"

"Đúng vậy, em học ở võ quán nhà bọn họ. Em còn đã bán ba cô ấy làm sư phụ rồi." Trong lời Chu Tiểu Ngư nói có một sự đắc ý.

Hoa Chiêu đã hiểu rõ, nếu vậy thì thật tốt, cô cũng chỉ cần gọi một cú điện thoại là được.

Hoa Chiêu đưa ra lời mời: "Các em có muốn làm cùng với chị không? Chị định buổi chiều làm bánh ngọt cùng một ít điểm tâm nhỏ."

"Muốn muốn! Em nói cho Xuân Lệ ngay bây giờ, chị Âm Âm chờ tụi em nhé!"

"Đừng vội, các em ăn cơm trưa chưa?"

"Vẫn chưa. Em đói bụng từ lâu rồi, bữa sáng đã sớm tiêu hoá hết rồi. Sư phụ nói chưa đến 12 giờ thì không thể ăn gì cả. Bây giờ em đã hiểu rõ vì sao chị Xuân Lệ lại có sức ăn kinh người rồi, chính là từ chỗ chết đói đi ra đấy!"

Hoa Chiêu buồn cười trong lòng, ngữ khí đồng tình: "Vậy hai em tới công ty bên này đi, chúng ta ăn cơm trưa cùng một chỗ, chị sẽ lại để cho đại đầu bếp ở nhà hàng chuẩn bị súp ngon nhất cho hai người bồi bổ, sau đó buổi chiều sẽ cùng nhau đi qua nhà chị."

Súp dinh dưỡng, muốn mọi người cùng bồi bổ.

"Được được! Nhưng em sợ sư phụ không chịu thả người! Sư phụ í, thì ra là cha chị Xuân Lệ, nói nhỏ với chị, ông ấy là một người bảo thủ, yêu cầu đối với học trò quá là nghiêm khắc."

"Như vậy..."

Hoa Chiêu nghĩ ngợi: "Đừng lo lắng, để chị tìm người xin cho hai em nghỉ."

"Quá tuyệt, em biết ngay là đi theo chị Âm Âm sẽ có thịt ăn! Em đi nói cho chị Xuân Lệ một tiếng trước." Cúp điện thoại, Hoa Chiêu trực tiếp đi đến văn phòng tìm Trần Trì.

Trần Trì mấy ngày nay đang phiền não, Chu Tiểu Ngư bây giờ cứ say mê đánh quyền, nói muốn luyện tập để sau này làm bảo vệ cho Hoa Chiêu, bây giờ mỗi ngày đều tới Võ quán Xuân gia, cậu ta còn phải phụ trách đưa sớm đón muộn.

Không cho cô đi thì cô liền âm ỉ với cậu, lấy nước mắt ra, khóc lóc om sòm lần qua lần lại cái gì cũng làm được.

Hoa Chiêu gõ cửa hai cái rồi đi vào, tự động ngồi vào ghế đối diện cậu.

Cũng không vòng vo với cậu, ngay lập tức đi thẳng vào vấn đề: "Cậu ra mặt gọi điện cho cha Xuân Lệ, nói Tiểu Ngư cùng Xuân Lệ tới công ty."

Trần Trì cố gắng cho cô sắc mặt tốt, coi như lễ độ: "Tới công ty làm cái gì?"

"Tôi đồng ý dạy hai em ấy làm bánh, hôm nay vừa vận nhân rồi, sẵn tiện chút nữa cùng nhau quay trở lại nhà tôi."

Trần Trì cân nhắc một chút, để vợ ở võ quán, hay để vợ ở cùng chỗ với vợ đại ca, chọn một trong hai, đương nhiên không chút do dự chọn về thứ hai.

Thế nhưng cậu lại không muốn đáp ứng cô dễ dàng như vậy, lạnh lùng đưa ra yêu cầu: "Là do chị làm cho cô ấy học đánh quyền đấy, hiện tại chị phụ trách làm cho cô ấy từ bỏ ý niệm đấy đi."

Hoa Chiêu cười cười, đứng dậy: "Vậy thì không được rồi, Tiểu Ngư bướng bỉnh đến tôi còn không thể lay động được, vẫn nên quay lại văn phòng nghỉ ngơi thì tốt hơn."

"Đợi một chút." Trần Trì cắn răng, chịu thiệt đồng ý.

Cậu lập tức gọi điện cho Xuân lão, tự mình cầu ông thả người.

Hoa Chiêu hài lòng đi tới cửa, dừng bước: "Không phải Tiểu Ngư vẫn muốn có con sao? Khi nào mới định có đây?"

Trần Trì suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Đại Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.